

tre

Xuân Tân Sửu 2021

MỤC LỤC

Trẻ Xuân Tân Sửu 2021

03. Thư ngỏ

06. Thư cảm ơn

07. Sơ Táo Quân

Lợi Trần

10. Hội họa & mùa Xuân

Trần Mộng Tú

12. Suchin & A Hù

Trần Lý Lê

15. Trầu & Chuột

Hồ Đức Vũ

20. Cảnh mai trước ngõ

Đào Anh Dũng

24. Thơ khi mùa Xuân đến

28. Thương chái bếp quê

Hannah Nguyễn

31. Nhiếp ảnh gia Bảo Huân

36. Mùa Xuân mong manh

Vũ Thị Thanh Mai

38. Nhớ Tết

Đặng Mai Lan

42. Chuyện đời "mái chím"
oai hèn

Phạm Công Luận

46. Bất chợt mùi ấu thơ

Lưu Vỹ Bửu

48. Hương Tết quê xa

Đặng Hiếu Sinh

53. Ngày cuối năm

Vương Mộng Long - K20

60. Tết tới rồi

Ngân Bình

65. Cái 'sương' ở nước Mỹ

Tạ Phong Tấn

68. Tôi làm MC Tết

Kim Loan

72. Thanh điệu

Phạm Thị Hoài

78. Trước khi thất trận

Trần Vũ

84. Gởi quà Tết

Nguyễn Thị Thanh Dương

86. Thơ - Kim Loan

87. Hẹn mùa Xuân khác

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

90. Màu sắc xế hộp

Đào Duy Hòa

93. Mười phút đỏ

Trần Thị NgH

96. Thơ - Trần Đoàn Nho

97. Xuân tĩnh lặng

Ban Mai

101. Dám bút hoa phai

Hồ Đình Nghiêm

104. "Kề" với tuổi đời

Lê Chiêu Giang

107. Mùa Xuân sẽ đến

Hoàng Nga

111. Cuộc biến đầu nưí chút
rượu hồng

Nguyễn Thị Minh Ngọc

116. Mùa Xuân sang có hoa
anh đào

Lê Hữu

119. Thơ - Nguyễn Nam An

120. Kiếm chuyện đầu năm

Du Uyên

126. Hoa fuki của vùng
băng tuyết

Nguyễn Xuân Thiệp

129. Vui Xuân hải ngoại

Trịnh Thanh Thủy

134. Tâm sự đôi bạn già!

Diệp Hồng Phương

137. Thơ - Lê Thy

138. Những phong tục lạ

Hương Giang

140. Vui với cô cây

Trần Đoàn Nho

143. Bữa cơm chiều

hai mươi chín

Tướng Năng Tiến

146. Cưới vợ ăn Tết

Đoàn Xuân Thu

148. Lang thang

mấy ngày Tết

Đỗ Hồng Ngọc

152. Hí họa

Bảo Huân

154. Phái chi năm ấy

Lê Ka

157. Giao thừa của chị Lam

Ngô Nguyễn Dũng

160. Vài câu chuyện nhỏ

Phạm Hồng Sơn

164. Đón Xuân quê mới

Nguyễn Sinh

168. Tử vi

Phạm Đình Mai

Thư ngỏ

Bài thơ của Ngưng Thu trong số Trẻ Xuân năm nay có tựa đề "Mùa đông rồi cũng vô cánh bay đi", làm liên tưởng đến một lời nhắn gửi lạc quan, bóng tối sẽ lùi xa, dịch bệnh sẽ tan biến, gian tà sẽ bị tiêu diệt. Bình an, bác ái và ánh dương sẽ chan hòa khắp cõi nhân sinh.

Thật vậy, một mùa Xuân mới đang bắt đầu! Hứa hẹn với chúng ta mỗi ngày qua đi, vạn vật sẽ tươi tốt hơn, xinh đẹp, hoàn hảo hơn.

Nước Mỹ đã trải qua những ngày bão táp: những cơn bão lửa nuốt chửng hàng triệu mẫu rừng từ California, Nevada, Washington, Oregon, Colorado cho đến North Carolina.... làm tiêu tan gia sản của lương dân, đốt rụi vùng trời kỷ niệm thành những tàn tro...

Một cơn bão khác từ nhân tâm đầy định kiến, hận thù chính trị cũng thổi bay niềm tin, bảm vụn mối quan hệ giữa những người thân.

Nhưng quy luật của muôn đời, tất cả phong ba, bão táp hung dữ đến đâu, cũng đến hồi lắng dịu.

Thanh bình lại mở ra. Lòng người trở nên thênh thang, bình an, thơ thới. Đây là lúc mọi người gác qua những quan điểm đối nghịch, tị hiềm để chung tay xây dựng lại thế giới và gia đình nhỏ bé của mình.

Trẻ con lại đến trường.

Tuổi trẻ lại hẹn hò.

Và những người dân khắp địa cầu nắm tay đón chào một mùa Xuân mới.

Vào lúc này, ở Việt Nam, bùn lầy đã khô, bão giông đã ngưng. Dẫu trải qua bao nhiêu tai ương, người Việt vẫn không quên chào đón năm mới, với niềm hy vọng Bình An, Thịnh Vượng, không chỉ cho cá nhân mình mà cả xã hội, đất nước. Và, hơn ai hết, người dân Việt luôn ấp ủ trong lòng một ước mơ sẽ có một mùa Xuân thực sự đáng ngửa đầu đến với cả dân tộc.

Mùa Xuân ấy, chắc chắn sẽ không còn cơ đố, búa liềm, không có những kẻ bắt tài vô tương ngồi chễm chệ trên ghế "lãnh đạo". Và những thế hệ trẻ, những con người khôn ngoan, thông thái hơn sẽ bề lái bánh xe Việt Nam cùng chiều với nền văn minh nhân loại.

Khi ấy, khắp miền đất nước sẽ vang khúc hoan ca.

Và tiếng ca ngập đầy hạnh phúc này, không chỉ trên đất Việt,

Món Quà
UMI NO SHIZUKU FUCOIDAN

Món quà sức khỏe
để chào đón ngày đầu xuân

*Nhân kính chúc quý khách gần xa năm mới sức khỏe dẻo dai, công việc
thuận lợi thăng tiến dài dài, phi những nước đại tiên tới thành công,
người thân luôn sum vầy, gia đình hạnh phúc.*

Với nhiều nghiên cứu của các nhà chuyên gia
về Fucoidan và công nghệ tân tiến, sản phẩm
UMI NO SHIZUKU Fucoidan đã mang lại
nhiều hiệu quả và sức mạnh tuyệt vời

- ☆ Nâng cao sức đề kháng
- ☆ Giảm tác hại của Oxy- hóa
- ☆ Mang lại chất lượng của cuộc sống
- ☆ Mang lại sức khỏe một cách tốt nhất
- ☆ 100 % làm từ các thành phần của thiên nhiên
và đóng gói sản xuất tại Nhật

Xin liên hệ:

1.866.881.8828

(Chung tôi có hỗ trợ tiếng Việt)

www.kfucoidan.com

Dùng mobile camera
vào Website

Kameryca, Inc.

21250 Hawthorne Blvd, Ste.150,
Torrance, CA 90503

Giờ làm việc
Thứ 2 - Thứ 6: 9AM-10PM (EST),
Thứ 7: 10AM-6PM (EST)

Với sự công tác của

■ Nguyễn Thị Thanh Dương ■ Ngọc Linh ■ Lê Hùng ■ LS Robert Mullins
■ Phạm Thành Châu (VA) ■ Trần Mộng Tú (WA) ■ Nam Lộc (CA) ■
Tim Nguyễn ■ Nhu Sao ■ Triều Giang ■ TS Bùi Thanh Liêm (FL) ■
Bùi Quang Tuấn ■ Huy Đạo ■ Gia Bảo ■ Lê Minh Hải (CA) ■ Tưởng
Năng Tiến (CA) ■ Tạ Phong Tần ■ BS Trần Lý Lê ■ Thanh Dũng ■
Dương Hùng ■ Angie Hồ Quang ■ Thiên Hương ■ Hồ Bắc Vũ (MA)
■ Andy Nguyễn (Canada) ■ Đặng Mỹ Hạnh ■ Trịnh Thanh Thủy (CA)
■ Đoàn Xuân Thu (UC) ■ BS Nguyễn Ý Đức ■ Đào Duy Hoà (CA) ■
Mạnh Kim ■ Sean Bảo ■ Thái Bảo (FL) ■ Phạm Ngụ Yên (TX) ■
Việt Phương ■ Trần Vũ ■ Vũ Thị Thanh Mai ■ Ban Mai (VN) ■
Trình Cung ■ Điều Cô nương ■ Trừng Nguyễn ■ Nguyễn Hưng Quốc ■
Triệu Minh ■ Phương Nghi ■ Linh Đỗ ■ Hoàng Nam Sơn ■ Hạnh Việt
■ Gió Đổng Nội ■ Lưu Vũ Bửu ■ Hoàng Long ■ Phạm Thị Hoài (Đức)
■ p324530 ■ Hương Giang ■ Hoàng Hương ■ Vũ Hiến ■ Ngân Bình
■ Mai Hoàng ■ Đinh Tiến Đạo ■ LS Anh Thư ■ Ian Bùi ■ Du Uyên
■ Huy Phương ■ Cẩm Giang ■ Lê Trung ■ Khánh Trường ■ Lê Hữu
■ Thanh Thư ■ Thái Lan ■ Hannah Nguyễn ■ Trần Đoàn Nho ■ Vương
Mộng Long-K20 ■ Lợi Trần ■ Lão Mùn ■ Nguyễn Thị Khánh Minh ■ Trương
Thị Kim Chi ■ Nguyễn Xuân Thiệp ■ Lê Hữu ■ Hồ Thủy Mỹ Hạnh ■ Nguyễn
Thạch Giang ■ Nguyễn Ngọc Hoa ■ Trần Thị Nghi ■ Zoey Hoa ■ Đỗ Hoàng
Diệu ■ Phạm Công Luận ■ Nguyễn Thị Huệ Xưa ■ Nguyễn Thị Minh Ngọc
■ Lê Ka ■ Đặng Mai Lan (France) ■ Lưu Na ■ Phiên An ■ Trần Hồng văn
■ Phạm Ngọc Sơn ■ Ngô Nguyễn Dũng (Đức) ■ Đào Anh Dũng ■ Kim
Loan (Canada) ■ Nguyễn Sinh ■ Lê Chiêu Giang (CA) ■

Thực hiện

Nguyễn Trang
Nhật Hoàng
Dinh Yên Thảo
Tĩnh Nguyễn
Tân nguyên

Ban biên tập

Nguyễn Xuân Thiệp
Hoàng Đình Nam

Dịch thuật

Báo Sơn - Đan Trần
Ngô Phạm

Cố vấn pháp lý

Luật Sư Cao Quang Anh
(Anh "Joseph" Cao: Former
Congressman)
Tổ Hợp Luật Sư Joseph Cao
2439 Manhattan Blvd., #302
Harvey, LA 70058

Layout & Design

Bào Huân - Thọ Đỗ
Bằng Dương - Huyền Trân
- Lê M - Tú Hồ - Hiếu Nguyễn

Kỹ thuật & website

Paul Nguyễn
Nguyễn Thanh Phong
Huyền Trân

Hoa sĩ

Bào Huân
CAN - Thẩm Nguyễn
Châu
Dinh Trường Chinh

Quảng cáo

Kim Liên
Kim Phương
Hương Võ

Trẻ đang phát hành tại các thành phố, tiểu bang

Trẻ Dallas-Ft. Worth

Tel: 817-475-4383
Fax: 817-475-3764
Tòa Sơn Định
Email: datan@trenews.net
info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd.
Garland, TX 75044

Trẻ Austin - San Antonio

Tel: 512-480-6172
210-858-6114
Tel: 817-475-4383
Fax: 817-475-3764
Email: info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd.
Garland, TX 75044

Trẻ Houston

Tel: 281-878-4735
Fax: 817-475-3764
Email: info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd.
Garland, TX 75044

Trẻ Louisiana & Mississippi

Tel: 504-324-2090
817-475-4383
Fax: 817-475-3764
Email: info@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd.
Garland, TX 75044

Trẻ Colorado

Phạm Huy Phước
Tel: 719-520-6500
Email: phamhuyphuc@gmail.com
Địa chỉ: 3912 Pyramet Ct., Superior,
Colorado 80057

Trẻ Florida

Tên Nguyễn
Tel: 405-946-2012
407-894-0111
407-893-1114
Fax: 407-894-4900
Email: fonda@trenews.net
Địa chỉ: 3302 S. Gattano Ave.,
Orlando, FL 32803

Trẻ Virginia, Maryland & Washington DC.

Thiên Thảo
Tel: 301-308-1419
Fax: 301-947-1241
Email: trenewsjap@comcast.net
Địa chỉ: 554 N. Frederick Ave., #203
Gaithersburg, MD 20877

Trẻ Georgia

Tân Nguyễn
Tel: 770-755-5400
Fax: 404-704-0508
Email: jiangp@trenews.net
Địa chỉ: 6000 Dawson Blvd, Suite F,
Norcross GA 30093

Trẻ North Carolina

704-550-3103

Trẻ South Carolina

843-353-3288

Trẻ Alabama

205-277-4587

Trẻ Tennessee

901-300-2399

Trẻ Illinois-ME

228-205-0537

Trẻ Massachusetts

Tel: 617-530-0790
Fax: 817-475-3764
Email: Boston@trenews.net
Địa chỉ: 3202 N. Shiloh Rd
Garland, TX 75044

Cảm ơn

Xuân lại về!

Xin cùng nhau đón chào Năm Mới Tân Sửu 2021 với tất cả tin yêu, hy vọng. Trong niềm tin xán lạn ấy, chúng tôi xin chân thành cảm ơn:

Quý độc giả luôn yêu thương, sát cánh và đồng hành cùng Trẻ trong suốt năm qua, một năm đầy biến động và thử thách.

Xin cảm ơn quý thân chủ quảng cáo, các dịch vụ thương mại, đã tin tưởng và giao phó cho chúng tôi trọng trách làm cầu nối đến với quý khách hàng.

Xin cảm ơn những tác giả phụ trách chuyên mục, các cộng tác viên khắp năm châu bốn biển đã cống hiến tất cả tinh túy qua những bài viết, trang thơ, tranh họa bằng cả tấm lòng trân quý văn chương, yêu nghệ thuật, đã biến Trẻ thành một vườn hoa tràn đầy hương sắc.

Xin cảm ơn những anh chị giao báo, các anh chị em nhà in và tất cả nhân viên của Trẻ, đã chăm sóc, miệt mài ngày đêm, bất kể sớm trưa để hoàn thành công việc một cách hoàn mỹ, xuất sắc, nhằm mang đến cho quý bạn đọc một món quà cuối tuần với phẩm chất cao nhất.

Và xin cảm ơn đời, đã cho chúng ta được gặp nhau, cùng chung một con tim, nhịp thở với tiếng Việt mến yêu.

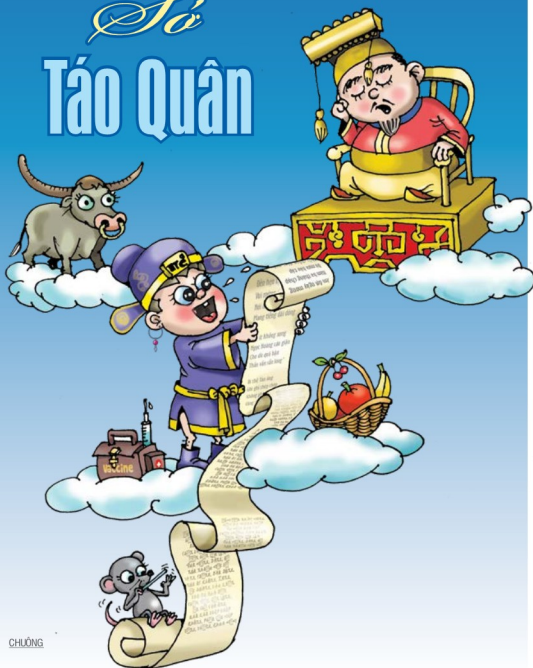
trẻ

Lợi Trần

| GEORGIA, USA |

Số Táo Quân

CHUÔNG

M

uôn tâu Ngọc Hoàng

Thần là Táo Trê
Năm mới năm mới
Diện kiến mình rồng

Đêm đợi ngày mong
Hàm ba tháng chạp
Dù mưa bão táp
Thần chẳng dám quên

Đến hẹn lại lên
Vui mừng dâng sớ
Nói nhiều mắc cỡ
Mang tiếng dài dòng

Nói ít không xong
Ngọc Hoàng cúi gập
Cho đủ quả bần
Thần vẫn sản lòng

Đi thế Táo ông
Ghi ghi chép chép
Không phải lẻo mép
Cũng chẳng khua mồm

Phụ nữ ồm ồm
Những điều nghe, thấy
Táo ông trông cậy
Tải, sức Táo Bà

Đi chở la cà
Ngồi lê đôi mách
Nói phải đúng cách
Không nói tào lao

Việc trước, việc sau
Trình cho hợp lý
Cần bệnh thế kỷ
Dịch Cờ rô nà (Corona)

Lấy bệnh thấy bà
Để phòng cho chắc
Táo ông bế tắc
Không dám đi đâu

Ngồi nhà vuốt râu
Ngọc Hoàng ban phúc
Đường sá lâm lúc
Thấp tử nhất sinh

Rút ruột công trình
Thật là vô ý (thức)
Nói về báo chí
Dù dịch rõ nà (Corona)

Ai cũng biết mà
Phát hành mọi mặt
Tinh thần kết chặt
TRẺ với mọi nhà

Giải quyết tối đa
Những TRANG THƯ TÍN
Thần đã dự định
Vượt thênh lên đèo

Cũng phải mang theo
Báo XUÂN TÂN SỬU
Đến ngày hội tụ
Mọi người cùng coi

Báo XUÂN dây rối
Hăm mười hăm một (2021)
Chư Tiên khen tốt
Chọn lọc kỹ càng

SỐ TAY KHÁCH HÀNG
Rút nhiều kinh nghiệm
Lướt qua mục PHIẾM
Thấy cũng vui vui

Vạn mệnh hên xui
TỬ VI theo dõi
AN SINH XÃ HỘI
Giải đáp mọi điều

CHUYỆN TRÒ cũng nhiều
Qua trang THẤY THUỐC
Nghe lòng giả buốt
Cần sự mến thương

TÌM BẠN BỐN PHƯƠNG
Gặp người tri kỷ
Duyên nợ bên bi
Hôn nhân vững vàng

Ý THIẾP TÌNH CHÀNG
Vun đầy hạnh phúc
Buồn xem TÙY BÚT
ĐỌC BÁO VIỆT NAM

Lắm mực thấy ham
THỜI TRANG, PHÒNG SỰ
Mình ngồi tư lự
BÊN TÁCH CÀ PHÊ

Tâm trạng ừ ề
Tìm CẦU LẠC BỘ
TIỂU LÂM cuối rộ
THẾ GIỚI QUANH TA

CÁI NHÀ CỦA TA
Tha hồ trang trí
Sao cho hoàn mỹ
Thế giới mình mong

Kiến thức phổ thông
TÀI LIỆU VĂN HỌC
Nên tìm để đọc
Hiểu rộng biết nhiều

Thắc mắc đôi điều
HỎI ĐÁP DI TRÚ
VIỆT NAM NGÀY CŨ
MIỀN NAM MẾN YÊU

BẠN CÓ BIẾT nhiều
SUY ĐI NGẮM LẠI
Chạy theo thời đại
ỨNG DỤNG THUỞNG NGÀY

HẠNH PHÚC TRONG TAY
Mở TRANG PHỤ NỮ
Quên, nhớ đủ thứ
SỐ TAY THUỞNG ĐÁN

GHI NHẬN TRONG TUẦN
Những SẢN PHẨM MỚI
Sự kiện nào tới
Xem TIN THẾ THAO

CUỘC SỐNG SẮC MÀU

Vào GỐC NHIẾP ẢNH

Trời trở gió lạnh
Tết cũng ông bà
HƯƠNG VỊ QUÊ NHÀ
Thịt kho dưa giá
Tâm hồn cao cả
Nhân ái, hiền hòa

LÀ NHỮNG BÔNG HOA

CỦA CUỘC SỐNG ĐẸP

Trang mục là vảy
Kể chuyện tung bồng

Thần xin tạm dừng
Dù còn nhiều nữa
Táo TRẺ xin hứa
Cố gắng hết mình

Viết lách tận tình
Cải việc báo chí
Năm rồi Canh Tý
Thấy chẳng khả quan

Đục khoét vô vàn
Bạc tiền công chúng
Lũ chuột vô dụng
Rút hết vô hạn

Đứng đó chằng rang
Coi chừng ông Sửu
Đến ngày bầu cử
Ai cũng dõi theo

Bàn luận 1 xèo
Bên nào thắng bại
Đảng phái lo chạy
Giành phiếu cho mình

Bao chuyện bất bình
Kinh qua kinh lại
Người người háng hái
Trông ngóng từng ngày

Bầu được nhân tài
Vẹn toàn nước Mỹ
Bệnh dịch khó trị
Nhiệm biết bao người

Dở khóc dở cười
Nếu không phòng bị
Qua đường không khí
Bệnh sẽ lây lan

Phải mang khẩu trang
Ra ngoài cảnh báo
Gắn dây thần Táo
Đến tận miền Trung

Đổi núi chấp chùng
Rừng già hiem trở
Đất đai sạt lở
Cần viện trợ ngay

Bà con xán tay
Phát quà đủ loại
Việt kiều hải ngoại
Vội tẩm lòng vàng

Trái tim chứa chan
Miền Trung ruột thịt
Lớp báo, lớp dịch
Trời lạnh thấu xương

Bao người lên đường
Nhập cứu thiện nguyện
Chương trình dự kiến
Phát quà yêu thương

Trong cảnh thê lương
Bầu ơi thương bí
Còn ở nước Mỹ
Alabama

Với Florida
Chịu nhiều cơn bão
Cuồng phong hải đảo
Vào Michigan

Tổn hại người dân
Phá bờ, vỡ đập
Hại con đẻ sập
Lũ tràn vào bờ

Sally bắt gờ
Quét văng ven biển
Biết bao nhiêu chuyện
Biết bao tai ương

Nhìn ti tiện lương
Chơi vơ số cao
Cạo hoai, húp cháo
Gia chủ chấp tay

Ông Địa, Thần Tài
Cho trung tiền tỷ
Nhờ xa được Mỹ
Thần Táo lên đời

Chu du khắp nơi
Người Việt sinh sống
Tết hàng chất đống
Mứt kẹo, mứt cau

Mứt gừng, rau câu
Mứt me, chùm ruột
Thèo lèo cắt chuột
Bánh tét, bánh chưng

Bánh pía thơm lừng
Sầu riêng, trái tắc
Bánh cốm miền Bắc
Mè xứng miền Trung

Miến Nam hay dùng
Bánh bò, bánh ít
Hàng bày cam, quýt
Bưởi, nhãn, thanh long

Xoài, khóm, nho, hồng
Sả bò, dưa hấu
Ngày Tết thường nấu
Nồi thịt kho tàu

Dưa giá, mớ rau
Khó qua đông thật
Tặng quà con nít
Bao đó lì xì

Xuân đến Xuân đi
Bảo tuần chống chất
Năm nay tất bật
Chạy tới chạy lui

Cả chép miệt mài
Năm nghe vanh vách
Nói nhiều lách chách
Ngọc Hoàng xấu mình

Bồi tính thật tình
Nghĩ sao nói vậy
Những điều trông thấy
Táo đã tau xong

Chuyện trần dài dòng
Kể ra cả buổi
Chúc người cao tuổi
Mãi mãi vui tươi

Luôn nở nụ cười
Cùng ơn trời biển
Người làm từ thiện
Chúc được giàu sang

Giúp kẻ cơ hàn
Được nhiều phước đức
Trong mọi lãnh vực
Nghiep chủ thương gia

Nhà hàng gần xa
Được nhiều thuận lợi
Ngày Tết đang tới
Các chợ rộn ràng

Chào đón Xuân sang
Xuân miền viễn xứ
Homeless cô lữ
Có chỗ nương thân

Ấm dạ đôi phần
Mùa Đông lạnh lẽo
Tiệm Nail's khắp ngõ
Khách ngày càng đông

Địa ốc, văn phòng
Home care, sung túc
Báo TRẺ xin chúc
Tiểu Bang khắp nơi

Làm việc được thời
Người dân giàu mạnh
Dù ở heo lảnh
Bảo vấn đến nơi

Bạn đọc cặn lời
Ngợi khen quá cỡ
Xong việc dâng Sớ
Táo phải lui về

Công việc bộn bề
Phát hành báo chí
Trước thềm niên kỷ
Kính chúc Ngọc Hoàng

Vui đón xuân sang
An khang, trường thọ
Thần đi đây, đó
Ý kiến ý cò

Năm sau thăm dò
Thần ghi đầy đủ
Ngọc Hoàng vạn tuế
Vạn, vạn, vạn tuế. ■

Trần Mộng Tú | SEATTLE, USA |

Trong đời tôi, thỉnh thoảng lập đi, lập lại cái sở thích “Học Vẽ”. Khi thì học chỉ than, khi thì màu dầu, khi màu nước. Bắt đầu năm mới học lớp Đệ Lục, ở một trường Công Giáo Tư Thục bên Thị Nghè (nhà tôi ở Thị Nghè) tôi mon men tới trường Mỹ Nghệ Thực Hành ở Gia Định, xem các học trò vẽ, rồi thích, ghi danh xin thi vào học (như thi vào Đệ Thất Trường Công Lập) may mắn sao tôi đậu, nhưng Ba tôi nói, không được. Nếu con vào đó học tức là con mất 2 năm. Năm tới con lên Đệ Ngũ, vào Mỹ Nghệ con như học lại Đệ Thất, hơn nữa ở đó học vẽ nhiều hơn học chữ. Thế là tôi mất cơ hội học vẽ. Cho đến thời gian rất lâu sau đó, đã học hết Trung Học rồi, may mắn có việc làm, tôi đi làm, lại nghĩ đến chuyện học vẽ. Lúc đó ở Hội Việt Mỹ, cuối tuần có Thấy Hoa Sĩ tên Nguyễn Lâm tới dạy, và tôi vắt giá, vắt cò đi học, học vẽ sơn dầu. Thấy Lâm đưa học trò ra ngoài học vẽ phong cảnh. Chúng tôi vào sở thú, ra ngoại ô, vào cả trong Chợ Lớn về

BÁCH QUÂN

Hội Hoa & Mùa Xuân

cảnh mấy ngôi chùa Tàu, có những chùm hương vòng thạt to treo ngay trước cửa chánh điện rất đẹp và cái màu đỏ của những cây cột ở chùa vô cùng đặc biệt. Tôi cũng có một bức vẽ chùa Tàu, ung ý lắm, ông Chánh Văn Phòng xin ngay.

Sang Mỹ, sau thời gian ổn định, tôi lại mon men tới College ghi tên học lớp vẽ chi than. Cũng hí hoáy được vài bức, cho bạn bè... Rồi lớp gia đình, bạn bè đầu vào ba dấu con bằng nhau như ba con gà con mới nở nên chẳng có thể nghĩ đến việc vẽ với gì nữa.

Bảy giờ ở tuổi rất già, không bạn cho ai ngoài bạn cho mình, hoặc tự mình muốn bạn cho người khác...tôi lại ngứa tay, muốn vẽ. Tôi học vẽ màu nước.

Tôi không học làm Thơ bao giờ cả, tôi vẫn tự làm Thơ, nhưng quá thật, với tôi, vẽ thì phải học kỹ thuật xong mới tự sáng tác được.

Có giáo dạy vẽ đặt mua hộ tôi vài hộp màu và cọ. Có dán giải: Gieo là "Màu Nước" thì nước phải là chính, nước hướng dẫn màu, không phải màu hướng dẫn nước.

Hộp màu để trước mắt là cả một thế giới màu sắc hấp dẫn và từ thế giới này tôi sẽ học cách tạo thành những thế giới khác. Nhưng trước khi muốn tạo thế giới khác

phải biết pha màu. Thí dụ muốn có màu xanh lá cây thì pha màu xanh dương với màu vàng. Muốn có màu nâu thì pha màu xanh lá cây với màu đỏ v.v.

Pha màu cũng giống như mình chọn cách sống thích nghi với môi trường mình đang sống. Mình không có thể làm trái với công thức thông thường mà mọi người tuân theo, nếu mình chưa đạt được trình độ làm hoàn toàn khác đi để tạo được cái gì chưa ai biết tới... Điều này hơi khó đấy.

Có giáo dạy tôi làm ướt tờ giấy trước khi cho màu vào. Nhưng ướt bao nhiêu là đủ để cái giọt màu từ cọ rơi xuống có thể chạy loang đều tẩm mình muốn. Nếu giấy ướt quá màu sẽ chạy lung tung, nếu chưa đủ ướt màu sẽ đứng nguyên một chỗ hoặc loang rất dễ dặt. Tôi vẫn nhìn mặt giấy vừa hơi ẩm: Giọt màu rơi xuống nó tạo một cánh hồng tươi hay ngập ngừng những cánh hoa héo conque con. Chơi với màu nước không dễ như mình tưởng, chẳng khác gì làm thơ lục bát, rơi vào "về" như chơi, nếu chỉ cần sao cho vãn.

Cả buổi học dài 3 tiếng, tôi học làm ướt tờ giấy và học chơi giọt màu loang sao cho đúng ý mình muốn, thấy thật là khó.

Nhỏ xuống trên mặt giấy
Giọt màu loang loang xa

Như nhỏ một giọt tinh
Vào trái tim rất là (*)

Trái tôi giấy vẽ trước mặt, tôi những cọ vào nước quét ngang mặt giấy, quét sao cho không sũng nước, không khô quá, quét sao cho đủ độ ướt trên giấy để màu vừa đủ chạy khi tôi cầm một ống hút thổi giọt màu trôi loang theo ý mình. Nghệ thuật thổi màu trôi trên giấy không dễ, cánh hoa thì phải ngưng lại ở đâu và dải mây trắng trên nền trời xanh phải bắt đầu như thế nào.

Nếu mà em thổi được
Màu đọng trên tóc anh
Ướt gì em nhuộm lại
Cho tình còn màu xanh (*)

Tôi phàn nàn tự hỏi, mấy mươi năm về trước khi đi học vẽ, tôi có dân do giữa những giọt màu như bây giờ không? Chắc là không. Cũng như khi còn trẻ, người ta thường đi dân do với tình yêu vào ập tới.

Thế giới màu sắc dạt con người đi thật là xa, nhưng khi còn trẻ, người học vẽ, về một cơn gió với những gam màu u ám vẫn thấy hồn mình hưng phấn, vẫn thấy vui với bức tranh hoàn toàn, dù là bức tranh đại giống tở. Đến khi lớn tuổi, chỉ một ngọn cây nghiêng ngã trong tranh người ta cũng nghĩ ngay đến một cơn bão theo sau. Nhìn

bức tranh vẽ bến thuyền người ta nghĩ đến chia ly hơn là hội ngộ.

Hay là học vẽ động vật cho vui, tôi nói với cô giáo tôi muốn vẽ những con vật. Chọn những con bé bé: cá vàng hay chim sâu.

Có bảo vẽ màu nước dễ nhất là cá, rồi tôi chìm: vì dưới cá, vì cá cũng như cánh chim để uốn lượn trên giọt màu nước. Để vẽ có gì khó không có gì khó, nhất là học trò đã có bàn tay không còn vững chắc lắm, có thể chỉ một ngón tay run nhẹ cũng làm gãy cánh chim hay là cắt mất cái đuôi con cá vàng. Chao ôi là khó!

Cứ thế mỗi tuần chúng tôi gặp nhau. Có giáo trẻ rất kiên nhẫn với học trò già. Có như mùa Xuân cho tôi dựa vào, tôi như mùa Đông cho cô chiêm nghiệm, chiêm ngắm màu và những trang giấy không có mùa làm trung gian cho hai thế hệ.

Khí một giọt màu nhỏ xuống trang giấy, có giáo trẻ thổi hơi thoai rồi không mạnh nhưng thổi nhẹ nhàng và kinh nghiệm của cô, giọt màu dần đúng kích thước có muốn cho một cánh hoa hay chiếc lá thì dừng lại. Người học trò lưỡng lự với thời vận gặp ngưng, chỉ sợ cái vẽ màu đi vượt qua cái bề mặt chiếc lá mình muốn vẽ, đòi khi hấp

tấp vì sợ màu không kịp đến cái cuống hoa mình muốn, nước trên giấy đã khô. Bức tranh đó nào có khác gì câu thơ viết ngập ngừng vì người làm thơ chưa tìm ra đúng chữ.

Em thổi giọt màu trên trang giấy
Tờ giấy vừa mừng đời hóa thân
Nụ hồng khe khẽ cong một góc
Chiếc lá chao xanh một giọt tinh (*)

Mùa Đông đang trôi qua và mùa Xuân đang đứng chờ trên những thân cây trong vườn.

Tôi làm cho tờ giấy ướt sũng, vậy lên đôi chút màu xanh, một chút màu đỏ, tôi để cho những vết màu trôi tự do trên mặt giấy như bầu trời ngoài kia.

Ngoài kia, mùa Xuân đang thách thức với đất trời mùa Đông trong từng mầm lá, từng hạt nhựa cây. Tôi thổi hai giọt màu trên trang giấy, tôi kéo dài hai vết màu đỏ khéo léo hay vụng về, đều đó không quan trọng, điều quan trọng là làm sao trên tờ giấy đó hai giọt màu nở bung một mùa Xuân. Một câu thơ Haiku chạy qua những ngón tay.

Trên tờ giấy thấm nước
Hai vết màu cùng nhau hóa thân

Mùa xuân vừa rơi xuống. (*)

(*) Thơ trong bài - bnt

Trần Lý Lê | FLORIDA, USA |

Hình chỉ có tính minh họa

Suchin & A Hù

Năm ấy Giang qua Á Châu trong ba tháng Hè. Cô làm việc cho một tổ chức bất vụ lợi của tư nhân, mục đích chính là tìm cách trợ giúp nông gia, từ việc chọn giống lúa đến chăn nuôi. Làng quê của những vùng đất nông nghiệp nào trông cũng khá giống nhau, cũng nhà tranh vách đất, chuồng trâu bò, gà vịt và đồng ruộng bát ngát.

Giang làm quen và thân thiết với gia đình ông bà Choen, đôi vợ chồng tuổi bốn mươi và ba đứa trẻ con, từ 10 đến 15 tuổi. Ngoài mấy mẫu

ruộng, họ nuôi gia súc, trồng thêm mấy liếp rau và có con chó đốm. Đứa con gái lớn nhất, Suchin, ngày dẫn trâu ra đồng nhồi cỏ; chiều về hun khói đuôi nuôi, chăm lo con trâu mẹ đang nuôi con thơ. Tháng con giữa được cấp sách đến trường làng. Con bé út chân đàn gà chạy quanh sân trong khi cha mẹ cấy cây ngoài ruộng. Cuộc sống của họ vất vả nhưng đầm ấm và giản dị.

Từ chỗ trọ, mỗi tuần vài lần, Giang đến thôn làng bằng 45 phút xe ôm. Trong chiếc ba lô là giấy bút, bữa ăn trưa gói sẵn và chai nước lọc. Chuyến nào cũng thế. Công việc của Giang là ghi chép hiệu quả từng cách chăn nuôi, cây cây quen thuộc của dân quê. Tìm hiểu xem hạt giống nào mạnh mẽ, hợp tùy thổ để gia tăng nông phẩm thu hoạch mỗi mùa. Mấy con trâu,

đàn gà ấy nuôi sao cho chóng lớn, ít bệnh tật...

Gia đình Choen có hai con trâu. Con trâu đực Tờ Ru mình xám xịt, lông ngắn, cặp sừng cong và nhọn như lưỡi mác. Tờ Ru to lớn khỏe mạnh, thân mình chắc nịch, nó kéo cày phẳng phẳng trên thửa ruộng ngập nước. Bốn chân trâu xem ra nhỏ so với kích thước thân mình, nhất là cẳng chân dưới, giống giống bốn khúc củi chống đỡ một khối thân vạm vỡ. Con trâu cái A Hù cũng phụ “chống” kéo cày nhưng chắc phải nuôi con nên không mạnh mẽ bằng. Giang nhìn ngắm con vật lúc nó kéo cày, thỉnh thoảng dừng chân thở phì phò, bong bóng nổi lên từ cái mũi thẫm đen ướt nhep. A Hù lông màu nhạt hơn, sừng ngắn, đôi mắt nó rất đẹp, Giang nghĩ thế. Con mắt tròn, to, hai mí mắt dày, chung

quanh là những vằn da xếp lớp. Lông lông mi dày, loại lông mi ước ao của phái đẹp, che phủ đôi mắt. Trông mắt A Hù đen nhánh, ít trông trắng nên trông con vật tinh anh lắm. Nhất là lúc nó nhìn Giang, ánh mắt loang loáng trong ánh nắng. Đôi mắt kia hình như biết nói, A Hù “nói chuyện” với Giang và Suchin mỗi khi hai người đứng cạnh con vật.

Giang vuốt ve đỉnh đầu A Hù, lông con vật đem lại cảm giác nhám nhám dưới bàn tay. A Hù đứng im, cái đuôi ngắn xòe mấy chùm lông, thỉnh thoảng đưa xua đuổi ruồi bọ. Trong khi đó, Suchin nhẹ nhàng vắt sữa từ bầu sữa cẳng phồng và Ahura, con nghé khoảng 7 tuần tuổi, bện rộn bú sữa mẹ. Con trâu cái khỏe mạnh nên nhiều sữa lắm, chỉ chừng nửa tiếng là cái thùng sắt đặt dưới chân đã lưng lỉnh.

ĐÀO HUÂN

Hôm nào vữa sữa A Hù là cả gia đình Suchin được tắm bộ bằng món sữa tươi. Mấy đứa trẻ hân hoan nhào tung ngum sữa, mặt chúng long lạng những tia nhìn ẩm ập, mừng rỡ. Giang ngắm nhìn mấy đứa trẻ mà vui lây. Từ một thứ nhỏ nhoi như thùng sữa tươi, niềm vui để dâng mọc cánh rời lan tỏa!

Mùa Hè của Giang thông thả đi qua. Ahura đã được hơn ba tháng, nó lớn như thổi, đã biết chạy quanh con trâu mẹ sau mỗi lần bú no nê. Tuy mới mười lăm tuổi nhưng Suchin tỏ ra là một tay chăn nuôi lành rẽ. Con bê chậm máy con trâu như một bà mẹ trẻ chăm con thơ, cẩn thận, nâng nui với cả tấm lòng. Hai ra Giang mới biết là con bê đang dang ấy đã nuôi mấy con trâu như thế từ khi lên 11 tuổi. Nó không được đến trường, chỉ được học đủ để biết đọc và biết viết. Nó còn phải phụ việc nhà, chăm lo đồng áng, đỡ đần cha mẹ.

Suchin chẳng bỏ phí một phút gì. Nó gom từng đồng phân trâu vương vãi, nhón nhàn thành từng “bánh” vữa đủ cỡ rồi đem phơi nắng cho khô để dùng thêm với củi khi lửa thối con ngựa hay lùn. Phân trâu chảy rất lâu, sức nóng ập i dưới chân cả rặng ba chân. Khỏi lo bay tán mát, mùi khói hương như gọi chiêu về lúc nắng vừa tàn. Lúc đầu mùi khói nồng lảng Giang khó chịu nhưng rồi có quen dần. Lúc khói lo đốt phân trâu tan cũng là lúc người xỏ ơm ghé đón Giang về quán trọ trong thị xã.

Giang dần thiết với Suchin. Có thỉnh thoảng giúp con bê gội đầu, sơn sọc mắt tóc chảy nắng vàng hoe. Giang dạy con bê mấy

câu tiếng Anh phở thông và con bê dạy Giang phát âm những lời chào hỏi tiếng Thái. Cứ như thế họ trở thành đôi bạn lúc nào không biết. Thỉnh thoảng, Giang mang đến vài món hoa quả và cả chia với Suchin cùng gia đình ấy mỗi hộp chocolate mang theo từ Hoa Kỳ. Nhìn ngắm bà đứa trẻ cẩn thận bóc lớp giấy bạc của viên kẹo, ánh nhìn tò mò, lăm lăm cắn có ẩm ập. Cảm giác hạnh phúc bình dị lan tỏa trong lòng.

Một hôm, có người ở làng bên cạnh, ghé thăm gia đình Choen. Họ ra đồng nhàn nhàn hai con trâu và người khách lạ sầm soi chân cẳng con nghé Ahura. Giang ngỡ loảng thảng về việc mặc cả bán nghé. Hình như con A Hù hiểu được tiếng người, hiểu được việc chủ nó đang đem bán đứa con thơ. Nó buồn ra mặt, mấy ngày liền nó nhói có chút xù rỗi đứng tán gẫu. Giang nhìn vào đôi mắt loang loảng kia, tim tắt nó, chảy dài những hạt lệ. Hình như con trâu đang khóc. Dòng nước mắt ấy khiến Giang xao xuyến, băn khoăn. Lòng có nhói lên một niềm thương cảm. Như thể để chia sẻ nỗi lo âu của con trâu mẹ, có xoa xoa bàn tay trên mặt A Hù, vỗ về và vỗ rỏi thì thào hùa bên bằng tiếng Việt: “Tao sẽ cố giúp mày, A Hù”, dù chưa biết làm thế nào để giúp con trâu. Cảm giác tán gẫu bàn khoăn ấy theo đuổi Giang mấy ngày liền. Cứ nghĩ đến A Hù và Suchin là có không đành lòng.

Trở về nhà trọ, mồi cuồn chì phiêu xem xét máy con số nhỏ nhoi trong trường học. Giang cũng không nhưng có nhất quyết tìm cách giữ con nghé

cho con trâu mẹ. Nhìn A Hù chảy nước mắt mà Giang xót xang, ầy này chịu không được. Con nghé được ngã già tám ngàn Bhat, khoảng 200 Mỹ kim. Nam ấy, số tiền này cũng là một món tiền khá lớn đối với một người trẻ, còn “cơm cha áo mẹ chữ thầy” như có.

Giang muốn mua con nghé và để nó lại làm quà cho Suchin. Có nhờ bạn bè bàn xử giúp đỡ việc ngõ ý, chuyển lời. Ông bà Choen thoát tiền ngõ ngang nhưng khi hiểu ý Giang thì họ bàng lờng, chịu nhận món quà lạ đời kia. Suchin nháy cẳng hân hoan. Nó không phải xa rời con nghé vừa quên hơi người. Người mua không đến nữa.

Lúc thấy ông bà Choen gặt đầu là Giang chạy ừ ra chuồng trâu. Có ơm cổ con A Hù khết nắng, hỏi hỏi mùi đồng ruộng, tay vỗ vỗ lên đầu con vật: “Tao giữ Ahura lại với mày, đừng khóc nữa nhé!”. Lạ lắm, lần này mắt A Hù cũng loang loảng nước nhưng miệng nó phát ra những âm thanh bebebe hoan hi, in hệt những âm thanh mồi vũ hội con Ahura rúc đầu vào khi bú sữa. Miệng con trâu mẹ hé ra, hăm răng khấp khểnh với những bọt nư nước. Lòng Giang rộn lên: “À, con trâu biết cười!”. Nó hiểu được những gì có vừa thủ thì?

Ở miền quê như nơi này, gia súc là một tài sản lớn, một nguồn năng lực quan trọng trong việc đồng áng. Ngựa kéo xe, vận chuyển nhưng không chịu được đồng lấy ướt át, chỉ có trâu là “chịu thương chịu khổ” kéo cây giồng sức chủ nhân. Trâu bò gần gũi với đời sống nông dân, nhất là tại những vùng đất xa

xôi như nơi này. Điện lực chưa đủ soi rõ mặt đường đất khúc khuỷu, gồ ghề trong đêm tối; trong thôn xóm, nhà nhà còn dùng đèn dầu. Mấy con trâu kéo cây chẳng nề hà quần ngại. Chúng đắc lực tựa hồ chiếc máy cày.

Giang nghĩ đến “vợ chồng” con Từ Ru - A Hù chẳng những đắc lực mà còn quán quýt với gia đình Choen, nhất là với con bé Suchin. Trâu ngựa cũng có tình lắm chứ! Thân thiết như thế mà sau người ta nỡ đem trâu đi chơi, rồi giết thịt ăn chứ kìa hành hạ con vật đã đời? Khi “thần trâu ngựa” bạc bẽo xuất phát từ cách con người đối xử với gia súc. Người ta kể chuyện, chụp hình ảnh cho mèo hã rằm mà chẳng mấy ai nhắc đến trâu bò thì không công bằng chút nào!

Nhiều mùa Hè đã trôi qua, thời đi học của Giang cũng qua rồi. Có đã gặp khá nhiều con trâu trong đời sống, nhiều lần thoáng nhìn khi đi qua những cánh đồng lúa trời nhưng mà Hè gần người ở thôn làng họ lánh trên đất Thái nam nào, với mồi thần tinh từ gia đình ông bà Choen, con bé Suchin và mẹ con con A Hù thì in sâu trong tiềm thức. Mồi lần nghĩ đến Suchin và mẹ con con A Hù, lòng Giang lại rung rung ẩm ập một cảm xúc ềm ả. Quả thật Giang học được khá nhiều thứ, có nhận ra sự may mắn của mình và nếp sống giản dị, bình yên của người miền quê. Suchin đang dang, chịu thương chịu khổ. A Hù với những hạt lệ ứa ra từ khóe mắt.

Ồi, Ahura của Suchin, A Hù của Giang một thú! ■

Hồ Đắc Vũ

| MASSACHUSETTS, USA |

Trâu & Chuột

HỒ ĐẮC VŨ

- B

ùi Trâu?

Cô giáo điểm danh.

Trâu đứng dậy.

- Dạ có!

Như mọi ngày, cô giáo và cả lớp cười hí hí. Trâu cũng nghiêng đầu cười.

Nó không buồn mà còn vui trong lòng vì mỗi ngày cả lớp bắt đầu bằng những nụ cười khi cô giáo gọi tên mình: Bui Trâu.

Trâu sinh ra ở trại lính Dù Hoàng Hoa Thám, gần phi trường Tân Sơn Nhất. Ba của Trâu một thân một mình từ Bắc di cư vào Sài Gòn, học xong tú tài, đi lính dù, lấy má Trâu, thư ký ngân hàng, thuê căn nhà nhỏ gần chợ Phú Nhuận.

- Dạ bé tên gì?

- Trâu! Bui Trâu.

Anh thư ký văn phòng quận Phú Nhuận cười.

- Dạ là Trâu, Bui Trâu?

- Ừa!

Tờ khai sanh ra đời trong 5 phút với cái tên Bùi Trầu.

Sau này ông già kể lại: “Về tới nhà, ăn tổ hủ tiếu má nó nấu, làm chai bia con cop, tôi ngà ngà lấy tờ khai sinh của thằng con trai ra coi.

- Mẹ! tội nó làm sai tên thằng nhỏ.

Vợ tôi bước tới.

- Sao đây? Bùi Châu chỗ đầu phải Bùi Trầu!

- Thì Bùi Trầu.

Vợ nói:

- Tại anh gồi! Nói lại coi.

- ... Bùi “Trầu”.

Má Trầu cười ha hả:

- Anh người Bắc, đọc Châu thành Trầu.”

Xong! Định đóng cột, tên thằng nhỏ là Bùi Trầu, đã vậy tuổi con trâu nên từ trên xuống dưới, ngang dọc đều là “Trầu”.

oOo

Ngày 29-4-75, má Trầu tuôn nước mắt nhìn nhóm lính Dù nép vào tường ném bom sừng sừng, cối áo quần tại chân cầu Công Lý mặc cho đoàn xe của quân cộng sản chạy về chiếm phi trường Tân Sơn Nhất. Ba Trầu là sĩ quan chỉ huy trung đội duy nhất còn lại của Dù.

Ông ôm vợ và các người hàng xóm...

Tân bị kích của cả nước bắt đầu.

Hai năm sau ba của Trầu bị cái tạo, chết trong tù; má suy nhược, lao phổi, qua đời sau đó một năm.

Trầu khuôn gao, trái cây ở bên ghế bên Tân Thuận kiếm sống. Đêm kia bị kéo cổ vượt biên vì đi dài khuya, gặp vài chục người lỏ nhỏ dưới bên.

- Tôm thằng kia xuống ghe, nó lả lên là bẻ, dzọt lẹ, gần sáng rồi.

Trại tỵ nạn Palawan, Philippines, 1985.

- Bùi Trầu.

Trầu đưa tay. Râm ran tiếng cười.

Anh thiện nguyện viên người Việt nói:

- Anh ở chung nhóm đọc thần vớ 4 người này.

Những ngày ở trại tỵ nạn, Trầu sống lủi thủi. Không bạn bè, không thân nhân, không người quen trên trái đất này nên Trầu được chấp nhận đi Mỹ, nơi anh không hề biết, không hề nghĩ tới.

oOo

Thiên hạ tới Mỹ, ăn học từ hồi nào, nói tiếng Mỹ, đi làm, đi học, hưởng cuộc sống mới, Bùi Trầu tới Mỹ năm 20 tuổi, với cái đầu trống trơn dưới mái tóc lồm chồm.

Tại nhà người bảo trợ, ông Gordon, Mục Sư da đen, góa vợ:

- Đầu tiên anh phải học

tiếng Anh, tôi có lớp dạy trong nhà thờ, học 3 ngày 1 tuần...

Tám tháng sau, với sự giúp đỡ của ông Gordon, Trầu có việc làm, bạn của ông cho Trầu mượn rẻ một căn hầm một phòng ngủ, xinh xắn, ông từ tế đưa anh mượn \$3,000 mua chiếc xe cũ đi làm.

Bùi Trầu, trở thành nhân viên của Trung Tâm Dịch Vụ Thí Nghiệm.

- Trầu! Anh cho lồng số 5 thêm vitamin vô nước uống, dọn sạch, sát trùng lồng số 7, 8, có hàng mới...

Mark, chuyên viên của khu A nhắc.

- Vàng! Tôi cần 2 bao chips gỗ để rải chuồng.

Mark viết giấy, Trầu cầm đi.

Cả buổi sáng Trầu dọn chuồng, sát trùng, cho nước vitamin.

Giờ ăn trưa, anh ra ngoài ăn ở bánh mì, uống chai Coke, thiu thiu ngủ.

Chiều, Trầu lại đi dọn 10 lồng quan sát.

Mark gọi:

- Trầu cho tụi nó tắm.

Tụi nó là 400 con chuột bạch, nuôi nặng rất đặc biệt trong 10 lồng ở khu A nuôi chuột, khu B nuôi thỏ, Khu C nuôi mèo, thuộc Trung tâm Dịch vụ Thí nghiệm, nằm phía Bắc Boston.

Một dãy nhà lớn bình thường như các hãng xưởng, bảng hiệu là chữ A màu đỏ trên tường, người ta không để ý

những chiếc xe tải nhỏ ra vào mỗi ngày và càng không quan tâm đây là hãng gì.

Trầu đeo găng tay, lấy 2 hộp kính đã sát trùng, tưới lồng số 2. Anh mở lồng, những con chuột trắng quen thuộc có đôi mắt hồng dễ thương, riu riu bu lại.

- Ok! Máy chỉ từ từ, rồi ai cũng tắm hết.

Trầu lấy chiếc gô gề đẹp dài, để xuống lồng các chị chuột bám vô, anh đưa nhoe lên, chừng 10 chị chuột sợ rớt, nắm chặt que đánh dờ như làm rớt. Anh bỏ que vô hộp thủy tinh, đó là cách bắt chuột do Trầu tự chế.

Mark van nói:

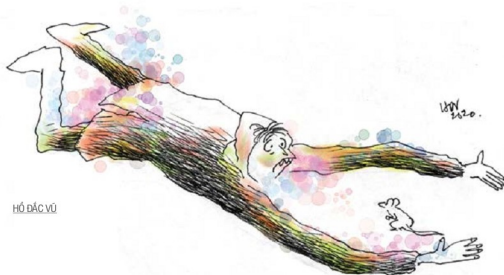
- Anh bắt chuột hay nhất trong công ty này từ trước tới giờ.

Nhờ vậy, chỉ sau 6 tháng làm việc, lương anh từ \$18 lên \$25/giờ. Anh đã trả hết \$3,000 mượn của ông Gordon.

Trầu mang 2 hộp kính với 40 chị chuột vô máy tắm. Máy tắm là một thùng kính to, có cửa, phun hơi sương có sát trùng, sấy bằng khí ấm.

Tắm chuột, cho ăn, cho uống, pha thuốc bổ, coi nhiệt độ, vệ sinh trong chuồng. Chẳng may có chị chuột nào qua đời, lấy ra, bỏ thùng sát trùng, bắt hết chuột qua chuồng mới, sát trùng chuồng cũ.

Đã 5 năm, Trầu sống với bảy chuột mỗi ngày, công việc nhẹ nhàng, một ngày như một ngày.

HỒ ĐẮC VŨ

- Trâu.
Mark gọi.
- Đây có thể là tin vui cho anh...

Mark bấm máy làm ly cà phê, Trâu hoang mang nhìn.

Mark đẩy ly cà phê expresso về phía Trâu, một ly cà phê trên tay.

- Giám Đốc quyết định tăng lương anh lên \$30/giờ...

Mặt Trâu hồng đỏ hai khế miệng kéo ra, toang hoác cười...

- Ha!

Mark cộng ly cà phê.

- Xin chúc mừng... nhưng...

Trâu chưa kịp động miệng, Mark tiếp:

- ... Anh phải nhận thêm việc đi giao hàng mỗi đầu tháng.

- Được, tôi nhận.

- Trong tình trạng dịch Covid-19 nguy hiểm lan tràn, anh nên cẩn thận trong việc giao hàng, tất cả chuột đều đã được khử trùng trước khi vào thùng, giao thẳng cho khách hàng với tình trạng khóa kín, tránh nhiễm trùng bên ngoài.
Mark dặn dò và chỉ cho anh cách giao hàng.

Công việc giao hàng cũng không khó khăn gì. Buổi sáng nhận giấy đặt hàng, giấy vận chuyển từ Mark, thay đổi sát trùng, vô khuẩn bắt mấy chị chuột, bỏ vô hộp kiếng, 10 chỉ một hộp, khóa lại, đóng 10 hộp một thùng kiếng lớn, khóa tiếp, chất lên xe, giao tới phòng thí nghiệm, ký nhận, xong!

Trâu đã giao vài chục chuyến hàng thông suốt cả năm. Nhưng không phải chuyến giao hàng

nào cũng giống nhau, một ngày của Trâu bỗng không như mọi ngày.

- Hôm nay anh giao 200 con cho 2 nơi.

10 giờ sáng, Trâu ra khỏi cổng Trung Tâm, trên chiếc xe tải nhỏ là 2 thùng kiếng lớn với 200 chị chuột.

Giao một thùng tại Cambridge. Thùng còn lại cho Phòng Thí nghiệm ở Salem, New Hampshire.

Trâu ra tới xa lộ 93 Bắc thì trời mưa lâm râm. Khi đến đúng địa chỉ trên GPS, anh chạy vô parking, mưa lớn chưa từng thấy, quạt nước không kịp, kính xe mờ lại và... "rám!"
- Rối! Đụng xe.

Trâu quay kính xuống cổ nhìn qua màn mưa trắng.

- Hèn! Đụng vô tường

trước mặt.

Anh ngả người ra ghế nhắm mắt, đợi dứt cơn mưa giao hàng.

Nhưng không! Anh Trâu ơi, cái "rám" không phải xe anh đụng tường. Quay lại sau lưng đi.

Trâu quay lại. Hai thùng kiếng lớn đụng chuột lan quay, chổng lên nhau.

Trâu xanh mặt, anh leo ra phía sau, đỡ hai thùng lên, một thùng không hề hấn gì, thùng kia thì bung khóa. Trên một hộp kính, mấy con chuột đang đưa mắt, cái mũi hình nhin Trâu. Trâu lạnh người đến: 1, 2, 3...5, 6, 7, 8...

- Còn 8 con, vậy là mất 2 con.

Trâu đứng cửa xe, leo ra phía sau:

- Đứng chạy nghe chuột! Chạy là chết tào nghe chuột!

Anh cẩn thận tóm từng con chuột cho vô hộp.

- 1, 2, 3, 4... 7, 8, 9. Vậy là: 1 chị chuột vắng mặt.

Nãy giờ cửa xe đóng, chỉ trốn trong xe thôi. Trâu bắt đầu tìm từng chỗ, mắt nhìn đóng hồ, còn 30 phút là đúng giờ giao hàng. Vì, bất cứ lý do gì Trâu phải giao hàng đúng giờ. Cũng vì bất cứ lý do gì, Trâu phải có đúng một thùng kính nhỏ 10 con, nhưng tệ hơn nữa, anh đang mất 1 con, anh đã phạm vào nguyên tắc an toàn của việc vận chuyển sinh vật thí nghiệm, để chuột chạy ra khỏi thùng. "Chuột biến mất sẽ lay lăm mầm bệnh cho môi trường bên ngoài."

Và, dĩ nhiên là Trâu nắm chắc mất việc trong tay.

- Mẹ ơi, chuột ơi là chuột!

Trâu bắt đầu rên trong miệng, lực từng cơn, từng cơn của chiếc xe tải. Còn 20 phút...

Bên ngoài mưa vẫn xối xả, bên trong xe mù sương lạnh. Trâu mở máy, mở sưởi vì sợ các chị chuột bị cảm.

- Chuột ơi là chuột, ra giùm đi!

Trâu leo qua ghế trước, mở ngăn cốp, tìm dưới ghế, các ngăn đựng đồ. Còn 10 phút...

Chị chuột vẫn biệt tăm, Trâu hổ sớ nhắm mắt...

"... Mark mặt đỏ kè như Trương Phi, râu vàng hoe.

- Anh lên văn phòng.

Trầu đẩy cửa, văn phòng lạnh tanh, trống như nhà tù, vòn vөн một cái ghế nhỏ, trên ghế có phong bì vàng.

Tiếng của Mark vang vang ở cò.

- Mở phong bì... bi... bi... bi... bi...

Trầu mở phong bì.

"Anh Trầu thân mến,

Anh đã làm mất một chị chuột, chúng tôi thì háir ra tiền bằng chuột, phòng thí nghiệm đã cắt hợp đồng, vậy là chúng tôi mất toi \$30,000/năm. Nên chúng tôi rất vui về tổng cổ anh ra

khỏi Trung Tâm, lên đường ăn thất nghiệp!

Mong rằng sẽ không gặp lại anh ngày mai. Biển giữm cái.

Ký tên: Chuột Giám đốc"

Trầu té ra sau, tỉnh dậy...

Vấn không thấy chị chuột, còn 5 phút...

Trầu rơm nước mắt: cái nhà hai phòng ngủ mới trả được 3 năm, chiếc xe Toyota mới mua vài tháng và cả đồng nợ trên vai... Chuột ơi! Vậy là hết! Vậy là chết!

Trời còn mưa lâm râm, Trầu mở cửa, bước ra ngoài, nhìn chung quanh, nhìn dưới gầm xe, nhìn vô bức tường đầu xe.

Ba má Trầu bỗng về độ trì...

Chị chuột ướt như "chuột lột" nằm sát chân bức tường đá. Có thể chị bị văng ra, chui vô đầu máy, chạy tới đây, mưa lớn làm chị sợ, nằm trốn.

Trầu như sống dậy, anh cời áo mưa, để xuống đất, áp tới: "Đừng chạy nghe chuột! Chạy là đời tao tàn nghe chuột".

Nhưng không, chị chuột không quan tâm chuyện đời tàn của Trầu, "Em chỉ muốn thoát khỏi cơn mưa, nên...". Chị chuột chạy đi, Trầu chạy theo, lạch bạch dưới mưa.

- Đứng lại chuột ơi!

Thối quen của chuột là chạy sát tường, nên chị chuột tà tà chạy thẳng. Trầu muốn nhảy tới chụp, nhưng sợ nó bị đập mạnh, chết. Con chuột chết là đời Trầu chết

theo. Anh chạy theo mặt mây rần rạ nước mắt, nước mưa.

- Đứng lại chuột ơi!

Mưa lại lớn, có lẽ vì sợ ướt nên chạy hết sức tường dài, thì chị chuột đứng yên. Trầu chăm chăm bước tới, đưa chiếc áo mưa lên. Chị quay đầu lại, hình cái mũi nhìn Trầu, bỏ chạy trở lại. Trầu lại chạy theo, người lạnh ngắt vì mưa, tay anh run.

- Chuột ơi là chuột! Ba má ơi về giúp con.

Nhưng ba má Trầu không giúp thẳng con trai bắt chuột. Con chuột bắt đầu tung tăng chạy ra khỏi bãi đậu xe.

Trầu bất lực đứng nhìn theo, anh ném chiếc áo mưa xuống đất, chết đuối trong lòng. Trời hết mưa, Trầu ngồi vô xe, gục trên tay lái. Còn vài phút giao hàng, anh đã không làm được

HỒ ĐẮC VŨ

việc, một công việc nhẹ nhàng nuôi sống mình, thế quí Trầu!

Nếu anh giao hàng thiếu một con chuột, coi như anh vi phạm nguyên tắc an toàn sinh vật của Trung tâm. Khách hàng sẽ nghi vấn, sẽ ảnh hưởng nặng tới việc làm của mình.

Trầu bắt người ra ghế, nhắm mắt... Chắc phải giao hàng đúng giờ, và khai thành thật với Mark, nếu mất việc, đành chịu.

Trầu ngồi dậy, quay sau lưng nhìn 2 thùng kiếng, nhìn những con chuột lằng xằng bên trong. Anh lui về, định chạy vô cửa Phòng Thí nghiệm, thì phép lạ xảy ra.

Trên kính trước xe, chi chuột trắng nằm yên gần cái quạt nước, có lẽ nó chạy trốn mưa, nhớ hồi bấy chuột trong thùng nên quay trở lại. Trầu thấy ra, nhẹ nhàng chụp lấy, bỏ vô túi áo. Anh vãi máy cái.

- Chuột ơi là chuột!

Bây giờ thì Trầu càng tin mạnh mẽ vô sự trợ giúp của bà má, của đất trời. Trầu bỏ chi chuột vô thùng:

- Chuột ơi I love you!

Trời hừng nắng, cũng là lúc Trầu giao xong lông chuột thứ hai, đúng giờ. Mark đứng dậy, vỗ vai Trầu.

- Tôi rất hân diện làm việc chung với những người có trách nhiệm và thành thật như anh.

Chuột ra khỏi thùng là ô nhiễm... nhưng chắc không sao, phòng thí nghiệm không có khiếu nại gì. Quên đi, lần sau phải thật cẩn thận.

Sau trận đó, vì nhu cầu công việc, Trung tâm dời đi Texas.

Lần đầu tiên thất nghiệp. Trầu thấy đời mình bắt đầu rung rinh. Ngày cuối cùng tại Trung tâm. Mark chào tạm biệt Trầu, ôm om anh thật chặt:

- Tôi sẽ không bao giờ có được những người như anh, Tôi xin cảm ơn.

Mark bỏ vô túi Trầu một phong bì nhỏ. Trung tâm tặng Trầu số tiền thưởng \$10,000.00 cho bao năm làm việc.

Trầu ăn thất nghiệp đã 3 tháng, cuộc sống bắt đầu có trở ngại tài chính, anh đó hỏi công việc từ những người Việt quen biết.

- Thì đi làm lương ngày ở "Work Center".

Trầu cũng đành.

Mỗi ngày anh dợt xe tới rước và chi \$5 chở tới nơi làm. Công việc bắt đầu, có lúc xếp giấy quảng cáo, khi thì xếp bao hàng chuẩn bị thùng hàng.

Hai tuần sau, có phone:

- Hello Trầu!

- Hello Mark!

- Anh có gọi chỗ làm chưa?

- Chỗ nào?

- Trong phong bì tôi đưa

đó.

- ??

- Hmm nghĩ việc tôi bỏ vô túi anh một phong bì.

- Vậy sao?

- Anh mở ra, làm theo hướng dẫn

Trầu sờ sờ, vì mất việc, anh hoang mang, không hề nhớ tới "cái phong bì" Mark đã bỏ vô túi. Trầu mất cả ngày đi tìm phong bì trong đống áo quần của mình.

- Hello, tôi là Trầu bạn của ông Mark, tôi gọi theo lời giới thiệu của ông ta.

- Anh chờ máy.

Bên kia ngưng vài phút, Trầu lúng túng đợi.

- Hello!

- Dạ tôi nghe.

- Anh là Trầu? Họ gì?

- Bùì.

- Chính xác! Tôi là John, giám đốc, rất hân hạnh biết anh. Mark là bạn tôi, đã nói với tôi về anh, một nhân viên Việt Nam xuất sắc. Tôi mong muốn gặp anh.

- Dạ cảm ơn ông.

- Hẹn anh thứ Sáu tuần này, 2 giờ chiều, tại Công ty sản xuất "Best Traps", địa chỉ...

Thứ Sáu, 2 giờ kém 5, Trầu ngồi trong phòng giám đốc.

Ông John cười sau chiếc mặt nạ che miệng.

- Xin chào, rất tiếc không bắt tay anh được, hân hạnh gặp anh.

- Cảm ơn ông.

- Tôi mong muốn anh

làm việc tại công ty này.

Trầu lúng búng lỏ tai.

-Anh sẽ làm công việc kiểm tra chất lượng sản phẩm...

Tiếng lúng búng lan tới đầu Trầu.

John đứng dậy.

- Tôi nghĩ rằng với một người có tinh thần làm việc cao sẽ mang lại chất lượng sản phẩm cho công ty.

- Nhưng ông có thể cho tôi biết là những sản phẩm gì?

- Anh chưa biết à? Mark không nói sao? Chúng tôi sản xuất bẫy chuột công nghệ cao.

Còn lúng búng từ đầu chạy xuống lưng Trầu lần lại chân.

John bấm remote, màn hình sau lưng mờ ra.

- Đây là những bẫy chuột đặc biệt dùng cho Hải Quân, trên các chiến hạm, mẫu hạm, các tàu biển, mẫu bay thương mại, trong các căn cứ quân sự Mỹ, hoặc Tòa Đại Sứ ở các quốc gia khác.

Trầu ngăn ngực.

- Tôi đã chưa hề biết những bẫy này... Làm sao kiểm tra chất lượng.

- Anh không phải lo, sẽ được huấn luyện trong 3 tuần, ăn lương bình thường, chúng tôi trả mức lương đầu cho anh là \$35/giờ.

Còn lúng búng thành mang mớ hỏi ưi lưi, đôi tay run, đầu choáng váng, Trầu đáp:

- Cảm ơn ông rất nhiều.

Trầu ra tới xa lộ, anh đứng xe bên lề. Rừng cây chạy dài phủ tuyết trắng. Anh bước ra, ôm mặt hít thở, khí lạnh làm tan đi cái chong váng... Trầu la to, thở vang:

- Ba má ơi! Trời Phật độ! Mỹ đó.

Ngày xưa, bạn Trầu hay nói với anh:

- Mấy tuổi con Trầu, kéo cày khổ lắm, mai mới lấy vợ tìm tuổi Chuột mới mong đờ khô!

Bây giờ thì anh thấy rõ rằng các bẫy chuột và ngay cả việc có ngó bẫy chuột đã mang lại việc làm và cuộc sống đẹp đẽ cho anh ở xứ Mỹ này. Tháng bae nói đúng chuột đã cho Trầu cuộc sống tốt đẹp

Trầu nhận việc gần ngày Tết con trầu.

Anh ra chợ Việt Nam, mua con gà đi bò, ít trái cây, hộp mứt thập cẩm.

Tối Giao thừa, Trầu luộc con gà, bày mâm cỗ lên bàn, thắp nén nhang, chấp tay, lẩm râm khấn:

- Con cảm ơn ba má, cảm ơn mấy con chuột đã giúp con có cuộc sống đẹp đẽ. Năm nay con trầu, mong tuổi Sửu của con bình yên vui vẻ, khỏe mạnh...

Anh cảm nén nhang vô bình.

- Ủa, quên cha nó.

Trầu lại chấp tay trước ngực.

- Cũng cảm ơn máy cái bẫy chuột luôn... ■

* Cảm ơn T. về chuột.

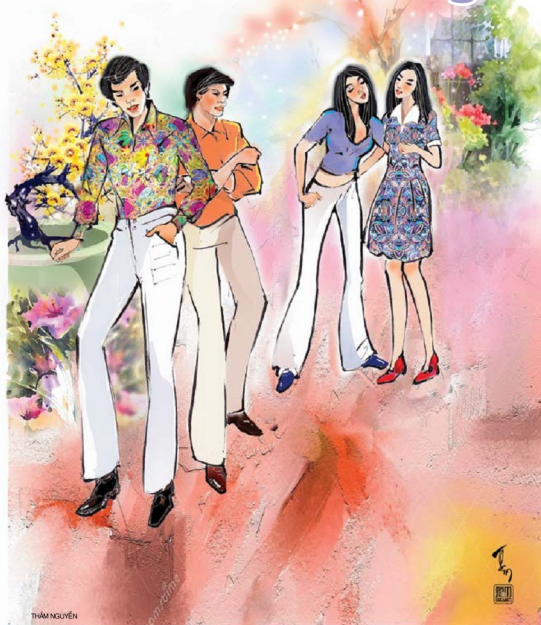
Đào Anh Dũng | FLORIDA, USA |

Vào đầu mùa Thu 2016, vợ chồng chúng tôi nghỉ hưu. Ngay sau khi đón lễ Giáng Sinh và Tết Dương Lịch cùng con cháu, chúng tôi xuôi Nam với hai mục đích: một là để trốn tuyết, hai là nghiên cứu vùng nắng ấm Florida, tìm một thành phố thích hợp để “đời do” về sinh sống cho ấm áp, an nhàn, thoải mái tuổi già. “Thích hợp” đây có nghĩa là gần biển nhưng không quá đắt đỏ và không xa những địa điểm du lịch nổi tiếng như Disney World, Universal Studios... để vừa thỏa mãn thú câu cá, tắm biển, ăn trái cây miễn nhiệt đới vừa thu hút được con cháu về thăm ông bà, cha mẹ trong các dịp lễ.

Sau bốn tuần lễ viếng thăm, tìm hiểu vài thành phố phía Đông Nam của Florida, vợ chồng chúng tôi đến Sarasota, một thành phố nhỏ nằm bên vịnh Mễ Tây Cơ. Nói đây chúng tôi hẹn gặp lại anh chị Tấn, vợ chồng bạn thân, ngày xưa ở cùng tiểu bang với chúng tôi, để cùng nhau ăn Tết Nguyên Đán.

Hôm ấy thứ Năm, 29 Tết, anh chị Tấn mời chúng tôi tham dự một buổi tiệc tất niên với gia đình một người bạn đồng hương. Trước lạ sau quen, nên vợ chồng chúng tôi không chút ngại ngùng. Trên đường tới nhà người bạn của anh chị Tấn, chúng tôi bị kẹt xe nên đến trễ,

Cảnh Mai Trước Ngõ

khách đã ngồi vào bàn ăn. Chú nhà chưa kịp giới thiệu chúng tôi là đồng hương từ xa đến thì có một vị khách ngồi ở cuối bàn đưa tay lên và hỏi hơi lớn tiếng:

- Xin lỗi, có phải ông là Lê Thành Chí ngày xưa học trường đồng Lasan ở Thủ Đức?

Tôi giật mình. Từ xa, tôi có gắng nhìn kỹ mặt vị khách tóc bạc trắng, thấy quen quen nhưng tôi không nhận ra là ai mà biết mình. Tôi buột miệng trả lời:

- Dạ đúng, tôi là Chí, dân trường đồng Lasan ở Thủ Đức.

Vị khách rõ lên:

- Trời đất! Máy là Chí, Chí Dơ? Tao là Tiến, Tiến Chicago đấy!

Trong tích tắc, tôi nhận ra ngay đó là anh Tiến, học trên tôi bốn lớp ở trường nội trú ngày xưa và sinh trưởng cùng tỉnh nhà, ở cùng giáo xứ với tôi. Tôi vội vàng chạy đến bên anh, tay bắt mặt mừng. Tạ ơn Chúa, hơn 40 năm qua tôi luôn cố gắng tìm người anh, người bạn vọng niên thăm giao này mà vắng hoài công cho đến ngày hôm nay. Thật là quá bất ngờ!

o o o

Ngày xưa, bạn bè ở trường nội trú gọi anh là "Tiến Chicago" vì anh ăn mặc hơi hơi "chất" và có phong cách của một "đại ca". Khi cha mẹ gọi học nội trú tôi mới 10 tuổi, "ma mới" bị "ma cũ" ăn hiếp, vài lần mới thoát nạn sau khi dám "ma cũ" biết tôi là em "kết nghĩa" của anh Tiến. Còn biệt danh "Chí Dơ", không phải vì tôi bẽ bối, không tâm giao, ở dơ, dáo cáu chí, có rận mà vì lúc mới vào trường, chuyển từ chương trình Việt sang chương trình Pháp, tôi phát âm chữ "je" (tôi) không

đúng, cứ đọc là "dơ". Anh Tiến kiên trì dạy tôi đọc, đến khi tôi phát âm thật đúng thì đã lỡ mang cái biệt danh đó rồi.

Ở cùng quê nhưng tôi chỉ thân với anh Tiến sau khi vào trường nội trú. Ngoài việc giúp tôi học hành, anh còn dạy tôi chơi các môn thể thao như bóng chuyền, bóng rổ, bơi lội. Anh Tiến học rất giỏi, nhất là môn Toán. Sau khi đậu Tú tài đôi, anh trúng tuyển vào trường Phú Thọ. Bốn năm sau đó, tôi thì vào trường Sư Phạm nhưng không đậu nên theo học Văn Khoa. Tuy học khác trường nhưng hai anh em chúng tôi thường gặp nhau và hay đi chơi chung với Hiền, bà xã tương lai của anh, và Hương, bà xã tương lai của tôi, học cùng ban Anh Văn với tôi ở trường Văn Khoa.

Vào năm 1972, sau Mùa Hè Đỏ Lửa, có lệnh động quân, anh Tiến nhập ngũ, học ở trường Sĩ quan Trừ bị Thủ Đức. Ra trường, anh làm trưởng đồn ở Bến Cát, tỉnh Bình Dương. Anh kể với tôi rằng, Chúa thương nên cho anh gặp lại một đàn anh, từng học ở Phú Thọ, khi ấy là đại úy trưởng phòng ở tiểu khu, và ông ta đã kéo anh về phụ giúp ông ở phòng Hành quân. Một năm sau, anh lập gia đình với chị Hiền. Khi ấy chị đã đậu hai chứng chỉ Văn Khoa nên được nhận làm giáo sư Anh văn, dạy giờ ở một trường trung học công lập tại thị xã.

Sau ngày 30 tháng Tư 1975, tôi gập lại anh chị Tiến ở tỉnh nhà, cuộc sống của ai cũng xáo, tã tời. Anh rụng lòn, chị thất nghiệp, còn tôi thì đã xong đại học, dạy Anh Văn được vài tháng nhưng thời thế đổi thay, đầu còn ai học ngoại ngữ nữa nên tôi cũng bị "mất dạy" như chị, đành phải về quê nhà làm ruộng. Cha mẹ chúng tôi

có năm mẫu ruộng, cách thị xã khoảng bốn cây số, xưa nay cho chú Út, một người em bà con chú bác của cha tôi, mượn canh tác để có lúa ăn hàng năm. Chú Út thương tình, trả lại cha mẹ tôi ba mẫu, dạy anh em chúng tôi công việc đồng áng.

Mỗi ngày đạp xe đi thăm ruộng tôi thường hay ghé nhà anh chị Tiến. Bác Năm, cha của anh, cũng có vài mẫu đất trồng khoai mì, rau cải và cây ăn trái. Trước đó, bác giao cho một người em bà con trong xóm. Chú này thứ hai, tên là Tâm, ở vùng xôi đậu, có bốn người con trai. Hai người con lớn của chú bị bắt đi du kích nên chú đành về vùng quê gia sinh sống để lo cho hai người con nhỏ, tuổi mới 12,13 có cơ hội cấp sách đến trường. Sau năm 1975, chú giao đất đai và người nhà mới tranh, vách ván lại cho bác Năm, trở về làng cũ. Nhờ vậy, anh chị Tiến và cháu bé con đầu lòng có nơi đơn đến ở, để tránh nạn di kinh tế mới. Anh chị chịu khó làm ruộng, trồng tia hoa màu để kiếm sống. Tuy nhiên, ruộng rau chưa sum suê, giàn bầu chưa ra trái, anh Tiến đã phải trình diện đi tù "cải tạo".

o o o

Lúc mãn tiệc, anh chị Tiến mời chúng tôi sáng hôm sau đến nhà anh chị, hướng trọn ngày 30 Tết và đêm Giao thừa với anh chị để có thời giờ hàn huyên tâm sự.

Đúng cảnh ngộ với chúng tôi, anh chị Tiến sống "cụ kỵ hai đáng khí già" vì con cái đã có gia đình ở riêng. Vẫn như xưa, chị Hiền là một tay trợ giúp giỏi, khi vợ chồng chúng tôi đến nhà anh chị sáng hôm ấy, chị đã lo xong các món ăn truyền thống như thịt kho tàu,

canh khổ qua, dưa món... để ăn Tết rồi. Chị cũng đã ngâm nếp và đậu, đã ướp nhân thịt, lau sạch lá chuối, chỉ còn chờ việc gói và nấu vài đòn bánh tét.

Tôi nhắc với anh chị Tiến, hôm 30 Tết năm ấy, tôi mang hai đòn bánh tét đến nhà biểu anh chị và gia tử để mừng bốn Tết, tôi đi Tân Thành thuộc tỉnh Gò Công làm nghề chài lưới, tìm đường vượt biển. Trước đó khoảng một tháng, tôi đã đến quận lý miền biển này để thăm Hương, người yêu của mình. Và, bất ngờ thay, Tín, một người bạn học cũ ở trường Văn Khoa và cũng là anh ruột của Hương, vừa đóng xong một chiếc ghe, bề ngoài là đi đánh cá nhưng thật ra là đi để đường đi nước bước, tìm cơ hội đưa gia đình vượt biển. Hiền rồi tỉnh cảm giữa tôi và Hương, Tín thật tình tiết lộ bí mật và rủ tôi tham gia. Tôi trở về nhà, xin phép cha mẹ, tốt hết mấy chi vàng, chạy chọt xin giấy chuyển "thộ khẩu" và khi được phép tôi phải đi ngay, sợ mọi trục trặc xảy ra, mất cơ hội thoát thân, lỡ cả duyên lành phận của mình.

Tin và tôi làm hết mấy chục chuyến đánh cá, trung bình một tháng mới chuyển đi xa, nhiều lần chúng tôi mạo hiểm đến tận hải phận Mã Lai. Chúng tôi đưa cả gia đình vượt biển sau khi biết rõ hải trình và danh đơn đủ đầy và thực phẩm cho chuyến đi. Tạ ơn Chúa và Đức Mẹ đã chở che, chúng tôi đến đảo Pulau Bidong bình yên vô sự và ở đó đến tháng 9 năm 1979 mới được định cư ở thành phố Saint Paul, tỉnh bang Minnesota.

Khi ấy, tình yêu đã chín muồi, cuộc sống tạm yên ổn. Hương và tôi cùng nhau lập tổ ấm gia đình. Sau hơn bốn năm, vừa đi học, vừa đi làm, vợ chồng chúng tôi tốt nghiệp đại học và tìm

được việc làm khá vững chắc, lương bổng cao hơn. Ngay sau khi nhập quốc tịch Mỹ, chúng tôi nộp đơn bảo lãnh cha mẹ và các anh chị em đoàn tụ với gia đình. Hương và tôi quyết định nghỉ hưu sau khi các cháu đã tốt nghiệp đại học, có việc làm và lập gia đình được vài năm.

o o o

Trong lúc Hương và tôi thay nhau kể về đoạn đường đời mình đã trải qua, anh chị Tiến chăm chú nghe, hỏi thăm vài chi tiết về chuyện vượt biên của chúng tôi và trao đổi về những khó khăn cũng như may mắn anh chị và chúng tôi gặp phải khi mới định cư ở xứ người. Chúng tôi kể xong chuyện mình thì công việc gói bánh cũng hoàn tất. Thay vì nhộm lửa nấu bánh tết ngay sau hè, anh chị Tiến đề nghị chúng tôi chờ đến tết mới nấu bánh để có thể thưởng thức lại cái không khí đầm ấm bên bếp lửa của đêm trừ tịch ngày xưa. Anh chị mời chúng tôi nhâm chút rượu vang trước khi dùng cơm trưa.

Anh Tiến hỏi chúng tôi thích loại vang nào, tôi chọn chai Cabernet Sauvignon. Anh vĩa mớ chai rượu vừa cưới thật tươi, nói rằng anh không ngờ tôi và anh đến giờ vẫn còn hợp "dở", và anh nhấn mạnh chữ "dở", khiến tôi bật cười thật to, nhớ lại cái biệt danh của mình ngày trước. Anh nâng ly, chân thành chúc mừng cuộc hội ngộ của chúng tôi và cảm ơn Chúa và Đức Mẹ đã thương tình, đáp lời cầu nguyện của anh chị. Anh nắm lấy tay tôi, siết thật chặt, nói tiếp, giọng nghèn nghẹn, đầy cảm xúc:

- Em biết không, lúc em đến thăm và già từ anh chị thì anh đang... đang trốn... trốn sau tấm màn, ở trong buồng tối

ôm... Anh cảm thấy mình hèn quá, không dám gặp em... Hơn bốn mươi mấy năm qua, mỗi khi nhớ đến quê nhà, anh luôn cầu nguyện xin Chúa và Đức Mẹ cho anh gặp lại em, để xin lỗi em...

Nghe anh Tiến nói, tôi rất đời ngạc nhiên và hình ảnh năm xưa bỗng trở về...

... Hôm ấy, sau khi nghe tôi nói lời từ giã, chị Hiền lấy tay đưa chiếc vòng châu Thành đang

say sưa ngủ rồi nức nở khóc. Lúc ấy, tôi nghĩ, chị khóc vì nhớ anh, thương anh đang bị tù tội, nếu không anh cũng sẽ có cơ hội tìm đường vượt thoát như tôi. Tôi chỉ biết nói vài lời an ủi chị... Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài, thấy cây mai ở sân trước đang trổ bông vàng thật rực rỡ, gợi cho tôi một ý nghĩ lạc quan. Tôi nói với chị: "Chị Hiền nhìn ra ngoài sân kia, Xuân đã về, mai đã nở. Đông nào rồi cũng phải tàn và Xuân lại đến. Mình phải giữ vững niềm tin vào bàn tay quan phòng của Chúa, thế nào rồi anh Tiến cũng sẽ trở về sum họp với gia đình thôi". Đầu gối nghe tôi nói vậy chị lại càng rung rức khóc. Tôi nào biết anh đang ở ngay trong nhà...

Anh Tiến lại siết tay tôi thật chặt, đưa tâm trí của tôi trở về thực tại. Anh hỏi:

- Chỉ có nghe anh nói gì không?

- Dạ... dạ có! Em đâu có ngờ anh đã ra tù và đang ở trong buồng. Nhưng tại sao lúc ấy anh không ra gặp em?

Anh chậm rãi hỏi tôi:

- Chỉ còn nhớ thằng An làm trưởng ấp Thái Thạnh, nơi anh chị cư ngụ năm ấy chứ?

- Dạ, em nhớ. Tuy anh chàng đó theo cộng sản, nhưng không phách lối mà đối xử rất tử tế với bà con. Có một lần em đạp xe ngang qua ấp bị một thằng nhóc du kích chặn lại, hồng hích hỏi giấy tờ. Anh ta thấy vậy, la rầy thằng du kích rồi xin lỗi em. Tại sao hôm nay anh lại nhắc đến anh ta?

- Nó là người con trai đầu lòng của chị thím Hai Tâm, đó em! Thằng em của nó tên là Nhân. Anh tình cờ gặp Nhân ở trại tù cái trại Cây Dấu, nó làm cai tù.

Đây là một chuyện dài, anh kể vắn tắt cho em hiểu là Nhân đã giúp anh trốn trại, đưa anh về nhà, lánh mặt một thời gian. Còn An thì che chở anh, giúp ba má anh liên lạc với gia đình ba má chị ở Sóc Trăng, làm giấy tờ chứng nhận anh chị là dân của ấp, được cấp giấy phép về quê ngoại của chị ở Đại Ngãi. Ở đó, bà con không ai biết anh từng là sĩ quan VNCH. Anh chị về làm ruộng cho đến năm 1978, cả nhà vượt biên.

Nghe anh Tiến kể đến đó, tôi quên luôn chuyện anh trốn tù, vội vàng hỏi anh vượt biên đến đâu, Thái Lan, Phi Luật Tân hay tận Nam Dương? Nếu anh chị đến đảo Bidong thì có thể chúng tôi đã gặp anh chị rồi. Anh trả lời:

-Ghe bị hư máy, lạc ở biển Đông gần nửa tháng. Thiếu ăn, thiếu uống, mọi người tưởng đã phải bỏ thủy trên biển. Cuối cùng ghe trôi đến quần đảo Trường Sa và nhờ on Chúa và Đức Mẹ thương xót, đưa vào một hòn đảo nhỏ thuộc Phi Luật Tân, chứ nếu ghe trôi dạt vào hòn đảo kế bên do Trung Cộng chiếm đóng thì mọi người đã bị bắn, xác quảng xuống biển rồi."

Hương ngồi kể bên tôi, lắc đầu nói:

- So với chuyện vượt biên của tôi em, chuyện đi của anh chị quá gian truân, nguy hiểm. Còn chuyện trốn tù cái tạo của anh thì sao, hả anh?

Nhấp xong một hộp rượu vang, anh Tiến trả lời:

- Nhờ hai đứa em bà con giúp đỡ, anh không có gặp trở ngại nào, chỉ có phải giữ thật kín. Vì thế, hôm đó anh đành phải lánh mặt Chị. Nếu chuyện anh vượt biên bị lộ, là đương nhiên

là bọn chúng sẽ bắt anh và hai chú An và Nhân có thể bị bọn chúng mang ra xử bắn. Vì vậy, hôm nay anh kể bà, mong hai em thông cảm, không giận anh chị vì anh chị đã không thành thật, trong khi Chị không có chút nghĩ ngại nào, đã nói thật với chị về dự tính vượt biên của mình.

- Dạ, có gì đâu anh! Nói thật với anh, từ hôm qua lúc nào em cũng thăm cảm on Chúa và Đức Mẹ đã đưa đường dẫn lối cho anh em mình gặp lại nhau...

Anh Tiến ngồi trầm ngâm một lát rồi bỗng dưng vỗ vai tôi, cười và nói:

-Hai em có thích ăn trái cây Việt Nam mình không? Nếu hai em đổi nhà xuống đây ở, anh chị sẽ đưa hai em đến vườn trái cây của chú An và chú Nhân...

- Anh nói sao? Hai chú đó là Việt cộng mà!

- Hai chú bị bắt đi du kích, chứ đâu có thích cộng sản, đâu có muốn theo họ. Vì thế, hai chú xin ba má cho đi theo vượt biên. Hai chú lo lót, xin "phục vụ" tức là giải ngũ, rồi xuống Đền Ngải làm ruộng với anh cho đến ngày xuống ghe ra biển.

Chị Hiền tiếp lời anh:

- Chú thím biết không, An và Nhân định cư ở dưới Miami. Hai chú làm việc, dành dụm tiền mua đất làm vườn trái cây rồi cưới vợ, cuộc sống sung túc lắm. Để vài hôm nữa anh chị đưa chú thím đi thăm gia đình hai chú ấy. Vườn trồng đủ loại trái cây, thỉnh thoảng hai chú bắt lên bán ở chợ Clearwater hay Tampa, không xa đây lắm. Chú thím đi đâu xuống đây, mặc sức mà ăn trái cây Việt Nam mình.

Nghe chị Hiền nói đến trái cây, Hương liếc mắt nhìn, xem tôi có phản ứng gì không. Lý do là tôi thích ăn trái cây nhưng thời buổi này ở bên nhà người ta dùng nhiều hóa chất, Hương ngại tôi bị bệnh ung thư nên nằng nằng ngăn cản, không cho tôi ăn trái cây nhập cảng từ Việt Nam hay Trung cộng. Thấy tôi thở lờ, Hương nói với chị Hiền:

- Chị ơi, một trong những lý do tụi em muốn đổi nhà xuống Florida là trái cây đó. Anh Chị mê lắm, nhưng em đâu có cho anh mua ở chợ Việt Nam về ăn. Ăn để mắc bệnh ung thư à!

Nghe nói đến trái cây là tôi mê rồi, nhưng trong lòng vẫn còn thắc mắc nên tôi hỏi:

- Còn anh chị nói trái cây đó sao bấy lâu nay im hơi lặng tiếng, tụi em hỏi thăm nhiều bà con đồng hương tỉnh mình, ai cũng nói không biết anh chị ở đâu.

Anh Tiến lắc đầu, giải thích:

- Xin chú thím hiểu cho gia đình anh chị. Sang đây, cũng như chú thím, anh chị có cơ hội đi học trở lại. Anh chọn ngành Aeronautical Engineering Technology. Còn chị muốn tiếp tục nghề cũ nên theo ngành sư phạm. Ra trường anh tìm được một công việc có dính líu đến quốc phòng nên anh chị chưa bao giờ về Việt Nam. Cũng vì lý do này mà khi ba má và mấy đứa em của anh còn ở Việt Nam cố gắng sống lặng lẽ, để tránh những khó khăn có thể xảy ra trong khi chờ ngày sum họp. Còn anh chị, mỗi khi gặp ai quen hay ở xa đến anh chị đều hỏi thăm nhưng ai cũng lắc đầu, nói không biết hai em ở đâu. Cuối cùng thì anh em mình cũng gặp lại nhau.

Tôi những mắt nhìn lên bàn

thờ Chúa, thì thăm cảm on Chúa và Đức Mẹ đã ban ơn cho hai đại gia đình của anh chị em chúng tôi. Bên cạnh tượng ảnh Lòng Chúa Thương Xót là một bình bông hồng thật tươi. Florida là xứ ấm, tôi nghĩ những đóa hoa tình yêu này được cắt từ vườn nhà anh chị, rồi tôi chợt nhớ hôm ấy là 30 Tết nên hỏi:

- Florida bây giờ có đủ trái cây Việt Nam mình, có cả bông phượng vĩ, bông học tử. Anh chị có trồng mai không vậy?

- Có, có chứ! Dồi về ngôi nhà này xong là anh má ngay một cây mai để về trồng ở sân trước. Tháng này trời lạnh lạnh vào ban đêm nên anh phải đóng một cái khuôn bọc nylon trùm nó lại cho ấm. Anh lát là nó từ hôm 23 đưa Ông Táo. Máy honda này anh bận rộn đưa chị đi chợ, phụ chị nấu nướng, đi ăn tiệc rồi gặp hai em nên quên luôn, không để ý đến nó, không biết nó đã trở bông chưa, mình ra ngoài xem đi.

Hôm ấy, trời Florida trong xanh. Sau khi anh Tiến và tôi lấy cái khuôn bọc nylon ra, không hề có cả bốn anh chị em chúng tôi đều cái tiếng "ồ" khi thấy cây mai đã chum chim hé nụ vàng dĩa trên cành. Tôi nhìn chị Hiền, nhớ đến cành mai ngày 30 Tết hơn bốn mươi năm trước: "Chị Hiền, Xuân đã về, mai đã nở. Đông náo rồi chúng phải tàn và Xuân lại đến...".

Tôi thấy anh Tiến đưa tay, kéo chị vào lòng và chị ngã đầu vào vai anh. Tôi cũng bắt chước anh, chông vai Hương. Nàng chưa kịp nép đầu vào vai tôi thì anh Tiến lên lời:

- Chết, tụi mình phải làm một tấm selfie với cành mai vàng này mới được! ■

thơ khi mùa xuân đến

Mùa Xuân đến/mang niềm vui đến. Lòng người hòa chung với Xuân của đất trời. Ta sẽ bắt gặp niềm vui trong tiếng cười của bạn bè, trong cánh bay của con chuồn chuồn mùa nắng tháng Giêng, trong cánh hoa bồ công anh... Dẫu thế nào mùa Xuân cũng sẽ đến. Xin mời các bạn đọc sau đây.

SAO KHUÊ

HOÀNG NGÀ

dấu thế nào

Gửi H.D.

Dấu thế nào cũng là tháng Chạp
Nên vẫn chờ câu hát đêm ba mươi
Anh đến thăm em có lá vàng làm chứng
Có môi ngoan như thuở mới yêu người

Dấu thế nào cũng là ngày thơ cũ
Nắng không vàng em vẫn thấy mùa Xuân
Người hỏi em áo vàng hay áo tím
Người nhớ hài cườm hay guốc gỗ khua vang?

Dấu thế nào cũng là người thuở nọ
Nên Giao Thừa em sẽ đợi mùa sang
Người nơi xa hay người sẽ về gần
Em vẫn gọi với môi nóng và mắt biếc

Ngày có mối, cũng là em năm cũ
Nên bài thơ, em sẽ gửi cho người
Rất ấm áp dấu nơi này buốt lạnh
Gió ngoài hiên và tuyết đang rơi...

TRẦN HỮU DŨNG

đến lúc mùa xuân

Mùa Xuân thả tung trời những sợi tơ trắng bỏ công anh
Từng tờ lịch trên tường rơi rơi chất chồng ngày tháng
Trong giấc mơ bấy hoa mi hót vang lồng
Thân thể em ấm nóng như ly rượu vang buổi tối
Lời thì thầm yêu đương lan truyền theo gió
Chúng ta thức giấc nơi căn phòng ven bờ biển
Ôm nhau, ngắm sắc trời biến đổi không ngừng
Đến lúc nào đó
Chùm ánh sáng mặt trời chấp chới vẫy quanh
Đến lúc nào đó
Lòng nhân gian tung bùng nở hoa
Nhớ có lần em thủ thi:
“Mùa Xuân, cuộc sống đầy hương thơm tinh khiết.”

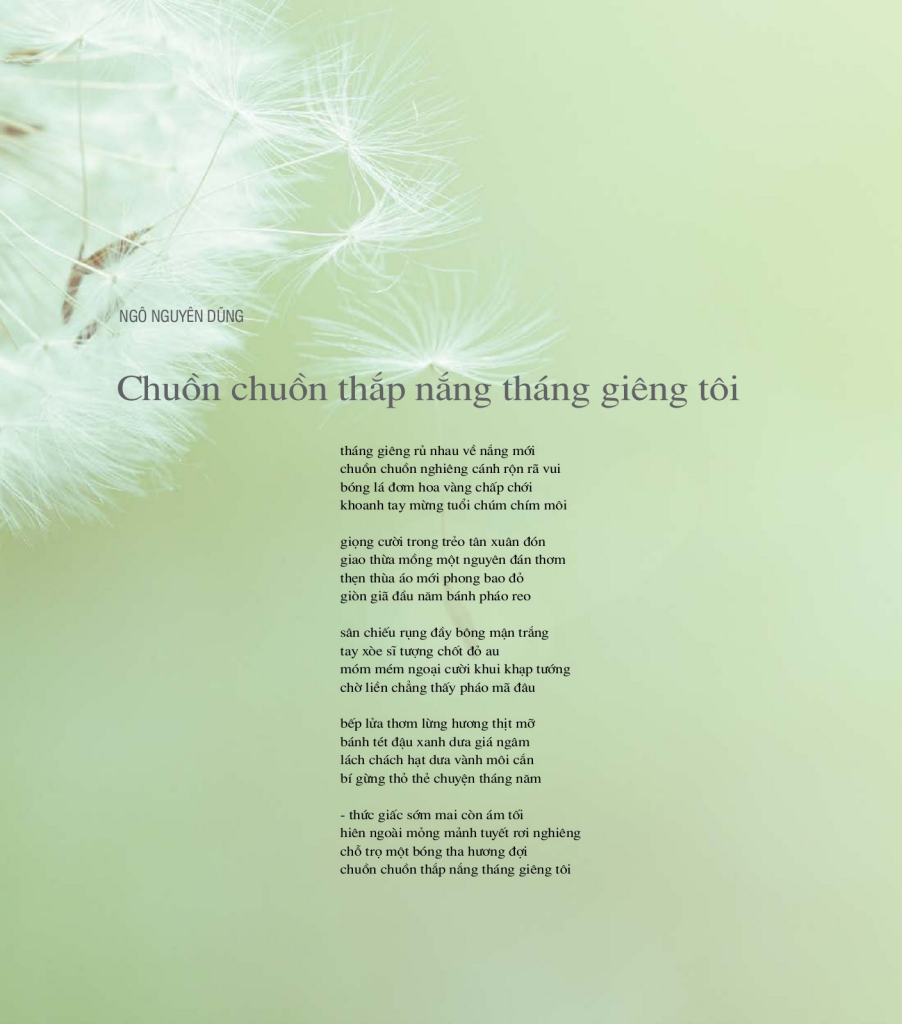
NGUYỄN THỊ KHÁNH MINH

mùa xuân đến

Mùa Xuân đến
Ngày đưa tôi đến
Con đường đang mọc lên
Lời sum suê lá mới
Mùa Xuân về lần trong tiếng sấm
Chút nắng vừa ửng trong lá
Vội vã. Tôi ngược mặt
Xin đừng là một gian dối của đất trời
Cho tôi ổng ả nắng
Đi trong tiếng cười bạn hữu như đi trong tiếng suối
Nhìn nhau lá reo. Buộc nhau cánh gió no mùa
Nghĩ mình đi trong ngày khai thiên lập địa
Tất cả đang ở điểm khởi đầu
Nơi và lúc. May mắn được bắt đầu bằng niềm tin
Được nhìn thấy mình với một điều dũng cảm ngày thơ
-Tôi chết cho Cái Đẹp*-
Là tôi. Trong những trang Thơ

* thơ Emily Dickinson

(Trích tập Ngôn Ngữ Xanh, chưa xuất bản)

NGÔ NGUYỄN DÙNG

Chuồn chuồn thấp nắng tháng giêng tôi

tháng giêng rủ nhau về nắng mới
chuồn chuồn nghiêng cánh rộn rã vui
bóng lá đơm hoa vàng chấp chới
khoanh tay mừng tuổi chúm chím mới

giọng cười trong trẻo tân xuân đón
giao thừa mỏng một nguyên đán thơm
thẹn thừa áo mới phong bao đỏ
giòn già đầu năm bánh pháo reo

sân chiếu rụng đầy bóng mặt trăng
tay xòe sĩ tượng chói đỏ au
móm mém ngoại cười khui khạp tương
chờ liên chẳng thấy pháo mã đầu

bếp lửa thơm lòng hương thịt mỡ
bánh tét đậu xanh dưa giá ngấm
lách chách hạt dưa vảnh mới cần
bí gừng thô thè chuyện tháng năm

- thức giấc sớm mai còn ám tối
hiên ngoài mỏng mảnh tuyết rơi nghiêng
chỗ trọ một bóng tha hương đợi
chuồn chuồn thấp nắng tháng giêng tôi

NGŨNG THU

Mùa đông rồi cũng vô cánh bay đi

Cầm đầu ái trên tay, em vội vàng xuống phố
Vấy hoa bay căng gió ... túi mộng đầy
Nàng đông khoắc áo trắng lưng chiều ... ùa qua ngõ nhỏ
Em cũng muốn gieo hạt nhân tình ngang lối đó mà anh!

Trong em bây giờ phố vẫn ngát xanh
Tiếng vọng phố tan tằm lại vỡ òa không gian hoang hờn đỏ
Từng sợi nắng xuyên màu thủy tinh. Chiều không đọng méo mó
Hay là rét đông về làm mất phố co ro.

Áp tay lên ngực mình em sưởi cho làn đầu ái khỏi hư hao
Góc phố quen,
quán chiều chỗ ngồi xưa chỉ mình em ... và khoảng ghé kia vẫn trống
Giọt café rơi đều chạm đáy cốc im lìm ... mà nghe song song
Gió cứ đẩy mơ màng mấy sợi tóc ngà say

Trở gót quay về
em vẫn cầm đầu ái trong tay
Qua ngõ nhỏ
hình như ... đông vẫn còn đang đứng
Thu ngưng đã lâu rồi, sao phố cứ gây người ngơ ngẩn
Chắc phố cũng như mình
Đợi một ngày
... đông cũng buồn mà vô cánh bay đi.

Hannah Nguyễn | CẦN THƠ, VIỆT NAM |

thương chái bếp quê

Asinh ra và lớn lên ở Việt Nam, nhất định trong ký ức vẫn còn lưu giữ một hình ảnh đẹp. Mà cho dù có đi đâu xa hay trải qua bao nhiêu thăng trầm

của cuộc sống thì hình ảnh đó cũng không thể xóa nhòa trong tâm trí của người con đất Việt. Chái bếp quê nhà cái tên quá đời thân quen, nhưng đã dần trở thành xa lạ đối với thời đại. Xã hội ngày càng phát triển, tiện nghi cuộc sống cũng được nâng cao, bây giờ hầu hết nhà ai cũng có cái bếp khang trang

và tiện lợi hơn rất nhiều. Bếp ga, bếp điện đã thay thế dần cái chái rang ở nơi chái bếp nằm nào.

Hồi đó ở quê, nhà ai cũng cất một kiểu giống nhau, phần rộng lớn và khang trang nhất dùng để thờ cúng ông bà tổ tiên và là nơi để tiếp đãi khách. Còn một nơi khuất nhất ở góc sau

nhà chính là chái bếp. Chái bếp được cắt tách biệt ra khỏi nhà lớn, bởi hai lý do: Thứ nhất là gia chủ sợ khói bếp làm bẩn luôn ngôi nhà của mình bởi những làn khói xám phất ra từ cà ràng sau bếp. Thứ hai, bởi chái bếp là nơi giữ lửa nóng ấm của gia đình nên người ta có thói quen giấu ở góc khuất. Ngoài ra, ông bà ta có nói, muốn biết gia đình đó có hạnh phúc hay không và người phụ nữ trong nhà có đảm đang hay không thì chỉ cần nhìn vào chái bếp là biết.

Tôi không biết hai từ “chái bếp” có từ bao giờ và xuất phát từ đâu nhưng khi tôi biết thì nó đã hiện hữu trong nhà của tôi. Trong chái bếp người ta đặt hai cái cà ràng hoặc mấy cục gạch ống kê thành ba ống tảo, vài ba bó lá dừa, nồi niêu xoong chảo và một cụ cùi khô dùng cho việc nấu ăn. Nhà nào khá giả

Tranh bếp quê (ẢNH TÁC GIẢ CUNG CẤP (NGUỒN INTERNET))

thì làm chái bếp rộng hơn để đặt thêm một cái “gạc-mang-rẻ” hay còn gọi là cái chạn, để đựng chén bát, những vật dụng cần xài và thức ăn sau khi đã nấu chín.

Khi tiếng gà bắt đầu gáy sáng cũng là lúc má tôi thức dậy nhóm lửa bắt ấm nước để pha trà và chuẩn bị nấu cơm sáng cho ba tôi đem theo ra đồng. Tôi cũng bắt dậy leo đèo theo má xuống bếp. Cái làn khói xám cay sẽ phá tan đi buổi sớm tinh mơ. Tôi thích đùa giỡn với những làn khói xám ấy, mặc dù mỗi lần nghịch như thế thì mắt mũi tôi lại cảm nhèm vì cái mùi cay cay nóng nóng của khói. Làn nào má nấu cơm, tôi cũng dọn má nhớ làm sao để có cơm cháy giòn giòn. Tôi thích cái mùi thơm thơm của cơm cháy hòa quyện

với cái vị mặn mặn của cá kho khi ăn cùng.

Chị em tôi lớn lên nhờ vào cơm má nấu nơi chái bếp này. Cứ mỗi lần đi học về, như thói quen chị em tôi lao ngay xuống bếp, mở nắp nồi, mở tung cái gác-máng-rè xem hôm nay má nấu món gì? Hôm nào có món cá kho kho với canh mướp là y như rằng ngày đó cái nồi cơm của má khỏi cần đi rửa cũng sạch.

Nơi chái bếp ấy cũng là nơi má tôi dạy tôi nhúm bếp củi và nấu những món ăn đầu tiên. Nhúm được lửa có khi nước mắt chảy đầm đìa, nhất là những ngày mưa, củi ướt không bắt lửa phải cúi gập người, “phùng mang” mà thổi. Khói cuộn lên bay vào mắt cay sè, mùi khói bếp nồng nồng đầu để gì quên.

“Chỉ còn nhớ khói hun nhèm mắt cháu

Ngồi đến giờ sống mũi còn cay”

Chái bếp quê còn gợi cho người ta một cảm giác ấm cúng yên ả của những buổi chiều tà. Làn khói bếp quện vào không gian cho biết đó là lúc sum họp gia đình sau những giờ làm việc vất vả. Cả nhà chuẩn bị quây quần xúm xít bên mâm cơm gia đình.

“Bếp nhà ai khói rung mờ

ngọn lửa

Bữa cơm chiều bỗng sáng với mâm kho”

Ngày nay còn được mấy nhà giữ được bếp quê? Bếp ga tràn lan chỉ cần một cái bật là có ngay ngọn lửa. Còn đâu khói bếp nhà ai quện vào trong gió,

thoang thoảng mùi thơm, mùi củi tốt...

Nhiều gia đình cũng ít khi tụ họp bên mâm cơm vì ai muốn ăn chỉ cần bật bếp lên, nhanh gọn, tiện nghi nhưng sao chạnh lòng nhớ mãi bếp quê, chọt cay mắt như những ngày thơ ngồi bên bếp đợi bữa cơm chiều...

Và tôi cũng lớn dần theo năm tháng, rời nhà đi học xa. Buổi chiều mỗi khi chạy xe ngang qua nhà ai có làn khói bay lên từ nơi góc bếp, tôi dừng lại ngắm nghĩa thật lâu. Tất cả ký ức về chái bếp nhà quê cứ tạo trong tôi rất nhiều cảm xúc. Ở nơi ẩm khói đó sao mà thân thương quá đỗi. Chái bếp thương yêu đến chảy tràn nước mắt ấy là nơi nuôi nấng biết bao người lớn lên.

Bất chợt nhớ quay quắt khi nhà ai đó vọng lên bài hát “*Còn thương rau đắng mọc sau hè... Chái bếp hiền sau cũng ngọt ngào, một lời cho nhau...*” ■

Nhiếp ảnh gia Bảo Huân

"Nhiếp ảnh gia" Bảo Huân (Garland, USA)
photo Donovan Dao

Bald Eagle
S 2.500, F 5.6, ISO 800.

Tháng 11/2019 trên sông James River,
Richmond, Virginia.

Winner of October,
The Universe of Colour Photography.

Họa sĩ Hồ Trần, biệt danh Bảo Huân, là một cái tên rất quen thuộc với độc giả Trẻ, trong những cuộc gặp gỡ với những người mến mộ Trẻ, chúng tôi thường nghe những câu hỏi thắm thì đầu đây "Ai là Bảo Huân vậy?".

Không chỉ là người thiết kế cho phần mỹ thuật bài vở, anh còn là một họa sĩ đa tài, đa dạng, lúc là lướt như họa sĩ Đinh Cường, khi thì trừu tượng như họa sĩ Ann Phong, và độc đáo nhất vẫn là chính anh, với những hí họa thông minh, hài hước cho tất cả những mẫu chuyện cần thêm gia vị của nụ cười...

Vốn là họa sĩ, khi bén duyên với nghệ thuật nhiếp ảnh, anh gặt hái thành công bất ngờ: những giải thưởng không dứt từ các cuộc thi tài trên thế giới.

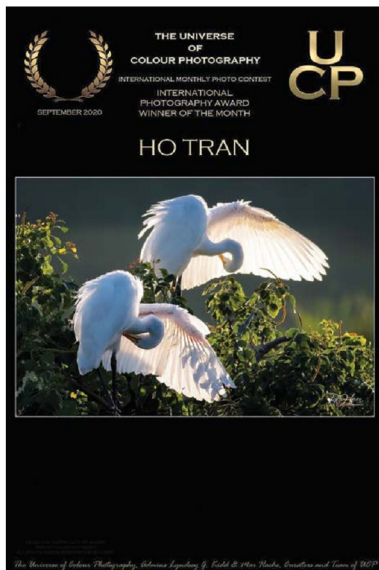
Nhân dịp đầu Xuân, mời bạn thưởng thức một trong số những tác phẩm anh đã đoạt giải..

Egret

S 1.600, F 5.6, ISO 1.000, Tháng 4/2019
Winnie, Houston.

Winner of August, The Universe of Colour Photography.

F/A 18 Super Hornet

S 3.200, F 5.6, ISO 800, Tháng 10/2018
Alliance Airport, Fort Worth, Texas.

Cover of August, Club of Black and White Photography.

Scissor-tailed
Flycatcher

S 2.500, F 5.6, ISO 800, Thing,
3/2020, White Rock Lake Dallas,
Texas.

Winner of July, The Universe of
Colour Photography.

Boo Huan
PHOTOGRAPHY

Photographic Inspiration

Best photo of the week 11/14/2020

Photographed by: Ho Tran

Every image would add more inspirations to our life

Autumn in Caddo Lake

S 1/800, F 5.6, ISO 160, Thing,
11/2020, Caddo Lake, TX.

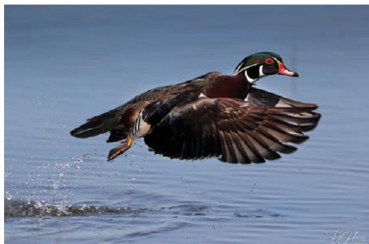
Best of The Week, Group Photographic
Inspiration

Blue Angels

S 3.200, F 5.6, ISO 800.
Tháng 10/2018 Alliance Airport, Fort Worth, Texas.

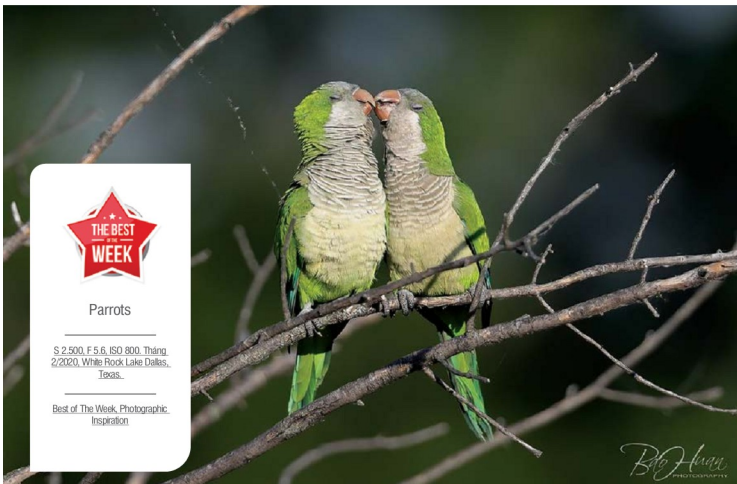
Cover of August, Club of Black and White Photography.

Wood Duck

S 2.500, F 5.6, ISO 800. Tháng 5/2019, White Rock Lake Dallas, Texas.

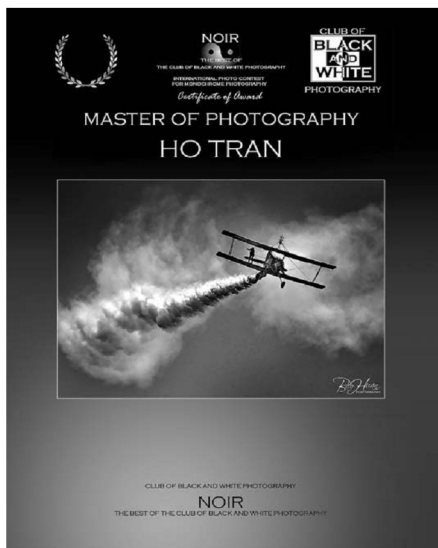
Best of The Week, Photographic Inspiration

Parrots

S 2.500, F 5.6, ISO 800. Tháng 2/2020, White Rock Lake Dallas, Texas.

Best of The Week, Photographic Inspiration

Air Show

S.160, F.5.6, ISO 200,
Thing, 10/2015 Alliance Airport, Fort Worth, Texas.

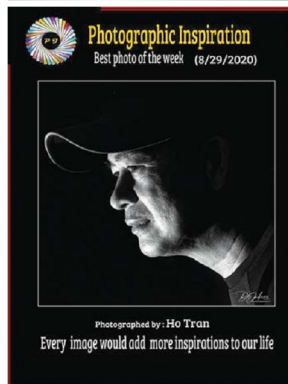
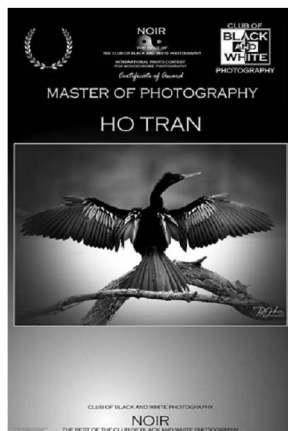
Cover of August, Club of Black and White Photography.

My friend

S.160, F.4, ISO 100, Thing 7/2020,
Rockwall, Texas.

Best of The Week, Photographic Inspiration

Vũ Thị Thanh Mai | CALIFORNIA, USA |

Mùa Xuân Mong Manh

Những cánh mai đua nở giữa mùa Đông, xác rơi phủ mặt đất màu vàng tươi của cái chết còn rất mới. Mới như tuổi thơ của tôi ngày hôm qua. Suốt tuổi trẻ, Tết vẫn đem cho tôi một hạnh phúc buồn bã khi sống lại kỷ niệm, thứ cảm giác hao hao như gốc mai gọi mùa Xuân bằng những cánh hoa rơi. Tôi yêu những tập tục ngày xưa mà bây giờ có sự cảm thông rằng không mấy ai đủ sức làm theo. Người ngoài nước thay đổi để hội nhập vào văn hóa mới, cả người trong nước cũng vậy. Tôi hoài niệm sự yên bình của đời sống và sự đơn giản của con người trong mắt tôi ngày ấy.

Tết, hai vợ chồng đi chợ hoa lựa vài nhánh đào còn búp, vài chậu cúc vàng và trái cây cúng Giao thừa. Vẫn là mứt câu, dừa, đu đủ và xoài để "cầu vừa đủ xài" theo các cụ. Bolsa bây giờ không thiếu gì so với thập niên 80, ngày tôi còn là sinh viên, mua được quả xoài và quả đu đủ bày bàn thờ là đã vô cùng long trọng. Chợ hoa Bolsa ngày nay vẫn thưa xa ở Sài Gòn, nhưng Bolsa vừa đủ cho nhiệt tình của tôi với Tết. Chợ có to lớn hơn, tôi cũng chỉ đủ sức đi bấy nhiêu quây, mua từng ấy thứ. Tôi để thì giờ xem phim chợ Tết ở Sài Gòn trên YouTube, tìm kiếm trên những khuôn mặt hỗn hờ đó hình ảnh

của mẹ tôi. Ký ức con người thật nhiệm màu, chỉ cần vài chi tiết liên quan làm chìa khóa là có thể mở tung phần quá khứ của gần nửa thế kỷ trước. Và kỷ niệm lần lượt trở về. Và cảm xúc tiếp tục dâng trào. Mình thấy cùng lúc hạnh phúc và mất mát. Như những đoá mai vàng báo Xuân rồi rụng trên mặt đất.

Tết, hai vợ chồng cùng Giao thừa rồi gọi cháu Tết mẹ. Năm bà khoảng tuổi tôi bây giờ, mẹ sang Mỹ ở với tôi mấy năm, sau đó quyết định về ở trên đất chùa Thiên Viện Thường Chiếu. Chùa là cứu cánh đem cho mẹ niềm vui bao la. Kinh kệ giúp tinh thần thăng hoa; công việc quỳ gối góp cứu trợ là mục đích mới của quãng đời còn lại. Như vậy mẹ xa chúng tôi hai lần, lần đầu là khi đưa anh em tôi vượt biên còn mẹ ở lại với bố lúc ấy đang bệnh nặng. Cả hai quyết định chia cách gia đình to lớn này tuy do bà lấy, nhưng thực ra bà có chọn lựa gì, người mẹ của tôi chỉ là hạt cát yếu đuối cuốn trong bão tố của định mệnh đất nước. Mẹ ít khi nhắc đến đời kiếp trước, ngay cả trước 75 có tuổi thơ mà tôi tha thiết. Cái bà tha thiết là thời gian sống ở Mỹ, những ngày lễ con cháu tụ họp đầy nhà. Năm nay mẹ tôi yếu hẳn, không còn đủ sức ngồi thiền, tham gia các chuyến cứu trợ. Bà sống âm thầm qua từng cơn đau. Hình như bà chợt thấy cô đơn, dù không nói rõ. Vĩ cùm Vũ Hán, con cháu không thể về thăm. Chúng tôi cũng chỉ là hạt cát yếu đuối cuốn trong bão tố của định mệnh đất nước, không thể chăm sóc mẹ của mình.

Tết năm nay, chợt như tuổi trẻ của tôi đã đánh mất lúc nào. Bây giờ tôi là người già nua sẽ mất dần tất cả những gì mình đang có cho đến khi gặp phải cái chết của chính mình.

Tết năm nay, không còn hội họp những ngày lễ lộc để tránh lây lan cúm Vũ Hán. Tôi tập làm bánh biếu tặng những người thân, để họ biết tôi vẫn nghĩ đến họ, sâu xa hơn là nghĩ đến ngày một trong chúng tôi biến khỏi mặt đất. Người ta nói thực phẩm là một sợi dây nối kết. Tôi hi vọng tập làm bánh macaron của Tây mà các cháu tôi và cả giới trẻ ở Mỹ rất chuộng. Chiếc bánh làm bằng bột hạnh nhân pha nhiều màu sắc tùy vào loại nhân nào, như là nhân sô cô la đáng thì pha bột màu đỏ, nhân sô cô la sữa trộn chanh dây thì pha màu vàng tươi, nhân sô cô la trắng trộn trà matcha thì pha xanh lá cây. Chiếc bánh mỏng manh này nổi tiếng thất thường, khó nắm vững. Tôi làm với tất cả quyết tâm chinh phục một loại bánh quá ngọt tôi không hề thích, vì thế giới lockdown không còn gì hơn cho tôi quan tâm, Netflix không còn phim gì hay chya xem, tin tức trên các tờ báo lớn không còn gì tin được. Cuối cùng, macaron chinh phục tôi. Để chiếc bánh nhỏ tan trên lưỡi, tất cả khao khát ngọt béo lập tức thỏa mãn. Tạm một hộp xinh xắn màu sắc đổi lại một nụ cười tươi. Bên ngoài truyền thông vẫn không có gì tin được.

Tết năm nay, cuộc bầu cử như một trận đại dịch đã khiến người ta mất trí. Trên Facebook, họ nguyện rửa và từ bỏ cả gia đình người thân của mình chỉ vì không cùng tư tưởng chính trị. Vài người bạn mấy mươi năm quay đầu lạng lẹ khi tôi cho biết không phải đồng chí của họ. Thì ra, tình thân đã gãy đổ trên sự nhầm lẫn. Tôi tiếc không? Tôi tiếc những xác mai vàng. ■

Đặng Mai Lan | PARIS, PHÁP |

X

à quê hương đã lâu. Khoảng đời tôi sống nơi quê người nhiều hơn ở quê nhà và hầu như không bao giờ tôi có Tết. Một cái Tết đúng nghĩa cả tay lẫn ta. Lễ lộc hàng năm của tôi là ngày Giáng sinh, ngày đoàn tụ gia đình. Tôi phải xân tay áo đáp ứng mọi

Nhớ Tết

nhu cầu cho con cháu. Đến chiều Hai Mươi Lăm tháng Mười Hai kể như tàn tiệc. Tất cả mọi thứ đều trở lại bình thường, ngoài cây thông Noel giữ lại ít ngày cho vui nhà, khỏi bỏ công trang hoàng nhiều ngày trước đó. Nhưng đó chỉ là riêng tôi. Lũ trẻ thì khỏi nói, còn những người đồng trang lứa với tôi cũng rộn rịp xôn xao chờ tổng cụng nhành

Tác giả Đặng Mai Lan

tân, Chuẩn bị thuật tha áo xống cho một buổi dạ vũ nào đó.

Tôi không biết khiếu vủ, cũng chẳng hát hò. Thôi ngồi nhà xem Tivi, nghe Tổng Thống chêm Tết, ngắm pháo bông qua màn hình hay đọc sách cho lành.

Về Việt Nam nhiều lần, cũng chưa bao giờ tôi quay về vào dịp Tết. Đời sống công việc không cho phép nên kể từ ngày ngân dăm ra đi, tôi không hề biết Tết là gì nữa. Cái không khí Tết xưa có thay đổi như những thứ đã thay đổi đến tận cùng hay không?

Hết tháng Chạp, đi đâu đó gặp người quen thường nghe nhắc nhớ Tết năm nay rơi vào ngày 20, tháng 10. Những tín đồ Phật giáo hẹn nhau đi chùa. Những hội đoàn làng xàng phát thư mời đi hội Tết. Tất cả đều không thể làm được vào những ngày đầu năm âm lịch. Có khi kéo dài đến hai ba tháng sau vì hội này nhường cho hội kia to chức. Không giám chân nhau, tránh bị phân tán số khách tham dự. Nên Tết kiểu này cũng chỉ là "nhỏ Tết". Tang Freres, một siêu thị lớn của Paris, ở quận 13, tổ chức đình đám hơn, đúng ngày hơn. Có mùa lân, diễn hành nhưng không làm tôi xao động. Vì một thứ đậm đặc chất Tàu hơn Việt.

Đi hội Tết để vui, để thấy Xuân trên những nhánh Forsythia vàng

mà tôi vẫn gọi là mai mào. Lung linh giữa những nụ hoa là các phong bao giấy đỏ mừng tuổi, cả những tấm thiệp chúc xuân cũng được treo lên những nhánh cành trang trí. Đi ăn Tết để ăn những món ăn đòi hỏi chẳng Tết chút nào. Đi để thưởng thức văn nghệ. Xem những điệu múa, nghe những câu hò, những bài hát cũ. Xem lại những tích xưa, như sự tích bánh dày bánh chưng, vua Quang Trung đại phá quân Thanh hoặc Hai Bà Trưng đánh đuổi giặc Tàu... do các thanh thiếu niên diễn kịch. Những vũ kịch mà các bậc đàn anh đàn chị Việt ra cho thế hệ sau học thêm lịch sử nước nhà và giữ gìn văn hoá nguồn cội. Còn có những màn kịch phản ánh xã hội, nói về sự xung đột giữa hai thế hệ trong sự hội nhập văn hoá Đông-Tây. Cả những điệu nhạc cười đang xảy ra nơi có quận.

Nhà ít người, Tết nhà nếu có cũng chỉ là một nhánh mai mào cắt ngoài vườn, hay một cái bánh chưng mua ngoài chợ. Siêng năng thì làm thêm một lọ dưa chua và kho thêm một thịt. Thực ra, ngoài bánh chưng, những thức ăn kia là những món thường ăn, chẳng cần đợi Tết. Nhưng không phải năm nào cũng có hoa mai. Loại hoa vàng bốn cánh này chỉ nở rộ vào những ngày chớm Xuân.

Cuối Đông, nếu thời tiết không lạnh lắm thì may ra còn có nụ để những cửa tiệm Á châu phủ

phép cho hoa nở. Hoa bị ép nở, những cánh gãy gờ mỏng mảnh thật đáng thương, nhưng có còn hơn không. Tôi thường hoa nên thì không có.

Chẳng phải chỉ có đông lạnh, bạn bè thân thích mới nhắc tôi nhớ Tết.

Tinh sương, lấm lấm đi trong giá lạnh. Vừa bước, vừa phải ngoẹo xuống đường tránh những vũng sương đêm đọng lại thành những mảng băng mỏng bám cứng trên vỉa hè, nếu không cẩn thận sẽ dễ dàng trượt ngã. Thế nên tôi chẳng quan tâm đến những người đồng hành xuôi ngược. Nhưng hôm đó, giữa cái không khí lạnh băng hơi sương, một câu nói cất lên bước tôi phải ngừng chân, ngẩng mặt nhìn người đối diện. Một người không già để có thể nghĩ đó là một người lính cũ ở Việt Nam thời đất nước bị dõ họ. Không trẻ, nhưng hẳn có sự tương quan thân thiết với đồng hương mới biết rõ hôm nay là một Mồng Một Tết.

Người đàn ông nhoeo miệng cười với tôi :

- Bonne Année ! (1)

Câu nói ngắn ngủi nhưng làm tôi cảm động quá sức và chỉ biết lí nhí lời cảm ơn với người xa lạ, rồi mạnh ai nấy bước. Một đất nước nhỏ bé, như một nét cong trên bản đồ thế giới. Một cộng đồng di dân với con số khiêm nhường lại được quan tâm bởi những người bản xứ, sao lại không cảm động! Không có sự hân

diện, lòng tự hào nào bằng lòng tự hào dân tộc.

oOo

Tất cả chỉ là "nhỏ".

Nhà nằm trong hẻm trên một con đường có thể gọi là phố vì sầm uất thêm từng, hàng quán. Đầu hẻm có cả tòa nhà cao năm sáu tầng lầu, nơi cư trú của những người Mỹ. Tuy nhiên sau lưng hẻm lại là một cánh đồng mênh mông và một khu vườn rộng trồng rau. Chủ vườn là một gia đình người Tàu, sống bằng nghề phơi muối, làm trà. Trong xóm ngoài người vẫn gọi ông Tàu này là ông Tý.

Cánh đồng trồng đủ loại rau, và rải rác những dãy hoa. Hoa không nhiều lắm, không kỳ hoa dị thảo, nhưng cái Tết vườn rau nhìn đẹp như tranh vì xen giữa đám rau xanh ngan ngát là một thảm vàng rực rỡ của những hàng cúc vạn thọ.

Mùa Hè nắng nóng, lũ trẻ thường ra vườn ông Tý chơi đùa, rượt đuổi nhau dưới bóng mát của những bụi ngải và chạy trốn khỏi nhác thấy bóng ông già Tý quảy giỏ xuất hiện phía xa. Có khi ông đứng lại, đặt hai thùng xuống, cầm cái đòn gánh ném ra xa khi nghe tiếng động, tiếng cười nói trong những lùm ngấu. Ông sợ lũ trẻ nghịch ngợm ngắt những nụ ngâu non. Ném chi để đó, nhưng cũng làm đám trẻ sợ hết vía.

Vườn rau là nơi rộn rịp nhất vào những ngày sắp

Tết khi không khí bắt đầu se lạnh. Chợ cuối năm sức nức mùi thơm của những rau quả tươi xanh từ Đà Lạt chở về thành phố. Người trong xóm đi chợ mua gì thì mua chỉ trừ rau. Chuyện mua rau phải để phần cho đám trẻ con, đã thành lệ. Cũng tiện lợi vì được ăn rau

tươi, muốn ăn lúc nào thì sai trẻ ra đóng mua lúc đó. Một đứa đi mua rau bao giờ cũng rù vài đứa đi theo. Chúng thích phụ hái những cọng rau muốn cho người bán cột lại thành bó. Và đứng ngắm người nông dân xới đất, nhẹ nhàng búng từng cụm xả lách, đập

đập phui phui những vụn đất bám, nhúng xuống ao nước đầy qua dẩy lại cho sạch đất thêm lần nữa, rồi vẩy nước cho ráo... Với bọn trẻ, nhìn những bàn tay thao tác thuần thục như đang múa may của công việc này, xem chừng lý thú hơn nhìn những con bướm sặc sỡ

vờn quanh bụi hoa vạn thọ.

Ngày đó tôi chỉ là một con bé vừa học hết lớp tiểu học, đủ tuổi để anh chị sai vặt. Được đi mua rau là một điều sung sướng.

Làm sao có thể tìm lại được, thờ lại thứ không khí của một mùa Xuân thanh bình nơi xóm nhỏ. Những căn nhà nếu không có sân rộng để trồng trong chậu sứ một cội mai cao lớn, cắt tỉa cho nở đúng ngày thì cũng có những chậu cúc vàng be bé mua ở chợ, đặt trên thềm nhà để đón Xuân.

Sau Giao thừa, đêm trầm hương ngan ngát lẫn mùi khén khét của những dây pháo nổ. Qua một giấc ngủ êm đêm. Buổi sáng còn nằm trong giường, lơ mơ mộng mị đã bị đánh thức bởi những bản nhạc được phát ra từ máy thu băng của nhà hàng xóm. Thời phồn thịnh, bao nhiêu hàng hoá nước ngoài nhập vào Việt Nam. Trong xóm hầu như nhà nào cũng có một dàn máy nghe nhạc phát ra từ băng nhựa. Không Akai, thì Sony, sang hơn nữa là Teac. Tuy nhiên mọi nhà đều biết tôn trọng lẫn nhau. Nhà này tắt máy thì nhà khác mới mở. Nhạc vang rền trong những ngày xuân nên con bé mười hai mười ba, hầu như những bài hát về Xuân, bài nào nó cũng thuộc.

Lớn chút nữa, hết còn thích đi mua rau. Ngày Mồng Một, ngồi trong

nhà ngắm những tà áo mới của các cô, các chị dập dều đi ngang cửa. Họ đi hái lộc ở một ngôi chùa nhỏ, gần khu phố. Có những đứa trẻ con xúng xính trong bộ quần áo mới. Những đôi mắt ngây thơ, tò mò, chỉ dám nhìn vào nhà hàng xóm vì chắc đã được bố mẹ dặn dò kỹ càng là không được bước vào nhà ai ngày đầu năm.

Mùng Một đầy màu sắc linh động, nhưng qua đêm Mùng Hai thì rộn rã âm thanh. Nhà nhà khách khứa dập dều, người vào, người ra rộn ràng câu chúc Tết. Lúc này mới thật sự là “Ngày Xuân nằng chén, ta chúc nơi nơi...” (2)

Tuổi dậy thì, Tết của con bé sinh động hơn vì đã biết chạy xe đạp máy. Chẳng còn ngồi nhà chờ người lớn sai bưng trà bưng nước cho khách. Mùng Hai, con bé xuất hành với lũ bạn đi Lăng Ông để xin xăm, rồi đi chùa Xá Lợi. Như thể chưa gần không linh bằng chùa xa. Thực ra đi chùa không hẳn là đi lễ Phật, mà là thích chạy xe dưới những cơn đường vắng. Thích ngắm những cái anh đào nhàn tảo được trưng trên những góc phố. Nhiều thập niên qua sao vẫn như còn cảm nhận được hơi hướng của làn gió nhẹ nhàng trong nắng mới, lay động những cánh hoa phơn phớt hồng ở những góc đường.

Cuối năm, là khoảng thời gian vui nhất của tuổi học trò. Những ngày xuân xao lãng, làm văn nghệ tất niên. Tối giờ nghỉ lại vẫn không hiểu vì sao, ngày đó, thấy hiệu trưởng dán mướn sân khấu rap Quốc

Thanh tổ chức văn nghệ cho trường, mà anh trưởng ban chơi đàn guitar là một anh học trò tu xuất, có lẽ chỉ thông thạo một số hợp âm hấp thụ từ những năm học ở chủng viện. Ca si học trò điển hay hơn là hát. Hợp ca như hôm đơn ca. Được chọn đơn ca là vinh dự, là thuộc lớp đàn anh đàn chị văn nghệ của trường.

Làm văn nghệ hợp hành liên miên, nên được bỏ cours mà không cần xin phép. Bích báo cho trường, cho đọc giả toàn trường đã đăng, cho trường kia bán báo. Có những “mối tình bích báo” âm thầm nở hoa đầu Xuân phai, Tết nhạt.

Tập được văn nghệ cả hai tháng trời, chỉ một buổi trình diễn là xong. Như Tết, hết ngày Mùng Hai là học trò đã chán. Chỉ mong cho mau hết mùng để mọi sinh hoạt trở lại bình thường. Các cô còn rủ nhau đàn đúm quán hàng, “giải phóng” những tờ giấy báo ngày toan có được trong ba ngày Tết.

Cô bé गया xưa thuộc lòng bao nhiêu bài hát. Những lời hát nhập vào tai, vào tâm hồn ngày thơ, phảng phất từ thơ giấy mới. Nền nghe thì nghe vậy, vì là những bài hát mà nhạc điệu dễ nghe, dễ nhớ. Có nào nghĩ gì về những câu ca!

Chẳng khác nào người con gái đi chùa Hương ngày Xuân trong thơ của Nguyễn Nhược Pháp. Một đêm Xuân, lòng cô cũng đã bối rối rạo rục. Không ai đi theo cô để “em không dám đi mau, sợ chàng chê hấp tấp...”. Chỉ là một anh

mất với cái nhìn đầy mệt mỏi của một người lính vừa từ mặt trận trở về. Áo quần xốc xệch, lem lấm bụi đất đường xa. Hình ảnh không thơ mộng chút nào, nhưng hồn cô đem ấy đầy những giấc mơ xanh.

“Đêm qua say tiếng đàn, đôi chim uyên đến gần, chim báo tin Xuân đã về trong giấc mộng. Em yêu cầu hát buồn, là lướt trong màn trăng, yêu trời thanh vắng, đón đưa em tới chàng...”. (3)

Từ đó, có nghe nhạc với nhiều cảm xúc.

Những xuân đời đã phai. Máu xương đã hoà cùng với đất nâu khô cho cây cỏ xanh tươi trên những cánh rừng cháy năm. Sao lòng vẫn bài ngủi khi nghe “trời bảy giờ trời đã sang Xuân, anh và mai ngủ bên bia rừng...”. (4)

Sao vẫn nghĩ đến ai kia “ngồi ngắm mây nổi chồi canh, mà rằng đây mái nhà tranh...”. (5)

Những bản nhạc xưa giờ nghe lại bình buồn, như thời buổi buồn ngày chinh chiến cũ.

oOo

Tết của thời thơ ấu cũng tuổi thanh xuân đã đi qua. Và đầu thế nào, Tết như một phần hồn trong lòng mỗi người Việt ly hương. Người ta có thể quên đi nhiều thứ nhưng không thể nào quên được những ngày Tết của mình, dù sung túc sum vầy hay học nhàn đoàn tụ.

Tết tràn đầy trong tâm tưởng của tôi như thế!

Không vì những lời rủ rê, nhắc nhở hẹn với bạn bè đến nơi này, nói kìa ăn Tết. Không là câu nói “chúc mừng năm mới” tình cờ của một người Pháp xa lạ mới làm tôi nhớ Tết. Mỗi khi vào chợ, nhìn những búp batavia tươi ngon, một loại xà lách ở quê nhà thường được gọi là rau diếp. Chúng làm tôi nhớ những ngày cận Tết. Nhớ vườn rau ông Tý và cánh đồng rau có tên là Lộc Hưng mà bảy giờ chỉ còn là hoài niệm. Đầu phải chỉ có khu vườn rau tuổi nhỏ mà còn nhiều nơi chốn lịch sử văn hoá cũng đã bị xoá nhòa. Đất nước còn đó, nhưng cái còn lại là hủy hoại, là ly tán, phân chia.

Có dự bao nhiêu hội Tết ở nơi này cũng chẳng sao tìm được không khí Tết của ngày xưa. Tất nhiên là thế! Nhưng mà cái hồn Tết dân tộc vẫn còn được gìn giữ. Ở bất cứ xứ sở nào trên quả địa cầu có người Việt sinh sống thì Tết vẫn rộ rỡ hàng năm. Và với thế hệ chúng tôi, trong những nu cười hạnh phúc ngày Xuân, lòng vẫn xao xác một nỗi nhớ. Tết để nhớ Tết vì quá khứ chưa lìa. ■

(1) Chúc mừng năm mới.

(2) Ly rượu mừng - Phạm Đình Chương.

(3) Đêm Xuân - Phạm Duy.

(4) Mùa xuân trên cao - Trầm Tử Thiêng.

(5) Phận gác đêm xuân - Nguyễn Văn Đông.

Ở cái xóm nhỏ trong hẻm 151 đường Hàn Hải Nguyên, quận 11 này, bất cứ ai, cũng không thể không nhắc ông Oai Hên. Ông họ Trần, tên chữ Tàu là Quế Hưng, trên giấy tờ ghi là Trần Quế, nhưng ở Chợ Lớn người ta gọi ông là Oai Hên theo âm Tiếu. Người ta kể vì ông là mái chèo (mái biện, nghề môi giới việc mua bán). Ông vừa làm ăn giỏi vừa khá giả, chính là người khai phá miếng đất này từ khi con đường chưa có tên Hàn Hải Nguyên, đến khi được đặt tên là đường 46 (năm 1955), rồi đổi thành đường Văn Điển Quang và cuối cùng mang cái tên hiện nay.

Chuyện đời “Mái Chèo” Oai Hên

Ông Oai Hên sinh ở thôn Hoa Sơn Đầu, huyện Phố Ninh, thành phố Yết Dương, tỉnh Quảng Đông (Trung Hoa). Năm 1914, khi mới mười hai tuổi, do làm bể chiếc bình cổ của gia đình, ông sợ quá bỏ nhà đi, trốn lên tàu, bỏ cả cha mẹ và ba đứa em hai trai một gái. Con tàu cập bến Sài Gòn, ông lên bờ và lần tìm vào Chợ Lớn, nơi ông biết là có nhiều người Hoa sinh sống.

Cho đến giờ, cả nhà ông, nhất là cô cháu nội Minh Cúc vẫn luôn tự hỏi vì sao ông Hên có thể sống sót qua những tháng ngày như vậy, nhất là những năm đầu tiên ở xứ người khi

tiếng Việt không biết, thậm chí cũng không biết viết tiếng Hoa. Chữ tiếng Hoa duy nhất mà ông biết là tên của ông, được viết rất đẹp, để ghi vào giấy tờ làm ăn. Ông cũng không buồn kể những tháng năm lận đận đó bao giờ. Minh Cúc chỉ có thể đoán rằng khi ông sang đây, Chợ Lớn đã có cộng đồng người Hoa giỏi làm ăn và biết đùm bọc đồng hương. Hơn nữa, năm 1914 là thời gian phát triển của kinh tế Nam kỳ trước khi xảy ra khủng hoảng kinh tế thế giới sau đó, từ 1929.

Lớn hơn một chút, chàng thanh niên Oai Hên lần dò đến miếng đất còn là một vùng đầm lầy, vắng người qua lại. Ông bỏ mớ hoi ra khăn hoang, gom góp tiền bạc mua vật liệu cất lên một dãy gác chực căn nhà vừa ở vừa cho thuê giá rẻ. Vậy là đã có chút vốn làm ăn và các mối quen biết ngày càng rộng thêm. Thấy thuận tiện, ông chuyển sang nghề mại chín để nuôi vợ con. Bây giờ, nghề mại giới mua bán ở Chợ Lớn đang rất cần thiết, giúp gắn nối giữa người Pháp và người Việt, giữa nhà băng và người cần vốn, giữa người cung cấp hàng hóa và người bán lẻ. Thật sự, ông rất liều vì đến lúc đó (và suốt cả đời), ông vẫn không biết chữ, dù là chữ Việt, Hoa hay Pháp. Mỗi lần có ai cần việc gì, cần chạy giấy tờ thì đến gặp ông. Chỉ cần thân chủ cho biết muốn xin giấy phép gì, cần chạy việc gì; ông gọi người thư ký đánh máy văn bản và sau đó mọi chuyện ông sẽ lo chu tất. Con cháu của ông, mẹ Minh Cúc, nhớ lại là khi về làm dâu, bà thấy cha chống mình luôn tất bật, ra đường là bận đó Tây hay có khi khoác áo vest tùy theo làm việc với ai, lo nhiều thương vụ làm ăn tới người Sài Gòn, tức quần 1. Ông cao dong dỏng, tướng người nhìn sang nên được

Ông mại chín Oai Hên lúc sinh thời (ẢNH TƯ LIỆU)

người ta quý mến, tin cậy. Bà luôn kể các con: "Nếu ông nội tụi bây mà biết chữ thì chắc sẽ làm lớn tới cỡ nào!".

Ông giao thiệp rộng rãi. Có lần người con trai thứ năm của ông gây sự với phe ông Bảy Viễn nên bị lính Bình Xuyên bắt giữ để xử tội. Ông biết tin kịp, chạy qua đó xin về. Thời đó, bất cứ ai bị quân Bảy Viễn bắt là chắc cái chết trong tay.

Sau này, hai người em trai của ông bên Quảng Đông cũng lần lượt sang Việt Nam tìm đường lập nghiệp. Có thêm hai em, ông cũng đỡ nhờ quê và có thêm người phụ việc làm ăn.

Như nhiều dân tộc Á đông khác, nhất là người Hoa, ông Oai Hên rất gần bó với gia đình, thương

yêu các con các cháu. Khi ông còn sống, Minh Cúc còn nhỏ nhưng vẫn lo lắng thoáng nhớ là mỗi lần trúng áp-phe, ông nội Oai Hên luôn mua đồ ăn để chất đầy nhà. Chắc chắn phải có hai bao gạo chi xanh trước, rồi đến mấy ký mỡ, lap xúp, mắm, muối... Trong nhà có cái ghế dựa lớn bằng mây, hai bên có hai tay cầm đủ để dựa con nít ngồi. Chỗ đó, thường là chỗ của hai đứa cháu nội trai mà ông cưng nhất ngồi hai bên bóp vai cho ông. Ông còn có riêng một cái ghế mây nhỏ hơn để chiều chiều ra sân ngồi hóng mát. Cái ghế đó Minh Cúc khi còn nhỏ thường giành của ông và thường bị ông cầm ba tong گیر lên giá võ đánh, dù ông không đánh cháu bao giờ.

Ông đầu tư cho các con, ba trai và năm gái, học hành đàng hoàng. Ông muốn các con bù đắp cho ông vì cả đời không biết chữ. Ông đối xử với các con, dâu rể rất công bằng dù là người Hoa hay Việt và biết rõ tính nết từng người. Ông thương người con dâu út nhất, là mẹ Minh Cúc, vì tính tình thiệt thà, chất phác hay chăm sóc ông. Thỉnh thoảng, ông lại lên nhét tiền cho dâu út mới về làm dâu, rảnh rỗi không có việc gì làm nên buồn, ông bèn gửi thiệp vào xướng làm hột dưa. Sau khi lãnh được đồng lương, dâu út đem hết tiền lương nhét vào cái hộp của ông, để dành cho ông ăn bánh, uống trà vì lúc đó ông đã lớn tuổi, già yếu. Ông cảm động, hay nói:

“Tao thương con cháu, vì mai một tao chết con cháu nó cũng cho tao”.

Bà Nghinh, vợ ông, là người Việt, còn gọi bà Mười Ba, quê ở Tây Ninh. Bà có một người chị lấy chồng người Hoa và theo mai mối lòng vòng, bà Nghinh về Chợ Lớn làm dâu. Nghe nói trai Tiểu cũng vợ, bà bước đại dõng chân vào cuộc tình duyên này. Khi chạm mặt nhau, bà thấy ông cũng có tướng thư sinh, người dong dỏng cao, gương mặt có thể nói là đẹp

trai. Còn bà thì hơi nhỏ con, nhan sắc bình thường. Về làm vợ của mái chèo Hên giao thiệp rộng, bà quen dần với cách sống của ông. Bà biết ông thường qua khu vực của ông Bảy Viên, Bình Xuyên mé bên đường Bãi Sậy, để đánh bài. Bà nghe “chiến hữu” của ông “méc” lại là trong sông bài ông ngồi đánh là hai bên có hai cò ngồi. Tuy vậy, bà không can thiệp vào chuyện của ông. Thậm chí cũng chẳng thêm ghen. Bà quen với việc ông tiêu xài phóng khoáng, không biết chi tiêu tiết kiệm hoặc để dành, có bao nhiêu xài hết bấy nhiêu. Đi ăn nhà hàng, ông chọn vỏ chỗ sang nhất. Món nào ngon cũng phải ăn cho biết. Mọi thứ vui phải thử qua.

Do cả hai đều thẳng tính và khắt khẩu, ông bà hay cãi nhau nhưng ông không bao giờ đánh vợ. Mỗi lần cãi nhau, ông nói một tràng tiếng Tiểu và câu sau cũng luôn là một câu nói bằng tiếng Việt “Há, con gà mái đá con gà cồ!”. Ai nghe cũng muốn bật lên cười cho dù biết ông than vãn là bị vợ “ăn hiếp”.

Là lớp người cũ, ông theo nếp sống xưa mà không e ngại gì, nhất là kiểu sống “trai nằm thê bảy thiếp”. Một hôm, cả nhà trở mặt nhìn thấy ông chở về nhà một cái túi gạc-màng-giê, có cả đồ ăn, gạo, mắm, muối đủ thứ y hệt như ở nhà. Bà Nghinh thắc mắc, ông bèn lên trả lời: “Tao kể mày nghe, mày đừng có giận. Tao quen với con nhỏ kia, bữa nay nó bỏ trốn mất tiêu nên tao dọn đồ về” (ông xưng hô mày tao theo kiểu xưa). Thì ra, ông thuê nhà nuôi tình nhân ở đầu đò. Ông biết “làm trai hai vợ phải thương cho đồng” nên có bất cứ món ngon vật quý gì ông đều mua hai phần, một phần đem về nhà, một phần cho tình nhân. Lần này không biết xảy ra chuyện gì mà tình nhân

của ông giận, bỏ trốn mất nên ông dọn đồ về nhà. Cuối cùng chuyện cũng qua vì tính không hay ghen của bà vợ.

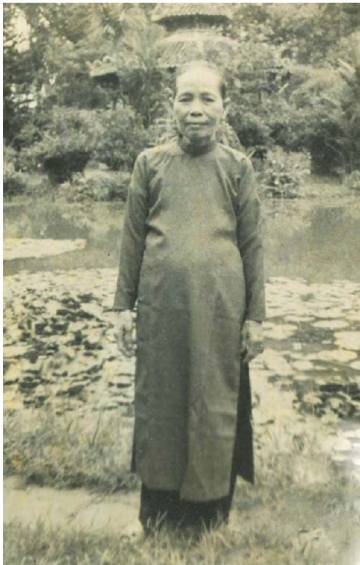
Dù thích ăn chơi khi có tiền, ông Hên vẫn thường dạy con cháu: “Người bạn tốt là người dạy mình cách làm ăn, chứ không phải người rủ mình ăn chơi”. Ông muốn các con tập làm ăn kinh doanh cho giỏi, phải biết làm giàu chứ không để nghèo mãi. Ông nói: “Thời đời người nghèo thì bị khinh, người giàu thì bị ghét. Chẳng thà để cho người ta ghét, chứ đừng để người ta khinh!”.

Bà Nghinh biết ông gán bó gia đình và bà cũng vậy. Sống với ông, bà học nói tiếng Tiểu và nói một cách ngon lành, ăn đứt tiếng Việt của ông. Nếu không nói ra, ai cũng tưởng bà là Tiểu nán (người Tiểu). Khi ở nhà, thấy ông thích mặc xà rồng và ở trần hoặc áo thun trắng, thỉnh thoảng bà ra chợ mua khúc vải lớn màu xanh dương đậm đúng ý ông, cắt ra được chừng chục cái xà rồng rồi cặm cùi vắt lại. Ông cảm thấy thoải mái trong chiếc xà rồng, khi bận chỉ việc quấn quanh eo rồi cuộn lại là đủ. Ông là người có suy nghĩ cấp tiến và cởi mở, không phân biệt giữa người Hoa và người Việt, không trọng nam khinh nữ. Chỉ duy nhất con dâu trưởng của ông là người Hoa, còn dâu rể còn lại đều là người Việt. Bà Nghinh chỉ có điều không thoải mái là dù ông ham vui bên ngoài nhưng lại hay ghen, thích kiểm soát vợ nhà. Mỗi lần bà muốn đi đâu đều phải lên ra khỏi nhà vì nếu có xin thì ông sẽ không cho. Có khi ông ngồi cả buổi ngoài cửa trước để canh, bà lên mở cửa sau đi. Gia đình có gió quai ở dưới quê, bà phải dẫn theo con gái hoặc con dâu thì mới được đi.

Dù ít nhiều có địa vị trong xã

Bà Nghinh vợ ông Oai Hên

(ANH TÚ LIÊU)

Nơi nằm lại của ông Oai Hên tại nghĩa trang Dĩ An (Bình Dương) (Ảnh: TU LIÊU)

hội, phong cách sống của ông khá bình dân. Hề rảnh là ông ngồi ngoài đường hỏi chuyện đám con nít trong xóm, có khi đánh bài với chúng. Có lần, nhà người hàng xóm đối diện nhà ông bị rắc rối với chính quyền, bị mật thám đến nhà tra hỏi, bắt bố. Ông đứng ra xin, bảo lãnh gia đình bà ta nên được bỏ qua.

Trong lòng mãi chín Hên luôn động lòng nhớ cổ hương da diết mà từ năm 1914 chưa một lần về lại. Lúc còn sống, ông cảm trong nhà không được ăn cơm chay. Ông luôn lầm bầm: “Ăn

cơm cháy về Tàu không được!” Nhiều lúc Cúc thấy ông thần người nghĩ ngợi trên chiếc ghế mây, nhất là dịp Tết. Ông nhớ quê hương? Cúc suy nghĩ như vậy.

Ông Oai Hên mất năm 80 tuổi (1982) vì bệnh già trên mảnh đất tự tay mình gầy dựng ở địa chỉ 151/5 đường Hàn Hải Nguyên, quận 11. Dù sao, ông đã sống một cuộc đời đáng sống, cho bản thân ông và hoàn thành trách nhiệm với con cái. Mong muốn duy nhất của ông là về thăm quê gốc một lần

nhưng không thành. Cuối cùng ông đã đoàn tụ với đồng hương Tiểu châu và sau này là vợ và con trai trưởng ở nghĩa trang Dĩ An của người Triều Châu tại Bình Dương.

Từ khi ông mất, gia đình Minh Cúc, cháu nội của ông, người kể câu chuyện này, hầu như mất hẳn liên lạc với bà con bên Trung Hoa. Từ lâu rồi, đất Chơ Lớn đã là quê hương của họ. ■

Lưu Vỹ Bửu | OKLAHOMA, USA |

Bất chợt mùi ẩu tho

BẢO LÂN

1

2

3

Bắt đầu 20 tháng Chạp, tiếng pháo đã rầm rần khắp nơi. Tiếng pháo thúc chiến tranh còn ở phía xa, nghe rộn lên những niềm vui mãnh liệt. Từ sau ngày đưa ông Táo về Trời, pháo bắt đầu giòn giã, chân quét, bên phải, nhà đối diện thay nhau đi đùng.

Mặc cho gió mùa Đông Bắc thổi, mặc cho những cơn mưa phùn làm thấm, tôi cũng bận bề trang lứa, cứ quần đùi, áo len ngắn tay, chạy hết nhà này, nhà kia bật tai xem đốt pháo. Khi viên pháo cuối cùng rơi xuống đất thì nhau chạy đến, chân quét xác pháo, tìm những viên pháo lép hoặc chưa kịp nổ, giẫm nhào, lượm.

Hỏi ấy, loại pháo thông dụng là pháo Điện Quang. Từng viên pháo quấn giấy nhuộm màu hồng lơ: phía đầu viên pháo được thắt lại, có lẽ để tìm pháo không bị rơi ra ngoài. Phong pháo ghép thành đôi. Nhà nghèo mua một phong, thao thành dây pháo chiếc để nổ dài hơn nhưng nghe không “sướng” bằng. Nhà giàu có không chỉ để nguyên phong pháo mà còn mua những pháo, nối lại thành một dây pháo dài. Tôi nhớ có nhà kết một dây pháo thật dài, treo trên cây tre cao ngất ngưởng. Bọn nhỏ chúng tôi la hét, nhảy nhót phấn khích nhìn từng tia lửa bắn ra, khói mù mịt chờ đợi tiếng pháo la xống vào. Tháng Dơng, ở sát nhà tôi là táo tợn nhất, không sợ gì cả, bắt chấp pháo đang nổ, nó chạy vào, giẫm ngay phong pháo quảng ra vòng quanh người đang đi đường la oai oai. Mẹ tôi thấy, cảm thấy tội cho vội nó suốt mấy ngày Tết.

Pháo lép hoặc chưa nổ được chúng tôi hơp về, tùm nhau nham, bày địa bày trò chơi. Trò chơi thịnh hành nhất bấy giờ là lấy lon sữa bò đã dùng, đặt viên pháo vào, úp lại chừa tìm pháo ra ngoài rồi đốt xem lon sữa nào bay cao nhất. Những viên pháo xìt, chúng tôi để làm hai rồi đốt. Pháo xìt không nổ nhưng bắn ra lửa và khói, chúng tôi tha hồ hít khói pháo, thật là vui.

Tuổi thơ dân xa...

Chiến tranh lan dần tới thị xã. Đêm đêm tiếng pháo kích làm lòng người thêm lo âu. Sợ súng đạn nhưng đến cuối năm, đón Xuân mới nhà nhà vẫn đốt pháo. Bấy giờ, có nhiều loại pháo và người ta nhuộm giấy đỏ màu nèn xác pháo đẹp hơn. Tôi nhớ, hồi ấy có pháo Nam Ô, người ta kết xen lẫn pháo tiểu với pháo tổng thành từng dây, độ dài cũng tùy thuộc vào khả năng tài chính và sở thích của từng nhà. Sau trăng âm thanh giòn đều là một tiếng đùng thật lớn. Pháo Nam Ô hồi đó được dân Quảng ưa chuộng hơn pháo Sài Gòn (sau này tôi mới biết đó là pháo do người dân Xóm Mới, Gò Vấp sản xuất) vì giá rẻ hơn và nổ giòn, không dứt giữa chừng.

Khi đó, tôi đã lớn, cũng vài lần thay cha mẹ đốt pháo Giao thừa và cũng chừng đó lần, lớn tiếng xa đuổi những đứa bé toan chạy vào tìm pháo lép vì sợ nguy hiểm.

Thế rồi, sau năm 1975, chính quyền cấm đốt pháo mừng năm mới. Sự lụi tắt dần đến ngỡ ngàng khi chiều 30 Tết và khuya Giao thừa cả thị xã vắng lặng. Xa xa tiếng chuông chùa và chuông nhà thờ vọng lại và nếu không có mùi trầm, mùi hương tỏa ra khắp trời do người dân cúng Giao thừa thì làm sao tin rằng, đây là thời điểm năm cũ, năm mới chuyển giao?

Cứ tưởng cái gì lâu rồi cũng thành quen. Vậy mà, mỗi lần Tết đến, văng tiếng pháo, dường như không khí đầu năm không trong ven, cứ thấy thiếu thiếu, nhớ nhớ một điều gì đó. Chẳng phải vì thế mà trong câu đối quen thuộc: “Thịt mỡ, dưa hành, câu đối đỏ. Cây nêu, tràng pháo, bánh chưng xanh”, “tràng pháo” được khẳng định như một yếu tố không thể thiếu để chào đón Tết. Tiếng pháo không chỉ xa quê nhà mà (như ông bà ngày xưa quan niệm) mà còn là âm thanh báo hiệu niềm vui năm mới tới. Văng tiếng pháo, mùa Xuân mới chứng nham kèm rộn ràng, kèm màu sắc và kèm... sợi động hân di.

Tuy vậy, thỉnh thoảng, tôi vẫn được nghe những tràng pháo vang lên đầu đó. Động tính hiếu kỳ, tôi tìm đến chỉ thấy xác pháo toả tả nằm giữa đường. Thì ra, cũng có người “thèm” nghe tiếng pháo, mua pháo bán chui nhưng không dám đốt ở nhà mình mà ném ra đường để tránh tai họa.

Những ngày thu hương kiêu sống, không về quê đón Tết được, lòng đã buồn, văng tiếng pháo càng buồn hơn. Âm thanh và mùi khói pháo như chất “gây nghiện” đã ăn sâu vào tâm thức khiến mỗi lần đón năm mới, lòng cứ bần thần, nhớ nhung...

Suốt một thời gian dài, tôi đón Tết trong tâm trạng như vậy. Đôi lúc, tự nghĩ, thời thì mình cũng có được niềm vui tuổi nhỏ. Chỉ tội cho con cháu, đón năm mới bằng mười phút pháo hoa và “thường thức” tiếng pháo trong... youtube và ti vi. Hoàn toàn không có mùi, chỉ có âm thanh và sắc màu.

Tôi qua Mỹ. Sau một thời gian gần lắm quen với nếp sống mới, tôi bắt đầu lao vào công việc. Mồng Một Tết Việt Nam đầu tiên của tôi ở đây đúng vào thứ Ba, nghĩa là phải đi làm. Tôi vẫn nhớ mắt mình nhắm đi, khi nhận sáng ngày đầu tiên năm mới, một mình lái xe đến hàng. Trong tình cảnh này, tôi nghĩ, ai cũng như tôi, thật chán chường.

Năm đó, khi đến hàng, một niềm vui bất ngờ là nhận được lời chúc Tết kèm bao lì xì của bà kế toán, người Mỹ. Đây là bao lì xì có lẽ là cuối cùng, cho đến lúc này, tôi nhận được từ một người xa lạ ở xứ người. Lòng nghe ấm áp kỳ lạ.

Cuối tuần, đi chợ Việt Nam. Đó là chợ Tết của người Việt. Bãi đất xe chật kín, vất và làm mới tìm được chỗ trống. Từ xa, đã nghe tiếng trống vang lên, giục giã. Lăn vào đám đông người, tôi vừa tới sân chợ thì bị ngăn lại. Người ta nói chuẩn bị mua lần, đốt pháo, mừng năm mới xong mới được vào. Tôi nhìn quanh, hai dây pháo treo hai bên cửa chợ, trải dài xuống đất, vòng mây vòng, dài ngoằn ngoèo. Tự nhiên, hình ảnh xa xưa trở về. Tôi lùi ra ngoài, ngồi dưới gốc cây đào đang nở hoa trắng xóa, hồn thả theo mây trôi.

Tiếng pháo vang lên, giòn giã. Tiếng vỗ tay, tiếng trống lân rộn rập. Tôi thì rộn lên niềm vui. Khói mù mịt, mùi khói pháo tràn ngập. Tôi càng ngực ra, hít lấy hít để. Mùi của giấy tòn tòn nham ta đến, kéo theo bao kỷ niệm về mái nhà xưa của cha mẹ, về bàn bè...

Một lần nữa, mắt tôi lại nhòe. Nước mắt của niềm vui bị đánh cắp từ lâu, đã tìm thấy... ■

Đặng Hiêu Sinh

| DALLAS, USA |

Rồi xa mảnh đất chôn nhau cắt rún ba mươi bảy năm, chưa bao giờ tôi có dịp trở lại thăm quê hương vào dịp Tết. Xây dựng lại cuộc sống trên quê hương thứ hai phong phú tình người, tôi đã hòa nhập vào dòng đời như hơi thở. Quê xưa giờ chỉ còn là hoài niệm khi thoáng nhớ về, với hai mươi lăm mùa Tết đi qua, kể từ tuổi biết được niềm vui rộn ràng của ngày Tết.

Ở quê nhà, Tết là một tập quán quan trọng nhất trong một năm của mọi người, mọi giới, mọi lứa tuổi, dù giàu hay nghèo. Tuy tâm trạng có khác nhau tùy hoàn cảnh, nhưng dù vui hay buồn, ai cũng chuẩn bị mọi thứ trong khả năng của mình để đón Tết. Vì thế, vô hình trung, người ta đã tạo ra trên khắp phố phường cái bóng dáng của Tết và cùng hòa nhập vào vòng luân chuyển ấy. Cho dù, Tết trong cảm nhận của mỗi người chẳng hề giống nhau, nhưng với một vài điểm chung, ai ai cũng có niềm háo hức đó là “Ngày Đoàn Tụ Gia Đình”. Không những

Hương Tết Quê Xa

"Thả thỏ chọn hàng", trò chơi Tết khá vui nhộn, thu hút không chỉ trẻ em
(Photo Phước Lễ)

"Bầu Cua Tôm Cá" là một trò chơi không kém hấp dẫn trong ngày Tết. Mỗi năm chỉ có một lần trong ngày Hội Tết. (Photo Phước Lễ)

cùng người sống, mà cả với tổ tiên, ông bà đã liia đời, qua mâm cỗ trên bàn thờ nghỉ ngơi khỏi nhằng. Người đón Tết có cùng nỗi mong ước sẽ gạt rửa những điều không tốt, những xui xẻo, thất bại trong năm cũ... để được hạnh phúc hơn, may mắn hơn, từ cái mốc thời gian là đêm Giao thừa.

Ở quê xa, mười năm đầu, kể từ ngày đặt chân lên đất trị nạn và định cư trên quê hương mới, tôi mất hết cảm xúc về ngày Tết, chỉ có một nỗi canh cánh trong lòng là làm sao có tiền để gửi về Việt Nam cho gia đình, bà con ăn Tết.

Khi cuộc sống ổn định, các cộng đoàn người Việt thêm đông đúc, các khu thương mại Việt Nam ngày càng phát triển, sầm uất. Nhà thờ, Chùa chiến được xây dựng với nhiều sinh hoạt tôn giáo, người ta bắt đầu "làm nên những cái Tết", vì trong

tâm thức mỗi người đã từng lớn lên ở quê nhà, thì Tết là một trong số những nét văn hoá có truyền, mà ai cũng muốn giữ lại cho thế hệ nối tiếp. Không biết "nét văn hóa" này có còn là một giá trị tích cực trong cuộc sống mỗi người Việt đã hòa nhập vào dòng đời trên quê

mới hay không, nhưng cái "hồn Tết" vẫn tỏa sắc hương trong những ngày đầu năm âm lịch, dù chỉ một thoáng ngẩn ngui.

Ngày Hội Tết được dựng nên và quay kín trong khoảng không gian tràn đầy hình ảnh Tết, nhưng khi rời khỏi nơi chốn tung

Lễ dâng hương, đọc văn tế trước bàn thờ Chúa và Tổ tiên. (Photo Phước Lễ)

Nhóm tiếp tân chuẩn bị đón khách vào khán phòng, thưởng thức văn nghệ, dạ tiệc mừng Xuân. (Photo Phước Lễ)

bình ấy, không còn ai thấy Tết. Có khi, ngày Tết đang diễn ra rầm rộ ở nhà thờ, mà nơi ngồi chùa gần đấy thì vẫn im lìm chưa thấy Tết, vì thường thường, Hội Tết chỉ tổ chúc vào ngày cuối tuần, và chỗ này tránh ngày của chỗ kia để khỏi trùng lặp. Và dù nơi ấy có tổ chức chu đáo đến thế nào đi nữa, cũng không làm sao có thể mang trọn vẹn cái không gian Tết ở quê nhà đặt ở quê xa, có chăng chỉ là một chút “hương Tết” thoảng thoảng ở chốn xa xôi này.... ■

Xe nước mía, nơi người tham dự Hội Tết có thể tìm thấy ly nước giải khát mát ngọt như “mùa Xuân một thời thiếu nữ”.

(Photo Phước Lễ)

Món bánh kếp
với mùi là dứa thơm nồng,
đậm chất "Tết quê hương".

(Photo Phước Lễ)

Ca nhạc
là một phần không
thể thiếu trong ngày Hội
Tết. Ca sĩ Dương Triệu
Vũ đang trình diễn trong
chương trình Đại Nhạc
Hội mừng Xuân

(Photo Phước Lễ)

Hải lộc Xuân là nét văn hóa đẹp của người Việt Nam, ẩn chứa niềm mong ước những điều tốt đẹp với ý nghĩa "Tổng cầu, nghìn tấn", sẽ đến trong năm mới... Ở đây, "Lộc Xuân" là một câu kinh Thánh được bỏ vào bì thư nhỏ, treo trên cành hoa đào, được các Sơ đem xuống, trao cho các cô gái xúm xít xung quanh.

(Photo Phước Lễ)

Khách du Xuân khắp nơi chen vai, chọn lựa những món ăn phong phú, đậm đà hương vị quê hương.

(Photo Phước Lễ)

Các chị, các cô du Xuân với nét mặt rạng ngời, tươi tắn và xinh đẹp trong trang phục truyền thống Việt Nam

(Photo Phước Lễ)

Wương Mộng Long - k20 | WASHINGTON, USA |

Ngày Cuối Năm

Ông Bà Nội

Sáng nay tôi thức giấc trẻ hơn thường nhật. Nàng mai đang len lỏi qua rèm cửa, căn phòng mỗi lúc mỗi sáng hơn lên, nhưng tôi còn lười biếng, nằm dang hai tay, hai chân trên giường.

Cái giường nhỏ Disney Frozen màu hồng đặt sát bên giường của vợ chồng tôi, hiện giờ chân gối gọn gàng. Cái giường bé tí này là của cháu Lina. Cháu tôi đã về quê thăm mẹ nó từ hôm qua.

Ngoài phòng khách vợ tôi đang tập thể dục. Nàng đang đi bộ quanh phòng theo tiếng nhạc phát ra từ chiếc Laptop. Sáng nào nàng cũng rời giường ngủ trước tôi.

Tôi nằm quay đầu vào trong, mắt nhìn ra cửa. Trên tấm gương che cái tủ treo quần áo trong tường có bốn bức tranh của cháu tôi mới vẽ vài ngày trước đây.

Bên trái là hình một người tóc ngắn, mắt đeo kính và có râu, bên phải là một người tóc dài miệng đang cười.

Phía dưới, bên trái là hình một người đang đứng khóc, hai con mắt mở to, từ đó có hai dòng nước mắt tuôn rơi.

Bên phải cái hình này là cảnh một người lớn đang cười, đứng bên là một em bé cũng đang cười.

Vừa vẽ và treo xong bốn tác phẩm của mình, cháu tôi gọi tôi tới trước bốn bức tranh để khoe.

Với vẻ mặt thật là nghiêm nghị, cháu tôi giải thích:

"Painting (tranh) này Nà (Lina) vừa vẽ. Cái này Nà vẽ ông. Ông già, ông phải đeo kính. Cái này Nà vẽ bà, bà đang ngồi sân, gió thổi bay tóc của bà! Cái này Nà vẽ Mommy ở nhà quê đang nhớ Nà, Mommy khóc! Cái này Nà vẽ ngày mai Nà về thăm, Mommy cười!"

Lina về quê ăn Tết - Seattle 2020

Mommy khóc

Mommy cười

Tôi nói với cháu,

- Mai Lina về quê, ông nhớ Lina, ông khóc.

Cháu tôi nắm tay tôi,

- Ông giỏi! Ông không được khóc! Nà ở với Mommy hai ngày thôi! Nà lại về với ông!

Cháu tôi nói thế, nhưng tôi biết con dâu tôi sẽ giữ cháu tôi cho tới sau Tết, mới cho cháu tôi về. Chỉ có những dịp nghỉ lễ, nghỉ Tết, con dâu tôi mới được giữ Lina một thời gian dài ở nhà quê.

Vừa nghĩ tới những ngày vắng cháu, lòng tôi chợt buồn.

Bây giờ, mỗi ngày được nghe một lời vuốt ve an ủi của người mà tôi yêu dấu, hay tiếng nói, tiếng cười vô tư tự của mấy đứa cháu là tôi đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi.

Ngoài phòng khách tiếng nhạc bóng chuyền sang êm dịu, rồi nghe nhò đần. Có lẽ vợ tôi đã ngừng bài thể dục, đang đi vào bếp để chuẩn bị bữa điểm tâm.

Rửa mặt, đánh răng, cạo râu xong, tôi ra phòng ăn. Phòng ăn của chúng tôi cũng là nhà bếp. Một cái bàn ăn dài được kê sát vào tường quay lưng ra nhà bếp. Cái ghế chỉ cách cái bàn ăn chừng một sai tay.

Sáng nay, trong khi chờ cái máy pha cà phê đang nhỏ giọt, tôi ngồi dựa lưng trong lòng một chiếc ghế quay, hai chân gác lên mặt bàn ăn.

Trên bàn, trước cái ghế vợ tôi vẫn ngồi, chiếc Laptop liên tục truyền đi những bản nhạc trữ tình, êm dịu qua kênh YouTube.

Tại tôi chợt nghe một điệu POP quen, nhưng lâu lắm rồi, tôi chưa có dịp nghe lại, đó là bài *"More than I can say"* trình bày bởi Leo Sayer, một ca sĩ người Úc gốc Anh.

Ngày mới qua Mỹ, tôi đã nghe

"*More than I can say*" lần đầu. Tôi thích bài hát này vì chủ đề của nó là tình yêu thường ngày của một người bình thường. Lời ca thật mộc mạc, giản dị, khiến người nghe rất dễ cảm thông. Nghe tiếng hát, mà tôi cứ tưởng tượng mình là nhân vật trong bài hát, rồi nhớ nhung, muộn phiền, vu vơ...

Hai mươi tám năm sau mới nghe lại "*More than I can say*", vậy mà cảm xúc của tôi vẫn không thay đổi, vẫn cảm thấy như mình là nhân vật trong bài hát.

Tôi với tay chạm trên màn hình cho máy phát lại, một lần, hai lần, rồi khe khẽ hát theo.

Tôi lược đi vài đoạn, cũng là ý chính của bài ca này sang lời Việt:

"Ồi...

Tôi yêu em hơn là tôi có thể nói thành lời

Tôi yêu em gấp bội, ngày mai.

Tôi nhớ em từng ngày

Vì sao đời tôi chưa đầy phiên muộn?

Tôi yêu em hơn là tôi có thể nói thành lời...

Ồi...

Em không biết rằng tôi cần em sao?

Em làm ơn nói cho tôi hay

Có phải em muốn làm tôi khóc?

Hãy em coi tôi chỉ là ai khác?

Tôi nhớ em hơn là tôi có thể nói thành lời..."

Năm tôi vừa tròn 12 tuổi, tôi đã đọc và nhớ mãi một câu thơ đăng trên báo *Đời Mới*,

"*Yêu như tuổi mười bảy,*

Già như sắc năm mươi..."

và tuổi 50 cũng đi qua, tôi thấy cuộc đời không phải vậy!

Già hay trẻ tùy thuộc vào trái tim. Tình yêu không có tuổi!

Tuổi quá 50 rồi mà khi nghe một câu thơ, một khúc nhạc, ngắm một bức tranh mà tìm ta còn rung động tức là ta còn chưa già.

Tôi cố tình gây sự chú ý cho người đang bận bịu trước cái bếp, bằng cách mở volume cho tiếng hát lớn hơn. Tôi muốn vợ tôi nghe câu hát mà tôi thích nhất,

"*I love you more than I can say...*"

Tạm dịch: "*Tôi yêu em hơn là tôi có thể nói thành lời..."*"

Tôi ngẩng đầu, nhìn vào cái ảnh cũ mà cách đây vài tháng tôi đã in ra rồi treo trên tường.

Trong ảnh là một nữ sinh áo trắng chụp năm 1969.

Năm đó cô ấy vừa tròn 16 tuổi. Cũng năm đó, lần đầu trong đời, cô đã để cho một người con trai cầm tay cô.

Cầm tay cô ấy, tôi cảm biết rằng bản tay cô ấy đang run, mặt cô ấy ửng hồng.

Ngập ngừng mãi, tôi mới ấp úng nói được câu này,

"*Anh yêu em!*"

Giờ phút đó, tôi cũng bối rối không khác gì cô ấy. Tôi đã không thể diễn tả hết những gì chất chứa trong trái tim tôi cho người tôi yêu bằng cách nói thành lời.

Một năm rưỡi sau ngày tôi nói ý, cô ấy trở thành vợ tôi.

Trên tường, bên phải cái ảnh của cô nữ sinh là một bức tranh

vẽ bằng tay, mực xanh, trên giấy in khổ 8.5x11 inc màu trắng. Bức tranh vẽ ba người, một đàn ông, một đàn bà, và một em bé.

Trên bàn vẽ có ghi tên từng nhân vật trong tranh, bên trái là người đàn bà tên Loan, đứng giữa là người đàn ông có râu tên Long và bên phải là em bé có tên Lina

Bức tranh này cũng của Lina vẽ vài ngày sau khi vợ tôi mua cho cháu bộ sách học ABC Peppa Pig.

Qua Tết Tân Sửu 2021 thì cháu Lina lên 5, đúng tuổi vào trường Mẫu Giáo. Lina đã thực hành những gì mà bà nội nó vừa dạy, bằng cách viết tên nó và tên ông bà nội nó lên bức vẽ.

Cháu tôi chỉ vào hình bà nội,

"*Miệng bà cười, bà muốn ăn!*"

Thế rồi tuổi 17 của tôi đi qua,

2 bức hình trên vách

Cháu chỉ vào hình ông nội,
“Ông là con horse (ngựa),
ông ăn cỏ! Miệng ông có râu!”

Cháu tưởng nghe bà nội nói
ông tuổi Ngựa, ông là con ngựa,
nên cháu cứ cho rằng vì ông ăn
cỏ, nên ông có râu!

Cháu chỉ vào hình của chính nó,
“Nà (Lina) đang dắt ông bà
đi mua sách vở và đồ chơi cho
Nà!”

Tôi thấy bức vẽ này ngộ ngộ
nên đem lồng kính rồi treo trên
tường trong phòng ăn.

Nhìn những chữ viết nguệch
ngạc của cháu tôi trên bức
tranh, tôi nhớ lại một ngày cuối
năm năm nào, trước đây thôi,
tôi theo Loan (nay là bà nội
của cháu Lina) vào chợ Bà Mê
Thuột.

Hôm đó, sau con mưa, đường
vỏ chợ có một vũng nước. Tôi
cúi xuống bóng ý trung nhân
của mình lên, rồi ôm cô ta, nháy
qua vũng nước.

Bất ngờ bị tôi ôm bế trên tay,
mặt Loan bỗng đỏ bừng vì mắc
cổ, nhưng cô nàng không dám
giấu giua, vì sợ tôi buông tay
rồi nàng sẽ rơi xuống nước!

Bên kia vũng nước là sạp báo và
tạp hóa. Thấy quyển sách “Tập
Đánh Văn” để trên kệ sách, tôi
buột miệng nói với Loan,

- Anh muốn mua một quyển
sách “Tập Đánh Văn” để dành
cho chúng mình. Em nghĩ
sao?

Nghe tôi có ý kiến này, Loan
chỉ đỏ mặt thẹn thùng mà chẳng
nói năng chi.

Trong năm năm, tôi đã có một
gia đình thật tuyệt vời. Nhưng
Xuân về, ít khi tôi có dịp ở nhà.
Mùa Xuân này đi qua, mùa
Xuân khác cũng đi qua. Có
khi một mùa Xuân tôi chỉ được
thăm nhà vài ba giờ đồng hồ.

Có đôi lần tôi dẫn quân tham
gia chiến dịch, đoàn xe đi ngang
Bà Mê Thuột, tôi đã cho đoàn
xe ngừng lại, tạt về nhà thăm
vợ, thăm con vài phút rồi lại hồi
hải đường.

Thấm thoắt, năm mùa Xuân đi
qua.

Cứ thế, người xanh, tuổi trẻ cũng
đi qua...

Khi con chúng tôi bắt đầu tập
đánh văn thì tôi đã là một người
thưa trăn, bị lưu đày. Các con
tôi tới tuổi vào trường, người đi
chợ mua sách “Tập Đánh Văn”
cho con tôi, cho cả một mình vợ
tôi thôi. Thôi đó,

Sài-Gòn mất tên, con vắng Bó

*Khai trường, chỉ có Mã đưa con
Muta Tử giằng mắc trên thành
phố*

*Run rẩy, đường trơn, ngại bước
non.*

*Trời Nam mơn mõi, con thương
Bó,*

*Đứt Bức lửa đây, Bó nhớ con...
(Thơ Vương M. Long)*

Vì thế mà bây giờ tôi lái xe đưa
vợ đi chợ tìm mua sách tập đánh
văn cho cháu nội mà lòng cảm
thấy thật là vui.

Năm xưa, tôi là một người lính
Biệt Động Quân bất mạt.

Nhưng tôi đã không chọn vợ
“noi chớ đồng” mà cũng chẳng
thương ai “chơn vô trường”.

Tôi tìm gặp được vợ tôi từ một
nơi kín cổng cao tường.

Vợ tôi chỉ là một nữ sinh, chân
yếu tay mềm, nhưng thấm
nhuần lời răn Tam-Tông-Tứ-
Đức. Những gì vui, nàng để cho
người. Những gì vất vả của đời
vợ chiến binh, nàng gánh chịu.

Năm năm sau ngày cưới, khi vợ
tôi vào tròn 22 tuổi, bụng đang
mang bầu đứa con thứ tư thì tôi

thất trận. Bà đưa con tôi mới 1,
2, và 4 tuổi đó.

Tôi, Thiếu tá Tiểu Đoàn Trưởng
Tiểu Đoàn 82 Biệt Động
Quân, thành một cái tạo viên.

Bố vợ tôi, cựu Trung tá Chỉ huy
trưởng Tổng Hành Dinh/Sư
Đoàn 23 Bộ Binh thành một cái
tạo viên.

Ông anh vợ thứ ba của tôi, một
Chuẩn úy Trung đội trưởng của
Trung Đoàn 41/ Sư Đoàn 22 Bộ
Binh cũng thành một cái tạo
viên.

Ở Bà Mê Thuột, nhà của, xe cộ
của gia đình vợ tôi đều bị Cộng-
Sân tịch thu.

Ngày 3 tháng 5 năm 1975 me
tôi tất tả chạy lên Bà Mê Thuột
đem vợ con tôi về nội.

Nhà mẹ tôi nằm ở cuối con
Hẻm 555 đường Trần Hưng
Đạo, Quận 2.

Ngày Sài Gòn thất thủ, mẹ tôi
sắp chợ Rạch-Ông, Quận 8, ở
nhà người anh ruột của bà.
Trước khi đi Mỹ, bác tôi đã giao
vận tư ngợ nhà của bác lại cho
mẹ tôi. Căn nhà trong Hẻm 555
Trần Hưng Đạo thì mẹ tôi để
cho vợ con tôi tá túc trong thời
gian tôi bị giam cầm trong
trại tù cải tạo.

Ngày tôi đi ra, Sài - Gòn u ám
mây che. Giờ chia ly, vợ chồng
tôi không dám hôn nhau. Sợ
mai này người ra đi không
về, kỷ niệm buồn của họ nên
chia tay cho thể làm người còn ở
lại không sống được.

Hơn hai tháng sau ngày chồng đi
tù, vợ tôi sinh đứa con thứ
tư. Đứa con trai này là giọt máu
nói dối tông dòng của một
người mà xóm giềng gọi là lính
Ngụy.

Thằng bé yếu đuối như con gái.
Tuổi ấu thơ của thằng bé thiếu
bàn tay đàng ông che chở của
người cha.

Bà đưa chị, một thành em,
sống dưới sự bao bọc, che chở
của me, quanh quẩn bên nhau.
Bốn chị em chúng nó chỉ nghe
mẹ chúng nói rằng bố đi “học
tập” ở xa ỉt, xa tập, mãi ngoài
Bắc.

Vì gốc gác nhà này ở tận Pleiku,
Bà Mê Thuột, nên thành con
chưa dứt sữa, me nó đã phải ghi
nên làm thợ may cho thợ may của
Phường để có thể khai báo có
nghề nghiệp thì mới được tạm
trú ở Sài Gòn để chờ chồng
được thì gia đình sẽ dọn lên
vùng Kinh Tế Mới.

Vật giá mỗi ngày mỗi leo thang.
Lũ nhò ăn như tằm ăn dâu.

Ngoài công việc ở tổ may
của Phường, nàng còn nhận
may thêm ở nhà. Nàng đã làm
việc quen ăn, quen ngủ để
nuôi đàn con bốn đứa. Thêm
vào đó, những quả quà gửi ra
Bắc nuôi chồng cũng là một
nỗi lo canh cánh bên lòng của
người đàn bà tội nghiệp.

Ngày ngày, mỗi ba giờ sáng,
một bóng người nhỏ nhắn, nón
súp tô vai, đi ra khỏi nhà, đi
tới Hẻm 555 Trần Hưng Đạo tới
chợ Cầu Muối.

Nàng khuôn vẽ từng qua đưa
hầu, từng chục mận, xoài, cóc,
ổi...

Những quả đưa hầu hay
du đủ được về thành từng miếng,
những trái ổi, trái xoài được gọt
vỏ sạch sẽ, bán lẻ.

Trong xóm, ai đi dùng
những đồ điện, máy móc, lạc-
xoan, cứ đem tới nhà, “cô
Loan bán giùm, hoa hồng ăn
...rất nhè!”

Có những người thương thì, “Tôi
nghĩ cho cô Loan đảm đang.
Con đông, chồng đi cái tạo. Phải
phải nuôi con, lại còn phải tiếp
tế, nuôi chồng!”

Cũng có đôi người đố kỵ,
không ưa, vì biết cô tuổi đời còn

quá trẻ mà đã là vợ một thiếu tá Việt-Nam Cộng-Hòa thì biau mới để biau. “Vợ thiếu tá Nguyễn há? Thiếu tá với thiếu tướng gì? Cái đó thiếu...tiền thì có!”

Mặc ai nói gì thì nói, cô Loan chỉ nghĩ tới một điều. “Làm sao cho lũ con đàng dối! Khen cho mới bay!”

Cứ thế, năm này qua năm khác, cô nghe khen chê rồi rồi cũng quen đi.

Thời gian sau, xóm giềng, một mặt họ bận bịu lo công tác xây dựng Xã-Hội Chủ-Nghĩa cho đất nước, mặt khác họ bận bịu lo cho cái dạ dày của chính họ, nên những lời gièm pha, chê bai gia đình vợ người lính Nguyễn cũng thưa đi.

Và lại mẹ con nàng cũng rất hiền từ, không làm điều gì phiến lòng ai. Ai có cái áo đứt nút, xà vôi, nhòe dầm khuy, vá vữa, nàng vùi về làm ngay.

Lâu dần, những người khó tính nhất trong con Hẻm 555 Trần Hưng Đạo cũng không còn căm oán vợ gia đình người lính Nguyễn nữa.

Ngõ nhà nàng mặt đường rất hẹp, chỉ vừa cho hai chiếc xe bò chở rác đi song song là hết chỗ chen chân. Nhà nhà lợp tôn sắt vách nhau. Mái nhà này ghéech lên mái nhà kia.

Những ngôi nhà cao, nước từ mái nhà cao, đổ xuống mái nhà thấp. Mái nhà này thấp hơn mái nhà bên cạnh. Mỗi khi mưa lớn, nước đổ trên mái rầm rầm. Nửa căn gác sau bị dột. Lũ nhỏ như đàn gà con chụm vào nhau, nép mình trong góc nhà sát cửa sổ, nó khô ráo nhất trong căn gác.

Sài Gòn tiêu điều những đêm bão gió

Thiếu bàn tay chống đỡ mái tường xiêu

*Chim non rạn rầy trong góc tổ
Mưa vừa vô tình trên mái buồn
thiu...*

(Thơ Vương M. Long)

Thường xuyên, xóm này bị cúp điện những đêm mưa. Trong gió, ngọn lửa đèn dầu lắc lư. Bốn đứa bé đã đi ngủ rồi, trên tường, chỉ còn bóng một người đàn bà cô đơn cấn cù một mài kim chỉ.

Mỗi đêm, nàng chỉ chợp mắt một vài giờ. Có khi nửa khuya thức giấc, nàng thấy mắt lệ nhòa, nàng vừa nằm mơ.

Trong giấc mơ, nàng đã gặp chồng: nàng đã ôm chặt lấy ngực mình cái đầu cô mái tóc chòm chòm nâu đen bình. Nàng đã cúi xuống hôn khắp mặt của chồng mình và không muốn rời xa.

Tình ra, nàng mới thấy, nàng vừa ôm hôn cánh tay của chính mình. Trên cánh tay nàng, những giọt lệ chưa khô. Xung quanh nàng chỉ có đêm đen và bóng tối.

Bước mắt lại tuôn rơi...

Hầu hết nhà trong xóm này có nền thấp hơn mặt đường. Mỗi khi trời mưa to, nước từ mặt đường ào vào nhà. Hết mưa, dân phố lại hục tạt nước ra hẻm. Nước chảy về chợ Nancy, rồi cuốn rác rưởi của chợ Nancy ra sông.

Những tấm tôn trên mái cứ mục dần. Mưa mùa năm nay dột nhiều hơn mùa mưa năm ngoái.

Bon nhỏ chờ hoài, bị chồng nó đi mãi chưa về. Chúng mong bố về và mái nhà dột chồng mưa giông, cho đàn con khỏi ướt.

Nàng làm việc quần quật quanh nhà, đư được đôi nào thì lo mua gom, mua góp quà cáp để thăm chồng.

Ký gao, cốc kẹo, thỏi đường, cần cà khô, lạng muối mè, lon măm

ruốc... “những món quà thăm nuôi cho mình chắc chắn đã được chia sẻ từ phần ăn của lũ con...” Mỗi khi nghĩ tới điều này, người trong tù thấy ghen, khi ngắm trong mồm cục đường đen tiếp tẽ.

Một năm vài ba dịp, chồng xóm thấy cô Loan tuối lên một vài ngày. Cô sang tiệm uốn tóc của bà Xuyên, cắt tóc, làm đầu.

Hàng xóm biết rằng, “vợ chồng Nguyễn lại sắp gặp nhau!” Hôm đó cô đi tham chồng.

Một ngày Xuân năm 1985, khi người tù cải tạo đôi khổ, thăm thường, gánh đồ quang giống ra nhà thăm nuôi trại Z30C Hàm-Tân, Thuận-Hải để gặp vợ mình, người vợ đàn cho chồng xấp hình của đàn con, giọng nàng vẫn ngọt ngào an ủi:

“Mình có nhớ ngày chúng ta mới cưới nhau thì tiểu đoàn phải đi tăng cường cho Phú-Bôn? Ngày đó sắp Tết, nên mình phải cho cả gia đình binh sĩ đi theo. Thế là em cùng mấy chục gia đình binh sĩ của tiểu đoàn cũng theo đơn vị đi hành quân.

Hôm ấy, đi chợ về, em thấy nhà, sáu trăm quân và một toán Cố Vấn Mỹ đang nghiêm nghiêm nhìn truyến lệnh. Hình ảnh ấy không bao giờ phai nhạt trong tâm trí em. Lúc nào em cũng yêu mình, em vẫn cảm thấy hình diện vị mình. Lúc nào em cũng thấy mình như ngày xưa, không thay đổi.

Tại vị mình có trốn trại, vượt ngục hoài, nên bản bè về gần hết mà mình vẫn chưa về.

Em không trách gì mình, nhưng chỉ thương cho lũ con vắng cha. Mười năm qua, bốn đứa nhỏ không được gặp mặt gặp bố. Tội nghiệp cho các con.

Mình sợ con cái thấy mình trong cảnh tù đầy chúng nó không

thương mình phải không? Mình cho cho phép con lên thăm, rồi mình sẽ thấy con mình không đến nỗi nào đâu.

Mình đang lo nghĩ gì chuyện nhà. Em tin thế nào cũng có ngày Trời Phật ngó lại, phù hộ cho gia đình mình sớm vượt qua tai ương!”

Cùng may, thời gian này của hàng tạp hóa bên chợ Rạch Ông, Quận 8 của mẹ chồng nàng còn có đóng ra, đóng vào, nên lâu lâu mẹ chồng nàng lại lên đường đi thăm nuôi con thay cho con đâu.

Bao lâu nay, từ cứ vị mình như một người trốn tù Thành Troy thời cổ đại trong trường ca Iliad của Homer.

Sau khi qua trận, dãi tôi không bị quân thì trôi rồi cho xe ngựa kéo lê trên đường tới chết như những Trojans, nhưng tôi và các bạn đồng ngũ của tôi đã bị quân thì đẩy ай đôi khác, với đủ nhục hình trong nhiều năm dài.

Mất Thành Troy, vợ con những Trojans đã bị người chiến thắng bắt làm nô lệ. Mất Miền Nam, vợ những Quân, Cán, Chức của Việt-Nam Cộng-Hòa cũng sống trong cảnh buồn đau không kén.

Vợ con chúng tôi cũng đôi rách, nhục nhân, ngày ngày lặn ngư trong một xã hội đảo điên. Người thân của chúng tôi cũng chịu đựng khổ cực trăm bề, đau cô thua gì vợ con của những Trojans?

Ở tù đến năm tỷ mười hai thì tôi mới đồng ý cho vợ tôi đưa bốn đứa con lên trại Z30D Hàm-Tân để gặp mặt từ lần đầu. Khi ấy, năm 1987, cái đạo quân tù cải tạo gần một triệu người của Quân Lực Việt-Nam Cộng-Hòa chỉ còn chừng hơn ngàn người bị nhốt trong một trại ở ngoài Bắc, một trại ở ngoài Trung và hai trại ở trong Nam.

Lần đầu tiên thấy mặt đứa con trai độc nhất, người Biệt Động Quân gan lì là tôi đã phải khóc. Thằng con trai của tôi ra đời sau khi bố nó vào tù đã hơn hai tháng.

Nó ôm bố nó rất chặt và lắng nghe lời bố nó nói:

"Con phải nhỏ, những tên mẹ dao vàng đang canh giữ ngoài cửa là kẻ thù của con. Chúng nó cướp đất nước của con. Chúng nó bắt tù bố con, bác con và ông ngoại con. Chúng nó tịch thu nhà của ông bà ngoại ở Qui-Nhon và ở Ban Mê Thuột. Chúng nó chia rẽ bố con mình từ khi con chưa chào đời."

Thằng bé chăm chú nghe lời bố. Nó nhận diện thật kỹ những kẻ ngồi ôm AK trước cửa canh giữ bố nó và những bạn bè của bố nó.

Sau lần thăm nuôi ấy vài tháng, là đợt thả tù tập thể cuối cùng, tôi có tên trong danh sách những người được trả tự do.

Tờ giấy ra trại trên tay tôi có ghi rõ ràng tôi đã can tội là Thiếu tá Tiểu đoàn trưởng Tiểu Đoàn 82 Biệt Động Quân nên bị an phạt tập trung cải tạo.

Chiều Hai Mười Sáu tháng Chạp năm Đinh Mão (tháng 2 năm 1988) tôi lạc long trong đường phố treo đầy cờ đỏ sao vàng.

Thủ đô Sài-Gòn trước đây, nay là Thành Phố Hồ Chí Minh là nơi tôi không quen biết, vì tôi là một anh lính Biệt Động Quân Vùng 2.

Tôi đi qua, đi lại nhiều lần trong những ngõ ngách sau con Hẻm 555 Trần Hưng Đạo mà cứ thấy nhà nào cũng là nhà lạ.

Tôi đi đây không lâu. Tôi không biết đường đi, nước bước trong khu này. Vì thế, chiều

Vợ chồng Vương Mộng Long và con trai út (USA, Noel 2019)

hôm đó, tôi loay quanh hoài, mà không tìm ra nhà tôi.

Một người dân trong xóm thấy bộ dạng đáng nghi của tôi nên gần hỏi,

- Anh kiếm nhà ai?

- Tôi đi tìm nhà tôi! Mà tôi không nhận ra nó ở đâu! Tôi trả lời.

Có vài em nhỏ tò mò quan sát người khách lạ, rồi reo lên,

- Ba thằng Cu Liêu! Ba thằng Cu Liêu! Ông này trông giống thằng Cu Liêu lắm! Ế Cu Liêu, ba này về nè!

Lời xóm đã chỉ cho tôi đầu là nhà tôi.

Thằng Cu Liêu nghe ồn ào, thò đầu ra cửa, khi thấy tôi, nó la lên,

- Má ơi! Má ơi! Bố về!

Rối nó đá lên khóc hu hu. Ba đứa con gái tôi đang ở trên gác, nghe tiếng thằng em gọi mẹ, cũng chen vai nhau chạy ào xuống thang.

Tôi bước vào nhà; thấy tôi, vợ tôi cứ tưởng như đang nằm mơ. Mãi tới khi tôi ôm hôn vợ tôi, vợ tôi mới tin đó là chồng thật. Tôi thấy nàng nhoe nhem miệng cười, nhưng mắt nàng đã đỏ hoe.

Kỷ tha tù lần này Phường 25 Nguyễn Cảnh Chân, Quận 1 có ba sĩ quan cấp tá là tôi, một ông trung tá già tôi đã quên tên và ông Đại tá Võng A Cầu người Nùng. Trong khu phố đang sau chợ Nancy này thì ba chúng tôi là những người đi tù cải tạo lâu năm nhất.

Hàng xóm nghe tin tôi vừa được thả cũng rủ nhau tụ tập trước

cửa nhà tôi để chung vui. Một chú em con ông Hai ở gần đối diện nhà tôi đã nhanh nhẩu leo lên xe Honda chạy sang chợ Rạch Ông chờ mẹ tôi về. Mẹ tôi đã khóc không thành tiếng khi vừa trông thấy tôi.

Mẹ ôm con, nhìn con cho rõ mặt. Khúc ruột của mang một đời, tưởng mất.

Mười ba năm dài, nước mắt cạn khô.

Mẹ tưởng nhớ mình đang sống trong mơ...

(Thơ Vương M Long)

Đêm ấy, vợ chồng tôi thức trắng. Nàng nhớ nỗi khổ cho tôi nghe những điều tôi vừa viết ở trên. Chữ nghĩa của tôi không đủ để diễn tả nỗi những nỗi vất vả, đau khổ, buồn phiền mà vợ con

tôi đã gánh chịu.

Ngày còn bé, tôi đã nghe đi, nghe lại truyền năng vọng phu hóa đá. Tôi cũng thuộc nằm lòng ba bản trường ca "Hồn Vọng Phu I, II, III". Tôi đã có dịp ngừng xe trên Quốc Lộ 1, gần Nha-Trang, ngắm núi đá "Mẹ Bồng Con", rồi ngắm ngôi cho số phận người cô phụ trông chồng.

Không ngờ, một ngày, người vợ tôi yêu cũng phải trải qua một thời gian dài dang dở vất vả, muộn phiền như thế. Thời gian mười ba năm ấy dài ghê lắm! Một tiểu thư đài các yêu kiều 22 tuổi, đã quên cả tuổi xuân của đời mình để hy sinh cho con và cho một người lính thất trận.

Người chờ người lâu quá đi thôi!

Có lần em thấy mình hụt hơi

Có lần em thấy mình đã đuối

Tưởng dần con nhỏ sẽ mồ côi...

(Thơ Vương M. Long)

Sau tháng Tư năm 1975, đất nước tôi buồn lắm! Cầu chuyện dân gian "Hồn Vọng Phu" xưa đã trở thành tấm gương sáng cho bao bà vợ của những người lính Việt-Nam Cộng-Hòa.

Thử đó, có nhiều người chồng đã ngủ yên trên bờ lau, bụi cỏ nơi đất Bắc xa xôi. Và còn biết bao nhiêu Hồn Vọng Phu chờ năm này qua năm nọ, mà chồng vẫn không về!

Chỉ nghe kể lại truyền một người Vọng Phu thời, đã buồn lắm rồi.

Chiều Hai Mười Sáu tháng Chạp năm đó, hạnh phúc ào về tràn đầy một căn nhà nhỏ ở đàng sau chợ Nancy.

Vợ bên chồng, má em lại hồng

Bếp lửa reo vui, chiều cuối Đông

Con tươi cười, ngồi ôm chân

Bốn đứa con của Vương Mộng Long (1989, Việt Nam)

Bố,

Thương Bố vô cùng, Bố biết không?

(Thơ Vương M. Long)

Sau ngày tôi về, vợ tôi còn may và kiếm tiền thêm được một thời gian nữa thì ngã bệnh, vì quá đuối sức và mệt mỏi.

Các bà vợ của Khóa 20 Vô-Bị còn ở Việt-Nam gồm có bà Hoàng Đình Đạt, bà Nguyễn Trục và bà Nguyễn Chánh Trục đã quên góp tiền đến thăm hỏi và giúp đỡ gia đình tôi.

Hôm đó vợ tôi thổ lộ với các bà bạn: *"Nếu anh ấy không về kịp, không biết em có còn chịu đựng nữa thêm hay không? Nếu có chuyện gì, không biết là con em sẽ ra sao..."*

Tôi về, vợ tôi đã không còn lo lắng nữa. Xóm giềng cũng nhìn thấy trên môi vợ tôi bắt đầu xuất hiện những nụ cười.

Tôi trở về, mái nhà tôn sẽ hết

đốt. Trời mưa, các con tôi không còn sợ nước đổ trên đầu.

Từ ngày ấy, mẹ tôi và vợ tôi không còn phải lo dành dụm, chất chiu để mua thêm kỹ gạo, cần đường, lạng thịt heo, lon mắm rước dự trù cho những kỳ thăm nuôi, tiếp tế cho tôi nữa.

Năm năm sau ngày ấy, gia đình tôi từ giữa căn nhà nhỏ ở đàng sau chợ Nancy, từ già Việt-Nam.

Tôi ở Mỹ đã lâu, vậy mà hàng năm, cứ tới những ngày cận Tết, lòng tôi lại bồi hồi nhớ lại những kỷ niệm một thời chinh chiến cũng như từ đây của mình từ những năm xa xưa của thế kỷ thứ XX.

Sáng nay, tình cờ, một bài ca xưa, một tấm ảnh cũ và những chữ viết nguệch ngoạc của đứa cháu vừa tập đánh đàn đã đưa hồn tôi phiêu du về dĩ vãng.

Cái Laptop của vợ tôi vừa mới lại được mạng lưới Wi-Fi sau

một hồi mất sóng; tiếng nhạc lại vang lên; vẫn là bài ca cũ.

Khi tiếng hát vừa dứt câu, *"Why must my life be filled with sorrow? I love you more than I can say..."*

Tạm dịch: *"Vì sao đời tôi chứa đầy phiền muộn? Tôi yêu em hơn là tôi có thể nói thành lời..."*

Thì bên tai tôi có tiếng thì thầm, *"Mình ơi! Em thương mình!"*

Rồi tôi thấy, từ phía sau lưng cái ghế dựa, có hai cánh tay thon nhỏ quàng qua vai mình, hai bàn tay êm ái áp trên ngực tôi, bàn tay bên trái xoe ra và năm ngón ỉm đó, như đang đếm từng nhịp đập của trái tim tôi.

Tôi ngửa mặt lên, vợ tôi đang cúi xuống, trước mắt tôi vẫn là khuôn mặt của người con gái vẫn tròn 16 tuổi ngày xưa đang bối rối, then thừng vì lần đầu bị một chàng trai nắm chặt hai bàn tay...■

Ngân Bình | TEXAS, USA |

- Ô

ng biết không, bà nhà ông hỏi này ghê gớm lắm đấy!

Ông Luân suốt chút nữa là tròn mắt, hấp tấp tra hỏi “Ghê gồm chuyện gì?”. Nhưng may mắn, ông đã kịp thời dừng lại và đổi mắt lá râm chưa kịp đổi sang hình tròn, đã nhấp nháy ra chiều hồ hững.

- Thế à?

Câu nói thoát ra qua giọng điệu thờ ơ của ông Luân, khiến người bạn già có biệt danh “Tám Triệu” mà mọi người hay đọc bằng giọng nhào nhọt “Tám Chiu”, xui thấy rõ, vì không có cơ hội để nhiều chuyện.

Tuy miệng lảm bảm “Hừ! lảm chuyện”, nhưng đầu óc ông Luân lại lảng vảng câu nói “Bà nhà ông hỏi này ghê gớm lắm đấy”. Trước đây, ông bà Luân cùng sinh hoạt trong Hội Cao Niên, nhưng lâu rồi, ông đã tạm ngưng, còn bà thì vẫn tiếp tục sáng đi, trưa về, một cách vui vẻ, thích thú. Có nhiều lý do về sự rút lui của ông. Nhưng “nỗi niềm” khó bộc lộ nhất, là ông cảm thấy khó chịu mỗi khi bạn bè nhái giọng miền

BÁCH QUÂN

Tết tới nơi

Tây "quê tráit" của bà vợ mình.

Cũng chính vì vậy mà ông Luân không đưa bà tham dự những bữa tiệc hội ngộ trường xưa, lớp cũ. Ở cái học vợ người ta quý phái trong cách ăn mặc, trí thức trong cách ăn nói. Còn bà, dù ông góp ý biết bao lần, bà vẫn là bà. Trang phục cổ điển. Chân chất đến quê mùa trong ngôn ngữ. Khổ nỗi, bà lại truyền nguyên cái chất quê mùa đó cho đứa cháu ngoại vừa tròn năm tuổi.

Ông bà có bốn đứa con, cháu nội, cháu ngoại đầy đủ, nhưng tuổi là con trai. Rồi bỗng nhiên đứa cháu gái xuất hiện đúng lúc, đáp ứng nỗi khao khát của cả gia đình, nên đương nhiên nó trở thành một viên hột xoàn quý giá. Viên hột xoàn này có nước da trắng mịn, cặp mắt đen lầy, cùng với đôi môi hồng chúm chím, mỗi khi cười, dù hàm răng được phủ nua không đều đặn, nhưng lại có duyên. Con bé khá thông minh và khôn lanh, nhưng điểm nổi trội chính là cái tính lý sự. Mỗi năm tuổi mà nó nói năng rành mạch, lưu loát, đôi lúc có hơi "cụ non" - điểm này có lẽ bị ảnh hưởng sâu đậm bởi bà ngoại.

Từ lúc lọt lòng, con bé đã được bà ngoại chăm sóc, yêu thương, chiều chuộng, nên nó mê mẩn và xem bà như thần tượng. Từng cú chỉ, lời nói đều rập khuôn theo bà. Điều đó làm ông "bức xúc". Ông muốn

con bé phải giống ông. Giống giọng nói Hà Nội rất chuẩn của ông, nhưng chẳng bao giờ nó theo ông. Bà thì cố dịp chỉ chiết mỗi khi ông ganh tỵ:

- Cũng tại ông. Phải hỏi nó còn nhỏ, ông "gắng" phụ tui chăm sóc nó, thì bây giờ nó cũng đẹp ông "dậy".

Có cháu xinh đẹp, thông minh, và rất đàn di khi tiếp xúc với người lớn là một điều hạnh diện, nhưng cũng có lúc nó làm ông Luân muốn dộn thổ. Lần đó, ông hẹn vài người bạn đi uống cà phê. Ai ngờ, bà ngã bệnh ngay ngày ấy, nên ông phải mang nó theo. Bạn ông không tiếc lời khen ngợi cháu gái của ông, làm ông hứng chí:

- Hát cho các ông nghe đi con.

Vậy là con bé háng háng chạy ra phía trước, bần tay cuốn tròn lại như chiếc đàn cầm "micro". Với nụ cười tươi tắn, nó tự giới thiệu:

- Bé Na hát tặng các ông ngoại bài "Đám Cưới Đầu Xuân". Xin "dui" lòng ủng hộ bé Na một "chàng" pháo tay.

Tiếng vỗ tay vang lên đồm độp. Con bé cúi đầu cảm tạ, và rồi cả thân hình nó đong đưa, uốn éo theo giọng hát trong trẻo, làm mắt mọi cái lui tạt của các ông già cùng bệnh "mê cháu".

*Ngày xưa, ngày xưa
đôi ta chung nón,
đôi ta chung đường.
Lên sáu, lên năm,*

*đôi ta cùng sách, đôi ta cùng "chường".
...
Chiều nao đuổi bướm,
bướm bay "đỏ đườn",
mà nước mắt "gung gung" ...*

Một trận cười nghiêng ngả nổi lên. Các bạn ông thích thú, đồng loạt yêu cầu "Hát lại đi con". Ông Luân ngượng chín người khi ông bạn cạnh bên lớn tiếng trêu ghẹo:

- Con bé chính cống là đàn miến Tây, bắt con cá "gõ" bỏ "dò" "gõ", nó kêu "gột, gột". Ông ngoại Bắc kỳ của mày thua đậm trong mắt trận ngôn ngữ rồi.

Trên đường về, ông ra sức dụ dỗ con bé:

- Con nói theo ông nhé. Vô vườn chứ không phải "đỏ đườn", rung rung chứ không phải "gung, gung".

Bé Na nhìn ông cười hiền hòa, miệng nhai tôm tằm thanh kẹo ông vừa mua cho, đầu gật gù ra vẻ hiểu biết. Ông xoa đầu khen "Cháu của ông ngoan". Con bé cười tươi, đưa ngón tay cái lên "Con là số một nhà". Thế nhưng, sự thích thú của ông chẳng hơn mười phút. Vừa xuống xe, đi vào nhà, con bé đã yếu đuối ngây ngốc, cất giọng thanh thoát:

- Bướm bay "đỏ đườn" mà nước mắt "gung gung".

À! con bé đang chọc tức ông đây. Lại cái là ông không giận, mà lại mê tím cái móng tròn lẳn của nó. Với tay kéo con bé,

ông ngồi xuống đất, để vĩa tâm với chiều cao của nó. Năm hai bàn tay nhỏ nhắn, ông ngọt giọng:

- Này, nói theo ông. "Bướm bay vô vườn mà nước mắt rung rung". Tập nói cho đúng, không thì người ta cười.

Con bé đưa hai bàn tay nhỏ xíu ôm lấy khuôn mặt ông, đôi mắt tròn như hai hòn bi nhìn thẳng vào mắt ông:

- Con thích hát "dậy", tại "d" là ngoại nội, hát "dậy" mới dễ thương.

Nói xong, con bé quay lưng đi - nói đúng kiểu của bà cháu nó là quay lưng cái "gột" - đong đưa cánh tay theo điệu hát.

- Bướm bay "đỏ đườn" mà nước mắt "gung gung".

...

- Chơi "gum ba" đi bà ngoại.

Bà Luân tròn mắt, lắc đầu. Con bé le lưỡi:

- Ố ố!!!!

Rồi chụm hai ngón tay, xẹt ngang môi, ra dấu khóa miệng lại.

- Xin lỗi ngoại, con quên....

....

- Con xin lỗi "gỏi", Ngoại đừng giận con nữa.

Nhìn thấy bà Luân mới vãn mồm chặt, con bé liền kể chuyện khóa lấp:

- Hồng biết mẹ có nhớ

mua “chải” cây để bà ngoại chum bàn thờ Tết hóng. Tôi qua, mẹ nói...

Rồi nó nghiêng đầu, ra vẻ bí mật:

- Ngoại biết mẹ nói gì hông?

Bà Luán không trả lời, hất mặt ngoắc chỗ khác. Con bé chống cằm, thờ dãi:

- Ngoại còn giận thì con hông nói nữa, con đi “ga” ngoài sau. Mà con “ga” ngoài sau “gối” thì ngoại đừng có năn nỉ con à nha... Ngoại... tại con quên mờ... đầu phải con hông nghe lời ngoại. Con bé xụ mặt, rơm rớm nước mắt. Thấy thương quá, bà Luán cười phi một cái:

- Mẹ con nói cái gì?

Mắt con bé long lanh vui mừng:

- Mẹ hỏi, ngoại dặn mua cái gì? Con nói, bà ngoại nói “ga gà” từ hồi tới giờ, sao mẹ hông nhớ. Ngoại nói, Tết phải có mâm “chải” cây “cầu dừa dứa xài”, có “dậy” mà mẹ quên miết. Thiệt là “gấu”.

- Ủi mẹ con hư quá, có “dậy” mà quên miết hà.

Ông Luán nhủ mảy nghi ngờ, hình như bà đang giấu ông chuyện gì, và rõ ràng con bé biết, nhưng bà bắt nó im lặng. Nhớ lại câu nói của “Tám Chũ”, ông cảm thấy bức bối, nhưng nếu hạch hỏi thì té ra mình ghen bóng, ghen gió, mà không hỏi thì khó chịu, nên thừa dịp, ông ngửa mặt xen vào.

- Tại thấy không hợp lý, nên nó chẳng thèm nhớ. Dừa chớ đầu phải vừa, xoài chớ đầu phải xài. Nói sai bét mà cứ nhét vào đầu con bé.

Con bé chu mỏ, nhìn ông Luán với vẻ không hài lòng.

- Thì cũng y chang thôi. Ủa! mà cái này là “chiện” nhỏ, sao ông ngoại x...e...é ra bự chẳng làm chi cho “gác gối” “dậy”.

Thấy ông Luán lắc đầu tức tối, bà mỉm cười đắc ý. Phán ông, giờ mới ngấm ra, những điều nó nói, giống y những điều bà từng nói, mà ông không thêm chú ý.

Nhớ có lần ông bảo con bé:

- Vào phòng gọi bà ngoại cho ông.

Mãi xem TV, đến khi quay lại chẳng thấy bà đâu, chỉ thấy con bé đang chúi đầu vào chiếc iPad.

- Này bé Na! có gọi bà không?

Đặt iPad xuống, con bé gác cằm lên đầu gối, nhìn ông chăm chăm:

- Bà ngoại ngủ “gối”, con kêu hai, ba lần mà bà im “ghe”. Ông muốn bà làm gì cho ông hả? Con làm gì được hông?.

- À! ông muốn... nhưng... con không làm được đâu.

- Sao hông được hà ông ngoại?

- Tại vì con còn bé.

Con bé ngồi thẳng người lên, ngón tay trở nhịp

nhịp theo giọng nói:

- Con thấy ông cũng lớn “gối”, mà đầu có làm mình ên. Cái gì cũng “géo” bà. Bà ngoại nói, mình lớn “gối” phải tập làm, đừng sai người khác, như “dậy” người ta cười, người ta nói mình làm biếng nhất thầy. Đúng quá phải hông ông ngoại?

Ông Luán nhìn cái mỏ vo vánh của con bé mà trong lòng hăm hực. Ông không hăm nó, mà hực người đã nhờ nó máng xéo ông. “Thật chẳng ra thể thống gì, chỉ làm hư con bé!”

Vừa bước vào hội trường, ông Luán đã được chào đón nồng nhiệt bởi những người bạn cũ:

- Lâu ghê mới gặp ông.

- Trở lại sinh hoạt đi. Vâng ông buồn quá.

Ông Luán vui vẻ bắt tay từng người, rồi đưa mắt nhìn quanh. Khung cảnh này rất quen thuộc, nhưng hôm nay thật là lạ bởi sự trang trí khéo léo với những đóa hoa mai vàng thắm, những bao lì xì đỏ chói, đông dưng trên cành đào, treo trĩu những cánh hoa mong manh đang khoe lên màu hồng tươi tắn như gọi mời. Rồi những câu đối, những chậu hoa rực rỡ, những bức tranh màu sắc, tạo nên một không khí Tết rộn ràng, đủ bày giờ chưa thật sự bước qua năm mới.

Tuần trước, ông “Tám Chũ” đã thay mặt Ban quản trị, ăn cơm mời ông Luán đến dự tiệc tất niên của Hội Cao Niên. Máy ngày nay, bé Na đã òn ỉ, xin ông dắt đến đây để xem văn nghệ. Thật ra, ông Luán chẳng muốn tham dự chút nào, nhưng nhìn con bé lằng xằng, lỉnh quỉnh khi thấy ông chần chừ mà tội nghiệp. Đã vậy, nó còn lên giọng hăm dọa:

- Ông ngoại hông dắt con đi, con nghỉ chơi “dội” ông luôn.

Ông lắc đầu:

- Thì con đi với bà ngoại kia.

Bà Luán lắc đầu:

- Bữa đó, tôi phải đi sớm. Ông dắt bé Na đi, sẵn coi “dân” nghệ luôn. Ông trẻ mới:

- Hay họ gì mấy cái màn hát hò của các ông già, bà lão.

Bà háy ông:

- Chưa coi đã chê. Ông có giỏi hơn ai mà bày đặt “chê” nhún.

- Có, giỏi hơn bà.

- Bởi “dậy” mới có câu “Biết người biết ta, “chăm” trợn “chăm” thẳng”. Ông biết có mình ên ông, thành “ga” có thua cũng đúng...

Con bé đưa hai bàn tay nhỏ xíu bịt lại tai, than thở:

- Người lớn dạy con nít phải thương nhau, mà sao cứ cãi nhau “quài” “dậy” ta!

Nhớ lại, ông Luán bật cười, đưa tay định xoa

dấu cháu, nhưng con bé vội nghiêng qua bên trái, né tránh:

- Ông ngoại, coi chừng "gót" cái nơ "chên" đầu con.

Ông Luân phì cười, rồi giật mình khi nghe tiếng nhạc xập xình nổi lên và thấy bà Luân xuất hiện trên sân khấu với chiếc áo đầm phồng xòe. Hai tay áo phồng, ngực phồng, ngang eo còn phồng tọng, thêm chiếc nơ to bở sau mông, làm cho bà tròn quay như đòn bánh tét. Bà vừa đi, vừa uốn eo thì từ cánh gà, một anh chàng đen thui, có ria mép mỏng dính tiến ra, đưa bàn tay ôm ngang lưng bà và nhạc đổi sang điệu Rumba, hai người nhẹ nhàng bước theo nhịp điệu. Ông bỗng nhớ câu nói của con bé "Chơi 'gum ba' đi ngoại". Thì ra, con bé đã đến đây xem bà tập dợt, nên quyết chí phải tham dự

buổi văn nghệ này cho bằng được.

Khuôn mặt của bà Luân dưới ánh đèn màu trông lạ hoắc. Cách hóa trang khiến bà trông ngộ nghĩnh đến buồn cười. Tuy vậy, lối diễn xuất của bà, từ điệu bộ, giọng nói với những câu đối thoại tung tung đã làm cho bầu không khí sôi động hẳn lên. Khi màn kịch chấm dứt, mọi người đã đông loạt gọi tên bà với hai bàn tay vỗ nhịp thật rôm rả. Con bé ngồi bên cạnh ông cứ lần chiến, lần ngưng. Phần ông, dù muốn, dù không, ông cũng phải công nhận bà diễn hài rất có duyên.

Sau nhiều tiết mục tiếp theo màn kịch, một lần nữa tên bà lại được long trọng giới thiệu cùng với bản nhạc "Đám Cưới Đầu Xuân". Ông xuất mồm hỏi khi nhớ đến con bé hay hát "Bướm bay 'đò dườn'" mà nước

mắt "gung gung". Lần này, ông phải biến mất trước khi "sự cố" xảy ra. Dịp may đến bất ngờ khi người MC cáo lỗi, vì âm thanh đang trực trực. Ông nói khẽ với con bé:

- Bé Na! mình đi về nhé.

- Tại sao? Bà ngoại chưa hát mà.

- Tại... tại vì... ông đau bụng.

Con bé hạ chiếc cằm xinh xắn xuống, đôi mắt tròn ngược nhìn ông:

- Có thiệt hông? Ở nhà, con thấy lần nào đau bụng, ông ngoại cũng "gén gi" dữ thần luôn, chớ hông có nói nhỏ như "dây" đâu.

Ảnh mắt con bé quét dài trên khuôn mặt ông Luân. Ảnh mắt chứa đựng sự dò xét. Và sau khi dò xét kỹ lưỡng, nó cười hề hề:

- Thôi, con biết "gối"... là ông ngoại giả đò dườn

bụng. Ông sợ bà ngoại hát hay, "gối" người ta nói bà giỏi hơn ông, phải hông?

Ông chưa kịp nói gì bà đã bước ra sân khấu. Ông ngỡ ngàng nhìn bà trong chiếc áo dài thời trang. Giờ thì bà không tròn như lúc nãy. Chiếc áo dài được cắt may thật khéo léo như gói gọn thân hình bà, mái tóc búi cao trông quý phái và khuôn mặt trang điểm thật tỉ mỉ, sắc sảo, khác xa với khuôn mặt ông nhìn thấy trong màn kịch. Nhưng ông càng ngạc nhiên hơn khi bà cất giọng hát. Không biết bà luyện tập từ bao giờ, mà phát âm lời bài hát bằng tiếng Bắc rõ ràng, không chút ngọng nghịu như ngôn ngữ chất phác thường ngày của bà. Ông thổn thức, lặng người ngắm nghía bà. Đúng như bạn bè thường giễu cợt "vợ ông hàng xóm đẹp hơn", nên từ lâu, ông không khám phá ra nét duyên dáng tiềm ẩn của bà.

Khi bà Luân cúi đầu chào và nhạc bắt đầu nổi lên, đám con cháu ùa lên sân khấu, ôm lấy bà, ríu rít khen ngợi, trong khi ông đứng lẻ loi ở phía dưới. Trong phút chốc, ông cảm thấy cô đơn vô cùng. Bây giờ, ông Luân mới chợt hiểu, chính ông đã tự tách rời các con, vì chẳng bao giờ ông gần gũi, chia sẻ với chúng những buồn vui trong gia đình, cũng như trong cuộc sống, mà hơn hết là thái độ xem thường bà, khiến chúng có sự bất mãn ngầm ngầm đối với

ông. Có lần, cô út khoe:

- Bố xem "youtube" đi Năm làm cho má nè. Má hát hay quá, người ta "like" cho má đến không hết. Bây giờ má nổi tiếng rồi đó bố.

Ông cảm thấy khó chịu với lối cường điệu, tăng bốc của đám con, nên nhếch mép, cười khinh rồi bỏ đi.

Ông Luân xưa nay vốn xem thường vợ. Ngày bà đi thi quốc tịch, ông thắng thán bài bác "Bà có thi thì cũng rồi thôi. Đi làm gì cho phí thời gian". Cũng đúng, tiếng Anh của bà không đầy lá mít. Nhưng chính vì biết mình kém, lại thêm nói lo, nếu không có được quốc tịch Mỹ, sau này sẽ không xin được Medicaid, rồi khi bệnh hoạn, lại báo hại con cái, nên cố gắng học thuộc "một trăm câu vấn đáp thi quốc tịch". Mỗi ngày, trong lúc nấu ăn, bà để máy "cassette" cạnh bên, đọc theo từng

chữ, từng câu. Cuối tuần, bà nhờ mấy đứa cháu đọc câu hỏi, và nghe bà trả lời để giúp bà phần phát âm. Một tuần trước ngày thi, bà thuộc lâu bài học khó và đã vượt qua được kỳ thi quốc tịch. Thắng con trai út bước vào nhà, nói mà như thế:

- Bà con ơi! má đậu quốc tịch rồi.

Đang đọc báo, ông Luân tháo kính ra, trở mắt nhìn bà, dường như không tin vào tai mình. Đám con cháu sáng giờ ở nhà, hồi hộp trông ngóng, chạy ù ra, tranh nhau ôm bà. Thay vì hòa nhập với cả nhà để vui vẻ chúc mừng bà, ông lại lùi vào phòng, tránh xa đám con đang hào hứng nghe bà kể chuyện "khó tin mà có thật".

Lần này cũng vậy, ông lặng lẽ quay lưng bước đi. Vừa ra ngoài thì gặp ngay "Tám Chụ". Với nét mặt

rạng rỡ, ông hân hoan kể lể:

- Đây! tôi đã bảo "bà nhà ông hồi này ghê gớm" lắm mà. Thế... ông có biết bà tốn bao nhiêu thời gian để tập được không? Và ông có biết ai dạy bà ấy tiếng Bắc không?

Không chờ câu trả lời, ông "Tám Chụ" vỗ ngực tự hào:

- Tôi đấy. Bà ấy nói, muốn dành bất ngờ cho ông nên không nhờ ông dạy. Thích nhé, có bà vợ giỏi giang, tha hồ mà hãnh diện.

Bây giờ, ông Luân mới thấm thía câu nói của người xưa "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng". Vì ông chỉ biết có mình và xem thường đối phương nên ông thua đám, trong khi bà có hàng đồng "fan", nào con, nào rể, nào dâu, nào cháu ngoại, cháu nội. Còn ông thì sao?

Một mình... Thua là phải! Ỗ nghĩ này làm ông bất ngờ. Nhưng là thất, lần này ông không tức tối mà lại cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái với chiến thắng của bà. Lúc bà bước ra ngoài, quanh quất tìm kiếm, ông bước đến gần, cười lớn lên:

- Tôi thua bà rồi.

- Thua thắng gì ông ơi!

Rồi bà ngược mắt nhìn ông. Không phải là cái nhìn khiêu khích thường lệ, mà trong ánh mắt của bà như ẩn chứa một chút âu yếm với giọng nói dịu dàng:

- Tết tới rồi "gối", tui chỉ mong vợ chồng mình đừng cãi "dã" nữa, lúc nào cũng hòa thuận, để con cái quy tụ lại, cùng nhau đón một năm mới "dui" đi, hạnh phúc. ■

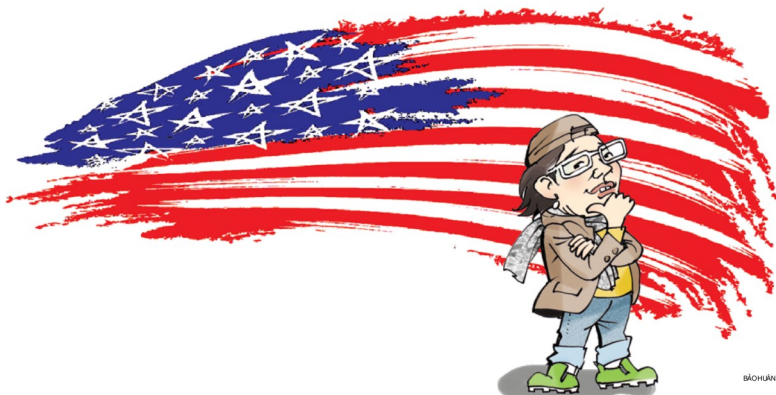
Nhạc phẩm "Đám Cưới Đậu Xuân" của Trần Thiện Thanh.

TRANG VUI

Tạ Phong Tân | CALIFORNIA, USA |

Cái 'Sống' ở nước Mỹ

Từ ngày đặt chân tới Mỹ đến nay, tôi đã nghe rất nhiều đồng hương gọi nơi này là mảnh đất “tạm dung.” Tạm dung nghĩa là tạm thời dung thân ở đây, kiểu như nương nhờ tạm bợ, tại tức một thời gian ngắn rồi sẽ quay về nơi xuất phát.

Người mới tới theo diện con cái bảo lãnh, du học, đầu tư, kết hôn, làm việc... nói chung

đều vì lý do kinh tế nên họ coi nơi đây là nơi “tạm dung” cũng không có gì lạ. Thời gian còn ở Việt Nam thì họ được thân nhân hàng tháng gửi tiền về nuôi ăn ở không, sáng ngồi quán cà phê, trưa dung dăng dung dẻ, tối đi học English chờ ngày lên máy bay xuất cảnh. Cuộc sống của họ thật nhàn hạ, sung sướng, thành thơi, không phải lo nghĩ gì. Đối với họ, qua Mỹ là một sự “đổi đời,” để

sung sống hơn, hưởng thụ hơn cuộc sống ở Việt Nam. Vì vậy, học ESL ở trung tâm của người Việt, ở các lớp thấp, thì suốt ngày bị họ hạ thấp, rên rĩ về cái sự "không tự do thoải mái chơi suốt ngày" như ở Việt Nam, hoặc bản kế hoạch nhân dịp lễ này Tết họ về Việt Nam đủ hủ, gom tiền "về bên" mua nhà, mua đất, "lắm từ thiện" v.v. nghe mà "ngứa" hết lổ tai. Đối với những người này, Hoa Kỳ không chỉ là "tạm dung" trên cửa miệng, mà "tạm dung" cả trong hành động của họ.

Tôi cũng đã từng nghe hai chữ "tạm dung" từ những đồng hương đến Mỹ theo kiểu di tản hay vượt biên.

... Nói vậy để quý độc giả hiểu nước Mỹ dù không phải thiên đường, nhưng dù sao cũng hơn gấp vạn lần "đường xă nghĩa" xứ Việt cộng, vậy mà nước Mỹ "ở sao cũng không vừa lòng người." Tất nhiên, Mỹ cũng có người tốt kẻ xấu, nếu không có người xấu thì lực lượng viên chức cảnh sát, tòa án, quân lý nhà tù Mỹ thất nghiệp hết ráo rồi. Khác nhau ở chỗ người Mỹ theo quan điểm sống công khai minh bạch, giáo dục nhân văn, còn xã Việt cộng thì lấy "thùng úp bả

phân" (đến khi nào úp hết được thì thôi) và giáo dục sự giả dối, lấu cá, khôn lỏi, lừa mánh.

Mấy năm sống ở Little Sài Gòn tôi đã gặp người xấu cũng có, mà người tốt cũng nhiều. Người tốt thì người ta thấy tôi mới chán uất chần rạo đến đây, mọi thứ còn bờ ngỡ, không nơi ăn chốn ở thì người ta âm thầm giúp đỡ, chỉ về tận tình từ những việc nhỏ nhặt nhất cho tới chuyện lớn hơn là học hành, công việc. Người xấu thì họ toàn "chỉ vẽ" bầy họ hoặc khệnh khạng, trịch thượng đòi hỏi, cật vấn tôi sao không làm cái này, sao không làm cái kia (mà thực tế họ sống ở Mỹ mà chưa cần kinh tế ổn định, con cái thành đạt để huê nhưng họ cũng chưa làm được?)

Tôi nghĩ rằng chính cái quan điểm "tạm dung" đó làm cho họ luôn nghĩ cách "bòn rút" nước Mỹ mà không muốn cống hiến, không muốn xây dựng cho nước Mỹ ngày càng hùng mạnh. Họ chỉ "tự hào" là công dân Mỹ khi cầm cái passport mạnh nhất thế giới "áo gấm về làng" để vinh vang với những người đồng hương "khó rách áo ôm" ở quê nhà, còn lúc quay trở lại Mỹ thì họ vẫn tiếp tục chế bai và bòn rút. Vì vậy, tôi

không có gì ngạc nhiên khi lâu lâu báo láo đàng tào xứ ông A, bà B nào đó (gốc Việt) làm chủ nhà, bà cần nhà, làm chủ tiệm này quán kia, đi xe sang, mặc quần áo "hàng hiệu," xài giày dép "hàng hiệu," túi xách "hàng hiệu," mỗi món trị giá bạc ngàn mà lý hôn giả, giả bộ nghèo để ăn gian welfare, xin housing miễn phí.

Những ai họ muốn "tạm dung" thì kệ họ đi. Ngày Xuân nhắc nghe chơi chứ không để họ làm "mất mùa Xuân" của mình, tôi kể về những người đáng kính hơn ở quanh tôi. Ông bạn ở Little Sài Gòn có con trai cũng lên đường nhập ngũ quân đội Mỹ, ông hạnh diện viết lên Facebook khoe "Đời cha không làm được thì đời con đã góp phần làm cho nước Mỹ hùng cường. Cha rất tự hào về con."

Một chị bạn khác làm việc trong ngành Y mấy chục năm, cả đời tận tâm tận lực cứu người, giúp người, chưa từng cảm phong bì "quà cáp" của bệnh nhân nào. Tôi thấy mình thật có phúc khi từ đây về sau được sống ở một quốc gia mà phần lớn nhân viên làm việc trong ngành Y đều như vậy, chứ bệnh viện mà qua cửa nào cũng phải "phong bì" thì đường nào sống nổi.

Có người nói rằng năm nay bệnh mắc dịch, e rằng không có hội chợ, không có diễn hành như mọi năm, mất vui. Tôi thì nghĩ ngược lại. Khi con người ta đã ở vào cái tuổi không muốn tham gia vào các cuộc tụ tập, họp hành... thì chuyện có hội chợ Tết hay không, có chợ đêm Tết hay không đối với tôi chẳng có gì là quan trọng. Tất cả các dịp hội hè ấy tôi chỉ tới một lần cho biết với người ta rồi thôi. Tôi có những niềm vui khác mỗi ngày, biết tận hưởng những điều nhỏ nhất quanh ta là hạnh phúc lắm rồi.

Năm nay, tình hình dịch bệnh thế thảm, kinh tế bị đình trệ, thu nhập, các thứ gì cũng bị kéo xuống, học hành bị đình trệ (coi như từ mất đứt một năm học kiểu "được chớ hay chớ") chỉ có size quần áo là tăng; nhưng không vì vậy mà kém vui. Xuân năm nay, tôi cũng bắt chước Kim Thánh Thán tiên sinh kể về cái "sương" ở nước Mỹ để "bà con ta" bỏ qua những ưu tư, lo lắng về dịch bệnh mà hằng hái hướng theo mùa Xuân tới, "lấy đà" chạy qua năm mới làm cho nước Mỹ hùng cường trở lại sau cơn tai nạn.

BẢO HUÂN

Mỗi lần đi chợ, thấy thức ăn vừa rẻ vừa tươi ngon, chợt nhớ ở quê nhà người thân của mình mỗi ngày phải dùng thức ăn nhiễm bẩn, hóa ra mình “há chẳng sướng sao”?

Trời nóng như đổ lửa, bước ra đường mồ hôi dãi dầm dề, mở cửa xe hơi có máy lạnh chui vào, nhớ thời ở Việt Nam mùa Hè nóng như thiêu phải dạp xe đạp đi làm mỗi ngày, da cháy đen như mọt, bây giờ nắng không tới mặt mưa không tới đầu, “há chẳng sướng sao”?

Mỗi ngày mở máy tính lướt internet vô vèo, chuyện cả thế giới thu về trong tầm mắt, nhớ ngày còn đi học thấy người ta đọc báo mà thèm nhưng không có tiền mua, nay muốn đọc gì thì đọc, “há chẳng sướng sao”?

Ở Việt Nam bị cấm nói, muốn nói phải coi sắc diện những địa ngục mà có quyền lực trong tay, nay muốn nói gì thì nói, nói đâu cũng được, tha hồ mà nói theo ý mình, “há chẳng sướng sao”?

Ở Việt Nam lãnh đạo làm sai mà ai nói nọ sai thì bắt bỏ tù, ở đây lãnh đạo sai thì bất kỳ ai cũng “dân hặc” được, miễn đừng dùng tay chân vào các nhúm chuyện xấu mà người ta

không hề làm là “OK con gà đen,” “há chẳng sướng sao”?

Lái xe bon bon ngoài đường, vắng tanh vắng ngắt không thấy police núp lùm “kiểm bánh mì” cũng không thấy ai bắt mình mua vé đi đường, nhớ người ở Việt Nam mỗi bước trên đường là bị thu tiền mãi lộ, mình ở đây “há chẳng sướng sao”?

Chiều chiều đi bộ tập thể dục, trên lê đường chẳng thấy công rác, không thấy ma nào cướp giuật, cũng không thấy có băng “cấm dãi,” băng “cấm đồ rác” cũng hàng đồng rác béc mùi dọc theo hai bên đường như lũ mình còn ở Việt Nam, “há chẳng sướng sao”?

Đi ngủ nhiều đêm quên cài chốt cửa, sáng thức dậy thấy TV, máy tính, đồ đạc các thứ vẫn còn nguyên, nhớ lúc ở Việt Nam chốt cửa rồi vẫn bị cạy cửa, nôi thêm chó giữ nhà thì bị bắt trộm chó, đêm ngủ không yên giấc, giờ không lo không nghĩ tới các thứ trộm vặt, “há chẳng sướng sao”?

Mỗi lần có việc về khuya, thấy dọc hai bên đường xe hơi dẫu hàng hàng từ ngày này qua ngày khác, đêm này qua đêm khác mà chẳng mất cái gương nào. Nếu ở Việt Nam dẫu xe

ngoài đường qua một đêm ngủ dậy thì chỉ còn cái sườn xe, ở đây khu nhà nghèo xe chỉ dẫu ngoài đường mà không bị mất, “há chẳng sướng sao”?

Cháu mình ở Việt Nam mới vô học lớp 1 mua sách cả triệu đồng, nộp đủ thứ tiền cho trường, công lại gần 5 triệu. Minh đi học mấy năm nay không phải nộp tiền học cho trường, mua dịch vật trường còn cho thêm tiền mua máy tính, kêu cho thức ăn mỗi nửa tháng một lần mà “chảnh chó” không chịu “lết” đi nhận, “há chẳng sướng sao”?

Đi đón đương kim tổng thống tới quận Cam, người đồng như kiến cỏ, hoan hô rầm trời vì dân họ thích như vậy chứ không ai bắt buộc. Nhớ ở Việt Nam, mỗi lần có tin lãnh đạo Việt cộng dấn thân hoặc chết thì dân lại hoan hô khui bia ăn mừng, bắt giặc hoan hô vì mình đã “sáng suốt bỏ chạy” trước, “há chẳng sướng sao”?

Lúc mới bị dịch vật ai cũng hoang mang, sợ hãi, ru rú trong nhà. Tin ngành Y của Mỹ đã có phương pháp, thuốc điều trị chống được dịch vật rồi, có thuốc chích ngừa rồi, mặt mày ai cũng phơi phới, từa ra đi chợ, đi nhà hàng ăn món mình thích,

đi mua sắm đông đúc khỏi phải xếp hàng vô mỗi lần hai-ba chục người, “há chẳng sướng sao”?

Được vô tiệm ngồi cắt tóc, nói chuyện với chủ, với thợ xoắn xuyết như bạn hữu lâu ngày gặp lại, “há chẳng sướng sao”?

Ở một quốc gia mà người dân được tự do đi bầu cử, ai cũng có thể nhảy ra ứng cử được mà không cần “có câu nhân sự,” chỉ cần 51% dân chúng ủng hộ (chứ không cần “100%” như xứ Việt cộng) cũng trở thành tổng thống siêu cường quốc, “há chẳng sướng sao”?

Ở đời biết đủ là đủ, thấy thiếu là thiếu. Lịch sử đã chứng minh sau những nạn tai, bất ổn nước Mỹ lại trỗi dậy hùng mạnh hơn trước nhờ vào lòng quả cảm Mỹ bảo vệ tuyệt đối quyền tự hữu và quyền tự do sáng tạo. Một quốc gia tuyệt vời, bao dung, tôn trọng quyền con người với tất cả mọi người như nước Mỹ, thì không lý do gì chúng ta không yêu mến, không tin tưởng vào tương lai quốc gia đó cho dù mọi ngày hôm qua mỗi cung đường đều có sự đe dọa của dịch bệnh thế kỷ có một không hai. ■

Kim Loan | EDMONTON, CANADA |

Tình cờ quen biết với một chị người Việt Nam. Biết tôi từng là cô giáo nên chị mời tôi đến dạy Việt ngữ bên Hội Người Việt, vì ở đó đang cần một người “điền vào chỗ trống”. Thời thì mầu nghề nghiệp nổi lên, tôi nhận lời, “đóng thẻ” thì đã sao, đau phải lúc nào cũng phải làm nhon vật chánh!

Rồi tới mùa Hè, cũng chị ấy, rủ tôi đi dự buổi Đại hội Thường niên của Hội Người Việt Edmonton. Tôi chả biết đại hội đó là đại hội gì, chỉ nghe chị ấy nói đi “cho dzui”. Hơn nữa, tôi đang là cô giáo của Hội, cũng nên đi cho biết với người ta. Đến nơi mới hay, đó là cuộc họp bầu Ban Quản trị cho nhiệm kỳ mới. Tôi ung dung ngồi uống trà nhâm nhi bánh ngọt, nghe người ta đề cử người này người kia. Bỗng dưng, chị bạn đứng lên nói một hồi, rồi xướng tên tôi. Cả phòng vô tay rần rần. Tôi ngơ ngác và bối rối, xin được trình bày, rằng tôi chưa có kinh nghiệm và vì

Tôi làm
MC
Tết

BẢO HƯN

Chủ tịch các hình: Tác giả (x) trong các dịp làm MC tại Edmonton, Canada

hoàn cảnh gia đình nên không nhận. Mọi người thay phiên nhau khuyến khích, tính lại cả nể, cuối cùng bất đắc dĩ, tôi chấp nhận bước vào “chính trường” của Ban Quản trị Hội Người Việt Edmonton (vậy mà sau đây đó còn ở lại thêm... vài nhiệm kỳ nữa!).

Nhiệm vụ đầu tiên tôi được giao là làm MC cho Hội Tết Trung Thu. Tôi hoang mang lo lắng, trong khi ông xã tôi tình bơ:

-Vậy là họ đã nhìn thấy tiềm năng... nói nhiều của em, mà xưa nay em nói ở nhà chỉ có vài người nghe, bây giờ cơ hội của em đã đến. Em đứng làm bô... mặc số, khiêm nhường rồi từ

chối thì sau này chờ có hối hận!

Nghề lời chống khuyến khích (dù có chút mỉa mai), tôi đón mọi công sức cho buổi “ra mắt” đầu tiên này. Tôi soạn bài kỹ lưỡng, tìm hiểu đầy đủ tài liệu, chuẩn bị công phu và buổi MC diễn ra êm xuôi, trôi chảy, không có trở ngại gì. Từ đó, như “điều gặp gió”, tôi được cử làm MC cho ngày Lễ Quốc hận, Lễ Hai Bà Trưng, Giỗ Tổ Hùng Vương, Ngày Quán Lực VNCH... và nhất là MC Hội Chợ Tết Cộng đồng.

“Tiếng lành” bay về Nhà Thờ Công Giáo của tôi. Cha xứ liên “xí phần” tôi cho Văn Nghệ Tết của giáo xứ, tổ chức tại

nhà hàng, nhà thờ, cũng như các events khác của giáo xứ.

Có thể nói, Hội Chợ Tết là dịp đồng hương người Việt hội ngộ sau một năm bận bịu làm việc, số người tham dự rất đông, nên công việc của người MC vừa là một niềm vui vừa là trọng trách. Thường thì Hội Tết làm vào cuối tuần, nếu năm nào Tết rơi vào ngày thường, Hội Tết phải làm trước hoặc sau đó, đôi khi cách biệt cả vài tuần vì còn phụ thuộc vào việc mượn chỗ và mời ca sĩ từ Mỹ qua. Có năm Hội Tết của Cộng đồng và Hội Tết của Nhà Thờ liên tiếp nhau hai cái weekends, coi như tôi “chạy show” (miễn phí) một ngày.

Người ta thường nói “ba ngày Tết” nhưng đối với chúng tôi, Tết bắt đầu từ vài tháng trước. Đó là những lần họp hành bàn bạc, phân chia công việc cho từng nhóm. Tôi và hai người bạn thân thuộc nhóm hộ hạ nhà bếp, đi xin *donation* từ các nhà hảo tâm trong thành phố. Bao nhiêu lần họp là bấy nhiêu lần “bộ ba” chúng tôi *group texting* liên tục để trao đổi ý kiến, cung cấp tin tức bất kể sáng sớm hay đêm khuya.

Rồi đến chuyện Báo Xuân của Hội. Tôi chỉ tham gia viết bài là chính, nhưng anh Hội trưởng nhờ tôi phụ lục và duyệt lời chính tả, rồi để tên vào “Ban Biên tập” cho... “hùng hậu. Làm trong Ban Biên tập

cũng có nhiều kỷ niệm. Vui nhất là giai đoạn gấp rút khi đang layout, chuẩn bị mang đi in thì nhận được bài viết vào phút chót đủ đủ quá hạn nhận bài cả tháng. Khó nỗi, người gửi bài muốn lại là người “quen tên quen tuổi” trong cộng đồng, “bỏ thì thương vương thì tội”, báo hại anh Trưởng ban Biên tập phải vội vàng tìm chỗ hồ để rắng... “nhét vào” cho vừa lòng nhau. Ôi nhức cả đầu!

Cuối cùng là chuyện mời ca sĩ cho buổi Dạ Vũ Đêm Xuân, có khi phải mời trước một năm mới được ca sĩ như ý muốn. Chuyện mời và thương lượng với ca sĩ cũng là một câu chuyện dài, nhiều khê, khi gặp phải

ca sĩ “chảnh”, tôi cũng phải từng... chảnh lại, để chứng tỏ rằng, không phải chỉ có giới ca sĩ mới biết bạn rộn!

Vậy đó, công việc liên tiếp công việc, nên những ngày Đông giá quên hết lạnh lẽo. Tôi cảm khái, sửa lại mấy câu thơ của Hồ Dzếnh để dành cho riêng mình:

Tết bận quá, tôi buồn sao kíp!
 Đây làm thơ, dạ vũ, hội Xuân
 Lặng trong tiếng pháo làng
 làng
 Tôi nguyện sẽ mãi tri ân... xứ người

Sau những ngày chuẩn

bị, đến ngày “lên sóng” tôi thao thức cả đêm. Hội Chợ Tết bắt đầu 11 giờ trưa nhưng chúng tôi đã lo từ sớm. Ai trang trí, ai chuyên chở dụng cụ, ai lo âm thanh ánh sáng, ai lo đón khách... mỗi nhóm một việc nhịp nhàng ăn khớp. Nhóm âm thực chúng tôi chọn rộn rai văn phòng Hội Người Việt, làm hàng trăm ổ bánh mì thịt đãi khách mời và các thiện nguyện viên, các ban văn nghệ... Vừa làm vừa “tám chuyện” nào động cả gian phòng.

Xong xuôi đầu đó, tôi mặc chiếc áo dài mới may, lái xe đến địa điểm

Hội Tết. Vừa đến cổng đã nghe lòng rạo rạo nao. Hai cây mai, cây đào thật to ngay cả ngõ, điểm những tấm thiệp và tràng pháo dong đưa. Người người đổ về càng lúc càng đông trong tiếng nhạc Xuân tung bừng cả hội trường: “Ngày Xuân nâng chén ta chúc nơi nơi, mừng anh nông phu vui lúa thơm hơi...”. Tôi đứng ngay bàn tiếp tân, quan sát. Mỗi người ghé qua xin tờ báo Xuân, có người mở ra xem tại chỗ, có người cắt vào giỏ xách để dành đọc sau. Tôi âm thầm sung sướng vì có... bài và thơ của mình trong tờ báo mà mọi người đang nâng niu.

Đến giờ khai mạc, MC bước lên sân khấu, nói lời mở màn, tiếp theo là phần đốt pháo, múa lân truyền thống. Trong làn khói pháo mờ mờ, hoà với tiếng trống lân, tôi rung rung mơ màng, cứ ngỡ mình đang đứng trong căn nhà cũ nơi cố hương: sau tiếng pháo Giao thừa, con chó Kiki cúp đuôi chạy ríu rít trong nhà, chị em tôi lấy tay bịt tai vì sợ tiếng pháo, rồi đợi cả bạn rêu gọi ngoài cổng đi hái lộc đầu năm, mà nước mắt xúc động tràn lên khoe mi.

Những tiếng vỗ tay đã đưa tôi về thực tại. Chương trình Hội Xuân tiếp tục với những màn trình diễn văn nghệ của các hội đoàn, cùng với các gian hàng thức ăn, trò chơi ngày Tết, chụp hình lưu niệm, người người qua lại nói cười thăm hỏi nhau, tay bắt mặt mừng trao nhau những lời chúc tụng năm mới an lành, hạnh phúc.

Đến chiều thì tôi thật

sự mệt mỏi (vì mang giày cao gót cho đáng đi... dù dăng, trượt ngã), mới nhớ ra cả ngày chỉ có ly cà phê và miếng xôi lết dạ buổi sáng. Chạy về nhà, nghỉ ngơi chút đỉnh, ăn vài miếng cơm, rồi lại thay quần áo mới cho đêm

Đạ Vũ Mừng Xuân. Nửa đêm, tan tiệc trở về, cảm xúc vẫn dâng đầy, phơi phới ru tôi vào giấc ngủ êm đềm không mộng mị.

Dù sao, tôi cũng đau đáu quên những mùa Xuân

quê hương. Cái Tết đầu tiên tại Canada, đêm Giao thừa tôi nằm khóc ướt cả gối vì nhớ nhà, nhớ bạn bè, nhớ người thương và những kỷ niệm thanh xuân mỗi độ Tết đến Xuân về. Rồi tôi cũng tự nhủ, chúng ta đã quyết định bỏ lại quê nhà đang bị cộng sản tàn phá, ra đi tìm tự do là chấp nhận đánh đổi, mất mát, mang theo hoài niệm nhớ nhung.

Ngày nay, đón Tết đầy đủ bánh mứt, mai vàng pháo đỏ nơi xứ người. Nhưng dù là California ấm áp, Texas nắng vàng, hay Canada tuyết phủ, nơi nao cũng chỉ là đất mới, quê mới mà thôi. Bởi chúng ta ai cũng biết, “ăn Tết” đâu chỉ đơn giản ăn miếng bánh tết, bánh chưng, ngọt ngào mứt gừng mứt bí, mà còn phải “ăn” cả cái không khí, “ăn” cái hồn Tết, hồn quê... như tôi đã viết những vần thơ:

Tôi thích ngắm mỗi lần trời nổi gió
Cây xoan trườn nhà lá rụng lan man
Để ao ước thời gian đi nhanh nữa
(Chưa biết buồn theo chiếc lá trôi giạt)

Là mỗi độ Xuân về tôi vẫn biết
Là sẽ khổ theo cơn gió cuối năm
Chợt sẽ vui những sắc màu ngày Tết
Người rộn ràng mua sắm, phố thêm đông...

Ước mong một ngày không xa, đất nước sạch bóng cộng sản, người dân ấm no yên bình, tôi sẽ đưa cả gia đình, đặc biệt là đám con cháu về thăm quê vào đúng ngày Xuân để mọi người cảm nhận một cái Tết “authentic” đúng nghĩa.

Mà biết đâu, giữa bầu trời Xuân nơi quê nhà ấy, các con cháu (và cả tôi nữa) lại bỗng thấy bồi hồi xuyến xao vì nhớ những mùa Tết... tuyệt vời của Canada? ■

Phạm Thị Hoài | BERLIN, GERMANY |

Thanh điệu

C hị ngồi ở mép giường, như một đụn đầu hồi tuột khỏi nguyên âm. Từ phút đầu, căn hộ một phòng chèn hoa nhụy và che bằng họa báo của chị đã báo hiệu một thanh điệu lạc. Tới quan niệm nghệ viết cuối cùng là biến mọi thứ thành những ký hiệu văn bản, nên hay ứng *typography* vào *typology*. Dấu chấm câu, thường cho đàn ông. Có những ông toàn là dấu ngoặc đơn; không điều gì ở họ tự nó là một thông điệp đầy đủ, họ phải chua, phải phân bua, phải mở ngoặc và quên đóng lại. Có những ông là một chuỗi dấu ngoặc kép; họ báo hiệu rằng mình trình bày một trích dẫn, nhớ nhé: cần hiểu đúng văn cảnh. Có những ông là dấu chấm

BÁCH HUAN

than to tướng, đồng khùng, to đậm, hàm chỉ mở đầu một câu, họ và chi là những mệnh lệnh tuyệt đối. Có những ông chon một tôn tại của đầu gạch nối vì không biết nó dùng vào việc gì. Dầu thanh điệu, thường cho dân bà mà đa phần là những đầu huyền bình lặng. Có người thuận túy là những đầu sắc, ru con cũng nhon hoạt và ngủ trong chiếu thẳng đứng. Lại có người cười cũng bằng đầu nặng, mặt trời toàn lặn trong cuộc đời họ để mọc ở nơi khác; mỗi lần gặp tôi đều thăm mong họ đừng bao giờ đi bởi.

Phụ nữ tuổi chị, ở hoàn cảnh khác, thường là tập hợp của những đầu móc, Cái đầu chữ O và cái cổ chữ U của họ ngoác đầy phụ kiện. Họ gán chiếc râu của O lên hai bên O và chông chiếc mũi của O lên đó, và là những chữ cái khó phát âm. Ở chị, những đầu hồi lộn ngược thành từng chùm lưỡi câu nhuộm nâu treo hồ quanh gương mặt cũng hồ hững. Bám lệch quanh bờ vai cũng lệch xệch. Nằm úp thìa trong lòng bàn tay lúc nào cũng khum. Tạo dáng từ cổ khom xuống lưng, rồi quành sang phía trước nặn tiếp ba khoanh bụng, rồi bỏ dờ tác phẩm ở đó. Hình hài ấy trong không gian này tiết lộ vì sao một bác sĩ giám định do tòa án triệu tập và tôi, người phiên dịch, có mặt ở đây.

Chị khóa trái cửa, rút chìa, thêm một ổ khóa nữa và một vòng xích, khi chúng tôi vào lọt vào khoảnh hành lang bé xíu mà một chậu hoa nhựa, một chiếc xe đẩy đi chợ màu hồng còn mới và một chiếc nửa màu cam gây càng đã chiếm hơn nửa. Hàng xóm ở đây rất tẻ, chị thì thảo. Tẻ thế nào, bà bác sĩ hỏi. À à, tẻ, tẻ lắm. Cụ thể? À à, không tốt. Sau cả tiếng đồng hồ chúng tôi mới ráp được những mảnh thông tin rồi rạc thành một tổng thể lạ lắm. Hàng xóm chứa chấp tội phạm. Chúng khoét rỗng tường nhà chị, gài máy phát sóng; chúng lắp camera ở bốn góc nhà và trên đèn trần; chúng chui vào ống thông gió ở nhà bếp, luôn vào ống nước ở nhà vệ sinh, rình đúng lúc chị tắt TV đi ngủ thì chúng hành. Đôi khi chúng bò hẳn vào tai chị. Chúng gán một con chip rệp vào đầu chị, đây, cho này, ngứa lắm, cứ gãi gãi là đau. Nhiều năm nay rồi. Cảnh sát Đức quan liêu không đi sâu đi sát, đến vài lần chỉ đứng ngoài cửa, chả làm được gì. Chúng có CIA hỗ trợ. Công an Việt Nam giỏi thế cũng chịu. Chị lên sờ quần thì giắc toàn bị dưới về. Chúng thừa tiền mua hết sờ quần. Chị không có

bằng chứng, nhưng biết chắc bọn này là phản động chống cộng cấu kết với đám tị nạn sống chui. Chị không tị nạn. Chị là lao động hợp tác đê-đê-¹. Chúng muốn cướp trắng mấy chục năm của chị.

Bà bác sĩ nhìn quanh. Không một bức tranh, không một cuốn sách. Chị có gì mà lo cướp?

Chị cũng nhìn quanh, e ngại, thậm chí hơi sợ sệt, do dự, rồi mỉm cười tự hào. Đây này, chị lật lớp áo ni in hoa tiết da báo, áo yếm vỏ len chêm túi đeo hông an toàn ôm sát lớp da tiêu diêu của bà khoanh bụng trẻ nài. Toàn bộ cuộc đời chị ở trong đó. Đi ngủ chị cũng không rời nó. *Bà?* là một, *AOK** là hai. Hai thứ bảo đảm chị là người của nước Đức rồi, nước Đức phải lo hết mọi chế độ cho chị. Nền bạn kia thêm khát lắm.

Thế hàng ngày chị làm gì?

Thì có gì đâu mà làm. Ăn rồi xem TV, dọn dẹp loanh quanh, rồi ngủ.

Chị không ra ngoài sao? Có chứ, hôm nào trời đẹp đi siêu thị xem hàng hạ giá, nhưng chả mua

gì, đúng một lúc cũng chán.

Còn gia đình?

À, gia đình... Hồi lao động ở *đê-đê-²*, tiền gửi về chồng nâng đi với vợ khác. Sau đó tưởng chị đi quét dọn, có lúc làm hàng gà vịt xa út ở Tây Đức, có lúc bán thuốc thuê, rồi đứng bếp, rồi có tiệm bán báo, làm ăn lúc được lúc mất, bị cướp mấy lần thì bỏ, hai đứa con cần gì mới nhờ tôi mẹ. Bây giờ chị là gánh nặng, lâu lắm rồi không đứa nào gọi diện.

Thế bạn bè?

Ồi dào bạn bè gì, bảy giờ thân ai người này lo. Chị có định về nước đường già không?

Không, bệnh tật thế này, ở Việt Nam thì chết.

Bệnh gì?

Chả biết, nhưng cứ thấy có bác sĩ. Bác sĩ gì nhiều lắm, đây này. Chị lục đầu giường ra một đống thư từ để đọc ngang trong một chiếc bọc của H&M. Thuốc cũng nhiều lắm, đây này, uống theo com luôn. Một bọc H&M khác đựng nhiều hộp, lọ và vài thuốc rồi hiện ra.

Sống thế này, chị không thấy buồn à?

Có chứ, buồn thì chịu chứ biết sao.

(1) Phát âm của DDR, viết tắt từ Deutsche Demokratische Republik, tức Cộng hòa Dân chủ Đức

(2) Phát âm kiểu Việt của Pass, hồ châu

(3) Báo hiếm y tế công lớn nhất ở Đức và nổi tiếng nhất với người Việt

Chỉ hình dung tương lai sẽ thế nào?

Thì cứ thế này thôi.

Xin lỗi, hỏi chị câu này, bốn phần của tôi là phải hỏi như thế, mong chị thông cảm, mà bác sĩ thật trong ướm. Có bao giờ chị nghĩ đại, chán đời quá chẳng hạn, không muốn sống nữa?

Ơ cái bà này! Thế mà cũng hỏi! Sao lại không muốn sống? Cuộc sống là cái quý giá nhất nhè! Chị yêu cuộc sống lắm. Trong một thoáng, tất cả các dấu hiệu ở chị đuổi thành những dấu sắc, nhảy phóc lên đúng những nguyên âm của

chúng, cổ và lưng chỉ thẳng tắp, hai bàn tay chém ra phía trước, và một vệt ánh sáng bóng lọt qua lỗ thủng trên tờ hoa báo dán cửa sổ, quét xuống sàn. Những cánh hoa nhựa trong phòng thậm chí rung rinh.

Tôi không nhớ đã gặp bao nhiêu đồng bào như chị. Sau mấy chục năm tha phương, nơi họ dừng lại là một chốn hoang đường sinh ra từ cô đơn, cô lập và cô độc. Song họ đều không muốn trở về cố quốc. Quê hương vẫn ngọt ngào trong tâm thức, nhưng trong đời thực thì sự giám hộ của

nhà nước ở đây dễ chịu hơn. Có lẽ chị không thật sự hiểu nhưng đồng ý hết, khi bà bác sĩ cho biết sẽ trình bày đề án ra chỉ thị giám hộ. Chị không còn dấy đủ năng lực làm chủ bản thân, cần sự hỗ trợ chuyên nghiệp của hệ thống.

Nhưng mọi chế độ của nước Đức chị vẫn được hưởng, đúng không? Chị hỏi.

Đúng như vậy, nhân viên giám hộ do tòa chỉ định sẽ giúp chị mọi việc, nếu chị muốn.

Thế thì điều đầu tiên chị muốn là bắt hết, giết hết hàng xóm nhà chị, bọn phản động chống cộng

cầu kết với đám thị nạn sống chui, nhưng phải nhớ mũ nồi xanh Liên Hiệp Quốc, chứ cảnh sát Đức quan liêu không đi sau đi sát, công an Việt Nam giới thế cũng chịu...

Một lần nữa, trong một thoáng, dụn dấu hỏi tuốt khỏi nguyên âm ơ mếp giường vùng lên định làm cách mạng dấu sắc. Nhưng vệt sáng trên sàn đã tắt. Những cánh hoa nhựa cứng đờ, lạnh phất.

Sao mà tôi ao ước chị là một dấu huyền. ■

Sức khỏe quý hơn vàng!

NHỮNG KIẾN THỨC Y HỌC CẦN THIẾT VÀ NÊN BIẾT ĐỂ CÓ THỂ CHĂM LO SỨC KHỎE CHO MÌNH VÀ NGƯỜI THÂN.

Bác sĩ Nguyễn Ý Đức trình bày một cách **đơn giản, dễ hiểu, mạch lạc** và đã công phu soạn thảo theo từng mục liên quan. Tài liệu DVD y khoa giá trị gồm những đề tài liên quan đến bệnh tật, **phòng chống, chữa trị và nguyên nhân** đã được Bác sĩ Nguyễn Ý Đức dành tâm huyết để chia sẻ đến đồng hương.

\$10
+ Shipping
† DVD

Đặt mua, xin liên lạc:

972-675-4383

Trả bằng Money Order hay personal check
xin gửi về Trẻ:

3202 N. Shiloh Rd, Garland TX 75044

Gởi về tận nhà cho bạn hay người thân

Bạn có thể mua từng cuốn, hoặc toàn tập (4 DVD).
Sẽ có giá đặc biệt và miễn cước phí cho số nhiều.

**BẠN CÒN THỂ XEM, HOẶC NGHE TRÊN XE VÀ CHIA SẺ
CHO GIA ĐÌNH, BẠN HỮU CÙNG THAM KHẢO.**

NEU QUÝ KHÁCH MUỐN MUA ĐỂ BÀN LỀ, CÒI GIÁ ĐẶC BIỆT.

DVD 1

- 6 Triệu Chứng Cấp Cứu
- Triệu Chứng Về Ung Thư
- Ung Thư Vú
- Ung Thư Ruột Già
- Ung Thư Gan
- Bệnh Viêm Gan

DVD 2

- Chứng Thống Đột Sống
- Bệnh Mất Ngủ
- Bệnh Nhức Đầu
- Bệnh Rối Loạn Cơng Động
- Tai Biến Động Mạch Não
- Dùng Thuốc An Toàn

DVD 3

- Đau Dây Thần Kinh Tọa
- Viêm Sụn
- Viêm Xương
- Nhiễm Trùng Tiêu Tiêu
- Bệnh Sỏi Thận
- Bệnh Tuyến Tiền Liệt

DVD 4

- Bệnh Thống Phong
- Bệnh Viêm Mắt
- Bệnh Khô Miệng
- Kém Tiêu Hóa
- Thực Phẩm Cho Người Loang Xương
- Thuốc Cho Người Gao Tuổi

Tất cả lời nhận từ DVD này sẽ được bác sĩ Nguyễn Ý Đức ủy nhiệm cho Trẻ để đóng góp vào những hoạt động công ích và xã hội.

UMI NO SHIZUKU FUCOIDAN

BẠN ĐỒNG HÀNH CỦA MỌI NGƯỜI

Trong xã hội hiện nay, sức khỏe là vấn đề mẫu chốt luôn được mọi người quan tâm và đặt lên hàng đầu. Sản phẩm chúng tôi muốn giới thiệu đến quý vị là UMI NO SHIZUKU Fucoidan. Đây là một dạng thực phẩm chức năng giúp quý vị cải thiện và tạo thêm sức mạnh để chiến thắng bệnh tật. Sản phẩm này được phân phối độc quyền bởi công ty KAMERYCAH, INC.

KAMERYCAH, INC. là một doanh nghiệp gia đình tính đến nay đã ba đời. Với hơn 17 năm kinh nghiệm, họ đã đánh hết sức lực và nguồn tài nguyên cần thiết cho việc nghiên cứu nhằm mong muốn giúp cải thiện chất lượng cuộc sống và phổ biến cho mọi người trên khắp thế giới có thể hiểu rõ hơn về lợi ích của Fucoidan đối với sức khỏe. Bên cạnh đó, họ còn mang trọng trách giúp phát triển ngành công nghiệp thực phẩm, bổ sung chế độ ăn uống, tập trung cụ thể vào việc tạo ra sản phẩm nhằm cải thiện sức khỏe cho tất cả mọi người có nhu cầu cần tới.

Công ty mẹ của KAMERYCAH, INC. ở Tokyo, Nhật Bản. Năm 2003, công ty đã thành lập trụ sở tại Hoa Kỳ ở Los Angeles với sứ mệnh mở rộng hoạt động nghiên cứu và phát triển trong việc lợi ích sức khỏe của Fucoidan. Trong 17 năm qua, công ty đã cống hiến hết mình, kết hợp với các trường đại học quốc gia và Viện Nghiên Cứu Fucoidan NPO ở Nhật, để tìm ra phương pháp nâng cao sức khỏe tự nhiên tốt nhất cho những ai đang phải chịu đựng những đau đớn của việc điều trị gây ra. Thực phẩm

bổ sung Fucoidan, UMI NO SHIZUKU, đã trở thành một thương hiệu quen thuộc ở hơn 45 quốc gia vì đã được mọi người tin tưởng vào sự chuyên nghiệp và cam kết của công ty đó là chỉ cung cấp sản phẩm Fucoidan với chất lượng cao.

KAMERYCAH, INC. là công ty đa quốc gia với bộ phận chăm sóc khách hàng nhiều ngôn ngữ, họ có đội ngũ nhân viên chăm sóc khách hàng chuyên nghiệp; hỗ trợ, tư vấn và giải đáp mọi thắc mắc của khách hàng nhằm mang lại hiệu quả tối đa cho người tiêu dùng khi sử dụng sản phẩm UMI NO SHIZUKU Fucoidan. Tất cả mọi nhân viên được đào tạo và huấn luyện kiến thức về Fucoidan và lợi ích sức khỏe từ nhà chuyên gia về Fucoidan, cùng với sự hỗ trợ của Bác sĩ Daisuke Tachikawa - bác sĩ chuyên khoa về Ung thư.

Có thể rất nhiều người vẫn chưa biết được thật sự Fucoidan là gì. Fucoidan là một loại chất nhớt có chứa ở trong các loại tảo nâu như Kombu, Wakame (Mekabu), Mozuku. Theo tính chất hóa học thì chất Fucoidan là chuỗi acid phân tử Polysaccharide Sulfate, thành phần chính là Sulfate Fucose. Nói một cách dễ hiểu hơn, Fucoidan là một chuỗi đường như galactose, mannose, xylose, v.v. liên kết với nhóm sulfate. Vào năm 1913, chất Fucoidan có trong tảo nâu Hondawara được phát hiện bởi Giáo sư Kiyin ở trường Đại Học Uppsala ở Thụy Điển. Hiện nay, có rất nhiều thí nghiệm về chất này và kết quả của những bài thí nghiệm của các nhà khoa học là bằng chứng cho việc Fucoidan có nhiều lợi ích cho sức khỏe và có thể cải thiện những khó khăn mà cơ thể chúng ta

đang phải chịu đựng.

UMI NO SHIZUKU Fucoidan là sản phẩm bổ sung sức khỏe, nó không chỉ chứa chất Fucoidan từ đại dương mà còn chứa chiết xuất của nấm Agaricus từ đất liền. Agaricus là polysaccharide chứa rất nhiều glucose dưới dạng của glucan- β . Sản phẩm là sự pha trộn độc quyền của Fucoidan từ tảo nâu Mozuku và Mekabu, Fucoidan được lấy trực tiếp từ tảo Mozuku ở đảo Okinawa, là nơi có nguồn nước sạch và trong lành vì vậy tảo ở đảo Okinawa có chứa nhiều Fucoidan nhất trong số các loại khác từ khắp nơi trên thế giới. Sản phẩm UMI NO SHIZUKU Fucoidan có 3 dạng: Dạng Viên, Dạng Bột và Dạng Nước. Phù hợp cho mọi tình trạng, mọi lứa tuổi và dễ dàng bảo quản. Được đóng gói và sản xuất 100% từ các thành phần tự nhiên, không bị nhiễm chất phóng xạ hay kim loại nặng và được nhập khẩu trực tiếp từ Nhật Bản. Mọi người có thể yên tâm chọn cho mình một sản phẩm uy tín cũng với chất lượng được đảm bảo để có thể chăm sóc sức khỏe cho chính mình và người thân trong gia đình.

Tổng Đài Miễn Phí: 1.866.881.8828
www.kfucoidan.com

21250 Hawthorne Blvd Suite 150, Torrance CA 90503

Những câu hỏi mới nhất

KHÁNH HÒA (KERMIT, TX): Nhà cháu lâu nay vẫn dùng tôm khô của hãng Tak Shing Hong, tôm không có vị thơm và ngọt như Tôm Khô US của chú, nhưng giá rẻ hơn. Nếu chú có thể giảm giá bằng thì cháu sẽ đặt mua 20 lb để tặng bà con. Tôm Tak Shing Hong, chỉ có \$31/bịch mà tới 16oz lận chú à?

- Tôi không rõ hiệu tôm cháu mua ở đâu, nếu xuất xứ từ Trung Quốc thì khô có thể nói điều gì về giá cả hoặc phẩm chất. Tuy nhiên, cháu đã có sự nhầm lẫn về con số. Nếu mỗi bịch 16oz giá \$31 đồng là quá đắt, so với tôm nhập từ TQ. Vì 16oz khoảng 453 gram, chưa đến 1 lb. Trong khi Tôm Khô US giá chỉ \$27/bịch (1 lb). Phẩm chất ngon gấp nhiều lần, lại an toàn tuyệt đối, là tôm biển, thiên nhiên đánh bắt và chế biến ngay tại Mỹ.

CAT LINH NGUYEN (DENVER, CO): Vừa rồi em đặt mua 4 lbs tôm ở trang WEBSITE WWW.TOMKHOUS.COM, nhưng dạo trước trên báo Trẻ quảng cáo là WWW.TOMKHOSACH.COM. Vậy cái nào là đúng sản phẩm của anh Don. Em chỉ muốn mua sản phẩm ở Mỹ chứ không phải ở bất cứ nơi nào mang về.

- Cả hai cái đều là một. Thực ra, như Cát Linh thấy, nếu em gõ 2 tên khác nhau nhưng đều trở về một trang duy nhất. Tôm Khô Sạch là tên mới mua thêm sau này để phân biệt với nguồn hàng trôi nổi trên thị trường. Nhưng tên chính vẫn là TÔM KHÔ US, điều chúng tôi muốn xác định nguồn sản xuất, và kêu gọi sự ủng hộ của khách hàng đối với ngư dân và nền kinh tế Hoa Kỳ.

TRẦN HẢI ĐĂNG (BALTIMORE, MD): Ba năm nay tôi đều mua giá tôm của hãng TÔM KHÔ US giá \$25/lb (loại nhỏ), sao năm này tăng giá lên \$27 vậy chú?

- Đây là điều chúng tôi hoàn toàn không muốn. Năm nay, một phần thời tiết vùng Louisiana biến động, một phần bị covid Tàu tấn công, nên việc tàu tôm ra khơi đánh bắt bị đình trệ. Mãi đến gần đây mới hoạt động cầm chừng. Số lượng tôm về cũng hiếm hoi, trong khi khách hàng nổi danh chờ dài vô tận. Nhà sản xuất chỉ cung cấp số lượng nhỏ giọt cho những khách ruột với giá trên trời. May mắn là so với với tôm hồ thì tôm biển vẫn xé dịch không đáng kể, có phần còn rẻ hơn. Rất mong anh thông cảm và tiếp tục ủng hộ. TÔM KHÔ US.

TÔM KHÔ US (hay TÔM KHÔ SẠCH) xin chúc quý khách và đồng hương một năm mới Tân Sửu An Khang - Thịnh Vượng và May Mắn.

Xin cảm ơn quý khách đã tin tưởng và ủng hộ TÔM KHÔ US trong suốt những năm qua.

Quý khách có thể đặt mua tại trang nhà:
WWW.TOMKHOUS.COM

Xin gọi anh Don để đặt mua, gọi về tận nhà hoặc tiệm trên toàn tiểu bang Hoa Kỳ:

318-235-4564

CÓ 3 LOẠI: NHỎ (S), VỪA (M) VÀ LỚN (L) | CÓ LOẠI HỘP ĐỂ LÀM QUÀ TẶNG (+\$2.00)
MUA TỪ 5 LBS TRỞ LÊN QUÀ FREE SHIPPING

Kính chúc quý khách một Năm Mới An Lành - Khỏe Sắc

xin cảm ơn **quý khách đã ủng hộ** chúng tôi
nhiệt tình trong năm qua. Mua TÔM KHÔ US
là quý vị đang **giúp đỡ ngư dân** của nước
Mỹ và góp phần **xây dựng kinh tế**
đất nước Hoa Kỳ!

chúng tôi có **loại hộp**
làm quà tặng cho những
địp Lễ, Tết

SỐ LƯỢNG GIỚI HẠN
+ SẴN HẸP

Tôm khô

SẢN PHẨM BIỂN CỦA
LOUISIANA

PHẨM CHẤT TUYỆT VỜI

SẠCH SẼ | AN TOÀN

WWW.TOMKHOU.S.COM

ORDER

XIN GỌI ANH : ĐƠN

318

235.4564

FREE DELIVERY

TƯỖNG CHIẾNG KHUỘT GIỮA GIÁ 5.5/1.0
(số lượng trên 5 lbs)

BẠN CÓ THỂ BỤT MUA TẠI TRANG WEBSITE

WWW.TOMKHOU.S.COM

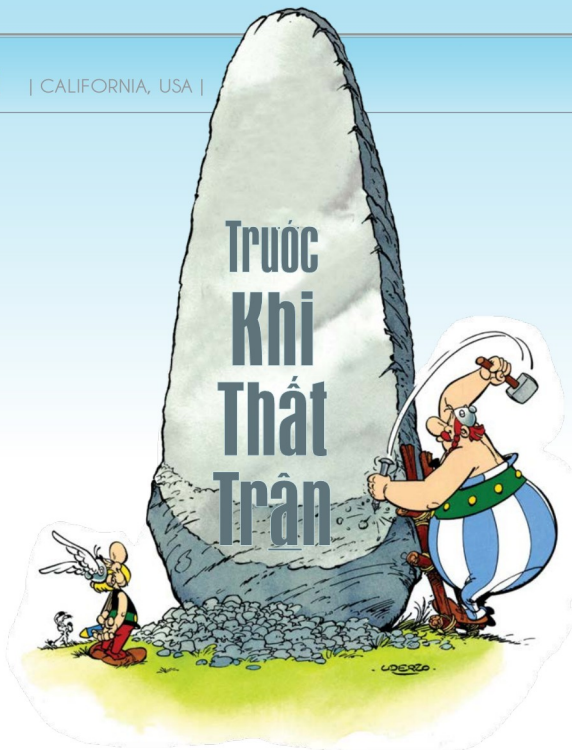
Trần Vũ | CALIFORNIA, USA |

M

ỗi đứa bé lớn lên đều khám phá xã hội vầy quanh cùng thế giới bao la qua hai cách: tiếp xúc với thực tế, lắng nghe người lớn nói chuyện và học hỏi ở trường lớp. Sau nữa là đọc sách. Cách thứ nhì cho tôi nhiều hiểu biết hơn cách thứ nhất.

Lúc nhỏ trong nhà gọi đùa tôi là một sách. Tôi trở nên một sách trước tiên qua truyện tranh. Những năm tiểu học tôi say mê *TinTin*, *Astérix* & *Obélix*, *Lucky Luke*, *Fantasio* & *Spirou* với chú vượn *marsupilami*... Đi học về là tôi chúi mũi vào *12 Thành Công Lục* của cậu bé tí hon Benoit, *Liều Thuốc Hóa Chó* với Lữ Hân & Phi Lục, *Chú Tí Lành Phù Thủy* trong làng Schtroumpf, *Điêu Xi Gà Pharaon*, *Đền Thờ Mặt Trời* với Tintin và thuyền trưởng Haddock, hoặc *Anh em nhà Dalton* hay *Gaston LaGaffe*... Lớn thêm

Trước
Khi
Thất
Trần

chút, tôi mê mẩn truyện tranh *Bob Morane*, *Django Blueberry* nhưng mê nhất vẫn là *Tanguy & Laverdure*, rồi *Buck Danny* với các trận không chiến và những cuộc phiêu lưu kỳ thú của *Blake & Mortimer*.

Cuối thập niên 60 sách dịch phổ biến, truyện tranh dịch nhiều sang tiếng Việt. Mỗi trưa thứ Tư sau tan trường Lasan Taberd, cha tôi dắt qua nhà sách Liên Châu bên hông Nhà thờ Đức Bà cho tôi mua truyện tranh của các nhà Dupuis, Dargaud, Casterman... Nhưng vì là tiếng Pháp nên tôi không hiểu chỉ hết. Về đến nhà là tôi chạy bay ra hiệu sách Tân Định mua ấn bản Việt ngữ của Nhà Sách Vàng hay Nxb Phong Phú dịch *Tanguy & Laverdure* là Trần Vũ & Lê Dũng, *Fantasio & Spirou* là Phan Tân & Sĩ Phú, con vượn *marsupilami* là chú vượn dóm; Johan & Pirlouit là Lữ Hán & Phi Lộc, Lucky Luke là Lộc Kỳ, Schtroumpf là "Xi-Trum"... Tôi xem hình màu trong bản Pháp văn rồi đọc đối thoại trên ấn bản đen trắng tiếng Việt. Tôi đọc lên thêm sách hình bị bố mẹ cấm, cho là nhảm nhí, là *Con Quỷ Truyền Kiếp* với *Con Quỷ Một Giờ*... Kỷ niệm ấu thơ là mặt nệm la liệt sách.

Sách dài đầu tiên tôi đọc trong đời, năm lên 7 tuổi, là cuốn *Thằng Vũ* của Duyên Anh do anh Cả tôi mua làm quà sinh

nhật cho em út. Tôi rất ngạc nhiên vì tựa sách mang tên mình nên tôi mò mẫm ra xem và bị cuốn hút vào câu chuyện của thằng Vũ với con Thủy, thằng Vọng... Tôi say sưa với cảnh thằng Vũ tu luyện phi tiêu phóng nạt cánh cửa cầu tiêu, kinh hoàng khi thằng Vọng chết đuối và ngạc nhiên không hiểu vì sao con Thủy sai khiến thằng Vũ đi dâng... Tôi đọc tiếp *Bồn Lúa*, *Chứng Còm*, *Hung Mập*, *Đặng ĐaKao*, *Mơ Thành Nguyên Quang Trung* rồi Duyên Anh dẫn tôi vào *Ngựa Chông Trông Sơn Trường* lúc nào không hay. Đến câu chuyện tình học sinh giữa Chu Chỉ Nhược kẹp tóc Chu Húi của Đoàn Dự trong *Cảm Ôn Em Dã Yếu Anh*

cũng của Duyên Anh, thì tôi đã lên trung học.

Giống mọi con nít, những năm tiểu học tôi đọc hàng tuần các tạp chí *Thằng Bòm* của Nguyễn Vỹ, *Thầy Nhì* của Nhật Tiến, sau đó lên trung học đọc tiếp *Ngân Thông*, *Tuổi Hoa*, *Tuổi Ngọc* rồi *Tủ sách Trăng Mười Sáu* của Nhã Ca. Nhưng phải nói là những truyện *Thổ Đế*, *Chiếc Xe Thổ Mộ*, *Mưa Nguồn* của Bích Thủy, *Chiếc Lá Thuộc Bài*, *Cánh Hoa Tâm Gối*, *Xóm Nhỏ* của Nguyễn Thái Hải, *Vườn Đêm Dài*, *Ngục Thủ Giữa Rừng Giù* của Minh Quân rồi chán đối với tôi. *Tiếng Chuông Dưới Đáy Biển* của Nguyễn Trương Sơn, *Pho Tượng Rồng Vàng*, *Mặt Lệnh*

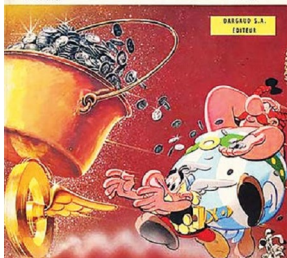

VNE AVENTURE D' **Astérix** LE GAVLOIS

Astérix et le chaudron

Benoît de 1982

Benoît de 1982

U Đò của Hoàng Đàng Cáp trình thám hơn chút nhưng vẫn rất nhẹ nhàng, luôn kết có hậu.

Lui xa hơn, *Vỡ Đẻ* của Vũ Trọng Phụng, *Ông Đồ Bể* của Khải Hưng mang không khí rất xưa. *Cô Giáo Minh* của Nguyễn Công Hoan, *Lễ Phong Phóng Viên* của Thế Lữ cũng xưa. *Bước Khế Đến Người Thương*, *Cổng Trường Với Tim* của Nhà Ca thì dành cho nữ sinh. Trong *Mưa Trên Cây Sầu Đông* của Nhà Ca, có bé Đông Nghi khóc suốt nước từ trang đầu đến trang cuối vì bị ông Bó Đào "đề ý", trang tiểu thuyết ướt nhem nhem nước mắt... đọc phát sốt ruột. Tất nhiên là tôi cũng đọc *Ví Dụ Ta Yêu Nhau* của Nguyễn Thanh Trinh. *Anh Chỉ Yêu Dấu*

của Đinh Tiến Luyện, *Chú Nhặt Uyên Ương* của Đinh Tiến Luyện, *Cô Hippy Lạc Lối* của Nhà Ca... nhưng tôi thấy phải kiếm một thứ khác, "mạnh" hơn.

Tôi bắt đầu mê loạt sách 15 *Truyện Phiêu Lưu*, 15 *Truyện Đường Ràng*, 15 *Truyện Đường Biển*, 15 *Truyện Mùa Hè*... chúng mở rộng chân trời. Chúng là những sách dịch đầu tiên tôi đọc. Tôi vẫn nhớ câu chuyện của hai bố con sinh sống trong một diên trang bị mọi da đồ tấn công, có bé nấp đạn liên tay cho bố dùng súng trường Winchester bắn nhau với bộ lạc Apaches, rồi trang trại bị mọi da đồ phóng hỏa bằng tên lửa, hai bố con phải leo lên nóc bắm vào những tàn cây cỏ thụ

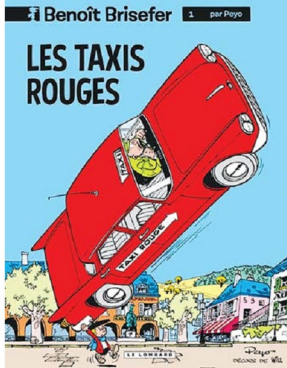
tụ xuống đất trốn vào rừng giữa khói lửa mù mịt... đọc hồi hộp kinh khủng. Tim thất lại khi hai cha con ngợp khói phải lấy khăn nhúng nước buộc quanh mặt, rồi cha trúng tên vào cánh tay, có bé hốt hoảng cầm lấy súng lục bắn vào đầu mọi da đồ vừa chồm qua cửa để cứu cha... rất giống trong phim *The Unforgiven* có Audrey Hepburn đóng với Burt Lancaster.

Tôi khám phá hiệu ứng của vũ khí, súng ống và action trong truyện.

Hết năm 1972 tôi lên trung học. Lúc này là thời kỳ của *Hà Lào 1971*, *Mùa Hè Đỏ Lửa 1972*, *Tổng Lề Chân 1973*, chiến sự ác liệt, ngưng bắn da beo ngưng

vấn đánh nhau ở Cửa Lục chiến của Trung úy Cao Xuân Huy đang giành giật từng thước đất. Anh Cao Xuân Huy sẽ in cho tôi tập truyện ngắn đầu tay *Ngôi Nhà Sau Lưng Văn Miếu* 17 năm sau... Nhưng khi ấy tôi chưa biết, còn đang ngụp lặn trong phim *Lý Tiểu Long* đâm liên tu vào mặt Chuck Norris, khoái chí khi Trần Tinh, Vương Vũ, Khương Đại Vệ, Dịch Long với La Liệt huơ dao chém loạn xạ ngẫu... Khi ấy, phim Tây cũng bắt đầu nhiều tỉnh dụ. Richard Burton thì vai quý râu xanh trong *Barbe Bleue* với Nathalie Delon khóa thân trắng muốt, Jane Fonda chỉ hết áo quần trong phim *Barbarella*, Jill Ireland bốc lửa đóng cặp với Charles Bronson trong *Người Tinh Của Tên Sát Nhân*... Cũng là những năm các rap Rex, Eden, Mini Rex, Casino, Lê Lợi, Nguyễn Văn Hào, Đại Nam, Văn Hoa chiếu *Dr. Jivago*, *Ben Hur*, *Love Story*, *Roméo et Juliette*, *La Guerre de Murphy*, *Mourir d'aimer*, *Thập Tá Nữ Anh Hào*, *Bố Già*, *Độc Thập Đại Hiệp*, *Hiệp Sĩ Mù nghe gió kiếm*...

Thời đại đối khác. Nhạc kích động dồn dập. Phim ảnh mạnh bạo nên những truyện *Người Áo Trắng*, *Chim Hót Trong Lồng*, *Chuyện Bé Phượng*, *Thềm Hoàng của Nhật Tiến*, *Đêm Dài Một Đời* của Lê Tài Diêu, *Sau Gió Ra Chơi* của Nguyễn

Đình Toàn, *Bảy Phương Vỹ Khắc Thường* của Nhã Ca, *Khung Rêu* của Nguyễn Thị Thụy Vũ trở nên lạ đối với thế hệ lớn lên dưới Đệ Nhị Cộng Hòa.

Chúng tôi khoái *Kinh Nước Đen* của Nguyễn Thụy Long, *Vòng Tay Học Trò* của Nguyễn Thị Hoàng, *Sóc Nâu* của Lê Hằng hơn Nguyễn Mạnh Côn, Nguyễn Thị Vinh, Đoàn Quốc Sỹ. Chúng tôi chưa biết đến *Bạch Hóa* của Cung Tích Biển. Chưa biết cái hay trong *Tàu Ngựa Cũ* của Linh Bảo. Chưa thăm *Buôn Vàng* của Dương Nghiễm Mậu. Chưa biết *Mặc Đố*. Kho tàng đã mở nắp nhưng lũ thiếu niên chưa kịp vươn tay vì cánh tay còn ngắn.

oOo

Truyện dài nào ghi dấu ấn lên tuổi hoa niên nhiều nhất?

Về *Miền Đất Hứa* của Léon Uris. Bản dịch Thế Uyên. Exodus giúp tôi nhận thức có một cuộc chiến khổng lồ với trại tập trung, với *ghetto* Varsovie và không chỉ có một cuộc chiến mà nhiều cuộc chiến. Tôi bước từ *Người Anh Cá* của Lê Văn Trương, từ bàn đèn thuốc phiện sang Ba Lan, Palestine với những chi tiết khủng khiếp. Dov Landau, con chuột của *ghetto*, chui dưới ống cống về nhà nhìn thấy xác anh chị mình chảy đen vì bị Waffen-SS phun lửa. Karen Hansen, cô bé tóc vàng ném cho cha con búp bê trên sân ga khi tàu chuyển bánh,

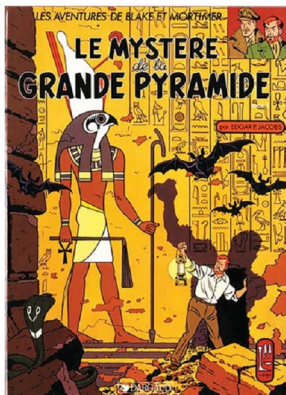
vì vụt ý thức cha cắn ồm con búp bê thay thế mình vào lòng. Sẽ vĩnh viễn chia cách. Nhận thức của mỗi đứa bé khi trí não bị giáng đập bằng búa tạ luôn là những thảm kịch. Bên cạnh, *Đế Tướng Nhớ Mùi Hương* của Mai Thảo là một sản phẩm tinh tế ở Mỹ Tho ít bị kịch. Rồi Jordana Ben Canaan, tuổi trẻ Yom Kippur, rực rỡ hân hoan và sống động. Jordana yêu say đắm cuồng nhiệt David Ben Ami, bị Ả-rập hãm hiếp cắt vú tuổi xang lên mặt dốt. Một xứ giáo ngay trên *Đất Hứa*. David Ben Ami vướng rào kẽm gai, ruột dỏ lông thông, cố gắng cho nó hai trái lựu đạn cuối cùng... Tôi chưa đoán ra là mình sẽ lên một chuyến tàu chưa đầy

ty nạn cũng đi tìm đất hứa ít lâu sau. *Đất Hứa?* Lính Phi cầm gậy đánh đập thuyền nhân không ra chào có Phi trong trại Palawan, Vietnamese Refugees Camp. Tôi vẫn bất an mỗi khi nghe lại bản nhạc *Exodus* làm nền cho Mậu Thân 68. Chẳng nhớ hai thứ ấy đã nhập một.

oOo

Thần tự lớn nhất của Văn học Miền Nam với riêng cá nhân tôi, là ở bộ môn dịch thuật. Các dịch giả trong Nam am tường Anh-Pháp-Hoa, cần trọng và tôn họ, để đem đến cho tuổi trẻ miền Nam cả một vũ trụ Tây phương và Á đông, với biết bao kiến thức và hoài bão. Ba năm 73, 74, 75 là ba năm tôi đọc ngón ngấu sách dịch. Lứa tuổi 11, 12, 13 là lứa tuổi của khám phá. Sách dịch đem đến những gì không có, không trong thực ở Sài Gòn và giúp trí tưởng tượng hoa cao vút.

Tôi nuốt hết *Kiểu Giang, Cuốn Theo Chiều Gió, Trong Gia Đình, Vô Gia Đình, Chùm Nhơ Nổi Giận, Đường Về Trăng Khảnh, Gió Đông Gió Tây, Trong Một Tháng Trong Một Năm, Đình Gió Hú, Chuông Gội Hồn Ai, Quần Đảo Ngục Tu, Giã Từ Vũ Khí, Tàng Đầu Địa Ngục, Đất Tiền Đất Bạc, Anna Kha Lê Ninh, Một Thời Để Yêu...* giống uống sinh tố. Riêng *Hoàng Tử Bé* của Saint Exupéry phẳng lịn ri rậm như

liều thuốc ngủ. Nhá vôi trang là thiếp với còi mõng mị thần tiên. Trong giấc ngủ Ngân Cánh Hạc của Kawabata vô cánh và Kim Cúc Tỵ của Mishima bỏ cháy.

Một thể loại kỳ vĩ khác ập đến khi ấy là sách chiến tranh.

Đến giờ tôi vẫn không biết Lê Thị Duyên là ai nhưng bà khai sáng trí óc tôi qua Tủ sách Adolf Hitler của Nhà Sông Kiên. Bà ập vào tôi như cuồng phong. Bên cạnh Otto Skorzeny và Những Sĩ Mạng Bí Mật, Hitler và Những Danh Tướng Đức Quốc Xã, Hitler và Những Tên Ác Quỷ Y Khoa, Hitler và Trận Dã Hồn Normandie, Mười Ngày Cuối Cùng của Hitler, Hitler và Cuộc Mưu Sát các Lãnh

Tu Đồng Minh, Hitler và Lò Thiêu Sống Dân Do Thái, Bộ Mặt Thật của Nhà Độc Tài Phát Xít Mussolini... Lê Thị Duyên dịch *Sấm Sét Thái Bình Dương* của Albert Vulliez, 41 chương, dày 800 trang, mẽ hoặc từ đầu chí cuối. Trận đổ bộ lên Betio, Tarawa, Lê Thị Duyên dịch hết sức mạnh của ngôn ngữ.

Tủ sách Khoa học Nhân văn của Nxb Lê Thanh Hoàng Dân với dịch giả Nguyễn Phước Nghiêm cũng công hiến những bản dịch phi thường mà đến hôm nay đọc lại, so sánh với bản Pháp văn, tôi vẫn thấy bản tiếng Việt vượt trội ở sức gây mê, trên giọng văn và ở cảm xúc. Nguyễn Phước Nghiêm dịch *Thống tướng Douglas MacArthur*, danh tướng Patton, Thần Phong Kamikaze, Tiềm Thủy Đỉnh Tụ Sát, Mật Vụ Gestapo, Cánh Hoa Rực Lửa, Yamamoto và Những Trận Đánh Lịch Sử nhưng thành công nhất vẫn là *Samurai của Saburo Sakai*. Hàng đêm tôi thiếp ngủ với sách gối đầu giường rơi vung về trên đất. Trên sân nhà là *Con Cáo Già Sa Mạc Rommel* của Desmond Young qua bản dịch Lê Thị Duyên, *Hitler và Mật Trận Miền Đông* của Paul Carell bản dịch Mai Trường. Mẽ sách chiến tranh nên tôi thoát khỏi tay Bà Tùng Long, cũng thoát khỏi ánh mắt Quỳnh Dao vì bố mẹ cho là ủy mị.

Một thể loại khác, gia đình cũng cấm, nhưng tôi đọc lên. Có lẽ với hầu hết nam sinh miền Nam, khám phá tình dục trên trang sách bắt đầu với Kim Dung hoặc *Người Thứ Tám*. Với tôi là Z-28. Đám nam sinh tuy mới sáng thứ Hai cất tiếng hát

Đây thiếu sinh trường Lasan

Vui xuống lên bài ca đoàn

Cùng tiến bước trên đường đời

Lòng ta nhất quyết nên người

Theo gương sáng bao bậc đàn anh...

...chết điếng với Đoàn Vũ Khôa Thôn, Mèo Xiêm Cọp Thái, Nữ Thần Âm Sát, Vệ Nữ Đa Tình, Người Đẹp Quí-tô, Mây Mưa Thủy Sĩ...

Chúng tôi nun rầy trước cảnh Tống Văn Bình khuyển chân xuống tấn, đòn khi công xuống đản diên, thét tiếng thét "Kiai" kinh hồn của võ sĩ nhu đạo và chém *atemi* vô yết hầu đôi phương. Lâm lý không thể tả! Cũng làm ly như làn da mịn mắt ngọc trần của các nữ phản gián vòng eo nhỏ bằng chét tay, vòng ngực 90, vòng mông 90, nói chuyện ngọt ngào và khóa thân dưới áo lông thú như Z-28 *Trên Công Trường Đỏ*. OSS 117 hay James Bond 007 của Ian Fleming thua *Người Thứ Tám* xa, trên cả hai mặt vô thuật và kêu gọi.

Ngay cả khi đám nam sinh Lasan chưa ước lượng được vòng ngực 90 với vòng mông 90 là như thế nào và đang làm gì, thì văn thay OSS 117 với 007 không bằng.

oOo

"- Ông bán cho em quyển "Một thời để yêu và một thời để chết".

Tôi ngược nhìn cô bé đang trước quầy. Em mặc chiếc áo màu xanh nhạt và tay cầm chiếc mũ sáng màu. Một em cũng đắm nước, những sợi tóc ướt dính sát vào trán và hình như đôi mắt em cũng có những giọt mưa long lanh. Tôi đứng dậy, mở túi kính lấy quyển truyện đưa cho em và hỏi:

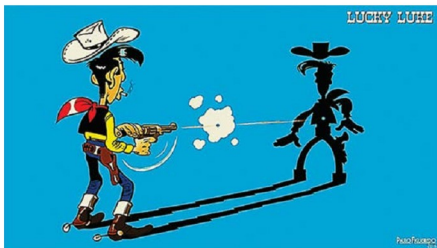
- Chị em sai đi mua truyện hả?

- Ông nghĩ em không biết đọc à?

- Quyển truyện này viết về "một thời để yêu". Tôi nghĩ em chưa đến thời kỳ đó.

- Em rất yêu thương con Miu Miu của em, vậy em đọc được chưa? Còn ông mới tập sún sách phải không?"

Nguyễn Thanh Trịnh mở đầu ví dụ thứ 5 trong tập *Ví Dụ Ta Yêu Nhau* bằng mẫu đời thật để thương. Cũng lúc ghi lại cảnh những sập báo giảng bài y-lông che mưa ở đầu ngõ dưới ánh điện neon hay dưới một cây đèn măng-xơng... Sập báo, quán sách,

quầy sách, kiosk sách, của hàng cho thuê sách là đời sống tinh thần khi ấy ở trong Nam. Chưa khi nào nhiều sách báo như vậy và chưa khi nào đông đúc độc giả học sinh cho bằng. Tôi trong số những cô bé cậu bé sắp khai khai đội mua đi mua sách thời ấy. Với vịnh xin tiền ít khi bị từ chối nhưng xin mua sách là phải nộp cho cha mẹ duyệt. *Giờ Thứ 25* của Gheorghiu bán dịch Mác Đơ và *Papillon Người Tù Khổ Sai* của Henri Charrière bán dịch Đinh Bã Kha được cho phép nhưng đến Henry Miller là bị cấm. Bố mẹ tôi xem Miller, tác giả của *Ác Quỷ Trên Thiên Đàng*, là hiện thân của tục tù. Những sách ba-hu học ở in ít đạo đức phải đem trả.

Bị “kiểm duyệt” nhiều lần giúp khôn lên. Tôi hiểu ra trước đó sách vở của người lớn. Sách cho phép là sách chán phèo với những *Ý Cao Tinh Đẹp* của Nguyễn Hiến Đăng, hoặc vượt tới thuật tri đứng như *Tâm Hồn Cao Thượng* của Hà Mai Anh dịch thuật. Tôi đã không hiểu vì sao một đơn vị bộ

bình tác chiến lại phải nhờ một cậu bé leo lên cây quan sát kẻ thù để rồi cậu bé bị bắn chết, rồi xem là chết cao thượng? Vì sao không bùng rộ các toán viên thám ra xa, ẩn nấp trên những giao lộ rồi chọn những mô đất cao thiết lập vọng kính loại dùng trong giao thông hào có chân nâng lên cao hai thước? Cái chết của cậu bé phải xem là điều đáng khiển trách viên sĩ quan thay vì ca ngợi gương hy sinh vô ích. Không thể lấy quyết định chiến thuật nguyên ngày chỉ trông cậy vào chút quan sát tức thời của một đứa trẻ. *Cậu Bé Thành Lombardi* là câu chuyện tuyên truyền về lòng ái quốc. Lê Văn Tám là “phiên bản hóa loạn” tiếp theo.

Sách cấm, ngược lại, chứa những gì bị che giấu...

Thập niên 70 đoàn Dạ Lý Hương về hát ở rạp Kinh Thành. Đông vui và sầm uất. Tôi “âm mưu” với u già xin phép bố mẹ dắt tôi đi ăn bô viên trước của rạp. San sát trên lễ đường là những mẹ hủ tiếu, bán cây, chuỗi nường bọc nếp trong

lá chuối chan nước dừa quạt than... Tôi “thông đồng” với u già đi thuê truyện ở quán sách cạnh hiệu kem Mai Lan gần tiệm đóng giày Gia. Rồi u già sách vào cặp quần u khi về nhà. Tối tối lúc khuấy sữa đem cho tôi uống cho có thêm calcium, u mới lôi sách ra đúi vào tay.

Sách thuê cho đọc giá thiếu niên muôn vàn cơ hội. Chấm dứt Không Mạnh! Tha hồ Z-28! Tha hồ cho Tiểu Long Nữ thoát y đấu luận với Dương Quá luôn công! Tha hồ cho Đoàn Chí Bình hiếp dâm Tiểu Long Nữ không ai cấm.

Sách thuê không chỉ có vậy. *Nhật ký Tụy Viên Của Một Tổng Thống Bị Giết* của Đại úy Đỗ Thọ là tập ký đầu tiên làm tôi choáng váng. Vì sao dưới chính thể Cộng Hòa người ta lại hành quyết Tổng thống của Việt Nam Cộng Hòa? Các sư huynh vẫn dạy trong giờ Công Dân Giáo Dục là phải tuân thủ pháp luật và kính trọng tổng thống. Tại sao? Sách của người lớn đầy rẫy rồi.

Xong Đỗ Thọ, tôi già sắp vào Phan Nhật Nam. Cho đến khi đó tôi không thật biết chiến tranh ra làm sao. Đọc báo Sóng Thần biết có đánh nhau nhưng không biết cuộc chiến trên cơ hương mình diễn ra như thế nào. Các chú bác về nhà trong quân phục với cây M-16 gác dựa tường là đời sống thường nhật. Thế hệ tôi khi chào đời,

đường phố đã đầy lính tráng. Chúng tôi không biết phân biệt hòa bình với chiến tranh. Việc phổ phường ngập quần xa với binh lính là điều bình thường. Vì chưa từng khác. Sài Gòn đầy những “party”, “bal”, “boom”... không một dấu hiệu chết chóc. Phải đến Phan Nhật Nam tôi mới hết hoảng nhận ra chiến tranh đã đến cửa thủ đô. Khốc liệt và tàn bạo. Tôi khám phá Trung tá Nguyễn Đình Báo chết trên đời Charlie trong một quán sách cho thuê truyện.

Nhìn lui, có thể trách tôi ham mê đánh nhau nhưng chính từ sách chiến tranh trong Nam đã cho tuổi trẻ miền Nam nhiều cách nhìn về thế chiến mà không duy nhất một version chính thức của Hồng quân Nga hay Trung Cộng mà tuổi trẻ miền Bắc phải chấp nhận. Chính từ sách chiến tranh đó, là tự do.

Những năm chưa đầy hàng là một hạnh phúc êm ả. Mỗi sáng Thứ Bảy cha mẹ đưa đến hiệu sách Khai Trí mua sách tiếng Việt và mỗi trưa Thứ Tư vào hiệu sách Liên Châu mua sách Pháp văn. Hình màu trên trang tiếng Pháp, đó thoát tiếng mẹ trên ăn bản đen trắng tiếng Việt. Đời sống như có hai mặt, những sắc cầu vồng và ám tối. Dân tôi đó không một chút hoài nghi thất trận đã kẻ càn.

■

Nguyễn Thị Thanh Dương | TEXAS, USA |

BÁCH QUẢN

Còn một tháng nữa mới Tết mà tiệm gói tiền gói hàng về Việt Nam nằm trong chợ Việt Nam đã tấp nập khách. Có lẽ năm nay Covid người ta không về Việt Nam ăn Tết được nên càng gói quà về nhiều.

Chị Bông đẩy cánh cửa kính, luôn lách giữa những thùng hàng bước chân vào cửa tiệm và ngao ngán đứng xếp hàng theo đúng quy định an toàn Covid trong căn

phòng chật ních này.

Những thùng đồ lớn nhỏ để chống chất chiếm hết nửa căn phòng và tràn lan ngay ngoài cửa tiệm, hàng chưa kịp chuyển đi mà hàng gói lại tới tấp.

Một anh nhân viên ngồi bên computer nhận chuyển tiền và một cô nhân viên ở vòng ngoài nhận chuyển hàng.

Anh nhân viên:

- Bác Nguyễn Thị Huệ gửi 700 đồng về Sài Gòn, cước phí 10 đồng.

Gởi Quà Tết

Bà tên Huê sốt sáng mức bóp đến tên.

Cô nhân viên đang kiểm soát thùng hàng và lời ra một đồng thuốc tây loại không tua, vitamin, bổ xương khớp, sữa Ensure. Nhìn những mặt hàng này ai cũng biết mua từ Costco.

Cô chỉ hai hộp nước hoa:

- Chị Xuân Thu ơi, hai lọ nước hoa Chanel No.5 phải đóng thuế 8% trên giá trị món hàng đây nhá.

Chị Xuân Thu phản nàn:

- Mua nước hoa tại Mỹ đóng thuế tại Mỹ, gởi về Việt Nam lại đánh thuế nữa.

Những thùng quà Tết gởi cho thân nhân bên Việt Nam thường là công sức thu gom suốt trong mùa lễ cuối năm. Từ Black Friday, Cyber Monday, lễ Giáng Sinh và Năm mới hay hàng hóa onsale bắt cứ lúc nào.

Chị Bông hình dung ra những người sẽ nhận thùng quà này chắc là vui mừng lắm như chị ngày xưa từng đi lãnh đồ Mỹ, qua các em chị gởi về.

Chị Bông nhích gần đến quầy gởi tiền. Mới chị đứng phía trước ung dung hai:

- Chị tên Nguyễn Thị Tuyết gởi 1,500 đô. Chú em tìm cho chị số phone này là hai người nhận bên Việt Nam.

- Dạ, có đây rồi Nguyễn Thị Trinh Sài Gòn và Lê Văn Quốc Bến Tre. Phải không chị?

- Đúng rồi, Chị gởi Nguyễn Thị Trinh 1,000 đồng và 500 đồng cho Lê Văn Quốc. Đây là lời nhân của chị.

Trong khi anh nhân viên trẻ mãi ghi vào computer thì chị Tuyết hành diện khoe với mọi người:

- Nguyễn Thị Trinh là em gái tôi, Lê Văn Quốc là em chồng. Mình làm nails vất vả nên có quyền gởi về giúp đỡ bên nhà mình nhiều hơn bên chồng. Ông xã tôi biết nhưng không bao giờ phản nàn chuyện này.

Bà kể bên tám tác khen:

- Được ông xã tốt đấy, nhiều nhà mỗi năm Tết đến gởi tiền về Việt Nam là cãi nhau bên anh bên tôi thế nào muốn ly dị luôn.

Bà khác thêm vào:

- Bên hơn bên kém như vậy mà công khai vui vẻ đó bên chị thật có phước lấy được chồng rộng lượng bao dung. Tôi ghét nhất là cái màn lên gởi tiền về bên nhà mình.

Chị Tuyết sắc sảo khẳng định:

- Tôi không đội trời chung với chồng kiểu đó à nha. Gởi lên một cái công không yên với tôi.

Anh nhân viên mãi chúm môi vào computer, đánh máy lia lịa một lúc sau mới ngừng đầu lên tiếng:

- Hồ sơ chị Tuyết xong rồi. A, sẵn đây báo luôn món tiền 500 đô gởi anh Quốc cách đây vài ngày đã nhận rồi nha, đã có hồi báo nè....

Chị Tuyết biến sắc mặt:

- Ủa...Ủa...ai gởi vậy?

Anh nhân viên đọc rành mạch:

- Người gởi là Lê Văn Kính.

Chị Tuyết bối rối tự phân bua dù chẳng ai dám thắc mắc gì:

- Lê Văn Kính... Lê Văn Kính... bà con bên chồng tôi đó mà.

Không biết lát nữa về nhà chị Tuyết có nổi trận lôi đình với người "bà con" đã lên gởi tiền cho tháng em chồng Lê Văn Quốc của chị không?

Tôi nghiệp ông chồng chị Tuyết, biết vợ bắt công với nhà mình vẫn bề ngoài chấp nhận cho yên nhà yên cửa và lên gởi thêm tiền cho bên mình thế mà anh nhân viên kia lại vô tình khai ra.

Bên phía gởi hàng có nhân viên vừa cần xong thùng đồ khác hơn 30 pound, toàn là quần áo, mũ len, áo lạnh vừa cũ vừa mới được gấp xếp gọn gàng, nhét vào giữa đồng quần áo là những lọ vitamin, thuốc ho, thuốc cảm. Cô nhân viên tuyen giá:

- Tiền cước phí 108 đồng chị Mao ơi. Gởi về Tây Bắc xa xôi không giao

hàng tận nhà đâu, họ sẽ ra bưu điện gần nhà nhất để nhận hàng.

Một bà tò mò hỏi người gởi hàng:

- Tây Bắc ở đâu vậy chị Mao?

Người phụ nữ đứng tuổi tên Mao lên tiếng:

- Tây Bắc ở miền bắc Việt Nam. Thùng quần áo này tôi gởi cho bạn nghèo Tây Bắc, coi youtube mùa Đông trẻ em chi mặc tấm áo cũ, không mặc quần đi chân đất thấy tội quá.

- Chị nghĩ thế mà hay, thùng quần áo cũ mới hàng chất lượng tốt lại thêm ít thuốc men cần thiết tốn trăm đồng cước phí mà chia ra được nhiều người.

Bà Mao quay ra nói với anh nhân viên gởi tiền:

- Cháu ơi, ghi cho bác luôn thế, 100 đô gởi ông thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa ở Long An và 100 đô gởi anh Tây Bắc nha.

- Bác có hồ sơ sẵn chưa ạ?

- Chưa, toàn người mới gởi lần đầu. Bác có ghi hai tấm giấy gởi tiền để kê bên tấm giấy gởi hàng đó.

Bà kia lại tò mò:

- Ủa, bà con chị Mao là thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa hả?

Bà Mao lại quay ra tiếp tục câu chuyện:

- Tôi gửi 100 đô cho anh kênh Tây Bắc để chi phí xăng dầu lên bán phát đó và mua ít bánh kẹo cho lũ trẻ, còn anh thương phê bình có quen biết gì đầu, đọc trên báo Trẻ thấy tình cảnh thương tâm nên gửi anh làm quà ngày Tết. Tóm lại Xuân về Tết đến tôi muốn đem chút niềm vui cho đời.

- Chỉ làm việc phước đức rồi đó.

Bà Mão chân thành bày tỏ:

- Chúng ta sống ở Mỹ ăn mặc dư thừa trong khi ở Việt Nam nhiều người còn thiếu thốn nghèo đói, thời mình ráng nhìn một chút mà giúp được người.

Bấy lâu nay chị Bông vẫn gói tiền về Việt Nam nhưng chỉ cho thân nhân và vài người quen biết hàng xóm cũ có hoàn cảnh khó khăn, chị chưa bao giờ nghĩ đến những người xa lạ như chị phụ nữ này. Chị chợt cảm thấy ngượng ngùng.

- Tôi lượt chị kia...

Nghe tiếng nhắc nhở chị Bông vội vàng:

- Cho tôi gói tiền về Sài Gòn, tôi có hồ sơ sẵn rồi, điện thoại số...

Anh nhân viên nhanh chóng ồm ra số điện thoại chị Bông và tên người nhận tiền bên Việt Nam.

Chị Bông quyết định chớp nhoáng:

- Cho tôi gửi 100 đô về cho anh kênh Tây Bắc mà bà Mão vừa gửi nha. Ghi giùm tôi lời nhắn là dùng tiền này mua quà Tết phát cho lũ trẻ bán nghèo nào cũng được.

- Đa...đa... có đội cháu tìm lại địa chỉ anh Tây Bắc này.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ gói quà Tết cho Việt Nam chị Bông thấy nhẹ cả người và lòng vui vui...

Chị lại len lỏi qua những thùng đồ ngổn ngang để thoát ra ngoài...

Những món tiền, những thùng quà này nay mai sẽ về đến Việt Nam, vào từng nhà ai đó, có những người đang rộn ràng chờ đón quà Tết, không chỉ là tiền bạc, quần áo, đồ dùng, đồ ăn, mà còn là biết bao tình cảm của người thân bên Mỹ nghĩ đến họ và gói về họ với tất cả niềm thương nhớ của kẻ xa quê, xa người thân yêu trong dịp Xuân về.

Và có những người hoàn toàn không có cơ để chờ mong quà Tết phương xa bỗng nhận được món quà Xuân mà ấm lòng khi biết ở đầu đó vẫn có người xa lạ nghĩ đến mình như những món quà của bà Mão và của chính chị Bông đã gói, một đóng góp nhỏ nhoi nhưng có còn hơn không giữa cuộc đời bao la bế khổ này. ■

KIM LOAN

cất đi những mùa xuân

Tôi cất đi những mùa xuân xưa
Bỏ quên cảnh lộc hái trên chùa
Mai vàng rơi rụng thêm năm cũ
Ai nhặt hoa mà ép vào thơ?

Xác pháo nào rơi khắp nẻo đường
Cố theo người đi khắp muôn phương?
Một hôm tôi nhớ về quê cũ
Chỉ thấy mùa xuân cách dặm trường

Tôi cất đi những mùa xuân qua
Tóc thế con gái gió lao xao
Mùa xuân trong mắt tôi mười tám
Cố đủ hương thơm lẫn ngọt ngào

Thời nhé anh một thuở đợi chờ
Lời yêu chưa nói đã ngăn cơn
Khi mùa xuân đã tàn phai sắc
Mới biết mình yêu quá dại khờ

Tôi cất đi những mùa xuân qua
Áo hoa bay trong nắng lửa lùa
Ba ngày Tết bằng khoảng tuổi mới
Gia đình đoàn viên một mái nhà

Đã xa rồi mùa xuân quê hương
Ai giữ giùm tôi chút mộng thường?
Bây giờ những mùa xuân xứ lạnh
Hoa tuyết rơi rồi cũng... để thương

Tôi cất đi những mùa xuân xưa
Để làm kỷ niệm, để mộng mơ
Ở đây tôi có mùa xuân mới:
Tôi đón niềm vui của bốn mùa!

Edmonton, Xuân Tân Sửu 2021

Hồ Thụy Mỹ Hạnh | LÂM ĐỒNG, VIỆT NAM |

Hẹn Mùa Xuân Khác

THAM NGUYỄN

Không nhà trọ của chúng tôi chợt rộn ràng, khi chị Phương là con gái của thím chủ khu nhà trọ, trở về sau thời gian ở nước ngoài. Gia đình chị có người thân ở Mỹ bảo lãnh chị sang du lịch, thật ra là làm việc để kiếm tiền. Chị đi rồi về, về lại đi, rồi lại về. Cũng nhờ chị gói tiền về nên ba má chị có điều kiện xây vài căn nhà trọ, còn nhà cũ của ba má chị cũng được xây lại khang trang. Gia đình họ già từ đồng ruộng để làm chủ nhà trọ. Công nhận nước tư bản mau chóng "cải tạo" con người thành văn minh. Chị đã biến thành người khác, từ cách ăn mặc cho đến ăn nói. Chị mở miệng là là trợn mắt ngôn ngữ tày, ta loạn xà ngầu. Trước khi chị đi "du lịch", gia đình chị là giai cấp dưới trung bình, sau mấy năm được nâng thành... sang chảnh!

Lần này chị về lúc sắp Tết. Những thứ cần thiết được chị mang về cho gia đình đầy đủ. Bính keo thì khỏi nói, cứ như chị chuẩn bị mở sạp bán bánh kẹo. Má chị rất thân thiện với mọi người, nên trong khu nhà trọ ai cũng được nhận quà, người thì bịch keo, người thì hộp bánh, có người được chai dầu xanh có hình con Ó. Cứ thế nên ai cũng vui vẻ hồng nhàn và khen ngợi chị Phương giỏi, là con có hiểu biết lo cho gia đình. Ở đời không phải người ta thích nhận của cho, nhưng khi được người khác quan tâm biểu tượng thì tự nhiên cũng hồi lòng, hồi dạ nên tôi mới nói xóm chọt rộn ràng là thế. Tôi là người thân thiết

vời má chị vì là dân thợ lâu nhất ở nhà của họ, nên hẳn hẳn được chị gọi sang nhà chơi. Khi được gọi, tôi chạy vào nhà, liền bị chị “chỉnh”:

-Đi đứng như vậy không giống người sang, phải từ tốn...

Tôi gãi đầu:

-Em quen nên quên. À! Má em nghèo mặt rệp, sang cái nói gì.

-Sang, hèn là do mình. Có ai cấm mình tạo phong cách đâu.

-Đạ!

Tôi chẳng biết tạo phong cách như chị nói để làm gì, vì dân lao động chân tay như tôi cần cái áo hàng ngày hơn là hình thức. Cuộc sống không cho phép chúng tôi “vuơn lên tầm cao mới”. Chị nói với người nhà cho:

-Nhà ta tránh nói đến việc lo về cơm áo gạo tiền, chạy ăn. Vì những thứ đó nó làm cho mình bận rộn đi. Chỉ bàn đến giá vàng, da lơ...

Má chị nói:

-Đa lơ là đồ hà mậy? Ở, có vàng đúng là đồ lo thật. Nhưng nhà mình có vài chỉ vàng mà bàn giá cả làm chi.

Chị Phượng giải thích:

-Đa lơ là đồ là đồ *mamy*. Dù không có nhiều vàng, nhưng ai cấm mình nói?

Má chị chỉ “Ồ!”. Có lẽ bà ngại tránh cãi với cô con gái trẻ cọt đã chơi khó để làm kiểm điểm về cho gia đình. Từ xưa người ta đã biết dùng tiền giúp quyết định nhiều việc, ngồi thờ còn có thể hoán đổi nữa. Ở đây con bà chỉ nói về cách “lên đời” chứ nào có hỏn lảo chi, nên thói lệ nói gì nghe vậy cho xong. Còn tôi chẳng muốn nghe chuyện nhà họ mà cũng không dám dè dặt đi. Tôi biết họ quý tôi vì tôi... để sai, giờ nào tôi rảnh, sai vật việc gì tôi cũng làm. Chị bảo tôi:

-Phone đến quán phở *ó đơ* cho chị

một tô phở.

-Em không biết quán phở *Ó Đơ* chỗ nào ạ? Tôi bối rối...

Chị chép miệng:

-*Ó đơ* là đất sản! Khó quá dốt ỏi là dốt...

-Đạ... tại em không biết tiếng Trung quẹo!

-Đây là tiếng *ín lít*, chứ không phải tiếng Trung quốc!

Tôi lại gãi đầu, nhàn nhớ:

-Đạ! Chị đừng nói tiếng *ín lít* nữa ạ, em hông hiểu lại làm sai ý chị.

Tôi xách *gà mền* đi mua phở cho chị chứ không “*ó đơ*” gì cả. Tôi đến là khổ vì chị trợn gọng ngữ nhà nước lại với nhau như vậy. Mà cũng chẳng trách được, chị vừa du lịch từ nước ngoài về mà, phải khác với dân trong nước tụi tôi chứ. À! Mà tôi cũng từng thấy nhiều người từ nước ngoài về, họ định cư luôn và có quốc tịch ở nước sở tại, nhưng không nghe họ nói một tiếng nước ngoài nào, họ nói tiếng Việt Nam từ đầu đến cuối, nhưng họ đọc chữ nước ngoài vào vào như gió!

Còn chị Phượng, tôi không biết có đọc được như người ta không, nhưng chị nghe chị nói thôi, tôi đã thấy mình dốt quá rồi vì không hiểu. Tôi trách phận nhà tôi nghèo, bà má không cho tôi học đến nơi đến chốn nên thua kém người ta về một mặt. Tôi than với bác hàng xóm về cái dốt của tôi khi nghe chị Phượng nói tiếng *ín lít*. Bác bực miệng:

-Hén trường giớa hạc lỏm soang! Bữa dẹt chữ toàn nhà tiếng bồi thôi. Hối nớ giờ tau đũa nghe hén học hành chi mò, chữ nghĩa được mấy mùng, mà giờ toàn nửa tiếng Mỹ. Qua nớ hén học đũa chớ chếc chi hén giũa! -Nhưng con thấy chi biết cách ăn mặc rập dẹt...

-Ồ! Thì đi nước ngoài về thái ủa cũng đẹp rơa...

Chị gọi má chị là *mamy*, má chị

không ưng bụng nhưng bà không phản đối. Còn nữa, bà có một đứa cháu gái xinh xắn đặt tên Lúa để hoài niệm về những ngày còn sống nhờ đồng ruộng. Chị Phượng bảo tên đó nhà quê, đổi gọi là Mì Seo (Michelle), má chị quen hoài nên cứ kêu con nhỏ là mì xào, mì xào làm nó khốc um lên.

Cả nhà chả biết đường nào mà lán, vì không hiểu chi nói gì với cái cách đa ngôn ngữ như thế. Còn tôi thì chị nhờ một đảng tôi làm một nẻo!

oOo

Tiếng lành đồn xa! Nghe chị chịu khó, biết lo cho gia đình, biết hy sinh tuổi trẻ để tha phượng... kiểm tiến! Giờ xong nhiệm vụ thì tuổi cũng hơi hơi lờ mờ. Nhưng nhìn chung, ở thị trấn nhỏ này thì cũng ít người được như chị, nên có người muốn mời mai cho chị Phượng vì thấy chị cũng quá tuổi để hẹn hò do cứ đi nước ngoài làm việc! Còn chị cũng muốn kiếm một bến bờ để dừng lại nên đồng ý. Chị định bụng gặp đôi tượng mà hợp ý là “triển khai” tình cảm ngay. Chị nói chỉ cần người đó hơn chi một điểm nào đó là được, chị không đặt điều kiện cao vì ở tuổi của chị mấy ai còn độc thân. Trong khi đã đến lúc chị cần tạo dựng cuộc sống riêng cho mình rồi.

-Sân nhà mình rộng, *quần* này mình tổ chức *ba bê ki* (Barbecue) nhân thế mời mấy người quen đến ăn tiệc tất niên, cũng là gặp “người dơ” cho tự nhiên hơn. Chị lên tiếng.

Rối ngày dài tiệt cũng đến. Tôi được nhờ đến để phụ dọn dẹp, chị tay trang trí trong ngoài, rập thăm mỹ. Nói là tiệc tất niên nhưng ai cũng hiểu đây là tiệc tạo cơ hội cho “đôi trẻ” gặp nhau. Chị Phượng biết làm đẹp cho mình nên nhìn chị rất thu hút. Còn anh kia nghe gọi tên là Hoàng, cứ y như trôn sập đất nên tên họ mà ghép lại

thì thành tên một loài chim tương trưng cho vương quyền và hưng thịnh. Tôi nói với chị Phượng như vậy làm chị thích chí cười hoài. Tôi cũng vậy lay nên cứ xò rõ bên chị. Còn chị thì hét người này hỏi đến người khác xin ý kiến làm rồi um lên. Chị nói:

-Ai em sờ lấy đi!

Tôi đang đứng gần chị nên ngay nhiên hỏi:

-Dạ sờ cái gì, lấy cái gì ạ?

Chị trợn mắt nhìn tôi:

-Chị nói chị rất bận! Chứ sờ sờ cái gì.

Anh Hoàng thấy tôi đứng thộn ra bèn nhỏ nhẹ nói:

-Cò Phượng muốn nói là busy nhưng nhầm là lazy đó?

Chị Phượng giật mình như nhớ ra, mặt hồng ửng lên. Anh Hoàng cười, chừa thẹn cho chị:

-Ô! Nhầm là chuyện thường mà. Tiếng Việt mà ít nhắc tới đôi khi còn nhầm hướng chỉ tiếng nước

ngoài.

Chị Phượng bối rối không nói gì, chỉ "Dạ" nhỏ trong miệng. Anh Hoàng tiếp:

-Tôi cũng rất thích học tiếng Anh, nay gặp cò Phượng am hiểu thì hy vọng được học hỏi. Nhưng tôi có ý kiến thế này, ở đây mình nói tiếng Việt cho dễ hiểu nhé.

Chị Phượng lại "Dạ" vói về ngưng ngừng. Tôi lui đi chỗ khác cho hai người nói chuyện. Tôi có cảm giác rằng, anh Hoàng hơn chị Phượng điểm gì đó, khiến chị không còn cái vẻ của một người rất hiểu biết nữa, như vậy coi như anh đã "tiêu chuẩn" chị đặt ra. Tôi nghĩ: "Vây là duyên của chị đã đến rồi."

Tiệc có vui mấy rồi cũng phải tàn. Niềm vui của chị Phượng không ngờ cũng tàn theo tiệc, khi anh Hoàng về mà không để lại "tín hiệu" gì. Sau đó mấy ngày chị tìm tôi để "tạm sự loài chim... Phượng". Chị kể những ngày chị ở Mỹ, chị được thuê chăm sóc người già, rồi lại giữ trẻ con, có

bao nhiêu tiền dành dụm đều đem về để gia đình thoát nghèo. Ở đó chị gần như ru rú trong nhà, nghe người ta nói, chị bất đắc dĩ nói theo chứ thật sự không rành. Chị đau có thời gian để nâng cao kiến thức như mọi người, nhưng trở về chị nghĩ đủ sao cũng mang tiếng là người về từ Mỹ, không biết nói tiếng Mỹ sợ bị... khi dễ! Đó là lý do chị từ ra như thế. Nhưng anh Hoàng nói rằng "Tiền, vật chất làm cho người ta đẹp và sang trọng lên thôi. Còn giá trị, nhân cách thì tiền không tạo ra được, mà phải do cách sống. Cũng như muốn được người khác tôn trọng, thì phải cư xử có giáo dục, không phải do nói được nhiều thứ tiếng, hoặc mặc nhiều quần áo đẹp ...".

Còn chị Phượng tâm sự với tôi rằng, đứng trước anh Hoàng, sự hiểu biết của chị không là gì cả. Dù anh không tỏ ra là người có kiến thức, nhưng những gì anh thể hiện thì nhận thấy anh là một người chín chắn, đáng tin cậy. Giờ nhớ lại chị thấy hổ thẹn vì đã để lộ

sự học đòi không đúng cách trước mặt anh Hoàng. Điều gì làm chị suy nghĩ như vậy?

Chính tiếng sét ái tình đánh trúng nên chị thay đổi, tôi đoán thế. Tôi liền nói:

-Em thấy anh có vẻ thích chị, anh cứ nhìn chị với ánh mắt... triu mến! Chị Phượng lắc đầu:

-Không đâu! Từ hôm đó đến nay anh không cho chị cái hên nào.

Tôi nghĩ tình yêu đến quá vội vàng, để dãi thường chỉ xảy ra với người nông nổi. Còn anh chị đã ở vào cái tuổi chín nhừ rồi, có thể anh đang cần nhắc nhở sẽ từ từ tiến tới, chậm mà chắc. Chị cần gặp lại anh, để anh thấy sự tiến bộ của chị, còn chị thì hãy kiên nhẫn chờ đợi, tôi nói với chị như vậy. Chị Phượng chỉ cười buồn:

-Cò lẽ gì sẽ làm như thế!..

Mùa Xuân của đất trời đã ghé cửa từng nhà. Còn mùa Xuân trong cuộc đời chị Phượng tôi nghĩ cũng sẽ đến, nhưng không phải bây giờ... ■

TRANG VUI

BÁCH LÂN

Đào Duy Hòa | SYDNEY, AUSTRALIA |

2021-Porsche-Panamera-5

Màu Sắc Xế Hộp

Hàng năm, cứ vào khoảng rằm tháng Chạp, nhà nhà, người người tất tã chuẩn bị Tết. Từ ngày cúng đưa ông Táo về Trời 23 tháng Chạp đến 30 Tết, không khí mua sắm, chuẩn bị Tết càng rộn rịp hơn: dọn dẹp nhà cửa, lau chùi bàn thờ, mua vài chậu vạn thọ, cúc, mai... trang trí, thịt trứng, bánh tết, mâm ngũ quả... Những năm gần đây, nhiều nhà có dự của ăn của để còn đi sắm “xế hộp” du Xuân... Lần đầu mua xe hơi, nhiều người bối rối không biết phải chọn màu nào cho phù hợp với tuổi, “phong thủy”?

Nhân 3 ngày Tết Tân Sửu, xin được mạn đàm về ý nghĩa màu sắc “xế hộp” hầu quý độc giả.

Trong cuộc triển lãm xe hơi Auto Show diễn ra tại Detroit, Hoa Kỳ, một nghiên cứu được thực hiện bởi Axalta, ngành công nghiệp Mỹ chuyên nghiên cứu về màu sắc, cho thấy màu trắng là màu được người mua

xe hơi mới chọn nhiều nhất trong năm qua, với 38%; cao hơn hẳn so với màu đen là 18% và màu xám là 12%. Trong bảng xếp hạng được thực hiện từ 65 năm qua, đây là năm thứ 7 liên tiếp, màu trắng đứng đầu bảng.

Màu trắng rất phổ biến ở Châu

Ở một số nước Châu Á, màu trắng chiếm đến 2/3 doanh số xe hơi bán ra. Elke Dirks, nhà thiết kế màu sắc ở Châu Âu và Trung Đông của Axalta Coating Systems, công ty chuyên thiết kế màu sắc cho xe hơi có trụ sở đặt tại Philadelphia, Hoa Kỳ, giải thích: “Màu trắng không chỉ là xu hướng ưa chuộng trong ngành xe hơi, mà còn trong

ngành nội thất và điện tử. Màu trắng gợi lên sự tinh khiết, đơn giản, cảm giác hiện đại và cũng liên quan đến sự phát triển bền vững. Sau nhiều năm màu đen và màu xám thịnh hành, bây giờ là thời điểm của màu trắng”.

Xe hơi màu trắng đặc biệt phổ biến ở Châu Á, chiếm 58% ở Trung Quốc và 48% trên toàn Châu Á, vượt xa các màu sắc khác. Francois Roudier cho biết: “Ở Châu Á, mặc dù màu

trắng là màu của tang tóc, nhưng nó vẫn được coi là rất sang trọng và làm hài lòng nhiều người”.

Khác với Châu Á, ở Châu Âu, màu trắng chiếm ưu thế nhẹ nhàng hơn với tỷ lệ 25% thị phần, so với 22% của màu xám. Francois Roudier cho biết thêm: “Ở Châu Phi, màu trắng cũng chiếm vị trí hàng đầu vì lý do nhiệt độ ở châu lục này luôn ở mức cao. Ngồi trong xe hơi màu trắng sẽ ít nóng hơn xe màu sậm”.

Trái với dự luận, người tiêu dùng không tự hạ thấp mình khi mua xe màu trắng vì lý do kinh tế. Giá xe màu trắng không còn rẻ hơn xe các màu khác. Đôi khi, tùy theo xu thế, màu trắng tinh, trắng ánh xà cừ (blanc nacré), trắng đục mờ (blanc mat)... thậm chí còn đắt tiền hơn.

Xe màu xanh dương bán chạy ở Châu Âu

Màu đỏ được nhiều người chuộng ở Bắc và Nam Mỹ. Ở Châu Âu, màu đỏ ít được chuộng hơn. Ngược lại, màu xanh dương trở thành màu thời trang đối với các nhà sản xuất xe hơi Châu Âu. Chỉ cần xem tin tức công bố tại các cuộc triển lãm xe hơi thế giới để biết xu hướng chọn màu xe hiện nay. Nhiều nhà sản xuất đã chọn màu xanh dương cho những trang ảnh quảng cáo chính thức đầu tiên chụp những chiếc xe đời mới nhất của họ.

Porsche và Volkswagen đã chọn màu xanh dương cho chiếc xe dòng mới nhất là Porsche Macan và Volkswagen T-Cross. BMW và Audi chọn màu xanh dương sẫm đơn giản cho dòng xe mới nhất Serie 3 và R8. Hãng DS vẫn giữ màu xanh lục cho dòng xe DS3 Crossback. Ở Pháp, màu xám là màu phổ biến nhất từ 2 năm qua với trên 1/3 xe bán ra thị trường có màu xám bạc (gris argenté) hay xám kim loại (gris métallisé).

Sự thống trị của màu đen cao cấp

Ở Châu Âu và Hoa Kỳ, có sự chênh lệch giữa các phân khúc loại xe. Màu trắng được xếp ở vị trí cao đối với dòng xe kích thước nhỏ và chiếm vị trí khiêm nhường hơn ở dòng xe sang trọng và xe kích thước to, trong khi màu đen và màu xám tiếp tục thống trị dòng xe cao cấp trên toàn cầu.

"Không có gì đáng ngạc nhiên, màu của một chiếc xe có vai trò quan trọng trong quyết định

mua xe hay không. Ngày nay, không còn sự khác biệt đáng kể nào giữa nam và nữ trong việc lựa chọn xe", Francois Roudier nhận định.

Xe màu trắng tiêu thụ nhiên liệu ít hơn

Một nhận định khác: Màu sắc của một chiếc xe không còn thuần túy là vấn đề thẩm mỹ. Một chuyên gia về màu xe của Axalta, cho biết: "Màu sắc có khả năng phản chiếu ánh sáng nhanh nhạy có thể là màu thích hợp cho các loại xe không người lái, vì chúng dễ được nhận dạng bởi các hệ thống định vị và hệ thống điều khiển từ xa...".

Từ năm 2011, một nghiên cứu được phòng thí nghiệm công nghệ môi trường Berkeley, Hoa Kỳ, thực hiện, ghi nhận xe màu trắng tiêu thụ ít hơn 2% nhiên liệu so với xe màu tối.

Liên quan giữa màu xe và tâm tính chủ nhân

Về tiếp thị, màu sắc chiếm vị trí rất quan trọng. Các chuyên viên của Viện Màu sắc Pantone Color Institute, một doanh nghiệp Mỹ chuyên sản xuất biểu đồ màu tham chiếu để hướng dẫn các nhà sản xuất mỹ phẩm, máy in, ngành dệt may... đã chứng minh rằng màu sắc ảnh hưởng đến cảm xúc. Theo họ, màu sắc mà bạn chọn cho chiếc xe, sẽ nói như thế này, về bạn:

-Màu đỏ: Bạn là người năng động và muốn thu hút sự chú ý.

-Màu vàng: Bạn là người vui vẻ, thân thiện và có khiếu hài hước.

-Màu đen: Bạn là người thanh lịch và cổ điển.

-Màu trắng: Bạn là người tỉ mỉ và thẳng thắn.

-Màu xanh dương: Bạn là người đáng tin cậy và bình tĩnh.

-Màu xanh lá cây: Bạn là người tinh tế.

-Màu xám: Bạn là người thực dụng, thực tế.

-Màu tím: Bạn là người sáng tạo, độc đáo và độc lập.

Mỗi người thích một màu sắc riêng. Vì thế các nhà sản xuất có thể nhân cách hóa màu sắc và thậm chí có thể thiết kế xe 2 màu: nửa 2 màu hoặc 2 bên hông xe một màu khác với phần còn lại. Mọi sáng kiến đều được sử dụng để đáp ứng yêu cầu của người tiêu dùng. Ngoài ra họ còn hòa hợp màu của nội thất bên trong, có thể khác biệt nhưng cùng "hệ" với màu bên ngoài.

Ba ngày Tết, ngồi sau tay lái chiếc xe hợp mới mua, màu sắc ưng ý, đưa vợ con, người thân hay bạn bè du Xuân đi đây trong khí trời se lạnh, lòng cảm thấy phơi phới, lạc quan yêu đời...

Chiếc xe mới tinh khôi báo hiệu sự khởi đầu cho một năm mới Tân Sửu tràn đầy tài lộc và không ngừng thăng tiến. ■

Sơ sánh 2 chiếc xe đen thời của 2 nguyên thủ quốc gia

PUTIN
Giá
\$197,000,000
Aurus Senat limousine

Nặng 6 tấn
Dài 7 mét (23ft)
Cao 1.67 mét (5.5ft)
4.4 lít V8

TRUMP
Giá
\$2,000,000
The Beast (Cadillac One)

Nặng 8 tấn
Dài 5.5 mét (18ft)
Cao 1.78 mét (5.8ft)
6.6 lít V8

Trần Thị NgH | SÀI GÒN, VIỆT NAM |

Mười Phút Đỏ

Hai vợ chồng người bạn ở Hoom gọi điện khoe tại này sắp “tổ chức” gói bánh chưng rộn rịp đông đúc đến 3 người, thôi tạm gọi là vui đi.

Thì họ chỉ lui lui thúi hai người cao niên quanh quẩn trong căn nhà nhỏ được nhà nước

cấp ở khu định cư dành cho dân vượt-biên-tàu-vớt từ năm 1977 đến giờ coi như xem xém nửa thế kỷ, con cái ra riêng cả, buồn cứ nói là buồn, bày đặt rủ thêm một người vừa nghỉ hưu mà họ nghĩ cũng buồn như họ. Tổ chức gói bánh chưng rộn rịp đông đúc đến 3 người, thôi tạm gọi là vui đi.

Khách lấy chuyến Thalys 12 giờ 22. Lọc dục từ Gare du Nord Paris vượt 431 cây số đến ga trung

tâm Amsterdam lúc hơn ba giờ rưỡi chiều. Trời hơi sấm sập, đường sá ướt ướt như mới qua mưa. Chờ xe đến đón như đã hẹn trước, kẻ nhàn du đứng lơ ngơ trước nhà ga với cái va-li du lịch 7kg trong đưng vài bộ quần áo ấm, đồ dùng cá nhân và dăm món lặt vặt gọi là quà Tết để cùng chung vui. Đang hoang mang vì thấy chờ hơi lâu thì nhận được cuộc gọi của

bạn báo bà xã bị đột quỵ đang được cấp cứu ở bệnh viện; thời chịu khó tốn 10 ó-rô 52 phút bus, hoặc 150 ó-rô 33 phút taxi vượt thêm 43 cây số tự mò về Hoom đi, chìa khóa cửa để chỗ cũ, rồi từ từ mình tính tiếp...

Thật là ngại và khó xử, chẳng lẽ quay trở vô ga mua vé cho chuyến

Thalys chót khởi hành lúc 19 giờ 15 để về đến Paris gần 11 giờ khuya, y như chạy trốn, đơn giản chỉ để đỡ bán khoán cho bạn và cả cho mình. Chứ chẳng lẽ xở rở ở nhà người ta làm chi trong khi họ đang lu bu đại sự. Bánh chưng hầy dơi đấy. Khách xoay xoay cái vali một hồi thì quyết định thẳng tiến, băng qua chiếc cầu bắc ngang con kênh trước nhà ga trung

tâm, qua đến bờ kênh bên kia liền dứt khoát quẹo trái, bước chân xằng xái như có mục tiêu rõ rệt.

Lòng vòng hồi lâu mới thấy đường Oudekerksplein nơi tọa lạc ngôi nhà thờ nổi tiếng Oude Kerk/Old Church được xây hồi thế kỷ 13; từ năm 2007 có dựng thêm bên ngoài một bức tượng đồng được đặt tên BELLE của điêu khắc gia Els Rijkse. Không phải nhân vật Belle của *The Beauty and the Beast/Người Đẹp và Quái Vật*. Tượng mô tả một phụ nữ đang đứng ở bậc tam cấp, vai tì vào ngưỡng cửa chờ khách; trên một mặt bệ có gắn tấm biển khắc dòng chữ *Respect sexworkers all over the world/Hãy tôn trọng những người hành nghề mại dâm trên toàn thế giới*.

Mea Culpa, Mea Culpa/ Lỗi tại tôi, lỗi tại tôi. Lay Chúa lòng lành. Chỉ là mượn địa điểm nhà thờ làm mốc để lần ra xóm De Wallen, một trong những phố đèn đỏ ở Amsterdam ngoài Ruysdaelkade và Singelgebied mà trước đây khách đã có dịp đi ngang nhưng chưa tìm được lý do để ghé.

Những hồng-hồng-tuyệt-tuyệt-trong-tử-kính tự trưng bày với dáng mình ở nhiều tư thế. Đứng uốn eo, ngồi giang chân, nhìn thách thức, cười môi mọc. Tóc bạch kim, tóc đen, tóc hạt dẻ, tóc

nhuộm highlight. Da trắng sữa, trắng kem, trắng bạch tạng, ngăm ngăm, nâu nâu, ngà ngà, vàng vàng. Khách rà chậm tốc độ, lững thững kéo va-li 7 ký đi ngang từng ô cửa đúng tác phong *ngã lãng du thời quần thượng thiếu... lúc mà ta rong chơi không gì bổ buộc thì nàng hầy còn nhỏ của Dương Khuê*, đưa mắt nhìn thờ ơ các mỹ nữ, ra cái điệu không có chi cấp bách đến phải giải quyết tức thì dục vọng thâm kín.

Đi một lát thì lạc vào khu mỹ nam. Khung cảnh nà ná như thường thấy trong hình chụp quảng cáo các trung tâm luyện tập thể hình. Sáu múi, bốn múi, hai múi hoặc không có múi nào. Trong khi cung cách các nàng mếm mại oạt oạt như loài nhuyễn thể, các chàng biểu dương lực lượng giáp xác bày hàng đủ loại hải sản: cua, ghẹ, tôm hùm, tôm càng. Khi thấy tín hiệu rù rề sột sắng từ một cửa yếm vườn, khách cười già là rồi lát đặt đánh vòng hình chữ U trở lại đoạn đường vừa mới đi qua.

Hỏi thăm nhiều người trong khu vực, cuối cùng gặp một bà sồn sồn đáng về dân địa phương đang đẩy chiếc xe nói quá tải, thoát nhìn tưởng có trẻ sơ sinh bị chôn sống bên dưới những bao, gói, hộp, bịch đựng các loại hàng hóa mua ở siêu thị, nhưng không phải vậy. Bà ta nhún vai lắc đầu nhưng lại giờ ba ngón tay lên rồi chỉ xe xéo qua

phía bên kia. Xem đồng hồ thấy gần quăm mà đã 18 giờ 20, khách chán chờ vài phút, loay hoay giải mặt mà *ba ngón tay* của Da Vinci trỗi khi băng qua đường.

Đó là một hôm nào với hai dây nhợ sần sật lên vách, tuy chiều chưa xuống hẳn nhưng đã lác đác đỏ đèn. Ánh sáng màu huyết dụ ở từng khung cửa gợi nhớ *Dại Hồng Đăng Lưng Cao Cao Quái* của đạo diễn Trương Nghệ Mưu. Ở cửa thứ ba bên trái đã buông kín tấm màn dày, hắt ra một mảng đỏ bầm - hẳn các đôi tác đang hành sự, ở thứ ba đối diện có ông trung niên vào bước xuống bậc tam cấp; người đang vịn rềm cửa là một cô gái Châu Á nhỏ thỏ, tóc đen mun da bánh mật. Khách nhào tới, sợ huột mất cơ hội.

Hai người nhìn nhau một khác. Trong khi khách lúng búng bập bập môi tìm chữ, cô gái điểm đậm môi bằng tiếng Anh:

Hôm nay tôi không làm việc sau 18 giờ. Tôi không tiếp khách không có hẹn trước. Tôi không phục vụ người....

Tôi sẽ trả đúng 70 o-rô cho 10 phút theo khung giờ làm việc trong ngày và giá thì tưởng đã tham khảo...Trong thời gian này có không phải làm gì cả....

Chỉ có Trời biết khách vãng bủa một cách thiếu tự tin. Cô gái lại một bước, nhìn cái va-li rồi quết xoẹt ánh mắt hơi

dữ lên toàn thân người đôi diện; tuy nhận thấy khá an toàn, cô vẫn lần cúi chỉ như muốn đồng của tắt đèn. Khách hồi hải nôi, vẫn để đặt đứng tiếng Anh:

Nghe nói cô là người Việt duy nhất ở đây. Tôi cũng người Việt nè. U... tôi đang đi tìm một đồng hương làm việc trong khu này...U... tôi cũng hơi lờ lờ đường, nhưng sẽ lấy chuyển 19 giờ 15 để về lại Paris...Tôi chỉ muốn....

Không để khách dúi lời, cô gái bông nói, giọng đôi thoát:

Tôi không phải người Việt, càng chắc chắn không phải đồng hương đồng bào mà bác đang tìm, nhưng sẽ biết tiếp mới khách có cùng màu da, cùng...

Chưa hết lời, cô nép người cho khách bước qua rồi khép cửa kéo màn.

Khách đặt va-li ở góc tượng, lưng bưng cửa biết ngồi đầu vì trong căn phòng khoảng 9 mét vuông chỉ vón vện cái ghế dài chân cao đặt cạnh khung cửa be be, hình như là lối vào nhà về sinh vì thấy ánh lờ mờ góc bốn rửa mặt bằng sứ trắng. Cô gái cài cửa xong quay vào chỉ cái ghế mời khách an tọa, đoạn ngồi ghé ở mép giường. Tuy có từ giới thiệu mình không phải người Việt, khách lướt mắt quan sát thấy cô chiếc nón lá mỏng trên tường bên cạnh một cây đàn tranh, kiểu ...

trung bày đặc sản quốc hồn quốc túy tạo dấu nhấn nhằm quảng bá du lịch - như người Hòa Lan với guốc gỗ, trang phục dân tộc và cối xay gió, người Tây Ban Nha với flamenco và đấu sĩ bò tót, người Ý với pasta, vespa và gondola v.v. Lại có cả một kẻ treo chung tượng Phật thạch cao ngồi kiết già dưới góc bó đề, lòng bàn tay ngửa thư thái nâng niu một xấp mỏng danh thiếp mang tên Elkwi. Chắc nghĩ có lẽ không còn gì để đề dặt, cô gái bông đôi sang nói tiếng Việt, giọng nửa Bắc nửa Nam hơi khàn khàn khao khao, thái độ khách hân lúc ban đầu:

Hôm nay 30 tháng Chạp âm lịch, em đang băng khuang nhớ nhà.... nên chợt mêm lòng với ...u...đồng hương. Đang định đóng cửa về sớm để mua một ít hoa quả cúng Tết. Bác đi đâu mà bị lỡ đường?

Lòng lăm lăm gọn, khách nói:

Cám ơn em đã đồng ý tiếp. Tôi có hẹn với gia đình người bạn nhà ở gần hồ IJsselmeer, Hoorn nhưng vừa tới Amsterdam chiều nay thì làm việc đành phải đổi chương trình, quyết định quay về Paris. Trong khi chờ xe lửa, tôi nhân tiện đi tìm người quen nghe nói làm việc ở xóm De Wallen. Ủ...tôi thật tình không có nhu cầu chỉ cần được giải quyết.

Cô gái cười tươi:

Hơn ba năm trong nghề, nhìn thì biết. Người quen

của bác làm gì, tên gì? Ở đây làm nghề này đúng là chỉ có mỗi mình em người Việt.

Tên Elkwi thì khó biết em là người ở xứ nào.

Elkwi hay L.Quy là chữ viết tắt tên Việt của em: Lâm Quỳnh, thật ra cũng chẳng phải tên khai sinh. Hơi khó đọc khó nhớ nên em chọn nó lại cho gọn. Với lại em cũng không muốn ai biết rõ tông tích. Các đồng nghiệp đã sặc tọc quanh đây cũng vậy, thật khó thổ lộ với gia đình. Em về sớm này vì đời dài đũa thối.

Khách khựng lại mấy giây rồi sấn thế ngồi, nhữ thế đang điều chỉnh chỉ để bên trong chứ không phải bên ngoài:

Nghe nói 70% các anh chỉ em ở đây không phải dân bản xứ. Họ đến từ Châu Phi, Nam Mỹ....

Có cả Nga, Romania... Không cần băng cáp hay giấy phép chuyên môn, chỉ cần vốn tự có, miễn sao làm theo pháp luật quy định bằng cách đếm số khách hàng để đóng thuế thu nhập đầy đủ cho nhà nước. Công việc này rất mệt mỏi, đòi hỏi nhiều kỹ năng, đòi hỏi nguy hiểm vì bị bạo lực nhưng nó giúp trang trải được chi tiêu hàng tháng, có khi còn để dành được một nhúm lúc đồng khách, lại không phải làm việc dưới quyền ai... Em thuê có định phòng này theo hợp đồng dài hạn nên có thể bãi từ tay ghì.

Nói đến đây cô gái nhoeo miệng cười khoe

hàm răng sạch, đồng thời làm hẳn sáu hai rãnh quanh khỏe mới khiến có thoáng chút trông như già thêm mấy tuổi. Khách thấy lẩn cấn không tiện hỏi thêm vài điều để nhậ nhận rõ có gái đẹp như thế:

Em nghỉ học vì không bất kíp chương trình mà năm cuối và vì cha mẹ ở Việt Nam, do làm ăn thua lỗ, không còn khả năng tiếp tế tài chính, mà em thì không muốn quay về, cũng không muốn gia đình vì em phải mang nợ - dù ở nghĩa nào. Họ hoàn toàn không biết em đang ở đâu làm gì.

Khách thờ nhề nhẹ, có nên hỏi để ghim cảm xúc. Đây đúng là cô bé ở Tân Phú có cha mẹ buôn bán hoa quả ở chợ quận. Thảo nào khi này lại nổi đến hai chữ "hoa quả" em như tự ghen, hay là mình tưởng thế, khách lăm lăm tự hỏi. Lăm trước về Sài Gòn thăm nhà, tình có gặp hai ông bà bán trái cây ở chợ Tân Phú 2; đánh hơi thấy khách có mùi ngoại tuy không biết về từ miệt nào, họ vốn và nổi thach mới, hay vốn rồi có thể con gần 22 tuổi tên Lâm Thị Quý đang tu học ở Hoa Lan không biết sao bắt tin đã vậy; đoạn nhò giọng rầu rầu, *nghe người ta đồn nó xin được việc ở phố đèn đỏ xóm nhà thờ mà không biết cái xóm đó ở đâu, làm nghề gì*; *gì thì gì cũng phải...* Ai hiểu chuyện nghe vậy hai thấy trong lòng ại ngại giùm. Tuy họ không hề

nhớ và, khách vẫn tâm niệm hôm nào có dịp sẽ đi loanh quanh tìm thứ, tò mò thôi chứ chẳng biết để làm chi. Nay biết rồi cũng chẳng biết phải làm chi tiếp theo. Mà có chắc gì Elkwi là Lâm Thị Quý. Khách xem đồng hồ tự nhủ 10 phút thì cà kê để ngóng quái gì được, may, có thêm tiết mục hành lạc chắc cú sẽ kéo lãng nhãng ra một lúc nữa, đành tặc lưỡi nói:

Tôi có mang theo ít quà định Tết gia đình bạn ở Hoorn nhưng thay đổi lộ trình rồi; giờ trẻ quá không còn mấy tí thì giờ để đi tìm gặp người quen, thời xin gửi biểu em chút bánh trái cho vui. Chiều 30 bên nhà đường phố thường vắng vẻ buồn hiu, chợ cuối năm đầy rác rưởi với hoa quả héo giập - không tính bơ sinh hoạt bình thường như ở đây. Ai cũng buồn bã về nhà quây quần chuẩn bị cúng Giao thừa. Dù sống ở đâu trên địa cầu thật khó quên không khí Tết ở nhà, thường xôm tụ từ nhiều ngày trước; nhạc Xuân rộn ràng, chợ hoa tấp nập, người òm cành mai kẻ vịn cành đào chờ xe gắn máy xẹt tới tạt lui nhộn nhịp trên đường phố, nhìn toàn cảnh y như rừng hoa di động; rồi mùi nhang đèn, mùi xào nấu thơm lừng hành tỏi, cả mùi bột giặt Viso pha loãng để chùi rửa tổng vệ sinh nhà cửa đón năm mới...

Cò gái đan xoắn mấy ngón tay lại, mắt cụp xuống, sực sực khóc.

Khách đứng dậy bước

đến góc tường, ngã vali cho nằm trên sàn nhà, mở dây kéo, lôi ra ba xấp bánh trắng một bịch măng khô một cây chà quế một ký giỏ lụa mua ở Paris Store hôm trước khi lên đường, xong đặt tất cả lên kệ treo, cạnh tượng Phật, tiện tay nhón lấy một tấm danh thiếp. Trong khi cò gái đang hi mũi chùi nước mắt, khách nhẹ nhàng chúi 70 ơ-rô vào chiếc hộp vuông không nắp đặt trên cái bàn thấp cạnh giường. Cò gái ngước lên, mắt mũi tèm lem, giọng thảng thốt:

Ấy chết, em không lấy tiền của bác đâu!

Coi như lì xì lấy hên đầu năm. Tính luôn mấy quăng lạng hơi lâu, mình có hơi lỗ 10 phút quy định! Giờ tôi phải ba chân bốn cẳng trở lại ga, may ra bắt kịp chuyến xe chót. Thời em ăn Tết vui vẻ, giữ gìn sức khỏe, làm ăn phát tài.

Nói xong mấy chữ cuối khách mới biết mình quăng lạng hơi lâu, mình có hơi huế. Hai người phụ nữ - một chín héo, một chín rực - từ giả ở cửa trong màu đỏ đã nhuộm rực con hẻm, thậm chí có nằm cả tay nhau. ■

TRẦN ĐOÀN NHO

mừng tuổi

tôi gửi biểu em thêm một tuổi
một tuổi tươi ngoan một tuổi hồng
một tuổi chao qua, đời nhẹ hắng
chạm vào, mềm, thơm, giọt tuyết tan
tôi gửi biểu em mỗi tí tôi
dối chút buồn lạ trút niềm vui
vài câu hờn xa sang nỗi đợi
như một đầu năm lừa thua lời
tôi gửi biểu em sợi lè loi
mảnh, thon, gầy, nhẹ, ngán, chơi vui
em có thể giấu vào lồng ngực
hay một chỗ nào... không có ai.
em nhé, mùa xuân còn trũng nước
chờ, lâu, tôi xé miếng thời gian
đáp lên từng mảng, ngồi, thăm thẳm
chợt thấy mình xanh biếc hoàng hôn.
cái thườ cũng em gây cuộc nhớ
bên này tôi lửa đảo bên kia
trái cảm, tôi chia từng phình mỏng
cần, thôi, lại nếm, rất vụng về
mỏng mỏng, tôi ra ngoài quăng trống
vẩy chào từng chuện hẹn qua nhanh
tiếc nhau, ừ, tiếc nhau, đời mỗi
nhìn lên chấp chới một thỉnh không.
Em hãy hôn nhiên cảm tuổi mới
Tôi thì, tôi cứ cũ, vậy thôi
Đất trời vậy hăm niêm to tương
rất bức, tôi bền lặng lẽ tôi.

Ban Mai

| QUI NHON, VIỆT NAM |

Xuân Tĩnh lặng

*"Quê nhà xa lắc xa lơ đó
Ngành lại tha hồ mấy trống bỏi"
(Hành phương Nam - Nguyễn Bình)*

Bên ngoài khung cửa là hàng cây cổ thụ cao vút. Chúng kiêu hãnh như các hiệp sĩ đứng mảnh trong tiểu thuyết "Ba chàng ngự lâm pháo thủ" của Dumas cha. Tôi thường ngắm bầu trời trong xanh trôi qua dưới những tán lá vàng lấp lánh nắng chiếu tím thắm. Nơi này yên bình đến nỗi

tôi chỉ nghe tiếng gió chạy trên cỏ, tiếng mưa rơi tí tách ngoài khung cửa.

Mùa Đông lá rụng vào cuối Thu, tàn cây trơ xương vượn mình trong gió tuyết, hôm nay -4 độ C. Mặt trời ngủ dậy muộn, giữa trưa những tia nắng vàng mong manh cũng đủ mang nhựa sống cho đôi chim gọi hừng trên cành, chúng đứng im nhìn nhau, cỏ nằng hay

Những cánh chim bên ngoài cửa sổ...

anh chàng bắt đầu chiêu trò quyến rũ.

Bên ngoài khung cửa ngày nào tôi cũng thỏa sức ngắm đàn chim bay lượn. Có lẽ đây là nơi tôi thấy chim nhiều nhất từ trước đến nay. Chúng thường đứng thành hàng dài dài trên các mái ngói, suối ẩm dưới ánh mặt trời hay sà xuống bãi cỏ tìm thức ăn. Nhiều đến nỗi, lần đầu tiên tôi choáng khi hơn 9 giờ đêm, về muộn, đi ngang dưới hàng cây, một loạt tiếng đập cánh của đàn quạ như một đám mây đen bao phủ làm tôi kinh hãi như lạc vào phim kinh dị. Ở Châu Âu, quạ sống trên mái nhà, những con quạ đen mà người Việt thường mê tín điểm gỗ, thì nơi này sống bình yên như chim bồ câu. Người ta thường vứt vụn bánh mì trên sân, trên cỏ cho chúng.

Những ngày cuối năm ở Châu Âu tuyết bắt đầu rơi. Không

gian một màu trắng xóa.

Sài Gòn giờ này đang 32 độ C. Cái nóng hừng hực lửa của miền nhiệt đới vẫn không nguôi giảm vào mùa này. Trong phòng hồi sức cấp cứu, anh Hai tôi đang nguy kịch. Em trai tôi đang làm hết sức của mình, với vai trò của một bác sĩ. Ngoài hành lang bệnh viện, người nhà tôi nóng lòng đi đi lại lại.

Mẹ tôi giờ này ở quê nhà chắc không ngủ, bà sẽ khóc cho thằng con trai mà bà yêu thương, trong nỗi sợ hãi cô đơn như ngày ba tôi mất.

Giờ này con tôi đang tối mặt tối mày cho mùa thi, bé Alex thì khóc quấy sốt mọc răng không chịu ăn cả tuần.

Đã gần ngày chạp mả, không biết anh chị nào đi lên mộ ba nhỏ cô, ba chắc là mong lắm.

Hôm vừa rồi, anh Hai nói, Hè này sẽ rủ anh chị Liêm Vân đi

Châu Âu qua nhà Mai ở rồi sẽ sang Pháp. Paris là mơ ước được đặt chân của anh thời trai trẻ, giờ đây anh muốn thỏa ước mơ.

Nhà toàn lũ con gái, có ông anh đầu nên lủ em tha sức bắt nạt. Anh hiền lành chưa bao giờ la mắng tụi em. Có ông anh đẹp trai hào hoa, thời trẻ các cô nâng điều đứng. Đến nỗi có thời anh học ở Đà Lạt, mẹ lên thăm phát hoảng vì sợ có nàng người Thái bỏ bùa mê.

Mùa Hè năm nào đó tôi không nhớ, anh mua cho tôi một cái áo khoác trắng bằng lông cừu, tôi mê với cái váy hồng mà tôi thích. Tấm hình chụp cả nhà mùa Xuân năm 1975 tôi còn lưu giữ. Cái áo khoác tôi quý biết bao đã bị người ta vào nhà lấy hết đồ sau năm 75, khi nhà tôi đi tàn.

Điều khiếu vũ đầu tiên tôi biết

Gia đình tác giả trước 1975

là party anh tổ chức ở nhà với những người bạn trên tầng hai cùng với các anh con bác Phó Biên lý tòa án ở Sài Gòn ra chơi. Chị Tư mặc chiếc váy da hội màu kem lấp lánh tới mẹ. Ngày ấy tôi chỉ đứng tựa cửa bên ngoài nhìn lên chứ không được tham dự. Những quyển

tiểu thuyết trinh thám Z28 gay cấn, hấp dẫn; những cuốn truyện kiếm hiệp Kim Dung đầu tiên tôi đọc là đọc ké của anh, rồi sau đó ghiền, rồi mẹ khi nào không biết.

Mỗi lần Giao thừa, đốt pháo là trong trách của anh Hai. Mấy ngày trước ba nói các phong

pháo lại với nhau cho dài, xen kẽ các loại pháo tổng rồi hong khô trên sân thượng. Ba nói chờ thành Hai về đốt cho nổ giòn khỏi bị lép. Có lẽ cũng gần ba mươi năm rồi tôi không còn nghe tiếng pháo đi đúng nó đem trừ tịch, tiếng pháo thiêng liêng tiễn năm cũ, đón năm mới đem niềm vui hân hoan đến cho mọi nhà. Tiếng pháo đêm trừ tịch ở Việt Nam đã theo tôi suốt những năm tuổi thơ giờ chỉ là kỷ ức.

Đêm nay, một đêm thật dài.

Hòa Lan, đêm Giao thừa

Mùa Đông Châu Âu toàn một màu xám lạnh, tuyết phủ khắp nơi, hàng cây trơ xương, vượn cảnh trong gió hú. Năm nay mùa Đông thật buồn giá. Lâu rồi mới nghe lại tiếng pháo giòn vang trong đêm Giao thừa, nhà nhà đốt pháo, người người đốt pháo không gian vỡ òa trong tiếng đi đùng, tụi nhỏ í ới mặc áo khoác ra ngoài sân trước nhà cùng hàng xóm thì nhau bắn pháo hoa.

Đêm nay nằm nghe tiếng pháo xôn xao nhớ một trời tuổi nhỏ. Ngày ấy đàn con 9 đứa, ba mẹ

già công lung tuổi nắng trong xào trộn bể dâu, trong điều tàn chinh chiến. Vậy mà cũng qua, vậy mà cũng nên người. Ba tôi đã xong một đời, mẹ tôi giờ như chuỗi chín cây và tôi trần trọng từng ngày...

Thời gian qua mau, thời của tôi cũng đã trôi qua hơn nửa đời người. Tôi cũng vượt qua bao nỗi đắng cay trong một xã hội cộng sản "bề quan tòa căng", thời bắt đầu mở cửa tranh tài giữa các con tôi, thời của không gian phẳng, thời bùng nổ của mạng thông tin, thời của mối quan hệ ảo, người với người làm bạn với facebook, viber, zalo... Thời của mối quan hệ cộng đồng gắn kết trong trò chơi nhảy lò cò, chơi ô quan, chơi trốn tìm, rồng rắn lên mây của trẻ thơ đã lùi vào dĩ vãng.

Đã qua rồi việc mưu sinh với bọn bé chổng chát, những lo lắng trong đêm khi con ốm con đau; dạy con nên người trong một xã hội nhiều nhưng. Vì là người "bền thua cuộc", nên tôi đã luôn dạy con nỗ lực vượt thoát bảng cái dẫu của mình. Và từ trẻ đã tìm được học bổng

Mùa Đông ở Hòa Lan

toàn phần của chính phủ Châu Âu bước ra ngoài thế giới.

Giờ đây các con tôi đã có đủ trí thức, tự mình bay trong bầu trời tự do và có đời sống riêng của chúng. Và tôi bắt đầu phải học cách buông.

Buông.

Buông những trăn trở về tương lai của các con; buông những nghĩ suy sáu muộn có đơn khi về già; buông vì cuộc đời này rồi ai cũng vậy. Buông để bắt đầu sống cho riêng mình, làm những điều mình yêu thích.

Tiếng chuông nhà thờ vang vang trong đêm, tiếng tui nhỏ đến ngực theo nhịp kim đồng hồ. Đã bước sang năm mới, ngoài khung cửa pháo hoa được bắn trên bầu trời lạnh giá những chùm ánh sáng rực rỡ nhiều sắc màu, đây là lần đầu tiên tôi đón Giao thừa nơi xứ lạ, tâm hồn tôi thật tĩnh lặng. ■

Các bạn của con gái tác giả đang học và làm việc tại Hòa Lan, tụ họp tại nhà ở Groningen, tập gói bánh chưng dịp Tết 2016

Em trai học ở Bồ Đào Nha qua Hòa Lan ăn Tết năm 2016 tập gói bánh chưng

Hồ Đình Nghiêm | MONTREAL, CANADA |

BẢO HUÂN

Dâm But Hoa Phai

Như đa số các căn nhà ẩn mình trong Thành Nội, gia cư Mít có sân trước có vườn sau. Nhà nằm trong kiệt, lối đi nhỏ, hai bên trồng dây chè tàu thể hàng rào,

đôi chỗ có chen vài cây dâm bụt đang nở bông màu đỏ làm vui mắt. Về kêu vang rân mùa Hè, cốc nhái ếch ương dầy nghiêng năm canh mùa Đông. Hai mùa cứ thế vận hành trôi, dấu chân để lại trên mái ngói dầy rêu xanh và vách tường

phải quét lớp vôi mới mỗi độ Xuân về.

Mít học lớp đệ Lục trường Nữ trung học Thành Nội. Trình độ ngang nhau, có điều tôi thi học ở trường Hàm Nghi do bối phận chia rạch rồi chuyện “nam nữ thọ thọ bất tương thân”.

Lục Văn Tiên (?) cũng có nói: “Khoan khoan ngồi đó chờ ra, nàng là phận gái ta là phận trai”. Nhà tôi cưới kiệt mà nhà Mít nằm đầu đường, khoảng giữa lọt thỏm căn nhà có treo tám bảng “coi chừng chó dữ”. Bộ hành đi bên ngoài có rón rén cách mấy cũng bị nghe phải tiếng sủa đột ngột, đe dọa thêm giọng găm giữ như kiểu nó đang nhe nanh. Ở Huế ưa dùng chữ “không có ràng mó” thì nên xét lại giùm cái kéo có ngày sẽ bị chó cắn. Răng lõm chồm hai

hàng, rằng lại nói không có rằng. Rứa lữ lữ hân cần tui thì o biết tỉnh lằm rằng?

Tôi thọ thọ tương thân với Mít đều đều, nằm bần tay sờ bần chân là chuyện như cơm bữa. Lý do chính đáng là ba mẹ Mít đều anh tôi sang dạy kèm Toán, Đại số, Lý Hoá cho Mít, tiện thể anh lời có tôi theo, một công đôi chuyện. Anh nói to: Sách vở thương chỗ không ai thương mô nghe. Ba của Mít gặt gù. Mẹ Mít thì coi bộ không lọt lỏ tai: Rứa mà lâu nì tui chỉ nghe “cơm thương chỗ không ai thương”. Anh tôi nói nhỏ: Thì cho sách vở thương một hồi, lập công trạng đầu ra đó mới nhường cái thương cho cơm sao. Ba của Mít hô: Nói phải đi!

Mít chỉ là tên gọi ở nhà, ra khỏi đường kiệt, đi tới trường Mít mang một danh xưng rất Huế: Sáu Đông. Thành nội có trồng nhiều cây mù u, nghe cũng ấn tượng mà chẳng hiểu sao tôi không được ba mẹ đặt cho. Tháng mù u ơ! Hân bị mù nèn và đầu vô cây (sáu đông) để bị u đau. Có thể vì nhà toàn con gái nên mẹ của Mít thường nói với tôi: *Tau coi mi như con cháu trong nhà, cứ tự nhiên*. Bà luộc sắn khoai, kêu bằng tám bố, bỏ trong rổ mang tới bần học: Thời đi, ăn lấy thảo. Tôi tức cười chỗ vô eo Mít: Khoai sắn học chứ không ai thương mô. Mẹ Mít cười: Thằng nì ngó lựt lựt khô khạo rứa mà thiệt sáng da chỗ đứng tương bố! Mít nói: Ăn cho tôi, ừ nhai ba cái thứ nì không sướng chút chi cả, chưa kể là có khi củ sắn lằm mình say. Mi đang thèm thứ chi? Tôi ngó Mít đang đút khúc sắn vô

miệng: Thèm ăn mít. Họ nói thơm như mít mít thì quá đúng. Mít rầy rà: Đùng đùng chạm nghe, *tau* tên Mít đó. Tôi ngó Mít: Rứa mới nói, đũa hun miếng coi có thơm không? Ủa hun chỗ mô? Má hí? Tôi hun má Mít, phát biểu cảm tưởng: Cũng rứa thôi, có thơm tho chỉ mô hề! Tôi ngó vô ngực Mít. Đó ba de, hoang đế sợ, liệu hồn *tau* mếc anh mi à nghe.

Rồi Sáu Đông đổi qua học bên trường Đổng Khánh, chỉ cách một con sông ngắn đôi mà chừng như ngỡ đã xa xăm. Nghe đồn mấy thằng ở Quốc Học bỏ công ve, đi theo nói bóng nói gió nói gần nói xa Sáu Đông ời Sáu Đông hỏi, ai đặt tên em khiến anh sáng quắc chiếu quay. Sáu Đông cố bực mình hay không thì chẳng rõ, nhưng điều để nhìn nhận, chính cái đuôi luôn đi theo ấy vô tình đã làm thay đổi ít nhiều dáng vẻ Sáu Đông mang trước đây. Bắt đầu lạnh lùng, bắt đầu xa cách, bắt đầu “người lớn”. Không mi tau nữa, thôi ấy với mình, xin hãy gọi tên nhau nhưng cảm kêu Mít ở nơi công cộng. Có bữa mẹ sai: Mít, con ra chợ Đổng Ba mua cho mẹ chực nem trẻ, còn dư tiền thì lựa mua chiếc nón bài thơ mà đội. Và như vậy Sáu Đông reo gọi tên tôi, có sắn xe đạp đó, chỗ Đổng đi chút nì. Tôi luôn là đứa được Sáu Đông tin cậy, nhờ vả mà chẳng cần rừn rựn lương tâm, đã an lòng khi muốn vượt qua tình bạn lãng

giếng, mơ hồ thức dậy một thứ gì khác thể bằng vòng tay ôm trước bụng tôi, nằm ngón câu vào vai áo. Hy vọng còn thừa tiền để tự mình làm một bữa cơm hàng cháo chợ. Thân thể Sáu Đông giờ đây đã toát ra hương mới lạ thường, phải chăng vì tóc gội bồ kết? Vì giặt lá sau vườn đun vào ấm nước sôi rồi hòa tan trong chậu sắn để đem hôm tắm tẩy kỳ cọ mịn da non. Chính vì thế, Sáu Đông thôi đại khờ như ngày cũ, thôi đưa má ra cho tôi hun. Cũng chính vì vậy mà lần hương thơm chôn cất sau áo xống kia đã khiến tôi dần vật, dề xuống, trán nước bao nôi thêm muốn. Tôi nghĩ, tôi yêu Sáu Đông, yêu một cách... mù u.

Tôi ngồi trên yên xe, chống một chân nghe Sáu Đông phát mệnh lệnh: Đứng y chỗ nì đợi Đông, vô chợ không lâu mô. Bỗng dưng lựa là khuất chìm chưa lâu thì nghe một anh chàng nói sát bên hông: Mi là chi của người đẹp? Có bà con họ hàng chi không? Tay hân kẹp điệu thuốc cháy phàn nữa, điệu bộ ngang tàng, giọng điệu phách lòi như cảnh sát đang hỏi cung tội phạm. Hân cao hơn tôi, có thể hân học hơn tôi tới hai lớp. Hân có vẻ xấu trai con nhà trung lưu học lực thường thường bậc trung. Tôi lăm thinh, tôi có quyền cảm lạnh. Bật vô dón, cảnh sát có đập bàn de net tôi cũng chẳng muốn khai. Nếu mi là người tình của người đẹp

thì tao khỏi mất công tán tỉnh, đã hiểu chưa? Nói với người đẹp là anh Lưu xin kiếu. Hân hơi khỏi cười, ném mẩu thuốc cứt xuống đất, chà đạp rồi bỏ đi. Giã thử tôi đồng vai Sáu Đông, tôi cũng nghiêng nón che mặt chẳng thêm nhìn “anh Lưu” tôi nữa con mắt. Người chỉ cục súc quá! So ra thằng tôi ngó dạng hơn nhiều. Hân hiền khô, hân chịu nghe lời, lúc trước hân thèm mít mít, không biết bày chừ hân thèm mít chi? Cam? Bưởi?

Sáu Đông đã trở ra, tay đong đưa cái bao ny-lông đựng nem trẻ mà chẳng thấy nỏ bài thơ ở mô cả. “Em” nói một câu nghe cần động: Không sắn nỏ, để tiền tự mình chớ nhau đi ă. Phải trả công “chứ” xe thô nì không thôi lẩn sau hết cây nhờ. Thích ăn chi. Sáu Đông đáp! Vô ngồi quán hân hỏi chừ chừ ăn trong chợ lằm rui bỏ kiến dạp. Mất vẻ sinh đề sợ. Và rồi lại mất vòng tay ôm, đó mua cho mẹ thì mốc vào ghi-dòng xe cho thông thả. Một tay quàng thăm thiết đã sắn sinh nhợ nhận, ít nhất cũng lằm Lưu nhà ta mới huệ khí, nần lòng rút lui. Tôi nỏ, Đổng ăn chi nhai ăn nấy, lựa chọn là quyền của Đổng. Trời chần nằng lừ trên đầu nhưng Đổng từ chối mới cần che, quyết định dùng tiền đó để qua Quán Ngự Bình cùng ăn bánh bèo bánh nậm bánh bột lọc bánh ướt. Có lẽ đời người sẽ tự chia từng

cột mốc kỷ niệm mà hẳn từng sống qua. Tôi đang hưởng lấy một kỷ niệm khó phai với Sầu Đông. Tôi an ủi cay đến nỗi phải chảy nước mắt, ở lưng quần Sầu Đông có ràng giữ một cái khăn tay, chiếc khăn gấp làm tư, mớ rộng, đưa lên chậm, ngọt ngào thơm như mùi mít.

Chiến tranh tàn phá, gặm nhấm dần, để nỗi kinh hoàng nó lẩn trốn khiến chúng tôi phải lạc xa nhau trong cuộc đi tản thất kinh hồn vía. Mạnh ai nấy chạy, chạy bá thổ, chẳng đủ thời gian trông lui thối lui vĩnh biệt. Đã chẳng còn một hy vọng nào nữa, bầu không khí kia đang bị chiếm đoạt, hút đi bao đường phố.

Người ta sống với lắm rối rắm hoang đường bóp nghẹt chút tự do riêng tư. Người ta tiếp cận với ngoại ngôn, với giáo hoạt, xảo trá. Nếu còn sống chút hy vọng nào, thì tôi, niềm trông mong có lúc gặp lại Sầu Đông đã vừa thành tựu. Xa nhau chưa lâu, nhìn ra nhau với bao tàn ủa khó che giấu. Nhà Sầu Đông đã có người chiếm đoạt, căn nhà có treo bảng coi chừng chó dữ cắm một lá cờ đỏ chói, hoá ra chủ nhân là một tên cán bộ năm vùng. Tôi bán chiếc xe đạp, tôi muốn mời Sầu Đông đi ăn một bữa cảnh hồng nhậm bù đắp thời gian cùng sống ở địa ngục tâm tôi và nghèo đói.

Sầu Đông ở tạm nhà người bà con bên An Cựu. Hai đứa nắm tay nhau đi giữa chiều sẫm màu trên các lối bắt đầu làm mặt lạ. Ăn xong, tôi đưa cho bạn gái thân yêu ngày êm ả cũ về lại chốn trú thân tạm bợ. Gió làm tóc Sầu Đông rối, giọng lạc trời, tiếng ngai ngán bị cuốn đi: Đông vào lại Sài Gòn, sẽ sống chung với một người mà mai này Đông gọi bằng chồng, đời sống đã không cho mình một lựa chọn nào cả, thời cũng đành an phận. Sầu Đông ôm siết lấy hình hài trơ xương của tôi, đánh rơi từng giọt nước mắt xuống vai lạnh. Hương bồ kết đã nhạt phai, tôi hít lấy nhưng

chẳng ngửi ra mùi thơm dần vật ngày nào. Tất cả chừng đã bội bạc. Một hơi thở nồng, cuồng quýt đón vào tai tôi: Còn thích ăn mít không? Sầu Đông cho ăn, bữa ăn sau cùng giữa hai đứa.

Tôi ôm cứng lấy em, một đứa đắm thuyền chỉ còn duy một cái phao. Tôi thương em và thương cả tôi khi ý thức rõ cái phao đang bầu vùi này rồi sẽ vụt mất trong đôi tay tuyệt vọng. Lần này thì tôi khóc trên vụng ngực em, vô tan một nhịp đập. Ngoài sân những cánh hoa mai âm thầm rơi rụng. Không rõ mùa Xuân còn đó hay đã vừa bỏ đi? Hoài nghi làm gì, tuổi xuân của chúng tôi đã vụt mất. ■

Cảnh trong phim "Ferdinand"

- Phim Ferdinand được phát hành ngày 14 tháng 12 năm 2017 tại Đức
- Đạo diễn: Carlos Saldanha
- Doanh thu 296,1 triệu USD (đầu tư \$111 triệu)
- Công ty sản xuất: Blue Sky Studios
- Phát hành bởi: 20th Century Animation
- Nội dung dựa theo truyện cho trẻ em "Munro Leaf and Robert Lawson's" (1936)

Ferdinand

Ở nước ngoài, ít khi thấy nói về con trâu, trâu nước (water buffalo) lại càng hiếm hoi. Nhiều con thú được nhân cách hóa trong các phim hoạt họa như thỏ, chuột, sóc, chồn... nhưng chưa thấy con trâu nào làm tài tử chính. Trừ phim "Ferdinand", nhân vật chính không phải là trâu mà bạn gần gũi của trâu, là một chú bò tót.

Chuyện kể chú bò tót trẻ tên là Ferdinand trốn thoát khỏi trại huấn luyện ở vùng nông thôn Tây Ban Nha sau khi cha chú đã bị tử thương trên một sân đấu bò.

Ferdinand được một cô gái nuôi nấng trong yên bình, nhưng sự bình yên đó không kéo dài được lâu... Thay vì sẽ bỏ mạng trên sân đấu, với sự giúp đỡ của dê, nhím... Ferdinand đã tìm được cách thoát ra trước khi đối đầu với El Primo, tay đấu bò nổi tiếng...

Lê Chiêu Giang | CALIFORNIA, USA |

«Kên» với tuổi đời

BẢO HUÂN

Khi chợt nghĩ tới số 60, tôi nhâm nhút uống thêm 3 hộp cafe một lúc. Trời xuống có tôi là cái nóng cháy và đắng ngắt của ly cafe vừa sôi, không đường, sữa.

Nếu cafe mà làm biến mất đi được cái sợ đáng sợ này, chiều nay tôi tình nguyện uống thêm vài ngàn ly nữa. Đánh đổi lại với tuổi trẻ mười xanh, tôi thà bỏng môi, tôi thà rất cổ.

Phản ứng với số 60 dễ ghét. Tôi tiếp tục mặc jeans bó sát, áo t-shirt xuống thêm chút nữa và làm tôi già hơn một chút. Tiếng gõ cửa vang, vọng theo mỗi bước chân, khi rộn rã, lúc reo vui do làm tôi thân ái, ấm áp hơn với số tuổi không còn trẻ nữa của đời.

Đó là đáng, là diệu bộ của 60, cố gắng hết sức để nhìn như 50 hay trẻ hơn thế. Nhưng làm sao tôi thay niềm, đổi áo? Lại càng không thể mang gót cao, cho sự đổi thay đích thực của một tế bào trong cơ thể. Những tế bào mà chúng cứ vùng vằng, đã dãn, bắt rồi không thể xén đi, không được cắt bớt chút thời gian nào, mà phải tràn trong suốt tác như một an-sung đã được ban cho từ trời đất.

Khi biết chuyến bay bất ngờ trễ thêm 4 tiếng. Tôi dựa lưng mà như muốn nằm dài trên ghế trên ghế và các United Airlines, bởi mọi chương trình đón đưa sẽ bị thay đổi hết.

Vừa ngồi lại cho từ từ, mắt tôi chạm phải ảnh nhìn không rõ của người ngồi đối diện. Hơi khó chịu, nhưng tôi chậm phần

ứng, hân hạc sách trước: "Chi "nghinh" em phải không?". Tôi liền dùng đúng ngôn ngữ giang hồ: "Không "nghinh", "kén" thôi!". Cả hai cùng cười và hân diện nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh.

Thôi, chẳng cần thắc mắc, cứ coi như chúng tôi vừa sáng tác ra một lời làm quen, một cách chào hỏi mới.

Tôi phàn nàn, nếu phải ngồi đợi ở phi trường San Francisco lâu thế, thì ra phố. Ngay lập tức hân text hẹn Uber...

Lombard, San Francisco. Đạp một vòng với những cơn đường dốc chập chùng của mọi sắc hoa. Tôi cũng thường tới con phố nhỏ có hoa đủ 365 ngày này, thích thú với cảm giác khi để yên cho xe chạy dốc, qua những khúc quanh bất ngờ, mà không bị lật, không bị quăng ném xuống chân dốc.

Chúng tôi chọn một quán cafe nhỏ có *balcony* nhìn xuống ven đường thoải mái, được viền bằng những khóm hoa rực rỡ, đẹp chan hòa ánh lên cùng chút nắng sắp tắt của một chiều mùa Xuân.

Phân tích về cách cấu trúc khác lạ của phố Lombard, chúng tôi mãi mới với những *Art work* và *Architecture*. Cafe đã bị bỏ quên, lạnh tanh người ngồi.

Cùng say mê nhiều bố cục kiến trúc tuyệt vời, những tác phẩm toán học thời Renaissance và Baroque. Bên cạnh Alberti, Palladio... chúng tôi chẳng thể quên, không nhắc tới những thiên tài đã vật vả, miệt mài suốt bao năm cho đến tận cuối đời, để sáng tạo ra rất nhiều công trình đẹp muôn đời, vĩnh cửu như Michelangelo, Bernini...

Lan man, chúng tôi vòng vo qua hết những tượng, cùng tranh,

bàn thêm cả về những khối kiến trúc cách điệu rất tân kỳ, đặc biệt của Antoni Gaudi. Và tôi cứ ngỡ như mình đang trở lại Châu Âu, trở lại với những chuyến du lịch xa xôi, đầy thú vị của những ngày tháng cũ.

Cảm nhận của Khoa về Art, dĩ nhiên thích trong tôi niềm vui được bàn tới, được nói về bao điều mình đam mê thích thú, mà từ lâu lắm rồi như đã lãng quên.

Âm vang tiếng nói Khoa âm áp nhưng sôi nổi, không đều đều buồn bã như kinh.

Tôi ngược mắt ngắm ánh nắng cuối cùng đang chìm dần vào tối, thấp thoáng chút hạnh phúc mỗi khi, rất tình cờ, chợt tìm đến...

Thiên hạ hay bàn về những điều bất biến, những bền bỉ trăm năm. Chẳng làm bạn như thế, tôi tính theo phút, theo giây. Một chút gì đó để thương, hay hay rồi biến mất, ngày mai sẽ chẳng còn lại gì, bởi chính tôi không hề thiết tha gì giữ.

Những bóng những bọt của đời người, chúng ta xán tới, quyết năm bắt cho bằng được. Để đến khi nhìn ra, nhận thấy... và sau cùng, những văn, những thơ đã ào ào, thoát ra với cả tỷ lời thở than, phẫn nộ.

Hóa ra tôi không có gì "buồn" hết sao?

Những vỡ vụn, thích bày đặt ra niềm u hoài không tên, của tuổi nhỏ. Những mơ màng, cũng vẫn không tên, thời thời nữa. Và từ khi hết ngày thơ để hiểu ra rằng, mọi tài ương lung bỗng đọng từ trên trời cao rơi xuống. Chúng có tên gọi đang hoàng, lại còn được gọi bởi rất nhiều thứ tên.

Tôi chẳng buồn đâu. Tôi... sợ hãi!

Mấy bay của những ngày giáp Tết chật chội, Khoa loay hoay nhưng chẳng ai muốn đi chỗ, nên chúng tôi không thể ngồi chung cùng hàng ghế.

Như một trò chơi tuổi nhỏ, Khoa viết, tôi viết. Dân kiến trúc, chứ Khoa rất đẹp. Chúng tôi thư thả thư lại trên những manh giấy nhỏ trong suốt chuyến bay dài...

Khoa mùa chữ mòng lung, tôi viết mơ hồ, lảng đãng. Chúng tôi tránh nhau hỏi gì về đời sống thật của nhau. Những định hình chút cần thiết, chẳng đáng gì đến hai cái phi trường: San Francisco và Tân Sơn Nhất. Nơi chúng tôi đã gặp và sẽ nói lời từ biệt.

Khoa muốn nán lại ở Tân Sơn Nhất. Tôi cũng kẻ người nhà đang sốt ruột, trong ngóng bên ngoài chờ đưa, chờ đón. Chúng tôi ngồi bên cạnh những chậu hoa đào thắm hồng, rực rỡ của một trời giáp Tết, trong quây quây của phố.

Xuân quá hương, đã bao năm rồi tôi không trở lại?

Tôi nhớ thiết tha những cơn đường có lá bay, rồi rụng xoắn xít trên tóc, trên áo trắng đẹp mượt mỗi chiều tan học. Tôi mê những đêm mưa tầm tã, gió mạnh u ùng cùng sấm sét, nằm nghe mưa rơi mà không ngủ, vì thương chút cơn ấm, se sắt lạnh của Saigon.

Và tôi nhớ như điên những thơm tho của mùa Tết nơi xóm nhỏ. Mùi sơn môi, khói pháo bay, cùng với hương lá xanh nồng nồng của bánh chưng. Tôi thích ngồi xếp soạn những đĩa mứt có màu sắc óng ả, đẹp như tranh, để ba mẹ tôi khách dùng với tách trà thơm ngát.

Tôi cũng biết, sẽ chẳng bao

giờ ai có thể quên những đồng tiền mới, lao xao, rộn ràng trong túi áo reo vui của những ngày Tết năm xưa, khi còn bé dại...

Khoa trách tôi thật vô lý nếu sau hôm nay chúng tôi sẽ không còn gặp lại, dù Khoa và tôi cùng sống trong một tiểu bang rất đẹp: California.

Khoa sẽ chẳng bao giờ hiểu rằng, tôi tránh trước những tai ương trên trời, những sóng dữ dưới chân... Và trong hải sợ, tôi tránh luôn những cảm xúc, những chao động mơ màng sẽ không thể thiếu, của những ngày sắp tới.

Trước khi chia tay, Khoa viết số phone trong bao lì xì giấy đỏ, đặt lên tay tôi với mắt nhìn đắm thắm.

Chờ bóng Khoa khuất tôi mới đọc lời chúc Tết, bên cạnh là hàng dài số phone và email.

Một chút ngập ngừng, đầy tiếc nuối, tôi thả số điện thoại, email của Khoa vào ly cafe đang uống dở. Màu giấy đỏ tan trong cafe sữa, biến ra một chất nhờ nhờ trông thật khó chịu, dễ ghét.

Nét chữ đẹp, không uốn nắn của Khoa thấm nhoe, loang quầng như những sợi tóc ướt.

Tôi nhắm mắt, uống cạn ly cafe đỏ như máu pha. Ly đục đục đáng ghét, nhột nhột, tượng trưng cho một năm tàn, sắp hết.

Tính theo cách Việt Nam, những tính toán rất lạ lùng. Trừ đi hết mọi thứ, nhưng tuổi tác thì nhất định cứ phải cộng thêm.

Và sáng mai, mừng một Tết.

Khi tiếng chuông Nhà thờ Đức Bà rộn rã, ngân nga như những lời chúc phúc đầu năm. Tôi sẽ uống rất nhiều ly cafe, ung dung ngồi "nghe" với tuổi sáu mốt. ■

Hoàng Nga

| SOUTH DAKOTA USA |

THẨM NGUYỄN

Khi Thiên chia tay với tôi, tôi khóc vỡ vàng, đau đớn. Tưởng đã tận cùng thế giới. Nhưng tôi không đem lòng hờn giận hay oán trách mà lại bồi ngùi thương cảm vì Thiên nói sợ sẽ trở thành gánh nặng cho tôi, sợ những cơn đau dai dẳng của bệnh tật kéo dài đến suốt cuộc đời sẽ làm khổ tôi. Và mặc dầu nhiều lần tôi khẳng định sẽ không sợ bất cứ điều gì, cũng như hứa một cách rất chắc chắn sẽ trở thành bờ vai khi Thiên cần tựa, là cánh tay khi Thiên muốn nắm lấy, là đôi mắt, là bàn chân..., nhưng Thiên bảo là đàn ông, nên không thể nào có thể nhìn thấy tôi nhọc nhàn.

Tôi rủ xuông với ngậm ngùi. Tôi rủ xuông với xót xa thương Thiên.

Chia tay. Đường ai nấy đi. Tôi đau khổ nghĩ đường Thiên đi sẽ buồn bã hẻo lánh với bệnh tật, mà đường tôi đi cũng không bao giờ có hoa, có bướm, không bao giờ có những ngày vui chờ đợi trước mặt. Tuy nhiên ngược lại gia đình tôi thì vui hẳn ra. Em gái tôi khen Thiên là người quân tử. Khen Thiên chân thật. Mẹ tôi nói:

- Người biết nghĩ cho người khác, biết lo cho tương lai của bạn như vậy mới là một người đàn ông đúng nghĩa.

Tôi khóc ròng cả nhiều tháng liền. Người gây rắc. Chúng quanh tôi một trời biển mắt, ánh sáng không còn soi rọi. Không còn ban ngày mà chỉ là những đêm đen. Nếu không phải vì công việc, tôi đã chẳng bao giờ ra đường, chẳng muốn gặp ai, nói chung là chẳng muốn làm điều gì. Ban đầu mẹ tôi có vẻ thông cảm, hiểu nỗi lòng tôi nên cố gắng khuyên nhủ hay an ủi, nhưng về sau nhìn dáng vẻ không còn sức sống của tôi thì trở nên căm gât, khó chịu. Sau cùng bà giận dữ. Bà nói tôi không thể trở thành “nạn nhân” của một mối tình, cũng không nên làm “nạn nhân” của chính mình. Mẹ tôi bảo tôi tự tay dọa, tự làm mình khôn khổ trong khi lẽ ra tôi phải cảm ơn đất trời đã cho tôi một người bạn hiểu biết như Thiện, tôi phải vui và mang ơn kẻ có trách nhiệm đã để cho tôi có cơ hội tìm kiếm cuộc tình mới, thì như vậy người ấy mới an tâm sống những ngày còn lại của cuộc đời mình. Mẹ tôi còn nhấn mạnh rằng nhiều kẻ ích kỷ sẽ giữ lấy tất cả những gì thuộc về mình đâu không còn yêu người cũ, trong khi Thiện “buông tay” như vậy là một sự may mắn hiếm có cho tôi.

Và đang giữa lúc chưa kịp “tình ngộ”, chưa kịp

nhận ra chân lý, chưa thấy mình may mắn như lời mẹ tôi nói, nhưng sự giận dữ của bà đã làm tôi cố gắng vực mình đứng dậy, thì đúng một cái, tin Thiện đi cưới vợ như con địa chấn, như quả bom long trời lở đất giáng xuống. Tôi bàng hoàng, tôi tâm mật mũi, đầu óc tê liệt đến độ không biết phải nghĩ gì, làm gì. Đến lúc ấy thì mọi thứ mới sắp đổ hoàn toàn. Cả nhà tôi không còn ai có thể tỏ ra chút thương hại hay ngậm ngùi cho tôi. Nếu không muốn nói là ngược lại mẹ tôi còn day nghiêng bâng tât cả những lời lẽ chưa bao giờ sử dụng với bất cứ đứa con nào trong nhà. Em tôi thì khỏi cần kể cũng biết đã nhìn tôi bằng cặp mắt ra sao rồi. Tôi như trở thành con sâu cái kiến, thu mình về đến độ không có thể nhìn thấy khi hứng chịu tất cả những lời lẽ khó nghe từ ba bên bốn bề của người thân.

Vậy mà họa lại rất vô đơn chí, chuyện không chỉ dừng ở chỗ tôi bị dè dặt, day nghiêng ở nhà, tôi còn bị thêm một đòn chí mạng đến tận tấc như xác pháo ở sở làm. Không lâu sau ngày nhận được tin Thiện cưới vợ, tôi bị hăng cho nghỉ việc. Có lẽ vì tôi đã làm ngứa mắt ban đồng nghiệp, làm cấp trên không hài lòng trong thời gian buồn đau thân phận chẳng hoàn thành việc nào được giao cách từ từ.

Trái đất đến lúc ấy là đang gặp cơn hồng thủy. Thế giới đến lúc ấy là

banh xác dù không cần chiến tranh nguyên tử nào xảy ra. Chỉ có một điều kỳ lạ là thế thảm như vậy, tang tóc như vậy, nhưng tôi không hề nghĩ đến chuyện từ bỏ hay làm việc gì đó tệ hại. Tôi chỉ muốn tránh mặt mọi người và chỉ bất chước... Chế Linh, hát câu “*nhieu khi tôi muốn bỏ đi thật xa*”, chỉ muốn tìm đến “một vùng trời quên lãng”.

Nhưng đi đâu? Tôi hoàn toàn bế tắc về tính toán nào cũng khó có thể thực hiện. Vậy mà cuối cùng, có lẽ cao xanh cũng thấu nỗi đớn đau của tôi, nên một hôm đến văn phòng mang vật dụng cá nhân về, gặp có bạn người Mỹ, chuyển trả một hồi thì mùi lòng kẻ ra ý muốn bỏ nhà ra đi của mình, cô hỏi tôi có muốn làm người trông nhà và vườn tược cho cậu của cô ở một trang trại hay không. Tôi nhìn người chỉ làm việc văn phòng, hoàn toàn chẳng có chút kiến thức gì về ruộng đồng, cũng chưa đi làm... Ờ sìn bao giờ, nhưng cứ như vớ được pháo giữa cơn sóng gió, như Robinson giữa hoang đảo gặp thuyền, tôi vội vã nhờ cô giới thiệu. Và rồi chưa đầy một ngày, tôi vội vã đến gặp cậu mẹ của cô.

Thật tình, tôi đã chẳng cần biết mình sẽ ra sao, làm được gì và nói tới đến ra thế nào, nhưng vài hôm sau tôi khàn gỏi lên đường. Đi Black Hills. Một nơi cách xa chỗ mẹ và em tôi khoảng hơn

năm trăm dặm. Lúc đến nơi tôi mới chung hững biết ra đó không phải là một trang trại, mà là một “mảnh” đất rộng đến tám mươi mẫu, bạt ngàn toàn thông và thông. Có thể gọi đó là một cánh rừng nhỏ thì đúng hơn. Vợ chồng cậu mẹ của bạn tôi dự kiến, mua miếng đất, cất hai căn nhà, một lớn, một nhỏ dùng làm nhà nghỉ mát cho mùa Hè để... nghe thông reo vì vu. Mùa Đông, họ ở California hoặc Hawaii để tránh tuyết, chỉ về “trang trại” này vào những ngày nắng ấm, hoặc vào mùa săn bắn trước lễ Thanksgiving vài hôm cho vui mà thôi. Ngoài hai căn nhà ấy, một cho mình một cho khách hay bà con đến chơi, họ xây một cabin nhỏ cho người làm công việc như tôi.

Khi nghe được sống một căn riêng không dính dáng gì đến ai, công việc được giao chỉ là đi tới đi lui hai căn nhà khi vắng và cả khách không ở đó để kiểm tra điện động, nước nóng, tưới tẩm cây cỏ trong nhà, việc thứ hai là lấy thư và gọi cho chủ nhà nếu thấy những lá thư nằm trong danh sách họ liệt kê, và cuối cùng là... muốn làm gì thì làm; tôi đã nghĩ ngay đến chuyện lái xe trên đồi này lại có một công việc dễ dàng mà không ai muốn đến nơi bạn tôi phải đi quảng cáo cho cậu mẹ mình như vậy. Nhưng khi gặp chủ nhà, nghe cách nói chuyện rất trí thức và thân mật của

cậu mợ bạn, tôi đã vui vẻ ký hợp đồng ngay mà quên phát đi những gì mình suy nghĩ trước đó. Thậm chí là đầu chủ nhà có báo hay vọng tôi sẽ giúp ông bà được lâu vì ai làm thời gian ngắn cũng nghỉ vì buồn quá, tôi vẫn bỏ qua chi tiết này. Tôi đã nghĩ bụng, làm gì có thứ để buồn hơn những việc tôi đã trải!

Tôi đến Black Hills là vào đầu tháng Tám, khi nắng Hạ vẫn còn nhẩy múa trên những hàng thông, bầy hummingbird vẫn bót lúu lo mỗi sáng. Phía trước ngôi nhà dành cho khách còn có những cơn gió lành reo vì vu lăm gon những cơn sóng lặn tan trên mặt hồ. Cảnh vật thiên nhiên đẹp ngắt ngáy. Thỉnh thoảng một vài gia đình đến chơi đêm ngày, tiếng trẻ con nô đùa và tiếng người ròn rã khắp nơi đã khiến tôi thấy cuộc đời mình dường như vô cùng may mắn. Tôi nghĩ mình có thể quên ngay được mọi tình thù và những lời chi chiết đáng cay của gia đình. Đôi lúc tôi còn cảm thấy lòng thanh thoi, nhẹ nhàng như đang đi nghỉ mát. Sáng sáng, sau khi đi một vòng làm tập thể dục rồi làm những công việc được giao, tôi ngồi trên hiên nhà ngắm đất trời. Lầu lầu nói máu... anh hùng, tôi đi gom những nhành cây khô quanh nhà, hay hái mớ rau quế bà chủ nhà trồng hồi cuối mùa Xuân, làm cả những việc lặt vặt khác không có trong giao hẹn.

Tôi chưa thể tưởng tượng buồn là như thế nào. Vốn đã không liên lạc với mẹ và các em tôi sau khi tuyên bố có việc làm ở gần Mount Rushmore và xách gô ra khỏi nhà, tôi coi như mình là kẻ... vô gia cư thật sự.

Mùa Hạ tàn rất nhanh và Thu cũng đến vô cùng vội vã. Nhẹ nhàng như những bàn chân êm trên cỏ úa, mùa Thu trở mình rất êm ở vùng núi đồi này. Tôi đã tưởng tượng mình có thể làm thơ được khi thấy những chiếc lá phong vàng rơi đầy đó bên cạnh những hàng thông vẫn xanh ngắt dưới bầu trời lằng đằng vài cụm mây trắng. Nai rừng thỉnh thoảng xuất hiện sau hàng cây, xào xạc trên lá vàng khô hết như thơ Lưu Trọng Lư. Nói chung là cho đến tận lúc đó, tôi không có gì để phàn nàn ngoại trừ hệ thống WiFi và trạm ca vọt, muốn có được *net*, phải chạy ra ngoài hiên nhà, đứng ở một chỗ thoáng, không bị rừng cây hay núi cao cản trở. Hoặc phải lái xe ra thị trấn, vượt những con đường ngoằn ngoèo đến gần cả nửa tiếng đồng hồ.

Nhưng đã bảo là tôi không muốn dính dáng đến "thế giới thị phi", nên vẫn chẳng thấy buồn phiền. Tôi chỉ tiếc Thu đến vội mà không ở lại lâu. Là chưa kịp vàng đã bị cái lạnh biến sang nâu sẫm và héo quắt. Cảnh vật thay đổi nhanh chóng hơn tôi nghĩ rất nhiều. Khi rừng chỉ còn

lại những cây thông nhỏ mọc chỉ chít bên nhau, thỉnh thoảng có lá, khách không đến, chủ nhà không về, thợ cưa cây xẻ gỗ cũng không đến làm việc, chỉ còn tôi với nai rừng và thỏ nhím... tôi bắt đầu hơi chột dạ. Những buổi sáng đi vòng quanh tập thể dục của tôi dần dà cũng bớt xuống và cuối cùng là biến mất hẳn bởi tuyết phủ ngập phía bên ngoài. Thỉnh thoảng những hôm mưa to gió lớn, tôi thậm chí còn không thể rời khỏi cabin của mình, mà chỉ trùm mền, bó gối ngồi trên sofa nhìn ra ngoài. Không xem được TV, không lên được internet, tôi lẩn quẩn đi qua đi lại, rồi lờ lửng nguyên kệ sách có sẵn trong phòng xuống đọc. Nhưng tình trạng hoàn cảnh như ở tù đó, tôi không nuốt nổi một chữ. Quyền nào tôi cũng đọc vài trang, vài chương là ốm tới tận cổ. Bấy giờ nói... hận lòng mỗi mon men trở lại với tôi. Tôi oán giận Thiên không còn ngón từ nào để diễn tả. Tôi nguyên rủa Thiên bằng tất cả những từ ngữ xấu xa nhất có thể nhớ ra. Và tôi oán hận sang luôn cả mẹ và các em mình. Tôi nghĩ không ai hiểu hoàn cảnh thật thương của tôi, nỗi đau của tôi nên tôi mới phải chọn... bước đường cùng này.

Và với nỗi "hận đời đen bạc" như thế, suốt mấy tháng mùa Đông, tôi đóng cửa như nước đá. Nhiều lần tôi đã định bỏ

việc, nhưng nghĩ đến uy tín của bạn, tôi lại chần chừ. Tuy nhiên trong thâm tâm, tôi biết chuyện nghĩ đến uy tín với bạn chỉ là một sự biện minh, chứ nói lo tới sự may và các em sẽ đẩy mình thêm mấy phát xuống vực khi tôi như hàng tướng trở về mới làm tôi ngấm đẫm nước cay. Tôi "chốt" lại trong căn nhà nhỏ giữa cánh rừng mênh mông ấy với nước mắt ngấn đã không khác gì ngày vừa bị tình sinh.

Giáng Sinh, rồi năm mới. Tôi nhận được cánh thiệp Merry Christmas, Happy New Year của ông bà chủ nhà cũng quá nhỏ, gồm một chiếc khăn quàng, một đôi găng tay, hộp kẹo sô cô la, một cái check đặc biệt và cuối cùng là những lời cảm ơn. Rất chân tình. Rất nóng ấm. Họ còn gửi thêm tấm hình hai người đứng trước biển, báo rằng họ đã nghĩ đến tôi rất nhiều, cầu nguyện cho tôi nhiều và mong tôi không thấy quanh vãng. Bà chủ nhà còn dặn tôi mặc dù ấm và mở nhạc lên cho vui tai.

Lòng tôi chùng xuống. Chung quanh vẫn tuyết trắng, vẫn những cơn gió rít tái tê, và vẫn tôi lúi thủi đó lờ lờ, ngồi nghe tiếng gò chầy lách tách, người mải nhạ thong bay ra. Nhưng bỗng dưng tôi chùng lòng hơn đến mẹ và các em. Tôi tự hỏi nếu người thân tôi biết tôi đang ở đây, biết địa chỉ tôi ở, không biết có gửi đến tôi

những lời nóng ấm như thế hay không. Và rồi tôi lảng nghĩ, khi nhận ra tôi không hề liên lạc về nhà như thế, chắc hẳn thế nào mẹ tôi cũng đã rất lo lắng, các em tôi chắc hẳn cũng đã tự hỏi tôi đang ở đâu, làm gì. Tôi rung nước mắt. Ngâm nghĩ nhớ lại những ngày còn ở nhà và những điều mẹ và các em làm cho mình, chăm sóc mình, tôi nhận ra mẹ tôi đã thương tôi biết bao nhiêu. Nhận ra các em tôi đã xót xa khi thấy tôi buồn khổ như thế nào. Và tôi cũng nhận ra rằng, lẽ ra tôi đã nên sống một cách tử tế để người thân không phải lo lắng, buồn phiền.

Một sáng nhìn thừng

gao đã vơi xuống tận đáy, nhìn ra ngoài trời nắng lên đủ nhiệt kế chỉ con số dưới không Fahrenheit, nghĩ đến con đường dẫn ra thị trấn vô cùng khó đi vì tuyết, vì cây gầy, nhưng tôi vẫn nhất quyết mũ mào lên đường. Có cái gì đó nồn nao trong lòng tôi. Có cái gì đó như thể một nguồn sức mới tràn vào tâm tư tôi. Tôi nghĩ đến những điều mới mẻ nhất định phải được thực hiện để thay đổi cuộc đời mình.

Phải chặt vật lăm tôi mới ra đến được đường chính nhưng thế như tôi đang chiến thắng một cuộc đấu rất quyết liệt. Mặt trời lên chói lóa phía bên ngoài khung cửa kính xe. Sống ở vùng lạnh rồi, tôi mới nhận ra không phải mùa Đông

lúc nào cũng mù sương, cũng ẩm ướt, mà ở nơi đây có những hôm rét tẻ tái, rét đến công người nhưng nắng lên rất đẹp. Rất trong, rất sáng chói. Và mây trên đầu xanh ngắt không khác gì một mặt đại dương.

Tôi đã nghĩ đến những giai đoạn của đời sống, có lẽ giống hệt như đợt trời tôi đang nhìn thấy nơi đây. Những người làm vườn có lẽ cho tôi nghe nếu trời không lạnh, những quả táo sẽ không ngọt vào mùa Xuân, những bông hoa tulip sẽ không nở rộ muộn màu. Tôi nhận ra thêm mùa Xuân sẽ đẹp hơn vì tôi không mọc ra từ những nhánh cây tro

cứng. Lòng tôi ẩm áp hẳn đi.

Bất giác tôi mỉm cười một mình. Mùa Đông đang đi qua và Xuân sẽ đến thật gần. Lát nữa đây tôi sẽ mua một tấm thiệp, sẽ viết thư về nhà kể chuyện đất trời cho mẹ và các em nghe. Tôi sẽ viết các lời chúc lành. Nói về việc tôi sẽ sống khác đi, suy nghĩ khác đi.

Và tôi nói với tôi. Tôi sẽ dùng thì giờ của mình để học một cái gì đó, làm một chuyện gì đó tốt đẹp hơn những gì mình từng làm.

Biết đâu với không gian tĩnh lặng nơi này, tôi sẽ khỏi sự viết văn, chẳng hạn... ■

Ba cái chuồng trâu

Ngày xưa có ba cô gái con nhà giàu được bố mẹ yêu quý nuông chiều. Ba cô lớn như thổi và ngày càng xinh đẹp. Hai cô chị lấy được chồng giàu. Có út lấy chồng nghèo.

Bố mẹ chia đều ruộng vườn cho các con nhưng còn giữ lại một đàn trâu một trăm con chia chia.

Cô Cả và cô Hai thuê người làm, công việc duy nhất của họ là soi gương, ngâm vuốt. Vợ chồng cô út thì thức khuya dậy sớm, chăm chỉ đồng áng. Ba năm trôi qua. Hai vợ chồng cô út đã có của ăn của để. Còn hai vợ chồng cô Cả, cô Hai đã có phần túng bấn. Hai cô xin cha mẹ chia trâu. Ông bảo :

- Bây giờ thế này: các con, mỗi nhà làm một cái chuồng trâu. Lúc nào chuồng mới làm xong thì ta sẽ đóng chuồng cũ. Trâu sẽ tự động về chuồng của các con. Lúc ấy, chuồng nào có bao nhiêu con thì sẽ được bằng ấy. Như vậy là đàn trâu tự chia, chứ không phải do cha mẹ.

Hai cô chị thuê mướn nhân công làm chuồng thật đẹp, cột to bèo nhum, mái ngói, nền chuồng sạch như lau. Vợ chồng cô út tự đồn cây, đào cột, chặt

xà, cắt lá để làm chuồng.

Đùng ngày, ông bố ra đóng cửa chuồng cũ. Đàn trâu tản ra, chen vào ba cái chuồng trâu mới. Trâu đàn dần nghe mùi cỏ non trong chuồng trâu cô út, dừng định bước vào khiến cả bảy tranh nhau vào theo.

LONG VŨ (sau tám - Truyện cổ người Tày)

tranh vẽ từ <https://truyencotich.top>

Nguyễn Thị Minh Ngọc

| AUSTIN, USA |

Cuộc biên dâu ruí chút ruou hồng

...Chút rượu hồng đây, xin rưới xuống
Giải oan cho cuộc biên dẫu này..."
(Ta Về - Tô Thùy Yên)

MỘT. một câu chuyện - nhiều góc nhìn

Những ai ở Sài Gòn thập niên 50, 60 chắc còn nhớ phim Lã Sanh Môn do đạo diễn Akira Kurosawa thực hiện, trong đó có tài tử Toshiro Mifune (nổi tiếng từ phim đỏ). Sau khi đoạt giải Sư tử vàng tại Liên hoan phim Venice, phim được phát hành ở Châu Âu và Bắc Mỹ, đạt thành công về thương mại và nhận được sự thán phục của trong lẫn ngoài giới điện ảnh. Đồng thời, bộ phim đã dẫn đến sự công nhận quốc tế cho các nhà làm phim Nhật Bản khác, mở ra thị trường phim phương Tây cho các sản phẩm của ngành điện ảnh Nhật Bản. Cốt truyện phim được chuyển từ truyện gốc của nhà văn Akutagawa Ryunosuke. Đoàn

Bích chương phim "Lã Sanh Môn"

Cảnh trong phim "Lã Sanh Môn" (Rashomon)

Cải lương Thanh Minh Thanh Nga đã từng diễn vở *Trăng lên đỉnh núi* do soạn giả Loan Thảo chuyển từ truyện *Địa Ngục Môn* của nhà văn này, và đã thâu vào đĩa với các giọng ca Thanh Nga, Hùng Cường, Tấn Tài.

Một tiểu phụ cho biết, đã báo quan khi gặp xác của một võ sĩ đạo trong rừng trúc. Một nhà sư cũng cho biết, ông từng thấy cùng vào rừng với võ sĩ đạo ấy là một phụ nữ và một tên cướp. Khi bị bắt, tên cướp nhận mình đã giết người chồng theo đề nghị của người vợ sau khi hân lữ anh ta vào rừng, trở lại và hãm hiếp vợ anh. Người vợ lại khai kẻ thủ ác là mình, để tránh ánh nhìn lạnh lùng của chồng sau vụ cưỡng bức. Hôn ma người chồng nhập vào kẻ lên đóng lại nhận chính mình đã tự tử vì nghĩ không nên sống nữa sau khi chứng kiến vợ mình bị hãm hiếp xong lại xui tên cướp giết chồng để gả đôi với hắn.

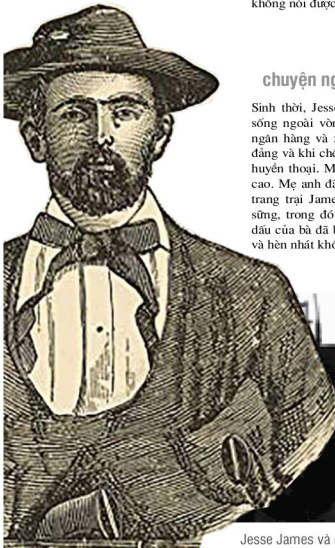
Bích chương phim "Trăng lên Đỉnh Núi"

Sau cùng, ông tiểu phụ đưa ra thêm một sự thật thứ tư, mà ông đã không khai báo để tránh rắc rối. Bị cưỡng bức xong, thấy cả hai người đàn ông đều khinh rẻ mình, người vợ mắng cả hai đều không đáng mặt đàn ông. Cuối cùng, một cuộc đấu kiếm xảy ra giữa hai người đàn ông, và tên cướp giết được người chồng do may mắn.

Quốc tế dùng từ *hiệu ứng Lã Sanh Môn* để mô tả một tình huống trong đó mọi sự kiện được các cá nhân liên quan đưa ra những cách giải thích hoặc mô tả trái ngược nhau. Một luận án về phim này còn đưa ra một cái nhìn chủ quan của người viết rằng, dù truyện gốc được viết khá lâu, nhưng

phim ra đời ngay sau Nhật thất trận sau Thế chiến thứ Hai nên người vợ theo họ, tượng trưng cho nước Nhật, người chống tiêu biểu cho tinh thần nước Nhật cổ, anh cướp là nước Mỹ thắng trận (do may mắn?) còn ông tiểu phu là người đứng ngoài nước Nhật, chứng kiến, và đưa ra sự thật, ít nhiều tùy... người đời nhìn.

Tinh thần Lã Sanh Môn này theo tôi khá lâu. Là một người viết trước 1975; sau 1975 trở thành một đạo diễn, một soạn giả và là một người đi dạy (ngoài ý muốn), tôi phải luôn chọn sự thật nào để khi tác phẩm ra đời không phản bội những độc giả, khán giả tin tưởng mình, vừa không bị kiểm duyệt cắt xén, vừa để làm nên một tác phẩm theo tiêu chí của tôi: nói giùm những người không nói được.

HAI. chuyện người - chuyện mình

Sinh thời, Jesse James là một người Mỹ sống ngoài vòng pháp luật, chuyên cướp ngân hàng và xe lửa, cầm đầu một băng đảng và khi chết anh trở nên một nhân vật huyền thoại. Mạng anh được treo giá khá cao. Mẹ anh đã chôn anh ở sân trước của trang trại James với một tượng đài sừng sững, trong đó khắc câu "Người con yêu dấu của bà đã bị giết bởi một kẻ phản bội và hèn nhát không đáng ghi tên ở đây". Từ

ý tưởng đó ta có bộ phim *Assassination of Jesse James by the Coward Robert Ford* mà vai Jesse James do Brad Pitt thủ diễn. Có tới mấy chục bộ phim, vở kịch, tiểu thuyết viết về hoặc nhắc đến anh. Có cả những báo tâng, lễ hội, video game về anh. Ở bộ phim này, anh được so sánh với Robinhood, kẻ chuyên cướp của người giàu để cho người nghèo. Ở bộ phim khác cho thấy anh thành cướp vì cùng nhiều nhà khác, gia đình anh là nạn nhân của công ty hỏa xa; họ đến bù đất đại bị con đường sắt xun qua bằng giá như ăn cướp.

Có lần xem phim Hàn, vừa thấy một thứ phi có thật trong lịch sử được ca ngợi như một người chính nghĩa ở bộ phim này, thì không lâu sau, sang bộ phim khác, bà được khắc họa thành một nhân vật thâm hiểm, gian tà đến độ tôi tưởng đó là hai người khác nhau. Một thời gian dài, ở trong nước, có cái nhìn tệ hại với triều đại cuối cùng của Việt Nam. Đồng họ Nguyễn Phước từng phải biểu tình chống đối một hội diễn sân khấu toàn quốc năm năm một lần, tổ chức ngay tại Huế, có những vở diễn ca ngợi Tây Sơn mà đó hết những gì tệ hại cho Gia Long và con cháu Nguyễn Ánh.

Một thời gian dài, bị xem những tác phẩm viết về chiến tranh Việt Nam dưới góc nhìn phiến diện của những người Mỹ hay Hà Nội, chúng tôi vẫn mong có những bộ phim lại đặt ít nhiều công bằng cho sự đóng góp máu xương của chiến sĩ và dân chúng của miền Nam Việt Nam trước 1975. Năm

Jesse James và cảnh phim "Assassination of Jesse James by the Coward Robert Ford"

nay có *Da 5 Bloods* của Spike Lee, những tưởng khá hơn, ai để vẫn những cái nhìn cũ và sai về người Sài Gòn. Cuốn phim khiến tôi nhớ một cuốn truyện được giả sách hay trong nước cách đây vài năm. Nhiều người sống qua thời ấy, có viết bài chính mình chỉ tiết sai trong sách. Cũng có ý kiến nói sửa những cái sai đó đâu khó. Vấn đề của cuốn sách ấy - theo tôi - còn cho thấy người viết có lẽ đã thấm nhuần một nền giáo dục mà lịch sử đã bị chính sử hoàn toàn theo cái nhìn của "bên thắng cuộc" nên là một độc giả, tôi không tin những cảm xúc giả tạo khi tác giả cho nhân vật xưng tôi là con trai của một vị tướng trong quân lực Việt Nam Cộng Hòa. Bạn có thể viết đỡ và sai - điều đó có thể chính sử được theo thời gian - nhưng sẽ phí công nếu bạn có giả trang, gồng mình vào một thế giới mà bạn vĩnh viễn không thuộc về.

Lỡ bị xem những phim và truyện kiểu đó, tôi tiếc mình đã bỏ thời giờ cho nó. Chỉ an ủi được một điều, ít ra tôi cũng có thể khuyến bạn không nên tốn thời gian xem những loại sách và phim mang định kiến sai lầm từ gốc xuất phát.

BA. quên & nhớ

Dĩ nhiên, khi ghi những dòng này, tôi nhận ra tôi - và chúng ta - đã có lỗi ít nhiều trong việc không ghi lại những trang sử đời, sử nước và để lãng quên khi ta đã từng là

người trong cuộc. *Atlantics* là cuốn phim an ủi tôi phần nào khi trong phim có chỉ tiết những người công nhân oán mình xảy ra tai thấp nguy nga cho chủ mà một thời gian dài chưa được trả lương, đành phải vượt biển để mong có tương lai tốt đẹp hơn. Bỏ mình trên biển, họ trở thành oan hồn, trở về, nhập hồn vào những người sống để đòi lại những món nợ tiền, tình. Sự tột thấp bị thiêu rụi bởi những oan hồn này, tên trùm xây dựng đành phải trả sạch lương, sau đó, nhiều oan hồn còn muốn ông phải đào mộ họ lên thì họ mới được yên nghỉ. Những món nợ đang tưởng bị xóa khi chủ nợ đã vong gia thất thố, sang thế giới bên kia. Cho dù chẳng rõ liệu những oan hồn thần thích của ta có ứng hiện được không để buộc đám trùm trả sạch nợ. Ít ra phim cũng xoa dịu phần nào, những người Việt, đặc biệt những gia đình có thân nhân thất tán trong cuộc biến đau xưa qua, sẽ luôn vững tin: Chết chưa phải là hết.

Nhân Cách - Sahsiyet (Persona) là một bộ phim truyền hình của Thổ Nhĩ Kỳ năm trong top 25 bộ phim truyền hình hay nhất mọi thời đại do hệ thống IMDb bình chọn (Trong đó có *Breaking Bad*, *Game of Thrones*, *Planet Earth 1 & II*, *The Sopranos*, *Friends*...) Khi biết mình bị mắc bệnh Alzheimer, Agah Beyoglu, một thư ký tòa án đã nghỉ hưu, quyết định dành thời gian còn nhớ của mình để trộm đi những kỷ sự dụng bạo lực với phụ nữ nhưng đã lọt lưới pháp luật. Nữ cảnh sát Nevra Elmas, trong lúc đi truy lùng kẻ giết

người hàng loạt bị ám ý bắt buộc phải nhớ lại một sự kiện đã xảy ra mà cô là nạn nhân lúc còn nhỏ, do cô đã cố quên đi mối cơ thể sống tiếp. Theo nhóm tác giả thì "*Công lý không phải là vấn đề nhân đạo. Công lý là vấn đề của nhân cách*".

Mong là những chuyện chúng ta muốn quên, chỉ là cảm giác tạm thời, để không phải chôn đống một người hiền lương trở thành kẻ sát nhân hàng loạt "thể hiện hành đạo" mới lại được ra các hồi ức không nên lãng quên ấy trong ta.

BỒN. cuộc biến đau và thủy, hỏa, đạo, tặc...

Nghe tin phim *Ròm* sau bao nhiêu năm lặn dạn, đoạt giải quốc tế, bị phạt, bị cấm rồi công chiếu với bản dựng lại, cuối cùng đạt doanh thu cao, tôi rất vui vì thường những phim thuộc dòng phim được lập lại khó hòa vốn, nói chi đến có lãi. Điều buồn cười là tôi thấy một bạn trẻ là trên FB là "Chuyện gì đã xảy ra với nhân tài vậy?" sau khi xem phim này: cha anh thích, má anh chê, anh cũng thích, em gái theo mẹ, người đi chờ kết quả từ nhà anh; còn bà má anh giận nhau, có nguy cơ không hòa giải được chỉ vì bất đồng quan điểm về phim *Ròm (nghe giống như chuyện bầu cử 2020 ở Mỹ quá)*.

Khi viết những dòng này, miền Trung, quê nội và quê ngoại tôi đang khôn khổ vì bão, lũ, đất lở, nhà sụp, người chết... khiến tôi nhớ lại khoảng 1995- 1997, ở Tĩnh Linh, Bình Thuận những khu rừng phòng hộ giữ đất ngàn lũ bị tàn phá nghiêm trọng. Dựa theo chuyện một cá nhân đời đơn kiếp nơi, đi bộ ra tới Hà Nội để đưa đơn chống đám quan chức địa phương tham những câu kết cùng "lâm tặc", tôi đã viết vở cải lương "Lũ rừng" dựa cả hình ảnh dân voi chạy lụt khi núi lở, nhà cuốn, người trôi... lên sân khấu với lời cảnh tình thủy, hỏa, đạo, tặc là những kiếp nạn khủng khiếp cho dân đến nỗi người cảm quyền để lòng tham ăn che mờ lương tâm, lý trí. Năm 1999, nhân vật chánh của tôi bị vu là CIA, do ông đã từ chối 372.000 usd do Đại sứ quán Mỹ ở Việt Nam tặng thưởng. Sau đó, ông vẫn chăm

Cảnh phim "Nhân Cách - Sahsiyet"

Cảnh phim "Ròm"

chỉ làm rầy ở Tỉnh Linh.

Một nhân vật kịch trong vở kịch mà tôi tham gia diễn đã khuyên chúng tôi: đạo đức mới trong lúc này phải là *"Không ngọc nhiên, không kều ca, không sợ hãi"* nên tôi cũng chẳng ngạc nhiên lúc duyệt vở *"Tia ơi, má đi"* cho sân khấu Idecaf, có người trong hội đồng duyệt còn đề nghị dừng ghi tên tác giả là Nguyễn Thị Minh Ngọc với lý do tác giả đã định cư ở nước ngoài. Vở năm năm 2018 đã được mang sang diễn ở Nam và Bắc California.

Còn nhớ khi sân khấu Idecaf mới thành lập, giám đốc Huỳnh Anh Tuấn mời Thành Lộc, Đoàn Khoa và tôi về góp tay diễn cho trẻ con coi trước, lấy trồn làm sân khấu cho người lớn coi sau. Một đạo diễn trùng tên (nhưng khác họ) với tôi là Trần Minh Ngọc đã mang các vở hay của nước ngoài về dựng cho chúng tôi diễn. Chúng tôi gọi ông là thầy vì có lúc ông là hiệu trưởng ngôi trường tôi học và dạy ở đó. Một hôm, thầy Ngọc mang đến kịch bản *"Cậu Đổng"*, phóng tác từ vở Tartuffe của

Molière mà thầy mua ở hàng sách cũ via hè với tên người phóng tác là Nhất Hạnh. Lúc đó Việt Nam còn kỵ thiên sư Nhất Hạnh (mà bây giờ cũng đã hết kỵ đâu), nếu đưa ra duyệt mà có tên Nhất Hạnh sẽ gặp rắc rối bởi những người luôn gây khó cho chúng tôi. Họ cho rằng sân khấu này là của... tư nhân - nghĩa là của bọn tư bản luôn lù mru gi đó, chớ không phải sân khấu quốc doanh toàn tông với nhà nước. Thầy Ngọc đành đứng tên đạo diễn kiêm luôn người phóng tác. Đến giờ, sau hơn 400 xuất diễn đợt trước và thêm đợt tái diễn gần đây, chúng tôi mới có thể đưa tên thiên sư Nhất Hạnh vào đúng nơi của vở diễn khi sức khỏe của thiên sư đã cạn kiệt. Thiên sư là người đã thất bại trong việc về nước xin được lập dân cầu siêu cho những người chết oan sau cuộc chiến vừa qua.

Một nhân vật trong một truyện ngắn của tôi, tin: *"Cũng năm đó, nạn đói kém mất mùa gây bao hậu quả tàn hại ở vùng này. Nhất là những gia đình từ phương xa đổ về đây lập nghiệp. Con cầm dao rạch mẹ. Chồng say đòi đập rầy, đốt luôn cả vợ con..."*; "phải

giúp những người đã chết được siêu thoát hầu cầu an cho mảnh đất này...". Tôi đã gặp nhiều người tin rằng, dù cuộc chiến đã tàn cách đây gần nửa thế kỷ, nhưng dưới lòng đất vẫn có nhiều người trẻ ra đi không vợ, không con, không cả một môi trường, không biết đến một vụ hôn... Khi giác ngủ cuối cùng dưới đất của những người trẻ ấy không yên, mọi thứ trên mặt đất sẽ bất ổn theo.

Dù có tin vào yếu tố tâm linh hay không, tôi cũng thấy may mắn biết bao nếu những điều sai đúng, những chuyện nhớ quên, sẽ được chỉnh sửa khi ta còn sống. Sau một năm sống cùng đại dịch, chỉ mong trong tương lai, có nhiều bàn tay nữa chung vào, để những khuất tất được đưa ra ánh sáng, trả lại công bằng cho những người Việt, dù sống hay đã chết. ■

Lê Hữu | SEATTLE, USA |

Mùa Xuân Sang Có Hoa Anh Đào

THẨM NGUYỄN

Dưới tàn cây thấp rộng trong công viên Green Lake Park, người đàn ông khiêm thị có bộ râu quai nón màu trắng bạc, ngồi lặng lẽ trên băng ghế. Ông mặc chiếc áo overshirt dài tay, kẻ sọc màu xanh đậm; cầm trên tay chiếc gậy dò đường màu trắng và đỏ. Tiết trời mát dịu, không còn se lạnh như mấy hôm trước đây. Ông thấy dễ chịu, có cảm giác từng làn gió nhẹ mơn man trên da thịt.

"Hôm nay là Chủ Nhật

đây, hẳn là đông vui hơn mọi ngày", ông nghĩ. Thỉnh thoảng ông quay đầu sang phải, sang trái, nghe ngóng. Ông nghe ào ào bên tai đủ mọi âm thanh lớn nhỏ, xa gần.

Tiếng động gần nhất ông nghe được là tiếng chân ai đó bước lán về phía mình. Im lặng. Ông nghe rõ những tiếng hít vào, thở ra đều đặn, chậm chậm, ở ngay bên cạnh mình. Người này chắc đang vận động tay chân cho bài tập thể dục dưỡng sinh nào. Tiếng thở ra một hơi dài sáng khoái, rồi tiếng bâng bề thế động đậy, tiếng áo quần sột soạt của ai đó vừa ngồi xuống chỗ trống bên cạnh ông. Một cánh tay hay bàn tay nào chạm nhẹ vào vai ông.

-Ồ, xin lỗi! Giọng một thanh niên.

-Không hề chi. Xin chào! Ông dịch người

sang bên, chừa rộng chỗ cho người mới ngồi vào.

-Chào chú - chàng thanh niên quay sang ông - cháu tên Đan.

-Tôi tên Mác. Người đàn ông khiêm thị nói.

Đan, một thanh niên trạc 30 tuổi, cao ráo, trắng trẻo, đeo kính râm, khuôn mặt khá điển trai.

Mác lắng tai nghe tiếng chim hót líu lo đầu đây, thật gần, như là ở ngay trên đầu ông vậy.

-Bây giờ là mấy giờ nhỉ? Mác quay sang, hỏi.

-Cháu không có đồng hồ - Đan lúng túng - chắc khoảng 11 giờ sáng.

-Hôm nay có vẻ tốt ngày nhỉ? Mác gợi chuyện.

-Vâng... Đan đoán ngữ - một ngày đẹp trời. Chàng trai bắt chéo chân, quay mặt nhìn sang phía khác.

Vài phút im lặng, rồi Mác bỗng lên tiếng:

-Này Đan, cậu thấy được gì, kể cho tôi nghe với.

-Xin lỗi, cháu... không hiểu? Đan quay lại, nhàu mày, hỏi.

-Nếu không phiền cậu, Mác nói, giọng ngập ngừng, cậu có thể tả sơ cho tôi nghe những gì cậu trông thấy được ở quanh đây.

"Ồ vâng, vâng. Xem nào... Bầu trời trong vắt. Nắng lấp lánh trên những ngọn thông xanh.

Mác hơi nhò người về trước, có vẻ chờ được nghe tiếp.

-Mấy chú bồ câu lững lững đi dạo. Bảy chim sẻ chuyển cành, rượt đuổi nhau riu ra riu rít. Lại thêm mấy chú chim Goldfinch lông màu vàng thật đẹp ở đầu cây lại.

-Tiếng chim hót thật vui tai - Mác nói - Cậu trông thấy gì nữa?

-Nhiều người đang đi bộ trên con đường mòn chạy quanh bờ hồ. Có người dạo thong thả, có người đi nhanh thật nhanh. Có người đi một mình, có một nhóm người đi với nhau. Một cô gái đẹp dát theo chú chó nhỏ lông xù màu trắng chạy loảng quảng. Một cậu bé trượt ván từ xa phóng tới suýt đâm sầm vào cô, may mà cô lách người tránh kịp.

-Hử hử! Đạo này nhiều người chịu khó vận động quá nhỉ? Cậu thấy gì nữa?

-Một anh chàng người Á châu đang chạy bộ giật lùi, thoát đầu chạy chậm chậm rồi càng lúc càng nhanh mà không dụng vào ai cả.

-Chạy bộ giật lùi? Không dụng ai cả, kể cũng tài thật.

TRẦN NGUYỄN

-Cũng chẳng tài cán gì -
Đan nói - Chả là vì chạy
đến đâu mọi người tránh
đạt ra cả vì sợ bị đụng
phải.

-Vui nhỉ! Mác bật cười
ha ha.

-Một bà mẹ trẻ đẩy chiếc
xe nói bên trong có đứa
bé gái xinh xắn, ông bố
thì công cậu con trai
ngồi vắt vẻo trên vai. Ở
đó... một chú chim bay
vụt qua mổ vào túi bắp
rang trên tay cậu bé làm
cậu giật bắn người. Hai
bố con loang choang đến
suýt ngã. Bà mẹ chỉ đứng
cười.

-Ha ha... vui quá. Cậu
thấy gì nữa, Đan?

-Tôi dần hải âu màu
trắng bạc bay lượn trên
mặt hồ. Bấy vệt lồi lúp
xúp dưới mé hồ, giành
giật từng mẫu bánh mì
được mấy đứa trẻ đứng
trên bờ ném xuống. Con
nữa, một cặp vợ chồng,
những đứa con nhỏ và
bạn bè ngồi quanh chiếc
bàn picnic. Ở đầu bàn là
cậu bé khoảng 10 tuổi
ngồi trên chiếc xe lăn.
Nhiều bong bóng đủ
màu sắc mảng trên chiếc
xe cậu và quanh bàn.
Trước mặt cậu là chiếc
bánh kem sinh nhật hình
tròn có cắm mấy ngọn
nến xanh đỏ tím vàng.

-Happy Birthday cậu bé
- Mác nói - Một ngày vui
cho cả nhà. Còn gì nữa
không?

-Xem nào: bên tay phải
của chú, trên bãi cỏ rộng,
một cô gái đeo kính râm
mặc bikini có thân hình

gợi cảm vừa nằm tắm
nắng vừa đọc sách báo
gì đó.

Mác háp háy mí mắt,
mim cười.

-Còn phía tay trái chú,
một đôi tình nhân nằm
đặt trên thảm cỏ. Chàng
trai bông nhóm dậy,
nhón một trái cherry
trong chiếc hộp nhựa
đặt lên môi cô gái. Cô
vừa hé môi thì chàng
trai giắt tay về, cứ thế...
Sau cùng, cô gái nằm
ngửa há miệng rộng cho
chàng trai thả trái cherry
vào.

-Tình yêu luôn có vị ngọt
của trái cây. Ai cũng có
một thời để yêu. Mác
nói, ngửa mặt lên trời,
mắt nhắm nghiền lại như
muốn tận hưởng những
thời khắc sáng khoái.

-Chú cũng từng có một
thời để yêu, phải không?
Đan hỏi, mim cười:

-Vẫn chưa hết, một đôi
trai gái khác ngồi bên
nhau dưới vòm cây xanh
kia. Chàng trai ôm chiếc
đàn guitar vừa đệm đàn
vừa hát, cô gái ngả đầu
lên vai chàng và hát theo.
Chú nghe thấy tiếng đàn
chứ?

-Chịu. - Mác nghiêng
mặt bên tai - Tôi không
nghe ra.

-Cháu cũng không nghe
được, chỗ này hơi xa.
Không rõ họ hát bài gì.

-Bài "Mùa hoa anh đào"
- Mác cất giọng, khe
khe, - "Mùa Xuân sang
có hoa anh đào. Màu hoa
tôi trượt yêu từ lâu..." (*)

-Ồ, chú không nghe
tiếng đàn nhưng lại nghe
được tiếng hát?

-Đùa cho vui vậy - Mác
cười - Có nghe ngóng
được gì đâu. Tự nhiên tôi
nhớ tới khúc hát có giai
điệu Nhật ấy.

-Chú hát hay đấy chú
Mác. Chắc là chú có kỹ
niệm nào với bài hát ấy?
Im lặng. Mác lại nhắm
nghe, mắt, đầu hơi
cúi xuống. Một lát, ông
ngẩng lên.

-Tôi yêu hoa anh đào -
ông hạ giọng, nói chậm
rãi - Đúng ra là yêu màu
hoa anh đào, từ lâu lắm,
khi tôi còn trẻ. Hoa màu
trắng, màu hồng nhạt,
hồng đậm, màu nào cũng
đẹp cả.

Ngừng một chút, ông nói
thêm:

-Nói đúng hơn nữa, tôi
yêu màu hoa của người
tôi yêu. Nói thế cậu hiểu
được chứ? Khi ta yêu
một người nào là yêu cả
những gì người ấy yêu,
có phải vậy không?

-Cháu không rõ lắm.
Hàn là chú Mác nói đúng
vì đã đã từng yêu.

-Cậu chưa yêu ai bao giờ
sao? Mác tiếp: - Là nhĩ!

-Lẽ ra là có - Đan nói -

-Cháu yêu một người
không yêu cháu. Cô ấy
yêu và lấy một người
khác.

-Lạ nhĩ! Mác thốt lên,
lập lại hai tiếng ấy: Một
chàng trai đáng yêu và
có duyên như cháu.

-Cám ơn chú Mác, cháu
chưa được ai khen như
vậy.

-Nêu cậu không thất vọng
trai thì cũng không đến
nỗi xấu xí - Mác nói -
Nhưng cậu hẳn phải đẹp
trai.

-Ha ha - Đan bật cười -
Người ta vẫn nói "trông
mặt bắt hình dong", còn
chú chỉ nghe tiếng nói
thôi mà biết được con
người. Chú Mác ơi, tình
yêu vẫn có những cái
không thể nào giải thích
được.

-Vậy là cậu biết rành
về tình yêu hơn tôi đấy
- Mác gật gù - Ta nói
chuyện khác đi. Cậu còn
trông thấy gì nữa không,
nhìn kỹ xem?

-Lạ thật! Đan bỗng kêu
lên. Ở đằng kia có cây
hoa anh đào nở rộ, màu
hồng phơn phớt như chú
nói. Nhìn màu hoa là
thấy ngay mùa Xuân.

-Vậy sao? Mác nhòm
người đây - Tuyệt quá!
Vây là mùa Xuân đến
sớm đấy. Tôi yêu những
cánh hoa màu hồng phớt
ấy. Tôi cũng yêu cả thiên
nhiên, yêu con người ở
quanh đây.

-Cái park này là một thế
giới thu nhỏ đấy, chú
Mác ơi.

Mác nghiêng người về
phía chàng trai, lén dìm
mặt, mim cười, khuôn
mặt như sáng lên.

oOo

Trên băng ghế đầu lưng
với hai người là một phụ

nữ trẻ, mặc bộ quần áo thun thể thao. Không rõ cô ngồi đây từ lúc nào, chắc là tạm nghỉ mệt sau một vòng chạy bộ. Cô gái nhìn trời đất bằng quơ, không mấy để ý đến câu chuyện của hai người, cho đến lúc tiếng hát của ông già khiến thị cất lên lời cô quay ngược ra sau, lắng nghe.

Hoa anh đào nở rộ? Làm gì có chuyện đó. Cô đưa mắt nhìn quanh, nhìn trước nhìn sau, nhìn xa nhìn gần. Chẳng thấy hoa hộc nào cả, chỉ có những mầm tulip mới nhú lên khỏi mặt đất báo tin mùa Xuân đang đến gần.

-Hoa anh đào ở đâu nào?
- Cô gái quay nhìn Đan, hỏi - Chỉ cho tôi xem với.

Đan không trả lời, lăm lăm như không nghe thấy.

- Xin lỗi chú - chàng trai quay sang Mác - Cháu có việc phải đi bây giờ.

- Cảm ơn, cảm ơn Đan nhiều lắm! Cậu thật là tử tế - Mác quơ quơ bàn tay ồm bờ vai Đan, bốp nhẹ mấy cái - Cuộc sống thật ý nghĩa, thật tươi đẹp.

- Vâng - Đan mỉm cười - Cháu mới phải cảm ơn chú chứ. Thật thú vị được nghe chú nói chuyện. Chúc chú Mác một ngày vui nhé!

-Tôi vui lắm. Cậu cũng

vậy nhé, Đan!

Cô gái chăm chú nhìn chàng trai. Sau cặp kính râm lớn, trông anh chàng có vẻ gì bí ẩn. Không nhìn cô, anh chậm rãi cúi khom người, thông một cánh tay xuống dưới băng ghế, kéo ra một chiếc giày màu trắng từ tựa chiếc giày của ông già khiến thị ngồi cạnh. Rồi anh đứng thẳng người dậy, một tay sửa lại gọng kính râm, một tay cầm chiếc giày trắng khua khua nhẹ ra phía trước. Rồi anh chậm chậm bước lần xuống thảm cỏ, men theo lối đi dành cho người đi bộ trên con đường mòn vòng quanh bờ hồ. Mũi giày lần khua ngang, lúc gõ gõ xuống mặt đường theo một nhịp đều đặn.

Cô gái ngồi bật dậy, nhìn theo mãi tâm lưng thẳng và dáng đi thong thả tự tin của chàng trai cho đến lúc bóng anh khuất dần sau một khúc quanh. Cô nhìn quanh cái park thật trống vắng. Mùa Xuân đang còn ở nơi đâu, vẫn chưa thấy đến. Ông già khiến thị vẫn còn ngồi đó, im lìm. Cô bước lại gần ông, ngồi vào chỗ chàng trai vừa mới rời đi.
“Ồ. Tôi thấy rồi, đẹp quá! Cô gái nói lớn, cố ý cho ông nghe thấy - Hoa anh đào nở rộ! ■

NGUYỄN NAM AN

mùa xuân đợi

Cuối năm chạy đi mua tờ giấy
đời còn may kiếm lì xì này
sầu con số sắp hàng chơi một bữa
chạy về đâu (độc đắc) mộng gì hay

Đời ta có những tuần dài chất chứa
tâm tiếng chơi đã nhẹ nhẹ qua đời
có hôm bận ngày đứng ngồi muốn viết
mà thành thơ lại chán chết trời ơi

Tờ giấy nhí bỏ vào phong bì đỏ
làm quà vui thưởng đón Tết với Xuân
có đứa chạy tung bồng tìm com áo
dính áo com lại muốn nghỉ lưng chừng

Hăm ba đã đi qua còn dăm bữa
đón Giao Thừa mới thấy nụ cười lưng
anh xin nhận đầu năm, thành độc đắc
của đời và người vẫn nhớ bằng khuôn

(*) "Mùa hoa anh đào", nhạc Thanh Sơn.

(Viết phỏng theo phim ngắn The Bench của đạo diễn Cameron Burnett).

Du Uyên | SÀI GÒN, VIỆT NAM |

Du Uyên: Cô gái Sài Gòn
đi tái... hoa (chứ không
phải đạn), ngày Tết

Kiểm chuyện đầu năm

Người ta thường
khuyến nhau, nên kiểm
tiển đừng nên kiểm
chuyện. Nhưng chúng
ta kiểm tiền nguyên
năm rồi, đầu năm đầu
tháng, là khoảng thời
gian thư giãn. Hãy làm
cái gì đó thật đặc biệt, ví
dụ như đi kiểm chuyện.

Có lẽ nhiều người cũng
nghĩ như tôi. Nên mỗi
năm, khi hoa mai nở,
khi đường Sài Gòn bắt
đầu thưa thớt vì các công
ty/cửa hàng đóng cửa

Hoa Tết
(Xuân, Trăm Vĩnh Sơn)

nghi Tết. Thì trên các tờ báo trong nước lẫn ở hải ngoại bắt đầu “đong” các bài viết “nhóm lửa” cho các cuộc chiến: “Tết xưa - Tết nay, Tết nào tốt hơn?”, “Tết anh - Tết tôi, Tết nào vui hơn?”, “Có nên bỏ Tết hay không?”, “Nên ăn Tết như thế nào?”, “Biếu quà Tết ra sao?”, “Tết trong nước, Tết ngoài nước, Tết nào... Tết hơn?”... Dư luận, nếu còn quan tâm đến thời sự trong

nước, dù ở Việt Nam hay hải ngoại đều được một phen tranh cãi. Từ đó, cãi riết... ghiền. Không những các câu chuyện về việc “ăn Tết” ra sao được đem ra mổ xẻ, mà những câu chuyện khác về lịch sử, văn hóa, chiến tranh, khoa học, tâm lý học, kinh tế học... cũng được đưa lên bàn cân, dùng làm vũ khí để người đời “chọi” nhau.

Nhưng đâu riêng gì chuyện Tết nhứt, người Việt mình cãi nhau ở mọi “mặt trận”, mọi lãnh vực, mọi ngày trong năm. Bởi vậy, càng sống, tôi càng nhận ra: Dân tộc Việt là một dân tộc chia rẽ.

Đầu tiên là chia rẽ giữa người Việt trong nước và người Việt hải ngoại. - Một sự chia rẽ ít ai nói đến nhưng nó luôn tồn tại trong tâm thức rất nhiều người, đôi khi là bản năng chứ không phải cố ý. Sự chia rẽ này bắt đầu từ lịch sử, thời cuộc, tiếp đến là do sự phát triển tự do của người lẫn lượt pháp, xã hội, giáo dục ở đất nước mà mỗi “phe” (được hoặc bị) chọn làm nơi sanh sống. Nó sẽ được thể hiện rõ ở các cuộc tranh luận, nói chuyện về các vấn đề xã hội hoặc cách giải quyết vấn đề trong cuộc sống thường ngày. Ví dụ như mấy năm gần đây, cứ đến Tết là người ta thường chúc nhau “Năm mới quốc tịch mới”. Tưởng như là đùa cho

vui, nhưng không, cốt lõi vấn đề, thì nó vẫn là một cách thể hiện sự “phân biệt đối xử” giữa người Việt có quốc tịch Việt và người Việt có quốc tịch khác, ngay ở xứ Việt.

Có người nói: không ai soi mói người Việt bằng người Việt. Cũng đúng! Vì ngay cả ở mỗi “phe” (người Việt trong nước hoặc người Việt hải ngoại) thì cũng có những sự chia rẽ riêng. Ví dụ như người Việt trong nước thì được chia ra người thường và người công sản. - Bằng chứng là ở Việt Nam hiện thời, những người có “quốc tịch” công sản thường có lợi thế về mọi mặt nhiều hơn so đồng cùn lại, dù cũng sống ở đất nước này.

Người công sản thì tôi xin để họ tự chia “phe” với nhau (tôi thì không giỏi ngoại ngữ, không dịch được hết sự nghĩ của họ). Còn người dân thường, chúng ta sẽ thấy rõ sự khác biệt giữa người bên này sông

Hoa Tết
(Nguồn: Trần Vĩnh Sơn)

Bến Hải và người bên kia vĩ tuyến 17. - Sự chia rẽ này, thiết sự mà nói, trước 75 không quá rõ ràng, cho dù có ranh giới của thành trì lịch sử, địa lý và các hiệp định chiến tranh, tạo nên sự chia cách gần như là triệt để. Nhưng từ năm 75, sau khi có cái mà chánh quyền cộng sản gọi là “thông nhất đất nước”, thì kỷ lạ thay, sự chia rẽ này lại ngày càng rõ ràng hơn bao giờ hết. Tất cả được tạo nên bởi tập tục, thái độ, phong cách sống của mỗi “phe” ở hai đầu sông Bến Hải, lúc họ gần như hòa vào nhau ở các thành phố lớn (điển hình là Sài Gòn). Có lẽ, khi cùng để những viên ngọc trai thiết và giá cạnh nhau, người ta càng nhận rõ sự khác biệt?

Cũng “nhỏ” sự trộn lẫn bất đắc dĩ trên, chúng ta có một sự chia rẽ khác - đó là “Bắc kỳ 75” và “Bắc kỳ 54”. Có nhiều cách, nhưng ở Việt Nam,

người ta truyền tai nhau cách nhận biết rõ hai nhóm người “Bắc kỳ” này là nhìn thái độ của người đối diện trước hai

chữ “Bắc kỳ”. Số đông “Bắc kỳ 75” sẽ tức giận, sùng cộ, tệ hơn là hỏi “Mày biết bố mày là ai không?” khi được gọi là “Bắc kỳ”, số ít còn lại thì tỏ ra không vui, bực dọc. Còn “Bắc kỳ 54” thì không như vậy, họ thừa nhận lịch sử, đôi khi họ còn tự giới thiệu “Tôi là Bắc kỳ năm tư” hoặc “Ba má tôi xưa chạy vào đây”. Ngoài ra, tôi có vài anh bạn, cũng là “Bắc kỳ nhảm tư”, mỗi lần được báo trong nước, anh lại “Địt mẹ... Bắc kỳ!” (nguyên văn).

Ngộ cái là tôi chưa gặp người Nam kỳ nào “kỳ thi” hai chữ “Nam kỳ”. Từng không hiểu sao, có

rất, rất nhiều người Bắc tự nhận mình là “người Nam kỳ lục tỉnh”, “người Sài Gòn”, viết sách/kiếm tiền trên cái “danh xưng” kia. Cũng không có người Nam kỳ nào phản đối việc làm đó của họ, mà còn hoan hô, thích thú khi giá trị miền Nam được trân trọng. Dù ở phía ngược lại (người Nam nhận mình là người Bắc, viết sách về “người Hà Nội”, “người Bắc kỳ”) thì tôi chưa gặp.

Bởi vì thuộc diện thiểu số tại quê hương thứ 2 (dù là ở nước nào), đa số người Việt ở hải ngoại ngày thường ra đường gặp “đồng hương” là lang lang trong da rồi (giống như khi người Sài

Còn nhận ra nhau ở... Sài Gòn). Nền văn đề liên quan đến sự chia rẽ giữa người Việt hải ngoại với nhau, có lẽ sẽ ít hơn người Việt trong nước. Nhưng, cuộc sống mà. “Chén dĩa trong chạn còn khuya”, sao tránh khỏi những sự chia rẽ ngầm, chúng ta có: người Việt tị nạn chính trị sau 75, người Việt mới di cư và người Việt (có xuất thân, truyền thống gia đình) cộng sản. Hoặc đơn giản là người “mới qua” và người ở nơi đó lâu đời. Rồi người nhập tịch “nhờ” lập gia đình hay lập công ty... Rồi người Việt quan tâm chính trị và người Việt không quan tâm chính trị. (Trong nhóm người Việt quan tâm chính trị ở xứ Đàng này và có người thích Phái kia. Vì người Việt hải ngoại - ngay cả người Việt... cộng - đa phần chọn định cư ở các nước tư bản “giấy chết”, những nơi không có độc đảng).

Úc, ở Sing... có những người Việt sẵn sàng vào nhau hỏi thông tin về... bố hay đòi “giao hợp” mẫu thân người đối diện. Khi bị “dụng chạm” quá khứ “Bắc kỳ” hoặc gặp chuyện không hài lòng nào đó với “đồng hương”.

Có ai đó nói “Suy nghĩ tạo nên hành động. Hành động tạo nên thói quen. Thói quen tạo nên tính cách. Tính cách tạo nên số phận.” Nền từ những chia rẽ, tranh cãi tưởng chừng nhỏ nhất, sẽ tạo nên những sự khác biệt giữa cách nhìn nhận lịch sử, cách nhìn nhận quá khứ/thực tại, cách chọn phong tục/tập quán, cách sống, cách ăn, cách chơi... của từng nhóm người Việt khác nhau trên toàn thế giới. Nhưng khi nói về Tết Việt, từ những người di khỏi Việt

Văn đề “phân biệt” giữa “Bắc kỳ 75” và “Bắc kỳ 54” ở Hải ngoại cũng ngầm xảy ra. Nhưng có lẽ được “đồng hóa” bởi khí hậu trong lành, hoặc do phải “ăn theo thười, ở theo thười”, phải sống theo lối xã hội văn minh của nơi mà họ đang chọn, nên sự chia rẽ này sẽ không được thể hiện “rõ ràng”. Quả tình, tôi chưa được nghe ở Nhật, ở Mỹ, ở Anh, ở

Mùa lễ ngày Tết (Nguồn: Trần Vĩnh Sơn)

Tết xưa - Tết nay (Nguồn: khoahoc.tv)

Nam từ nhỏ hoặc sinh ra ở nước ngoài, ở những nơi không nhiều người Việt, không có “kinh nghiệm” gì về Tết. Thì mỗi người Việt dù sống ở đâu, dù là người có những suy nghĩ chia rẽ thế nào thì chắc cũng có chút cảm tưởng. Bởi vậy,

chúng ta có những tranh luận.

Ví dụ như, những người thích các giá trị cũ, họ sẽ sống chết bảo vệ những nếp cũ, những thứ tạo nên hai chữ “dân tộc”. Cứ Tết đến, họ lại nhắc về những dây pháo nóng thơm, diếc tai, cay mắt

được đốt ngay lúc Giao thừa. Nhớ xác pháo vừa đủ vào hóng dây đường hết cả 3 ngày Tết và công việc dọn dẹp ngay sau đó. Chứ không phải tiếng pháo được phát ra từ trong tivi, cắt-xét. Họ nhắc về những nồi bánh chưng, bánh tét mà cả

xóm cùng góp nếp, góp củi, cùng thức trọn đêm canh lửa. Có cái cháy, có cái sống, có cái nhào mà vui. Không như những cái bánh được “xuất bản” hàng loạt từ nồi nấu bánh bằng điện.

Họ nhắc “Mồng Một Tết Cha, Mồng Ba Tết Thầy”, khi gia đình cùng ấm êm bên mâm cơm cúng Mừng Một, cùng lên xe bắt phở, thăm thân quyến. Cùng nhau đi lễ, đi chùa đầu năm. Cùng tạm quên mấy bữa mùi xăng xe mà hít đầy phổi mùi cây Diệp bên đường, mùi nhang khói cũng kiếng, mùi... thuốc súng của mấy đứa nhỏ giành nhau bánh mứt, tiền lì xì. Rồi họ tác lười chề, Tết nay sai quá. Tới Giao thừa, người người gửi nhau các tin nhắn hàng loạt, vô hồn qua cái điện thoại thông minh đời mới. Cũng kiếng, nhà nhà xài nhang điện vì sợ hôi, sợ ung thư, sợ khói bay lên ảnh hưởng (trần nhà) xịn.

Cửa hàng đồ cúng (Nguồn: Trần Vĩnh Sơn)

Đua món ngày Tết, ăn với thịt mỡ, bánh chưng xanh (Nguồn: Dara Thanh Nha)

quết định. Người mê Tết cũ thì tìm mọi cách để được “hưởng” một cái Xuân mới tốt đẹp gần bằng những ngày Xuân xưa cũ. Người ghét Tết cũng tìm mọi cách để có một ngày Tết hiện đại, không vương bận, rườm rà.

Người ở xa thì tìm về quê cũ, tìm một chút hương xưa. Người ở gần thì tìm cách trốn chạy, tìm cảm giác mới mẻ... Sau tất cả, cái đích của mỗi con người còn thờ ơ vẫn là hưởng tới, tìm kiếm hạnh phúc.

Hạnh phúc của người trong nước hay hạnh phúc của người hải ngoại, hạnh phúc của người Bắc kỳ hay hạnh phúc của người Nam kỳ, hạnh phúc của người thương Tết hay hạnh phúc của người ghét Tết thì nó cũng chỉ là hai chữ “hạnh phúc” mà thôi. Chắc sẽ không khác nhau mấy, dù có người viết chữ xấu, chữ đẹp, dù có người làm văn hay văn dở.

Chỉ có hạnh phúc của người Công Sản, là khác, vì hạnh phúc của họ là khiến cho thế giới không hạnh phúc! Bởi vậy, ngoài chức nhau “năm mới quốc tịch mới”, dân lành Việt dù thích Tết hay không, dù ở đâu, dù định kiến/chia rẽ thế nào cũng hay chúc nhau/ chúc người dân trong nước “năm mới chế độ mới!” ■

Pháo Tết (Nguồn: Facebook)

Con cháu coi ba ngày Tết như những ngày thường, ai muốn đi đâu thì đi, không cố kỵ có hợp tuổi xông nhà người ta hay không. Hay Tết chỉ mà không có tiếng trống chiêng xèng xèng thum thum của một đoàn múa lân cầu may.

Còn những người mê lối sống Tây phương, thì cứ nghe Tết họ lại bêu môi chê trách. “Ăn” Tết gì mà “ăn” hoài. Bèn Tây họ ăn có một bữa là xong, còn ở “mình” còn mừng là còn Tết. Họ cho rằng Tết là một nguyên nhân làm đình trệ xã hội, “niu kéo” tâm lý “không chịu phát triển” của những người Việt cổ hủ. Họ cho rằng đó ăn ngày Tết chỉ toàn gây... mập, không tốt cho sức khỏe v.v.

Có những người trẻ ở Việt Nam, nhất là những

người còn phải chạy đua với cơm áo gạo tiền thì cho rằng “đang yên đang lành tự nhiên lại Tết”, “Tết càng ngày càng nhạt”. Dù, nhiều người trong số họ, không biết Tết... mặn là Tết ra sao. Rồi cũng có nhiều người tìm hiểu về Tết xưa, cho là rườm rà quá, đốt pháo nguy hiểm quá, phải ở nhà từ túng quá... Bởi người ta nói “Thương nhau củ ấu cũng tròn, ghét nhau củ bó hòn cũng méo.”

Ngoài ra, còn những tiếng thờ ơ dài vì Tết nay không còn là dịp gia đình tụ họp, mà là dịp người giàu phô trương, người nghèo “bí ị”. Dù không ai “mượn”!

Rồi sau những tranh cãi, cuộc sống của mỗi người cũng phải do chính họ

Nguyễn Xuân Thiệp | GARLAND, USA |

hoa fuki của vùng băng tuyết

Tháng Ba. Mùa Xuân đang đến. Chẳng bao lâu nữa, hoa thủy tiên vàng (yellow daffodils) sẽ nở lại trên vùng đồng cỏ Texas. Nói đến hoa daffodils vàng, người viết liền tưởng đến một loài hoa mọc trên vùng rừng núi băng tuyết của xứ Nhật Bản. Đó là hoa fuki.

Mùa này, ở Mỹ nhiều nơi còn có tuyết như quanh Ngũ Đại Hồ và vùng Colorado... nhưng ở Nhật Bản tuyết đang tan, cả trên những vùng cao. Khi trời đã ấm dần lên.

Thời khắc, ngược lên vùng Hokkaido đầy băng giá ở về phía Bắc nước Nhật, từ dưới lớp tuyết dày một loài hoa dại này mấm dăm thàng lên, với vẻ mạnh mẽ và hào hức như muốn rao truyền một sứ điệp thật đẹp cho xứ của băng tuyết: mặt trời đã thức giấc! Cỏ cây

khe suối và chim muông sống lại. Sách chép: Fuki - tên loài hoa dại - mọc lên ở nơi nào, tuyết ở nơi đó sẽ tan sớm. Vâng, fuki chỉ là một loài hoa hoang dã, mọc khỏe, trống cổ về tầm thường nhưng loài hoa màu vàng nở ra từ trong lòng tuyết này lại được người dân vùng Hokkaido yêu quý hết mực. Chuyện cổ tích của tộc người Ainu của vùng Hokkaido xưa kia kể rằng, ở đầu đó trong rừng cây fuki luôn có những vị Bụt tí hon xuất hiện sẵn lòng giúp đỡ người nghèo. Bụt sẽ mang hơi ấm đến cho những gia đình không có lò sưởi, đem lương thực đến cho những người trong cảnh bán hàn và mang niềm vui đến với trẻ em. Trẻ em xứ tuyết rất ưa chơi trò trốn tìm trong rừng fuki. Sự gắn gũi để thương của loài hoa này khiến người dân xứ tuyết tin rằng hoa fuki là hiện thân của Bụt, hiện thân của hạnh phúc trong cõi đời này.

Hoa fuki là hiện thân của Bụt. Những vị Bụt tí hon. A, thật là tuyệt vời, phải không bé? Những vị Bụt ở trong những ngôi nhà hình nấm, chạy chơi tung tăng trong rừng, trông dễ thương biết bao! Tôi đã làm thơ cho hoa fuki và các vị Bụt tí hon trong đó có cô nhà thơ yêu trẻ và cũng trẻ ca hát nỏ đùa quanh các vị Bụt và hoa fuki. Giờ đây xin được kể lại chuyện một bông fuki bé nhỏ dựa theo một bài viết trên Tuổi Trẻ Online. Tác giả của bài viết -xin lỗi, lâu ngày quên tên- thôi thì cứ tạm gọi là Nhã Văn. Câu chuyện được kể lại như sau: Với niềm tin vào cái kết có hậu trong cổ tích, một phụ nữ Hokkaido đã quyết định mang fuki sang VN. Nhưng Fuki của cô không phải là hoa mà là một bé gái năm tuổi mang tên loài hoa của vùng rừng núi tuyết phủ nơi quê nhà.

Hồi tưởng lại, cuộc hôn nhân của cô thật đẹp nhưng ai ngờ chóng tan vỡ. Gạt nước mắt, cô gượng đứng dậy như cách mà loài hoa fuki đã mọc xuyên qua lớp tuyết dày. Cô đã cùng bông hoa fuki bé nhỏ của mình bắt đầu một cuộc phiêu lưu đến VN, nơi cách đây mười mấy năm cô đã từng đến sưu tầm tài liệu cho luận văn thạc sĩ với đề tài về ngôn ngữ thơ Hồ Xuân Hương.

Bây giờ cô lại trở lại xứ sở của thơ Hồ Xuân Hương một lần nữa. Và cô viết bài chuyện về văn hóa và đời sống cho các tạp chí văn học ở đây. Thật ra, hồi còn ở quê nhà, cô chưa từng nghĩ đến việc viết báo bao giờ, dù cha và chồng cũ của cô là những nhà báo. Thế nhưng, cô đã phải làm công việc khó khăn này, kể cả việc dạy tiếng Nhật, dịch tin và sách báo để có tiền nuôi con ăn học tại xứ của ánh nắng mặt trời.

Khoảng hai năm trước, ông Văn cô đến nhờ cô dịch một bài tiểu luận để đăng trên một tạp chí xuất bản bằng Nhật ngữ. Sau đó, hai người nhanh chóng trở thành những cộng sự tốt. Còn bây giờ họ đã là bạn của nhau.

Vào những ngày của mùa Noel cách đây mấy năm, trong khi mọi người Nhật khác đang vui hưởng Giáng Sinh và chuẩn bị đón mừng năm mới, cô vẫn không ngồi nghỉ với những công việc thường ngày của mình. Cô còn phải dịch bài nhiều hơn để có thể có thêm tiền chữa bệnh cho con. Đó là khoảng thời gian bé Fuki nằm trong nhà thương Nhi Đồng -bé bị viêm phổi. Sổ mũi, biếng ăn, sốt, rồi sưng phổi đã làm cho bé Fuki kiệt sức. Có kể rằng bé nằm trên giường bệnh, mắt nhắm thiếp, thỉnh thoảng nhìn ra cửa sổ, dường như đang đếm lá trên cây đào leo trường xuân rơi cho

đến chiếc cuối cùng ở một góc sân của bệnh viện.

Sáu giờ chiều hóm đờ, đang dán mắt vào màn hình máy computer ở trong tòa soạn, ông Văn chợt nghe có tiếng gõ cửa, tiếng gõ cách quãng và rất yếu ớt. Sau đó, hiện ra bên cánh cửa là thân hình tiểu tụy của người thiếu phụ Hokkaido. Đôi mắt trũng sâu trên khuôn mặt héo hắt, thần sắc mất hẳn vẻ linh động khiến không ai nghĩ đó là một phụ nữ 30 tuổi.

Với giọng khản đặc, cô thốt ra những lời mệt mỏi: “Tôi đến để đưa cho anh những bài đã dịch”. Rồi lảng lạng quay đi. Với người Nhật là như thế, họ coi công việc là trên hết. Nó đã trở thành nguyên tắc sống và là một đức tính của họ.

Khi ông Văn đến bệnh viện để thăm bé Fuki thì được cô y tá cho hay hai mẹ con vừa ra viện cách đó không lâu. Câu chuyện của hai mẹ con bé Fuki đã làm ông Văn như lạc vào một cuộc viễn du tưởng tượng đến miền đất của một loài hoa kỳ diệu để biết rằng xứ tuyết không chỉ có hoa anh đào.

Khi Fuki rời khỏi xứ tuyết để đến một vùng đất của mặt trời, thế giới trong mắt bé dường như bị vỡ thành nhiều mảnh: chia ly, thành phố lạ, nỗi buồn. Fuki rất thích vẽ, và cô bé đã vẽ như một cách làm lành những vết rạn đó. Mà bé Fuki toàn vẽ chân dung những người gặp bất chợt mà với bé, dường như chỉ những hình người đó mới có thể hiểu được tâm trạng của một cô bé không có bạn nói cùng ngôn ngữ.

Thế nhưng niềm tin vào kết cuộc có hậu như trong câu chuyện cổ tích về loài hoa fuki và ước vọng về một vị Bụt trong kiếp sống này đã giúp cho hai mẹ con bé Fuki có đủ nghị lực và sức mạnh để sống tại một vùng nhiều ánh nắng...

Câu chuyện để thương quá, bé ơi bé có thấy thế không? Riêng người viết xin chúc mừng người phụ nữ Nhật đã tìm thấy niềm vui trong cuộc sống. Cũng như cô Thảo Mi đã tìm thấy niềm vui sau những đổ vỡ và cuộc hành trình cô đơn đầy tuyệt vọng. Thế mới biết niềm vui bao giờ cũng có đâu rằng hiếm muộn trong cuộc đời này. ■

Trịnh Thanh Thủy | CALIFORNIA, USA |

Diễn hành Tết trên đường Bolsa, Westminster năm 2015. (Thanh Phong/ Văn Đồng)

Những bước đầu

Thấm thoát đã 45 mùa Xuân lướt qua đời mình, từ ngày tôi bắt đầu chấp chững những bước tị nạn trên xứ người. Ký ức mùa Xuân của tôi như dòng sông chảy ngược về nguồn, lúc vùn vụt, khi chậm rãi luân lưu giữa chấp chững biến hồ di vãng. Theo chân gia đình ra khỏi trại Pendleton thuộc Quận San Diego, tiểu bang California, tôi về định cư ở thành phố của Những Thiên Thần (Los Angeles) vào những ngày tháng cuối năm 1975. Mùa Xuân Bính Thìn 1976 đầu tiên trên miền đất hứa Hoa Kỳ, bố tôi dẫn gia đình đến thăm

Vui Xuân Hải Ngoại

Chùa Việt Nam ở Los Angeles

ngôi chùa Việt Nam tọa lạc ở đường Berendo của thành phố này. Mẹ tôi là người hái những chiếc lá lộc non đầu năm để cầu nguyện cho gia đình và cuộc sống tương lai không biết sẽ ra sao trên vùng đất mới.

ngôi chùa Việt Nam đầu tiên tại đây năm 1975, là Cố Hòa thượng Thích Thiên Ân. Đặc biệt, mặt sau cổng tam quan chùa có khắc hai câu thơ nổi tiếng của cố Hòa thượng Thích Mãn Giác: “Mái chùa che chở

hồn dân tộc - Nếp sống muôn đời của tổ tông.” Thấy Mãn Giác còn có đạo hiệu là Huyền Không. Thấy đã mất và để lại những tập thơ, sách, trước tác, phiên dịch có giá trị. Nhà văn Nguyễn Mộng Giác có nhắc

đến ngôi chùa và thấy Huyền Không cũng 4 câu thơ có nhan đề “Trẻ Thơ” của thầy như thế này,

Chùa xưa mái ngói cũ

Trèo lên nắm cây sào

Đêm khuya rồi không ngủ

Kéo rụng bao nhiêu sao?

Chỉ 4 câu thơ mà Nguyễn Mộng Giác đã tưởng tượng ra được nhà thơ Huyền Không ngày còn bé là một chú tiểu râm mất thơ mộng, đêm khuya thao thức không ngủ, trèo lên mái ngôi nhà chùa, dùng sào để kéo rụng bao nhiêu là sao.

Những Tết đầu tiên nạn phải gọi là những Tết hoài hương vì suốt năm ai cũng phải mưu sinh nên nỗi nhớ quê bị quên lãng, nhưng cứ Tết đến, căn bệnh luyến quê lại bùng lên như lửa dữ, không sao dập tắt được. Tập chí, sách, báo, dài truyền thanh hay thơ văn toàn là những bài viết hay nhớ về Tết quê nhà những năm trước 75 là chính yếu. Nhất là những nơi có khí hậu lạnh, trời

Tết tha hương

Ngày ấy tôi chưa đủ trưởng thành để xao xác với niềm nhớ quê hay trần trọc với những hoài vọng luyến thương canh cánh như bố mẹ tôi. Tôi chỉ biết dõi theo những khuôn mặt ưu tư trau nạm của khách đang hương đang thành kính khấn vái trên chiếc chiếu cõi trải trước Phật Đường. Từ đó Chùa Việt Nam biến thành nơi người Việt đến viếng rất đông vào các ngày Lễ, Tết để hái lộc, dâng hương và tìm lại các phong tục truyền thống trong những năm đầu tị nạn ở Cali.

Vị sáng tổ đưa Phật giáo Việt Nam vào Hoa Kỳ và thành lập

Diễn hành Tết do Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Nam California tổ chức năm 1981 trên đại lộ Bolsa Trán Hưng Đạo, thành phố Westminster. [Hình: Văn Lan/Người Việt](#)

Diễn hành Tết tại Orange County, Westminster, California, USA

(ảnh chụp 21-2-2015 Joseph Solmi)

u ám và mưa tuyết giăng giăng, người Việt càng nhớ cảnh ấm áp, vui tươi và nhộn nhịp của Tết Xuân.

Những hội Xuân đầu tiên

Rời người Việt bắt đầu tổ chức Tết ở mỗi địa phương của mình cho tiện việc di chuyển. Ngày đó chúng ta chưa có các cộng đồng Việt lớn, chợ Tết thường được tổ chức ở các khuôn viên đại học cộng đồng là nơi có nhiều người Việt ngụ cư hoặc các địa điểm tôn giáo nơi có các tín đồ hay phật tử lui tới thường xuyên. Chiếc áo dài bắt đầu xuất hiện ở các sân chùa, nhà thờ và chợ Tết đã làm sống lại hình ảnh quê hương trong lòng người Việt tha hương. Thế là năm 1977, các sinh viên Đại Học Long Beach đã tổ chức cuộc thi Hoa Hậu Áo Dài đầu tiên. Từ đó, nụ cười của các cô

hoa hậu xinh tươi, rực rỡ xuất hiện trong các ngày đầu Xuân ở các khu chợ Tết là hình ảnh không thể quên trong ký ức của khách du Xuân nơi chân trời mới.

Một số người Việt gốc Hoa qua Mỹ tị nạn sau năm 1979 đã dần dần về ngụ cư gần hay ngay trong phố Tàu China Town của Los Angeles. Sau họ dọn về khu Alhambra, Monterey Park, Rosemead hay Elmonte, kéo theo một số người Việt bỏ Los Angeles về những vùng này cùng chung sống. Vì lý do thuận tiện, số người này gia nhập cộng đồng người Hoa ăn Tết và tham dự các cuộc diễn hành Tết được tổ chức tại China Town, Los Angeles.

Riêng ở Quận Cam, từ năm 1977 đến năm 1979, Người Việt đã mừng Tết ở các cơ sở thương mại trên đường Bolsa (Westminster), như nhà sách

Chợ Tết Sinh Viên năm 2020

Đoàn Thanh Niên Việt Nam diễu hành năm 2004 tại Little Saigon.

Tú Quỳnh, nhà hàng Thành Mỹ, văn phòng bảo hiểm Luật Sư Phước, văn phòng khai thuế Lưu Hồng Sơn, đoàn quán Hường Đạo Bạch Đằng, Danh Pharmacy, chợ Hòa Bình, chợ Ái Hoa hay tòa soạn báo Saigon của Du Miên v.v. Đầu năm 1981, tờ Orange County Register đã dành nhiều trang đăng các sinh hoạt mừng Tết Nguyên Đán của người Việt do nữ ký giả Rosa Kwong viết trong số báo ra ngày 1 tháng 2, 1981. Báo này đăng thêm tấm bản đồ và dịch chú Phố Saigon của ký giả Du Miên thành chữ "Little bit of Saigon." Một số đài truyền hình Hoa Kỳ cũng tường thuật những sinh hoạt vui nhộn như múa Lân, đốt pháo của người Việt mừng Xuân.

Little Saigon

Sau này vì người Việt kéo về Quận Cam ngày càng đông, năm 1988, khu vực thương mại 72 được chính thức công nhận gọi là "Little Saigon". Năm 1987, thương xá Phước Lộc Thọ khai trương và nay trở thành địa điểm mốc của khu Little Saigon.

Trong những thập niên 90, và sau năm 2000, các trường trung học quanh đây như Mc Garvin (vào năm 1995) hay Bolsa Grande High School tại Garden Grove là nơi tổ chức Hội Tết Việt Nam hàng năm do Tổng hội sinh viên Việt Nam Nam Cali UVSA đảm nhận, đã thu hút hàng trăm ngàn người tham dự. Song song với chợ Tết có những cuộc diễn hành với nhiều hội đoàn, đoàn thể, nhiều xe hoa được diễn ra trên đại lộ Bolsa, được đài truyền hình, Radio, và báo chí truyền thông tường thuật.

Trong những năm gần đây Chợ Tết ở Quận Cam được tổ chức một vài nơi chứ không phải một nơi nữa. Điều thú vị là nhiều người Việt từ khắp nơi trên thế giới và cả người nước ngoài về Little Saigon để đón Xuân và

Chợ Tết Sinh Viên năm 2007

không khí Tết ở đây ấm cúng, nhộn nhịp và tưng bừng. Đặc biệt là các khu vực tổ chức Tết xin được phép cho đốt pháo vang lừng trong những ngày Tết. Ai đến đây cũng thấy rõ ràng không khí Tết bùng bùng

ở chợ Hoa, hàng quán, phố phường, chợ đêm, chùa chiền, nhà thờ, các cơ sở thương mại v.v. Chỉ cần đêm Giao Thừa vào chùa lễ Phật, hái lộc, xem vận mệnh và nghe đốt pháo tung bùng lòng người tha hương đã ấm lại muôn phần. Sáng Mồng Một xếp hàng dọc theo hai dãy phố đường Bolsa từ Bushard tới Magnolia mà Phước Lộc Thọ là mốc chính, người ta có thể xem một cuộc diễn hành đầu năm rất ngoạn mục. Sau đó cả gia đình kéo nhau đi chợ Tết ở Costa Mesa, Trung Hội Bolsa Grande, hay Mile Square Park để tận hưởng những giờ phút sôi động. Mồng Hai là ngày các cửa tiệm thay phiên nhau đốt những tràng pháo dài thắm thụt để nguyện cầu cho sự may mắn làm ăn phát đạt, và bình an.

Các ông bà, cha mẹ cùng nhau đi chúc Tết bạn bè hay tổ chức họp mặt gia đình hoặc hội đoàn.

Dịp Tết cũng là dịp người Việt hải ngoại được mặc và khoe áo dài đẹp. Những năm sau này áo dài may sẵn cho phụ nữ và đặc biệt là phái nam nhìn vừa sang vừa hợp thời trang. Vào chùa, đến nhà thờ, ra phố, đi chợ Xuân ở Cali, các tác áo dài phát phới như những cánh bướm muôn màu, đẹp vô cùng.

Sự an ủi lớn nhất của cộng đồng người Việt tha hương là các em trẻ nhiệt tình, thích thú cũng như tích cực tham gia rất đông, đã đóng góp vào các sinh hoạt Diên Hành hay Chợ Tết Sinh Viên hàng năm. Nhìn các em từ út chập chững, xếp hàng dài để ăn uống các món ăn Việt Nam, chơi các trò chơi sống động ở Hội Chợ, bậc phụ huynh ai cũng vui cũng hạnh phúc ■

Đoàn Thanh Niên Việt Nam Tự Do (<http://vnyouth.com>)

Diệp Hồng Phương | FLORIDA, USA |

THÂN NGUYỄN

Mừng Xuân, đón Tết nghe tâm sự của đôi bạn già làm gì? Chắc là chuyện... cũng “già” như trái đất? Nói vậy chớ hổng phải vậy đâu! Già thì có nhưng chưa đến nỗi già như trái đất. Chẳng là ông Ba Già (đầu bạc hết trơn) định cư ở Hoa Kỳ cả năm nay, cuộc sống không còn gì hơn nữa, chỉ nhớ quê nên viết thơ tâm sự với ông bạn Tư “Hàng rết” (răng rụng hết trội) ở xứ biển Ba Đông, Trà Vinh. Lá thư của ông Ba viết từng chập, nghĩ gì viết đó, năm lần bảy lượt mới xong, và nhờ con nhỏ cháu về Việt Nam ăn Tết đưa giùm.

Lá thư mở đầu sáu bảy tháng trước, như sau:

Ông bạn già Tư “Hàng rết” thân mến.

Ông bà Tư mạnh giỏi hết ha? Mấy đứa nhỏ chắc học hành khá?

Viết được hai hàng, ông Ba Già hình dung ông Tư cười tủm tỉm, cái miệng móm sạm hết sức có duyên. Ông Ba và ông Tư

là bạn học hồi nhỏ, bạn đồng dầy hồi còn trẻ và là bạn hàng xóm lúc về già. Về già, có con cua, con cá hay rổ ốc... hai người đều hủ nhau “lại rai ba sợi”. Ốc biển Ba Đông dù loại, dù cỡ tùy biến động hay êm, tùy con nước... Nhớ hồi còn ở Việt Nam, tháng Mười trời trở lạnh, ốc Việt - hình dạng như ngòi viết - bị sóng đánh dạt vô bờ năm “bình thiên” ở bãi cát, ông Ba và ông bạn

**tâm sự
đôi bạn già!**

già Tư “Hàng rết” xách bao đi lượm.

Ốc Viết hấp sả, có muối tiêu chanh, kèm theo chai đế nếp.

- Ái chà! ... Ông Ba Già nuốt nước miếng cái ực.

Thơ viết tiếp như sau:

Vợ chồng tui qua Mỹ hơn một năm nay, sống với con cháu ở Florida. Tui được cấp cái “sổ sỏ”, cái thẻ “ai đi” rồi nhưng lớn tuổi không đi màn gì hết, ở nhà thôi. Mà ở nhà riết đâm ra nhớ đất thù. Nhớ quê thì nhớ xã Ba Đông, nhớ Ba Đông là nhớ xóm nhỏ của mình, trong xóm nhỏ có ông bạn già Tư “Hàng rết”. Ông Ba Già cười hà hà, cảm thấy cũng ... “sướng”.

Ngoài trời đang mưa, nước mưa tạt vào cửa kiếng chảy thành dòng rồi nhỏ xuống sân trước khiến ông Ba Già tức cảnh sinh tình:

Bên mình đang là mùa mưa phải không ông Tư? Bên Mỹ cũng vậy, trời mưa dai dẳng, nước rơi xuống nền đá trước nhà kêu lộp bộp y chang mưa tại mình. Nhưng mà mưa một lát là ngưng lâm như gió thổi mây bay đi mất. Miệng biển Ba Đông hể có gió thì mưa rồi trời nước.

Viết vậy rồi ông Ba ngưng cho đến một hôm:

Lúc này không biết mặc cái gì giống gì mà trời nóng thật sự, nghe tui nhỏ nói buổi trưa ngoài trời nắng chói chang, nóng tới 80 độ F, xem xem ba mươi mấy độ C bên mình. Lại không có miếng gió. Coi vậy chớ nắng ít bữa rồi mưa, có

khí có bão. Florida có cá chạch trận bão mỗi năm. Nghe nói ăn muốn chết!

Lúc gió chuyển mùa, ông Ba Già nhớ ông bạn già “Hàng rết”:

Hôm rày có gió miết biển Florida thổi lên thấy mát. Bên này không khí trong lành lắm, không có bụi bặm như ở mấy thành phố tại mình. Ở miệt Duyên Hải mấy cái nhà máy nhiệt điện Trung quốc còn gây ô nhiễm không khí, làm ruộng muối Cần Cù lấm lấm đen thui không ông Tư?

Ông Ba Già ngừng viết cho đến một hôm thấy trời trở lạnh, mây ùn ùn kéo tới, ông nghĩ tới quê nhà đang chớm tiết Lập Đông. Mưa lạnh ông Tư “Hàng rết” ưa bị ho húng hắng, nhưng mùa lạnh thì ... Ông Ba Già có hứng ngồi vào bàn, viết tiếp lời tâm sự:

Ở tại mình mùa lạnh là bà con xóm biển đi lượm ốc Viết để bán! Ốc Viết đây ngoài bãi biển. Ốc Len, ốc Bươu, ốc Gạo... trong rạch cũng nhiều. Ở bên Mỹ mà có mấy món ốc đó lại rai chắc đã hên ông Tư? Bên này không có ốc Viết, ốc Len, cũng không có bạn hiền nên tui không biết nhậu với ai?

Nghĩ đến món Ốc Viết hấp sả, ốc Len xào nước cốt dừa... ông Ba Già hình dung ra được cái miệng móm của ông Tư “Hàng rết”, tay cầm con ốc đưa lên miệng, mồm tròn môi dưới chum lại, nút cái rồi, nhai nhóp nhép nước miếng tràn hai bên mép. Ông Ba lại nhớ ly rượu đế nóng nần mùa biển lạnh,

nhớ tình cảm hai người bạn già ngày nào cũng lai rai đúng một xị, nói chuyện dỗi, chửi vu vu mấy chuyện bất bình trong xóm ấp. Rồi thì kết luận “Ừ quá nó, thiệt tình!”.

Uống hết chai xị, tui nhớ món “Ốc Cần nhâm” mà tác cười. Tôi món này là thôi, một xị là thôi. Bà Tư nhắc: “Uống nữa chết à hai ông! Ngưng được rồi”. Nhìn bà Tư, ông nói: “Ốc Cần nhâm đó. Ngưng hén?”. Rồi ngưng! Ngưng uống rượu, chuyển qua uống trà. Trà đậm uống một hồi thành trà lạt vì cái chàm thêm nước sôi nhâm nhi hườn dất...

Trời mưa rì rả, sống vô rì rã, hai ông bạn già ngồi uống trà làm thinh, nhìn mưa lung, nghĩ ngợi điều gì chẳng ai biết. Bày giờ ông Ba Già ở Mỹ, ông Tư “Hàng rết” ở xứ biển mình ền. Cảnh hai người ngồi uống rượu, rồi uống trà nhìn mưa lâm râm không còn nữa.

Qua Mỹ, lúc trước ông bà Ba được con cái chở đi chợ Việt, đi nhà hàng Việt. Chợ Việt bán nhiều hàng Việt Nam như mì gói, bún gạo, bánh trắng, bánh tét, bánh dĩa cho tới dưa leo, củ tỏi, củ hành... y như “ở bên”. Nhà hàng Việt có phở, cơm tấm, hủ tiếu, bún bò Huế... cái tui bựt tui tham. Mấy món ăn Việt Nam ông Ba nhìn thấy ngon mà ăn thì có lúc... thất vọng.

Ăn bún mắm, bà Ba nói thiếu cái vị đậm đà của

bún nước lèo Trà Vinh. Ăn bánh canh giò heo, ông Ba thấy khó bằng bánh canh Bến Gỗ. Còn như bánh tét đậu xanh nhìn cũng ngon nhưng ăn thì chưa bằng bánh tét Trà Cuồng. Nhưng thôi, có còn hơn không - ông Ba nghĩ - dù sao cũng là món ăn của xứ mình. Ăn cho đỡ nhớ quê vậy mà! Có khi chỉ nhìn thôi cũng dạng.

Nhưng nay thì mấy đứa nhỏ mua hủ tiếu mì, bún bò Huế... đem về nhà ăn - gọi là to go - vì dịch Cúm Tàu “hết sức phức tạp”, nhà hàng bán chế tiếp khách. “Ừ quá nó, thiệt tình!”

Con nhỏ cháu sắp về Việt Nam, điện thoại hỏi ông Ba có gói thơ thăm ông bạn già Tư không, nó chuyển giùm không ăn tiền “cờ” (dán con ốc tực con tem bưu điện gói thơ). Ông cười khà khà lấy lá thơ viết tiếp cho xong. Lán này ông Ba hỏi thăm chuyện Tết đến, nào chuyển đưa heo, chuyển trứng mai, trứng bưởi da xanh; nào chuyển bà con đi lượm, đây xiếp, nuôi ghêu ... và hỏi thăm thấy già Nhon tuy nhỏ tuổi mà nhận xét việc gì cũng sâu sắc.

Hồng Bưởi Tết này Giáo Nhom lảnh tiền thường được bao nhiêu? Lương thì chám, tiền Tết chắt chắt ...?

Cuối thơ ông bạn già hỏi ai để ám lòng với tình cảm quê nhà tuy xa xôi mà gần gũi. Nhom dịp năm hết, Tết đến ông “Thần mịch chớ ông

bạn Tư "Hàng rết", chúc bà Tư, các cháu và bà con lối xóm dạng mạnh, vui khỏe. Tui: Bà Già Florida".

Thơ ông Tư "Hàng rết" viết sau Tết, con nhỏ cháu mới đem qua, ông Ba Già đọc thấy còn cái hơi hướm mùa Xuân quê nhà, Ông vui lắm, đọc cho bà Ba cùng nghe:

*Ông Ba Già thân mến,
Trước tiên tui xin chúc
Tết gia đình ông bà và
các cháu đông mạnh,
sau thăm hỏi sức khỏe
hết thấy bà con Trà Vinh
ở bên Mỹ nhen. Bà con
xóm biển Ba Động mạnh
giỏi hết, năm nay mùa
màng trắng khá khá nền
ăn Tết cũng xôm tụ.*

Đọc thơ ông Tư "Hàng rết", chỉ đoạn mở đầu thôi là ông Ba Già đã

thấy vui. Tháng Hai ở Florida trời lạnh, miền bắc nước Mỹ nhiệt độ tụt xuống thấp, tuyết rơi trắng trời, trắng đất. Ở Việt Nam là mùa Xuân nắng ấm, gió chướng còn thổi về, còn đám chim én chao qua lượn lại và chắc cũng còn nói thật kho hột vịt, hủ dưa chua, keo cù kiệu...

Ông Ba đi Mỹ rồi, chiều chiều tui không biết nhậu với ai. Có con cá, con khô hay rổ ốc tui cứ nhìn hoài. Hồng lễ kêu mời đưa nhỏ trong xóm tới cù cưa cho hết chai xì? Thôi. Nghỉ uống.

-Vay cũng mừng! - Bà Ba chen ngang liền - Uống Ba thứ rượu "men Trung Quốc" có nước chết sớm!

Ông Ba biết men Trung Quốc pha chế rượu nó đốt cháy ruột gan. Bà Ba lên án cũng phải. Rượu

hai ông uống mỗi chiều là rượu đặt tại lò trong xóm, không phải men Trung quốc.

Nhưng mà... biết đau chừng?

Ông bà ở Mỹ vậy là vui rồi, có con, có cháu và có không khí trong lành tha hồ hít thở - Ông Ba Già cười nhẹ, nói thắm - Ông viết vậy tui hiểu là có không khí tự do đó nhen - Tết qua được bốn ngày rồi, tuần sau là y như cũ. Tuần sau mấy thằng Trung quốc lại khởi động nhà máy nhiệt điện 1-2-3 gì đó, từ thị xã Duyên Hải khởi bụi lại mùa trời.

Mấy nhiệt điện than cả thế giới bỏ không xài, bên Trung quốc thấy thế cũng bỏ, vậy mà họ đem qua "đầu tư" cho Việt Nam làm mấy cái nhà máy nhiệt điện, ông khởi xài bụi bay từ Duyên Hải

ra tới Ba Động, Cồn Cù, Láng Cháo... Dân mình hít thở bụi độc lâu ngày sanh bệnh. Rượu mới trắng thành den. Sông rạch bị nước giải nhiệt từ nhà máy đó ra nóng hổi, tắm cả hết đường sanh sống?

Năm ngoai dân kêu rêu "ô nhiễm không khí" đòi thưa, chánh quyền thị xã nói "Hừ nghị mà. Xìng xài đi". Phết den thui, lúa den thui, ruộng muối với den thui, den thui, rồi... tình "hừ nghị" cũng den thui tuốt. Ủ quạ nó, thiệt tình!

Ông Ba Già thấy ngậm ngùi cho xứ sở mình. Cãi hừ, cãi giả tạo, cái không còn xài được thì Trung quốc "xuất" qua. Đến nói thấy thuốc Bắc "giã" mở Phòng khám bệnh "chui", thuốc Bắc chỉ toàn cây với lá ... cũng tràn qua làm hại dân mình. Vay mà chánh quyền ngó lơ. "Hừ nghị mà!"

Ông nói năm sau ở bên hết dịch Cúm Tàu, chích ngừa xong ông bà về thăm quê hả? Vay mừng. Nếu có về thì ông bà về một hơi tới xóm biển Ba Động để còn có không khí trong lành mà thở! Đừng ghé qua thị xã, lờ hít bụi den, bụi độc của nhà máy nhiệt điện thì ho xanh mặt đó.

Đọc tới đây ông Ba Sực nhớ hồi chưa qua Mỹ, Giáo Nhơn có "phân tách" với ông là dân người Trung quốc qua đây du lịch hay mần ăn, tỵ như mấy kỹ sư, công nhân nhiệt điện Trung

quốc ở Duyên Hải, “đi thi chậm, nói thì lớn, ăn uống nhồm nhồm, khạc nhổ tùm lum” là do cái sự “tiến hóa thành giống người” của họ mới được chín chục phần trăm, mười phần trăm còn lại vẫn là động vật. Giáo Nhơn nói vậy cũng có cái đúng chứ không sai.

Tết này Giáo Nhơn hổng có tiền thường, lương còn kẹt 2 tháng chưa có. Đúng là nghề giáo dôi ra ruột. Giáo Nhơn nói tại nền giáo dục của mình bị Nhà nước bỏ bê vì mấy ông không “ăn” được cái bảng đen, cục phấn trắng, nùi giẻ lau bảng... như bên cầu đẩu hay bên bãi động sản. Cho nên thầy giáo dôi, học trò bỏ học là ... “đúng quy trình”?

Tui hỏi Giáo Nhơn “Nhờ không học, lớn làm gì?”. Giáo Nhơn cười nói ông Khổng Tử người nước Lỗ bên Tàu hỏi xưa có dạy “Nhưm bắt học bắt tri lý”, ý là con người ta không học thì không biết cái lý lẽ ở đời. Ông Bà Già ơi! Nay mai xã mình nhiều đũa “bất tri lý” lắm đó.

Ông Bà phì cười: Nay mai cái gì chứ? Máy chục năm nay xã mình mấy đũa thất học đều làm lớn, đều giàu! Tui nó có cần biết “tri lý” là gì đâu!

Nói cho ông bạn già mừng, thằng cháu nội tui đậu Đại học Trà Vinh, học ngành công nghệ thông tin. Còn con cháu ngoại năm nay thì tốt nghiệp cấp 3. Đó ông bạn già thấy hông? Đời ông bà làm nghề đóng đũa, đời cha mẹ làm ruộng, trồng dưa hấu. Đời tui nó có chữ nghĩa

cũng đỡ tấm thân, đỡ mất mặt dòng họ ...

Ông Ba ngừng đọc, ngắm nghĩ lời ông Tư viết thấy sáng đôi điều. Đời trước làm ăn lương thiện, đời sau hưởng phước. Con cái được cha mẹ dạy bảo, được học hành đàng hoàng thì hiểu được lý lẽ ở đời. Chớ như cái đám “bất tri lý” kia thì là đồ bỏ! Cha mẹ tui nó có khi cũng là lũ bất nhơn?

Thời, hết Tết rồi. Viết thơ vậy chắc cũng đầy đủ cái tâm sự của tui với ông bạn già.

Cuối thơ, gia đình Tư “Hàng rồi” thân chúc ông bà Ba Già Florida và các cháu năm mới dồi dào sức khỏe, nhiều may mắn. Kính chúc bà con Trà Vinh ở xã người cũng mạnh khỏe vậy nghen!

Tư “Hàng rồi” xóm biển Ba Động, Trà Vinh.

Tải bút:

Tui gởi con nhỏ cháu đem qua biếu ông bà một cặp bánh tết là Tư gởi, tui nấu đêm Ba Mười Tết, ăn cho đỡ nhớ quê. Nhưng con nhỏ cháu nói bánh tết có thật mở đem qua tới bến là bị... vô thùng rác. Nghe vậy bà Tư gởi hai ký khô cá Sặt, một ký Tôm khô, một hũ mắm tép nhỏ đem qua cho ông bà. Con nhỏ cháu cười hề hề nói “Hành lý của con quá ký lờ rời!”.

Vậy là ... hổng có quà cáp gì hết nên ông bạn già!

Ông Ba xếp lá thư lại, nhìn ra sân, nhớ ông bạn mình và xóm biển Trà Vinh hết sức!

■

LÊ THY

khúc xuân

nâng chưa hồng
hoa cải đã trở ngồng
bóng nghe tiếng chim sơn tước

lập xuân
con tằm thậm thụt lá dâu
sợi tơ non khoanh tròn trong cái kén
cá quẩy dưới ao
nòng nọc rưng rưng từng tành bơi theo ech

người đi xa
muốn trở về nhà
đầu đã đỡ nghe hương vị Tết
người ở gần
muốn xích lại gần hơn
chiếc áo mới xinh thơm vóc lụa là

lập xuân
nồi buôn giữa nua chui vào đáy tủ
chiếc gương vừa đánh bóng
soi lại mình để mà vui
về một đường sin
về một đường tròn

lập xuân
nói buồn giữa nua chui vào đáy tủ
chiếc gương vừa đánh bóng
soi lại mình để mà vui
về một đường sin
về một đường tròn
ừ nhì

một niềm xuân ...

Đốt bù nhìn giữ ruộng ở Ecuador

Nếu người Việt có tục đốt pháo vào đêm Giao thừa thì người Ecuador lại đốt bù nhìn giữ ruộng. Vào ngày cuối cùng của năm, những con bù nhìn sẽ được nhồi thêm giấy để đốt cháy vào đúng nửa đêm. Người Ecuador tin rằng việc này sẽ giúp xua đuổi bệnh tật và vận xui đã xảy ra trong năm cũ.

BẢO HƯÂN

Những Phong Tục Lạ

Bạn từng bài xích thói mê tín dị đoan? Có khi nào bạn thấy những phong tục “kiêng khem” của người Việt vào ngày Tết cổ truyền là hủ lậu? Bạn hẳn sẽ ngạc nhiên khi biết rằng nhiều dân tộc khác trên thế giới cũng có những phong tục lạ như chúng ta vào ngày đầu năm.

Mặc đồ lót màu rực rỡ vào năm mới ở Nam Mỹ

Người dân ở các quốc gia Nam Mỹ như Bolivia, Brazil... tin rằng đồ lót sẽ quyết định vận may của bạn trong năm mới. Những người cầu mong tình yêu sẽ mang đồ lót màu đỏ. Người cầu mong hay người ước mong giàu sang phú quý sẽ mang đồ lót màu vàng. Còn những người chỉ cầu mong một năm bình an sẽ dùng đồ lót màu trắng.

BẢO HƯÂN

108 nhịp chuông đón năm mới

ở Nhật Bản

Nếu thế giới chào đón năm mới với 12 nhịp chuông thì người Nhật lại đánh tới 108 nhịp. Những người theo đạo Phật chính thống ở Nhật tin rằng: 108 nhịp chuông trong thời khắc Giao thừa giúp xua đuổi những tội lỗi của loài người. Cũng giống như người Việt, họ tin rằng tâm trạng vui vẻ và nụ cười sẽ giúp mang lại hạnh phúc, may mắn cho năm mới.

BẢO HUÂN

BẢO HUÂN

Dùng những thứ có hình tròn ở Philippines

Thứ mà người Philippines cầu mong nhiều nhất vào năm mới là tiền, thật nhiều tiền. Với mong ước có thêm nhiều tiền vào năm tới, họ sẽ dùng đồ có hình tròn càng nhiều càng tốt. Theo họ, hình tròn biểu tượng cho đồng tiền và của cải. Từ quán áo hình tròn, đồ ăn thức uống hay bất cứ vật gì có hình tròn đều được ưa chuộng.

Lễ Takanakuy ở Peru

Takanakuy là lễ hội được tổ chức hàng năm vào cuối tháng 12 ở Peru.

Đây có thể là cuộc đánh đấm tay bo nhằm giải quyết những hiềm khích giữa hai người đã xảy ra trong năm cũ, hay chỉ là một cuộc “so găng” hữu nghị, nhằm thể hiện bản lĩnh và đánh dấu sự trưởng thành của các chàng trai trẻ. Những người tham dự sẽ tay không, mặt đối mặt, tự do đánh nhau trong một vòng tròn quy định, có sự giám sát của các già làng và chức sắc địa phương. Takanakuy có nghĩa “khí máu đang sôi lên”. Phụ nữ và trẻ em cũng có thể tham gia đánh đấm trong lễ hội này. Mặc dù bạo lực, có máu giãp và đổ máu nhưng lễ hội thường kết thúc trong vui vẻ và hòa hảo giữa các đôi thủ. Đây là cách người Peru bỏ đi sự đổ kỵ và hận thù của năm cũ để đón một năm mới vui vẻ, thanh thản.

Ảnh: Nguồn Americas quarterly

Trần Doãn Nho | TEXAS, USA |

Vui Với Cỏ Cây

Tại sao người Việt Nam ít bị nhiễm Coronavirus? Có lẽ vì biết sợ.

Tôi thuộc loại người biết sợ. Chỉ mới nghe phong thanh con dịch đã lấy lan tới khu vực mình ở, chưa có lệnh của chính quyền địa phương, tôi đã tự nhốt tôi trong nhà. Không cà phê cả pháo, không tụ họp cùng lý bạn bè, không chợ búa mua sắm, không thư viện, và bỏ luôn một cái *job* “thích thì làm không thích thì thôi” là thông dịch.

Con dịch là họa, và nghịch lý thay, lại là duyên: mang tôi đến với cây cỏ.

Xưa nay, cây cỏ hay thiên nhiên nói chung, với tôi, là những thứ “miễn phí”, là kho vô tận của trời cho, mặc sức nhìn, ngẫm, tiêu thụ, tận hưởng. Có nắng lên thì ta ngắm, có hoa nở thì ta nhìn, có rừng Thu thì ta xem, có nước mát thì ta uống, có rau cỏ trái thì ta ăn. Đồi khi tùy hứng, tôi cũng đi vườn ươm mua vài cây đã lớn, chỉ có việc mang chậu cây về nhà, đặt đâu đó để chúng tự nuôi, tự dưỡng, tự ra hoa, ra trái. Nếu không hoa không trái cũng chẳng sao; có chết thì mang vứt bỏ, đợi sang năm mua cây khác về trồng. Có lần, tôi mua một cây mai *bonsai* Việt Nam trên mạng để chưng vào dịp Tết. Vì khá đắt, nên tôi chịu khó làm

theo lời chỉ dẫn, chăm sóc vài ba tuần chỉ đó để có được những bông mai què hương vào ngày Tết. Hết Tết, tôi để nó ngay lối ra vào sân sau. Ngày nào đi ngang đi lại, cũng “*thấy*” nó, nhưng không “*nhìn*”. Cho đến một lúc, tôi bất ngờ “*thấy*” một chiếc lá duy nhất còn sót lại trên cành đã trở màu héo úa, tôi mới ngồi xuống, “*nhìn*”. Thì ra nó đã khô chết từ bao giờ, lặng lẽ! Ừ, chết thì thôi.

Bây giờ khác. Trong thế cùng tác biến, không biết khi nào con dịch biến đi, người thì nhân bất đắc dĩ cố tìm một lối thoát. Thế là vào Internet tìm tòi, gọi điện thoại hỏi bạn hỏi bè, hỏi người quen về chuyện trồng cây. Và bắt tay trồng. Nói bạn đừng cười,

đối với nhiều người, việc trồng cây dễ dàng như lấy đờn túi. Nhưng với người tập tễnh như tôi, thực tiễn, lúc đầu khá hồi hộp. Mang một lọ hạt giống đó loại như ở chi thiên, ớt Mè (habanero), dưa leo, arugula, ngô, bí... ra uơm trong chậu, để nơi góc nhà, mà cứ ngồi lui ngóng tới, sốt ruột quá chờ. Khi chợt thấy từ dưới đất uơm một cái gì trắng trắng nõn lên thì mừng quá: những thực thể tí teo, những “hạt bụi” vô hồn, đột nhiên “hóa kiếp... thành cây”. Sáng vơi thức dậy là nhìn, trưa ăn cơm xong cũng nhìn, chiều cũng nhìn. Nhìn chúng lớn hàng ngày y chang như nhìn những đứa con, đứa cháu trong nhà ăn nhấm chóng lớn. Chúng ra lá: một lá, hai lá, ba lá, bốn lá... chúng trở cành, trở nhánh với cái thân thẳng đứng vươn lên vũng chái, tự tin và trong không gian chật hẹp của cái chậu uơm, chúng bắt đầu kén cựa, lẩn sn, giành chỗ nằm. Tôi chuyển chúng ra chậu, ra vườn, để cho chúng sống một cuộc sống tự lập.

Từ đó, tôi tập làm quen với cách nuôi dưỡng, chăm sóc cây: đất, phân, nước, nắng... Và quan trọng nhất là tập làm quen với cái thế giới yên lặng của cái cây. Gần cây, quen cây, biết rõ từng tĩnh khí của cây (mỗi loại cây có “tâm” tính riêng, thói quen riêng, sở thích riêng: chịu nắng, chịu lạnh, thích râm mát, khoái nắng, thích nước...) tôi thấy đối cây cũng như đối người. Có lẽ không ở đâu mà tôi nhận thấy quá trình sinh lão bệnh tử, hay nói bóng bẩy một chút, quá trình “*thành trư hoại không*”, một cách rõ ràng như thế. Quá trình đó diễn ra ngay trước mắt, hàng ngày, gần gũi. Cây này trổ sn cây kia, hết chỗ chung quanh, lại dựa nhau ngời lên phía trên, giành nhau từng khoảng không gian để tồn tại, lớn lên, phát triển và rồi biến thành bụi đất để nuôi cây khác. Nhìn sâu đi, nhìn những chồi non, nhìn những bông hoa nở, nhìn chúng đậu thành trái, rồi nhìn chúng vàng úa, tàn tạ và lặng lẽ rơi xuống, ta có cảm giác như chúng cũng bày tỏ, cũng “*nói*”. Cây thường đi với cỏ: cây cỏ. Nhưng cây cỏ cũng giành giật với cỏ: “*cỏ dại*”. Sao lại là cỏ dại nhỉ? Chúng là “*cỏ*” và chúng là “*dại*” chỉ vì chúng không hiểu ích cho con người; nhưng nếu chúng cũng là cỏ và may mắn được chọn làm thuốc hay chúng để làm cảnh vườn trồng vươn sn thì chúng là “*cây*” không còn là “*cỏ*” nữa. Hóa ra, dại không phải là dại, mà là không

có ích. Nhưng dại hay không dại, chúng đều phấn đấu không ngừng để tồn tại. Con người phân biệt đối xử, chứ thực ra “*sự sống, chao ôi, không hề dại*”!

Động vật biết phát âm, biết giao tiếp bằng cử chỉ, con người lại còn có ký hiệu viết để đọc, để lưu giữ. Cây có không biết phát âm, không tạo nên cử chỉ, nhưng không “*vô ngôn*”. Ngôn ngữ cây là ngôn ngữ lá, ngôn ngữ hoa, ngôn ngữ trái. Nhìn cách ra lá, cách lá đổi màu, nhìn cách chúng vươn lên, tỏa ra, chen lấn nhau, gài cành gài nhánh lẫn nhau, nhìn chúng hôn hờ hay chúng rủ xuống, buồn bã, tôi có cảm tưởng chúng cũng biết tỏ niềm vui nỗi buồn, thậm chí cả những nét bâng khuâng khi ong bướm ghé đến làm mai mối. Thức dậy ra vườn, nâng sn, gió nhẹ ban mai thoảng qua, cả khóm lá rung rinh, lay động kèm theo âm thanh va chạm rào rào, ta nghe như tiếng rơi vui, nỗi mừng rỡ được sống, được hiện diện. Dưới trời nóng gắt trưa hè, nhìn chúng nằm im, lá hoa rũ rượi, quắt què, ta thấu hiểu được sự chịu đựng, sự chống chọi của chúng chống lại cái nóng để tồn tại như thế nào. Khi chiều về, tắt nắng, lại thấy cành nhánh chùng lả vươn lên, lay động; nếu tưới cho chúng những vôi nước mát, ta sẽ thấy chúng nhay múa, hân hoan như trẻ con được mẹ đi chợ về cho kẹo. Cho chúng ăn, cho chúng uống đầy đủ là chúng vui tươi, lớn mạnh... Tâm sinh cảnh chăng!

Hồi còn trẻ, tôi có làm bài thơ với một mư ước ngông cuồng (bài thơ mang tên là “*Cuống ngắm*”):

cho ta đứng bao giờ còn bỏ óc
cho ta đứng gần đứng với đứng khóc đứng cười
cho ta ngủ yên dù ở một nơi nào trên mặt đất
ta ra cây cỏ ta ra loài người

(Tập thi Văn, Sa Gôn 1967)

Ấy thế mà nhiều thập niên sn, không còn trẻ nữa, tôi bắt gặp lại ước mơ ngày cũ, nhưng với một tâm thế hồn nhiên và tự tại hơn. Bày giờ tôi không chỉ ra cây có mà còn làm ra cây cỏ. Ru cây ru cỏ là tự ru mình. Là hòa mình, hay đúng hơn, đánh mất mình trong thiên nhiên. Đọc sách, thấy người xưa xem vui thú điếu viên như một cái đạo, tôi “cày” trong cỏ là mấy ông nhà nho (vốn hay) bày chuyện để dạy đời. Thời

buổi dịch bệnh và lại dịch bệnh trong cơn sốt chính trị cao điểm của mùa bầu cử Mỹ, tôi, thỉnh thoảng, tắt phone, tắt máy vi tính, không đọc, không viết, tạm quên đi cái thế giới tràn ngập một khối lượng thông tin loạn xạ ngầu tầu công cụ nào hàng ngày, để chỉ vui chơi cũng cái cỏ. Cảm thấy mình như được trở lại đạo. Cây có không biết giận cũng chẳng biết cười, không tranh cãi hơn thua, không cần thăng quan tiến chức, không thèm tiến tài danh vọng, không biết đồ lỗi, rủa sả nhau, không dân chủ chẳng cộng hòa, không tá không hữu. Tôi tưới, tôi ngắt lá, tìm sn, tôi xối đất, che nắng, tôi nhổ cỏ... và tôi ngắm nhìn một nư non vựa hé, ngắm nhìn cây ra lá, cây ra trái, ngắm cảnh lá rung rinh. Tôi xuất xa, vồ về, nâng nư và “*trò chuyện*” với chúng. Mà lạ, các bạn a, cây nào không ra trái hay trĩu trĩu như nư ư r, tôi nói vài câu than phiền hay khuyến khích, thế mà chúng “*nghe*” lời tôi, sau đó ra nhiều trái hay hết ư r. Cảnh sinh tâm chăng!

Chả là, đọc một vài tài liệu nói về việc trồng cây trên Internet, có chuyên viên trồng cây báo, ngoài việc chăm sóc, cây cũng cần những *nice words*, mỹ ngữ. Mình có để ý đến nó, nó mới để ý đến mình. Mình có nói chuyện với nó thì nó mới “*nói chuyện*” với mình. Ấu cũng là cái lẽ “*thà tục vãng lai*”, có qua có lại trong quan hệ giao tiếp.

Ý tưởng cho rằng nói chuyện với cây giúp chúng chống lại đả tâm có người đề cập đến ngay từ giữa thế kỷ 19. Năm 1848, giáo sư người Đức Gustav Fechner đã nghĩ ý rằng, cây có thể có những xúc cảm giống con người. Riêng Charles Darwin (1809-1882), cha đẻ của lý thuyết tiến hóa (evolutionism), thì khoa học hơn, cho rằng có mối liên hệ giữa độ lớn của cây và sự dao động (vibration). Thái tử Charles (anh cả), trong một cuộc phỏng vấn truyền hình năm 1886, cho rằng nói chuyện với cây là “*rất quan trọng*” và chắc chắn chúng sẽ “*trả lời*”.

Để kiểm chứng những ý kiến như thế, tháng 4 năm 2009, “*Hội Lâm Vườn Hoàng Gia*” (Royal Horticultural Society), một tổ chức lâu đời nhất trên thế giới về làm vườn, tổ chức một cuộc thi gọi là “*Trò Chuyện Với Cây*” (Talking to Plants contest) tại thành phố Wisley, Anh quốc. Trong 30 người

Cây cà chua “nghe” đọc trong cuộc thi “Talking to Plants”. (Hình: getsurrey.co.uk)

tham dự, họ chọn thu âm 10 giọng khác nhau, cả nam lẫn nữ, đọc những trích đoạn từ các tác phẩm văn chương hay khoa học và phát lại 8 giờ/một ngày cho những cây cà chua “nghe”, xuyên qua những ống nghe gắn vào chậu cà chua, cây nào cũng được chăm bón đồng đều như nhau. Ngoài ra, còn có hai cây không được nghe đọc. Những nhà chuyên môn sẽ đo độ lớn của từng cây mỗi tuần và đối chiếu với những cây không có gắn ống nghe. Kết quả là, sau một tháng, họ nhận thấy những cây “nghe” được lời đọc thì lớn nhanh hơn những cây không được nghe gì hết. Điều thú vị là cây nào được “nghe” giọng đọc nữ thì lớn nhanh hơn những cây “nghe” giọng đọc nam. Trong số những cây nghe giọng nữ thì cây cà chua lớn nhanh nhất là cây được “nghe” giọng của cô Tiến sĩ thực vật học Sarah Darwin, cháu bốn đời (great great great granddaughter) của Charles Darwin. Cây cà chua này cao hơn 1.6 cm so với 9 cây còn lại. Và cô đoạt giải. Được hỏi cô đọc cho cây nghe những gì, cô cho biết cô đọc một trích đoạn từ tác phẩm “Vũ nguồn gốc các chủng loại” (On the Origin of Species) của nói tới mình. Cô phát biểu: “Tôi không chắc là do cái giọng dù dăng của tôi hay là do bài mà tôi đọc khiến cho

cây ngồi dậy và lắng nghe, nhưng dù do cái gì đi nữa thì tôi nghĩ thật là quá thú vị và tôi rất hạnh diện với danh hiệu mới này.” Năm 2004, chương trình truyền hình

giải trí Mythbusters (Úc) thực hiện một thí nghiệm khác: Họ bố trí 7 nhà kính trồng cây với nhiều máy phát âm đặt ở mỗi nhà. Hai (2) nhà chơi âm thanh những lời nói tiêu cực; hai (2) nhà chơi âm thanh với những lời tích cực, một (1) nhà chơi nhạc cổ điển, một (1) nhà chơi nhạc kích động và một (1) nhà không có âm thanh. Kết quả: ở nhà kính không âm thanh, cây lớn chậm nhất và ở nhà kính chơi nhạc kích động, cây lớn nhanh nhất. Âm thanh càng cao, cây lớn càng nhanh. Ngoài ra, những nhà nghiên cứu ở Nam Hàn thuộc “National Institute of Agricultural Biotechnology” tìm thấy độ lớn của cây được kích thích bằng âm nhạc.

Thì đó là khoa học. Khoa học tìm cách xâm nhập vào mọi góc ngách của cuộc sống và có tham vọng lật trăn hết những bí ẩn của vũ trụ.

Tôi không có ý định mượn khoa học để giải mã quan hệ của con người đối với cây cỏ.

Và chàng, niềm vui hay nỗi buồn mãi mãi là ẩn số nhân sinh. Nó không cần giải mã.

Riêng tôi, vui chơi với cô cây giúp tôi giải thoát được những âu lo sinh tử thời dịch bệnh.

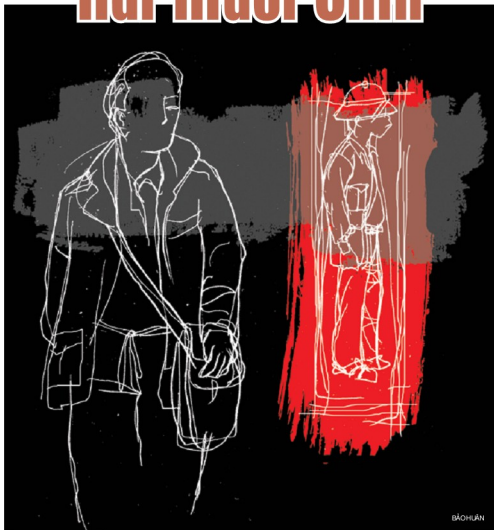

Một người dự thi “Talking to Plants”, cô Hartley, thu âm cuộc nói chuyện với cây cà chua. (Hình: Surrey Live)

Tường Năng Tiên | CALIFORNIA, USA |

Bữa Cơm Chiều Hai Mươi Chín

BẢO LÂN

Dường như tôi không hợp lắm với không khí gia đình, nhất là cảnh gia đình sum họp hay đám ấm. Ngay lúc thiếu thời, vào những chiều giáp Tết, thay vì quanh quẩn ở nhà - phụ cha lau chùi lu hương; giúp mẹ bày biện mâm cơm cúng cuối năm - tôi hay lặng lẽ tìm lên một ngọn đồi cao nào đó (lặng nhìn thiên hạ đón Xuân sang) với tâm cảm của một... kẻ giang hồ, đang trên bước đường phiêu bạt.

Ồi! Tường gì chứ chuyện "phiêu bạt" thì nào có khó chi, khi sinh trưởng trong một đất nước chiến tranh và ly loạn. Muốn là được liền thôi. Trời đòi khi, cũng chiều lòng người, và chiều tới nơi tới chốn!

Những tháng ngày niên thiếu vượt qua như một cánh chim. Tôi bước vào tuổi đôi mươi, đứng vào Mùa Hè Đỏ Lửa, cùng với lệnh Tổng Động Viên. Thế là tôi "xếp bát nghiên theo việc đao cung". Hay nói một cách ít kiểu cạo hơn là tôi đi lính.

Sau lính đến tù, với tội danh (nghe) hơi nặng là "cắm súng chống lại nhân dân". Ra tù, vừa lếch thếch về đến nhà chiều hôm trước, ngay sáng sớm hôm sau ông công an khu vực đã vội và ghé "thăm" và "nhắc nhở" đôi điều cần thiết:

- Vì không có hộ khẩu ở thành phố nên tôi sẽ phải đi kinh tế mới.

- Trong khi chờ đợi, bắt đầu từ ngày mai, tôi phải sắm "một cuốn sổ đi lại". Khi đi đâu phải ghi ngày giờ khởi hành với chữ ký xác nhận của tổ trưởng dân phố, và đến đâu, gặp ai cũng phải có sự

xác minh của viên chức chính quyền ở đó đó.

- Mỗi tuần phải mang số lên phường để công an kiểm tra.

- Mỗi tháng phải đọc kiểm điểm trước tổ dân phố để nhân dân nhận xét và phê bình ưu/ khuyết điểm.

Nghe xong, mẹ tôi lặng lẽ móc túi đưa cho thằng con mấy tờ giấy bạc cùng lời căn dặn:

- Thế thì mua luôn cái bát nữa con ạ. Đi đâu, đến đâu cũng phải nhờ người ký thì giắt viết theo luôn cho nó đỡ phiền.

- Dạ.

Tôi cảm tiên bước ra khỏi nhà, ghé vào cái quán nhỏ bên đường mua một ly rượu trắng và mấy miếng thuốc lá. Lức xong ly rượu, tôi châm thuốc hút rồi lái thú bị đui, vừa đi vừa lăm lăm túi mua cầu thơ của Thăm Tâm: *Mẹ tha coi như là hạt bụi. Em tha coi như hạt gạo cay.* Và, đi luôn cho tới bây giờ.

Mấy chục năm qua, không ít lúc, tôi cũng nhớ nhà mà chả nhớ ai. Bỏ mẹ đã từ trần từ lâu. Anh chị em thì kẻ mất người còn nhưng đều từ trần cả rồi. Tôi nhớ quê chứ không phải

nhà, chác vơi.

Tôi nhớ Đà Lạt vắng tiếng mưa đêm râm rì, thăm thẳm qua mái ngói. Nhớ những bữa cơm chiều và món cá nục hấp (chiên vàng rồi mới kho chung với tóp mỡ) cùng những lát ớt đỏ tươi. Nhớ những buổi sáng sớm tuy vẫn còn nằm trong chăn ấm, lắng nghe tiếng chim sẽ riu rít trên mái ngói, biết được rằng cơn bão rồi đã qua, hôm nay trời sẽ nắng tươi vàng.

Đôi khi, tôi cũng nhớ Rạch Giá vào những ngày biển động. Trời sùi sụt mưa, mây mù thấp xám, sóng dạt bờ bờ cứ tung tóe. Tôi lần đó đến thành phố này với hy vọng tìm được đường chui, dù chả quen biết một ai và cũng không một đồng xu dính túi.

Ban đêm, tôi thường nằm quán mình trong một tấm vải nhựa dưới chân cầu Đức. Ngày thì hay đi loang quanh trong chợ Nhà Lồng. Lông buồn, bụng đói, dạ hoang mang nhưng mắt vẫn không rời những chiếc bàn ăn với ước mong có thể kiếm được chút gì còn sót lại trong tổ hay trên đĩa. Niềm mong ước rất mạnh mẽ vì thời gian này (những năm cuối của thập niên 1970 - khi phong trào vượt biên

đang lên tới đỉnh) thì gần như mọi người đều đói cả, chứ chả mấy kẻ no.

Rạch Giá có một tiệm ăn nổi tiếng Tây Hồ ở số 6 đường Nguyễn Du. Tôi thường thập thò trước cửa nhưng không mấy khi chạy vội vào bên trong, ngay khi thực khách vừa bước đi. Tôi ngượng, đã đành; điều khó đành hơn là ánh mắt thêm thương của mấy đứa bé bán thu, gầy gò đứng cạnh bên. Chúng cũng đang chầu chực "khẩn trương" chả khác chi mình.

Cả đám - chắc chắn - đã không đến nơi này, nếu tôi không phải là một kẻ bại trận trong cuộc chiến vừa qua. Tôi vẫn nghĩ thế nên cái mặc cảm của kẻ có lỗi đã luôn giữ chân tôi lại, với không ít buồn rầu!

Có lẽ nhờ chút sĩ diện còn sót này mà tôi đã được những người chạy bàn "dối dãi cách riêng." Họ cho tôi cái đặc ân quý giá là được sốt vò lon guigoz ít thức ăn thừa, vào giờ đóng cửa.

Nhờ thế mà tôi biết canh chua cá chẻm của quán Tây Hồ ngon lắm, canh chua cá lóc còn ngon hơn nữa. Còn cá rô kho tộ (cá lóc tôi được học gần cả nguyên con) thì ngon hết biết luôn. Nó

ngon đến độ khiến tôi suốt học xong chỉ vì nhai vội quá!

Nhiều người nói là ở Mỹ muốn ăn thứ gì cũng có - bất kể là món của Tây, Tàu, Cạn Đông, Trung Đông, Viễn Đông hoặc Phi Châu lục địa. Tôi đã là qua hàng ngàn quán ăn ở đất nước này nhưng không tìm đâu ra được canh chua cá lóc và cá rô kho cá.

Từ California, muốn tìm lại được hai thức ăn này, phải mất đến hơn 20 giờ bay lận! Tôi mới ghé đây chiều qua, chiều 29 Tết. Không thể để đến mai vì ngày 30 quán đóng cửa. Tôi đã bỏ cái thói quen thập thò trước tiệm ăn tự lâu rồi. Bây giờ tôi đang hoảng hốt tha thướt vào bên trong, cười đùa thân thiện với những nhân viên (đồng chào khách ngay tận cửa) và không quên dút nhè vào túi tiền của họ mấy tờ giấy bạc lì xì.

Dù chỉ có mặt Xuân thu nhị kỳ, tôi không phải là khách lạ vì khó ai quên được một ông già Á châu nhưng không nói được tiếng Tàu (tiếng Tây hay tiếng Miên cũng nó) luôn vùi về đĩa cọt, và lúc nào cũng chỉ gọi một thứ thức ăn duy nhất: cá rô kho.

Quán Ngón tại Phnom Penh và tác giả (hình phải)

Tôi luôn được tiếp đón hơi quá nồng hậu vì có thói quen over tipping, không bỏ sót một cọng hay cựa chạy bàn nào đang có mặt, và cũng không quên người đứng bếp. Chắc các em nghĩ là tôi giàu có và hào phóng, chứ đâu có biết rằng tôi buộc phải trả thêm tiền cho những gô cơm (ngon tuyệt vời) mà mình vẫn còn thiếu nợ ở quán Tây Hồ, từ mấy mươi năm trước.

Phải mất gần nửa tiếng món ăn ruột của tôi mới được dọn ra. Mấy chú cá rô bé bằng chỉ bằng ba ngón tay thôi, tiêu đen rắc lấm tấm trông giống như mè, thơm phức. Cơm trắng cũng ngọt ngào hương gạo mới nhưng tôi không cảm thấy đói, dù đã uống “khai vị” hơi nhiều.

Ốc cá chiều nay - không đung - khiến tôi hơi ngán nghen, dù tuổi già hạt lệ như sương. Lại nhớ nhà chăng? Tôi không nhớ nổi cả nục kho vào những chiều mưa Đà Lạt khi mình còn thơ ấu (và còn được sống trong yên ả) nhưng nhớ những ngày biến động ở Rạch Giá, và lũ trẻ thơ bắt hạnh năm nào.

Đứa bé nhất thì nay cũng đã đến tuổi ngũ tuần rồi. Cũng sắp xong một kiếp người đen đủi. Đúng như ước mơ của thời niên thiếu, nửa thế kỷ rồi, tôi được “giang hồ phiêu bạt” qua rất nhiều nơi (những vùng đất văn minh phú túc, cùng những xứ sở lạc hậu nghèo nàn) nhưng chưa thấy đau mà kiếp nhân sinh lại được nhàn, cay đắng, cơ cực và tủi nhục như ở cái phần quê hương khốn khổ, khôn hạn của mình. ■

Vài hình ảnh ở Quán Ngon Restaurant - Vietnamese and Khmer Cuisine tại Phnom Penh, nơi có những món rất Việt Nam bá cháy!

Nó nào ngày, trước năm 75, Tía tui làm Bưu điện. Suốt cuộc đời liêm dít con cò dân bao thơ để gởi đi từ thời Đệ nhất Cộng hòa của Tổng thống Ngô Đình Diệm tới thời Đệ nhị Cộng hòa của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu thì đầu có nợ máu gì với nhân dân? Nhưng khi Cộng sản Bắc Việt nó chiếm được toàn cõi miền Nam nó cũng bắt Tía tui phải đi ở tù cái tạo.

Má tui đánh đất dần con heo nhóc tới 7 đứa về quê Ngoại tá túc. Vì nhà của tui do chánh phủ VNCH cấp, CS nó lấy lại cho phe nó từ ngoài Bắc vào ở rồi.

Tui đang ăn chơi cả nhông và chi có việc đi học! Giờ nhà vắng cái cột cái thì tui phải lên thay. Trốn đầu có được nè. Về quê ngoại, nhờ lùn chưa lọt ruộng bao giờ, nên cái vụ cày, bừa, gieo gặt, đập lúa, tui bù trất.

Bù trất thì làm sao mà sống khi còn dân em heo nhóc ăn như xăng xúc làm như lục bình trôi? Tui bàn với Má tui là tom góp mớ tiền còn sót lại để tui đi mua con heo đực, giống Yorkshire! Tui dất nó đi phủ bọc lông vòng trong làng, trong xóm để kiếm ăn. Má thì ra đảm để gần nhà để nấu rượu lậu. Rượu thì bán gở vốn tiền mua gạo nếp, củi lửa. Hèm cho heo ăn. Chưỡi cây xắt nhuyễn cho heo ăn là phận sự của 6 đứa em tui.

Con heo con Yorkshire này về với tui sướng như một ông Vua. Chắc kiếp trước nó không có làm gì ác nên kiếp này nó chỉ chơi rồi ăn

Cưỡi vò ăn Tết

BẢO HUÂN

hèm (tức nhậu) không hề!

Bà con cô bác nào trong xóm, trong làng ai nuôi heo nái đều biết mặt tui hết ráo. Đứng ra là tên trong khai sanh của tui đẹp lắm; nhưng tui giấu kỹ, hổng hề miêng ra cho ai biết! Vì làm nghề này, chắc mẩm, trước hay sau gì bà con sẽ gọi tên cúng cơm của tui và thêm chữ nọc vào; nên tui né trước. Ai có hỏi tui tên gì thì tui trả lời dạ con tên Tèo.

Quả nhiên, tên "Tèo Nọc" ra đời từ đó ấy!

Khoảng ba năm sau 75, Tía tui mới được CS thả cho về. Rồi Tía tui đi làm ruộng như nhiều người sa cơ thất thế khác. Nhớ hồi xưa hồi xưa chưa có lúa Thần Nông ngăn ngày chỉ ba tháng, ông bà mình làm lúa mùa tới sáu tháng,

hết cả mùa mưa. Mùa khô, từ tháng Chạp lúa chín. Lúa gặt, đập xong xuôi, rẻ sạch, phơi khô xong rồi chất vô bồ.

Sống ở ruộng đồng rầy bãi lâu dần dờ mình sẽ quen. Quen cái nắng bụi; mưa sinh. Quen cái vụ mùa năng dường quê không còn lấy lợi nữa. Quen cái vụ cù lùn con ăn ươi, quen cái vụ nấu nướng khói um trời. Thờ tiết như vậy làm

lòng xuân phơi phới lên con rạo rức thì đi cưới vợ để mà ăn Tết chứ. Ai mà ngu để tôi năm chèo queo trong mùa gió chướng này? Lỡ có bệnh cảm mạo phong hàn mà không có ai cạo gió hết trơn, hết trị hệ?

Tèo Nọc tui có cái nghề phè re. Nghề làm con heo nọc nỏ vui; còn tui sao buồn có đơm quí mạng? Về ruộng, tui đau có dãi nắng dầm mưa gì nên vẫn còn giữ về bạch diện thư sinh, dân thành thị. Nhưng so với con ‘Yorkshire nọc’ này, tui cũng buồn cho phần số hẩm hui của mình quá thể. Nó tung tăng! Nay ‘nái’ này mai ‘nái’ no. Còn tui? Sao ông Trời nỏ lòng nào bắt tui phải chịu cảnh cù ky?!

Thăng than nghe đứt ruột như vậy, nên Tia, Má tui hỏi: “Mày có chớp chớp được con (nái) nào chưa Tèo?” “Dạ có Tia!”

“Con Hai Bông trong xóm này hả? Nói cho tao biết để tao nhờ mai mối.” “Khỏi mai mối gì hết rạo Tia ơi. Việc gì phải tốn thêm cái đầu heo cho ông Mai chứ? Để cái đầu heo đó Má làm đưa cho Tia nhậu sừng sừng với cù kiệu tôm khô ba bữa Tết thì đã hơn không?” Phần con Hai Bông nỏ nói: “Thò tay mà ngạt đứt bâu. Anh có thương em thì

thương đại, đừng thêm câu ông mai.”

“Con cái vụ đi coi mắt?!” “Khỏi lun Tia ơi! Con biết rành quá xá rồi. Biết từ trên xuống dưới. Biết từ trong ra ngoài. Tôi nỏ hai đứa con cùng đặt ra bởi nỏ hết rạo thì cái gì coi mắt nữa?”

“Nhưng bên đảng gái họ gạ bán con họ bao nhiêu? Để có có đủ tiền cưới vợ cho mấy hay phải đi mượn nợ?” “Tia à! Con Hai Bông nỏ nói: “Người ta giàu thì đầu heo nộp thịt. Tui mình nghèo thì cạp vịt đôi bông làm đám nôi!”

“Con đám vụ qu?” “Em nói: “Chỉ cần con heo một tạ ta 60 ký lô, chớ hông phải ta tụy một trăm ký! Với năm chục lít rượu nếp pha gạo. Có mối, có rượu là xong ngay!”

Tối lúc đó thì Má tui nhớ miêng bà bầu nghe cái bet xuống đất rồi tới miệng hỏi còn hai đôi bông thì sao?

“Dạ! Giờ đưa gió dấy bông trắng, bông búp về nặng; bông nở về anh.” Má cho con mượn đôi bông hỏi Tia đi cưới Má ba chục năm về trước đi. Đeo để dợt le thôi! Xong đám, tui con trả lại hệ!

Bản bạc xong xuôi lên kế hoạch

đang hoàng rồi thì Tia tui đi thăm ruộng; còn Má tui đi chợ. Tui leo lên võng nhà sau nằm dựa tòng teng. Hết lo lắng vì bị em Hai Bông thúc bên đi, nên tui ngủ quên hồi nào hổng hay. Đang say sưa chìm trong giấc điệp, chợt nghe tiếng eo eo, nho nho trước hiên nhà ngoài! Liếc mắt nhìn ra thì chết cha! Ba của em Hai Bông đang đứng quơ tay, quơ chân với thằng Tí lên 10 tuổi, em của tui.

“Tia Má có nhà hông máy?” “Dạ hông! Tia đi ruộng. Còn Má con đi chợ rồi!”

“Thế còn anh của máy, thằng ‘Tèo Nọc’, nó có ở nhà không?” “Không! Anh ấy cũng đi theo Tia con ra ruộng rồi!”

(Thăng em tui mới 10 tuổi mà sáng dạ hơn tui nhiều lắm! Nó thấy ông mặt hăm hăm, đang dăng sát khí nên nó giấu biệt cái vụ tui đang nằm trên võng ngủ ở nhà sau). Tui bèn lẳng lẳng tuột xuống võng, chui vào núp trong buồng lán bằng vách bô kho nhàn ra. Qua khoảng hở, tui nhìn ra thấy ông cử tấn gần đứng đó, miệng cứ lẩm bầm hình như chửi thề thì phải?

Rồi nghe thằng Tí nói: “Con biết tất cả cây, bừa, liềm, hái Tia con

để ở đâu, nếu Bác muốn mượn một cái, cứ lấy, con nỏ với Tia con sau cũng được!” “Không! Bác muốn nói chuyện với Tia máy, về cái vụ thăng Tèo Nọc, anh máy, phò nọc làm con gái của tao mang bâu!” “Chuyện này chắc Bác phải gặp mặt trực tiếp nói chuyện với Tia của con mới được!”

“Con chỉ biết Tia con tính 2,000 đồng một lần phò nọc cho những con heo! Hoặc khi nó để bắt một con heo con! Còn cái vụ anh Tèo thì con không biết Tia con sẽ tính Bác giá bao nhiêu?” Nghe thăng nhò nỏi vậy, ông quày quả ra cửa bỏ đi một nước hệ!

Chừng vài bữa sau, nghe Tia Má em đánh tiếng thúc hỏi Tia Má tui là: “Cuối vụ phải cưới liên tay. Chờ để lâu ngày làm કે gièm pha!” Chỉ đám hỏi vài đám cưới thôi. Máy cái đám linh tính khác miên! Được miên gần hết như vậy nhưng cũng mệt lã nhè. Phái học lay nê. Hổng phải chấp tay xá xá như mình đi chùa đâu. Mà hai bàn tay, mười ngón đan vào nhau! Phải lén gối, xuống gối như học trò lể! Mỗi lưmg thấy Tia hệ. Con có đau phải ngồi kiểu xếp ‘chè nè’ mà cuội!

Bàn thờ ông bà thì bốn cuộc. Ông bà nội, ngoại, chú, bác, có đi thì lần cuộc. Cuộc xong họ mới đưa phông bị. Bà con bên đảng gái đóng như quan Nguyên vậy! Cuộc người hay cuộc cũng oải lắm nha! May phước ông già vợ tui thông cảm miên cho thăng re xua giờ là dân ở chợ khỏi phải cuộc; chỉ xá xá bàn thờ ông bà ba xá mà thôi. Thiệt là ‘phè’!

Năm Tèo Nọc tui cưới vợ ăn Tết là năm con trâu, năm Ất Sửu, năm 1985. Cuối vụ xong, tháng Ba năm đó, tui dất ‘em yeng’ xuống thuyền để đi ta dòng luôn ra biền.

Tui dân đoàn bộ lại người bạn thân thương, nỏ có cò nhau, sướng khổ cò nhau, con Yorkshire nọc của tui ở lại bên kia trời lặn dận trong gòng cùm Cộng Sản. ■

Đỗ Hồng Ngọc | SÀI GÒN, VIỆT NAM |

Lang thang mấy ngày Tết

Thư gửi bạn xa xôi

Bạn nhớ đúng rồi đó. Đó là mấy câu trong bài thơ Mũi Nè của mình viết năm 1970, đã đăng trên báo Bách Khoa thời đó, tính ra cũng đã nửa thế kỷ rồi chứ ít gì! Mỗi thời.

*Em có về thăm Mũi Nè không?
Hình như trời đã sắp vào Xuân
Hình như gió bắc lùa trong Tết
Những chuyến xe đồ giục bước chân...*

(...)

Mùi Nè ơi người xưa đã xa
Mùa đi gió bắc nhớ không ngờ
Năm nay người có về ăn Tết
Có ngắm người nghe chút ầu thơ...

(Mùi Nè, DHH)

Gió bắc. Nhớ không? Thứ gió rất lạ, thốc qua người, dân sát vào da người như có chút hỗn xược ớn lạnh làm nhớ con sốt rét rừng thường thổi mạnh trong Tết, quện với hương cơm hộc, mít gừng, mít bí... rồi bánh căn, bánh xèo, bánh kếp, cơm gà, bánh canh chả cá... của một vùng biển mang mùi nước mắm, những ai nghe quen thì đắm ghiền nặng... rồi sông Cà Ty, ga Mương Mán, con đường Gia Long đi mãi không cùng, và Trưng Trắc Trưng Nhị ồm sấm dộng sông. Nhớ không?

Cho nên với mình, gió bắc là gió Tết, là tuổi thơ, là Phan Thiết, là Mùi Nè, là Rạng, là Lagi, là Kê Gà, là Tà Cú...

Mùa Xuân mừng tuổi thêm đo
Nắng cũng vàng phai ngày càng xa
Anh thương nhớ quá làm sao nói
Gọi tên em vang động cổ cây già
Hái dứa hoa màu biển biếc
Chợt thương khung trời xa
Núi mờ trong mây trắng
Em mờ trong dáng hồng
Gió bắc mùa thơm ngát
Bâng khuâng một mái nhà
Biển xanh lùa sóng bạc
Cát vàng hoàng hôn xưa...

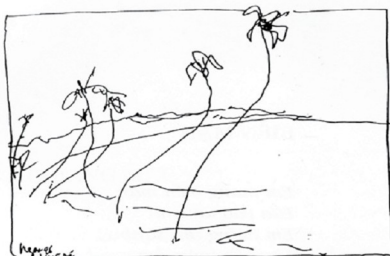
(.)

(Quê Nhà, Đỗ Hồng Ngọc)

Vậy đó. Cho nên về Phan Thiết, Mùi Nè, La Gi... mấy ngày chẳng qua để tìm thứ gì quen mà lạ đó. Và để nghe cái Tết tuổi thơ thấm vào trong da thịt, trong nhớ nhưng...

Phải khởi hành sớm. Lang thang mà. Đi quốc lộ 51 về hướng Bà Rịa, Vũng Tàu, đến xã Tóc Tiên thì quẹo trái vào thăm Thiên nhiên Viên Không núp sau một hòn núi nhỏ. Con đường quanh co lên chân núi Dinh, lát đá thò rất đẹp, thỉnh thoảng có ao bóng sáng nhỏ ra. Những ngôi tịnh xá mọc rải rác, len lỏi giữa rừng cây thưa.

Rồi thiên nhiên, xe qua cánh đồng có một con những bầy cừu trắng rất dễ thương, cùng mấy con ngựa nhón nhờ làm nhớ qua cánh "thà ngựa chân đề" thướt ả xa trên thảo nguyên... của Kiểu Phong với A Châu!

Mùi Nè (ghư bản Đỗ Hồng Ngọc)

Qua Bưng Riềng, vượt khu rừng Nguyên sinh từng có nhiều voi, cọp... ngày xưa. Ghé ăn sáng, cafe ở quán Vên Vên nhiều cây cao bóng cả, suối róc rách, gặp vài chủ nhân ngôi thiên môn tảng đá bên bờ suối...

Rời theo đường biển Hồ Tràm, Suối Nước Nóng, Láng Gang, Rừng Khỉ, qua Phò Trì ghé bãi Cam Bình, ở đó, nếu có thì giờ, làm một chuyến xe bò dạo biển cũng hay!

Đến La Gi (Bình Tuy xưa) thì phải tạt qua Đập Đá Dựng để biết tại sao đá lại dựng đứng như vậy. Ngồi đó, nhâm nháp cafe bên dòng sông Dinh tung tóe nước và nghe mình kể chuyện hồi nhỏ tắm trường cũng bị bạn trên dòng sông này.

Từ đó, đi ngang Bàu Dồi về Dinh Thầy Thím hoặc đi dọc biển, ngang khu vực Nước Núi, nơi có Giếng Nguồn Chung xưa của nhóm hướng đạo La Gi (giờ chẳng còn dấu vết!). Ghé Đốc

Nguồn ảnh <https://thanhtrien.vn>

Nguồn ảnh: <https://cungbandulich.com>

Trầu ăn trầu. Ối vò sớ là thuyền thúng. Xa xa là Hòn Bà.

Về Tam Tân, ghé thăm mộ Nguyễn Ngụ Í. Đã thấy núi Tà Cú xa xa với Linh Sơn Trường Thọ Tự, nổi tiếng với tượng Phật nằm dài 49m được đặt từ năm 1960.

Từ đó, đi về hướng Kê Gà, có Hải đăng xưa nhất, cao nhất vùng nam Trung bộ này. Đường đi biển qua vùng Đá Nhảy. Đã có nhảy chồm chồm lên mới là chữ! Đã “nhảy” thế nào mà cũng sinh nhiều đá con bọ lổm ngổm?

Đến Phan Thiết rồi đó. Đừng quên bánh căn. Đừng quên chè Mộng Cầm. Đừng quên cốc đá có “Lầu Ông Hoàng đó...” (Trần Thiện Thanh) nhé.

Từ Phan Thiết, theo quốc lộ 28, qua Ma Lâm, leo đèo lên Đà Lạt chỉ hơn trăm cây số. Đà Lạt gió lạ lắm “phố phường chật hẹp người đông đúc”. Hết rồi cái thuở “... thành phố nào xưa đi đã mới/ đường quanh co quyền gốc thông già...” (Lam Phương). Nhưng rồi cuộc mình cũng tìm được một nơi heo lánh. Suối Vàng có làng Cù Lân cũng ngộ.

Lúc mẹ mình còn sinh tiền, bà hay nói mình con lán, “ngu nhất thiên hạ”, mình cái, con chỉ dám “ngu hạng nhì” thôi! Rồi hai mẹ con “tranh luận” sôi nổi. Mình làm vậy thực ra là để cho bà có dịp luyện tập náo bô, đừng để sớm bị Alzheimer. Ài ó hỷ nộ... quý biết mấy bạn ơi!

Chiều lang thang ra bờ hồ Xuân Hương. Chút lèo lẹt. Chút điếm điếm. Thời thượng. Thời kệ.

“...Có ai về miền tây/ lúa mùa thơm, thơm mãi/ dưa xanh nghiêng chênh chênh/ cá ngược dòng sông đầy.../ Có ai về miền tây/ mãi nghèo nhưng mà đẹp/ mà giàu nhưng mà xinh... (Y Vân). Nhớ không? .

Lần này đi Lai Vung. Lai Vung không chỉ có nem nổi tiếng mà còn có quýt hồng rất đẹp. Đặc biệt vào mùa Tết.

Sadec thì mình đi lại đã nhiều lần, qua Lai Vung chỉ dừng ăn Nem chớ chưa lần nào vào sâu trong vườn

quýt.

Ghé Mỹ Tho trước. Ra tận bờ sông Tiền ăn hủ tiếu Mỹ Tho thứ thiệt vừa ngọt dẻo sông Cửu Long. Nhớ Trang Thế Hy, xưa ở bên kia cầu Rạch Miếu, từng có một truyện ngắn Mỹ Tho rất hay và bài thơ Quán Bền Đường đọc đáo (Phạm Duy phổ nhạc)!

Rồi ghé thăm khu Di tích Rạch Gầm - Xoài Mút, nơi Quang Trung đại phá quân Xiêm. Đọc theo tả ngạn sông Tiền về phương Nam, hướng Cai Lậy, Cái Bè, giữa những khu vườn cây trái

Một gánh hàng rong bán đủ thứ từ khoai nướng, bắp nướng... đến các thứ lá rai trên đời... Một con ngựa lơ lơ. Anh xà ích hất thờ. Minh mua mấy củ khoai nướng. Chị hàng rong dễ thương, gói cho mấy củ... Mở ra thấy toàn chấy đen chấy khế. Thì ra từ sáng giờ không bán được cho ai. Minh vừa đi vừa nhai vừa cười tủm tỉm. Chắc chị đang vui vì gặp ông con lán. Minh vui vì chỉ vui. Thứ vui bất ngờ là mình cũng đang cần một chút charcoal cho ấm bụng. Tôi qua bị... Tào Tháo rượt. Ồ đời, vậy đó bạn ơi!

Rời Đà Lạt, mình “xuống núi”. Về Miền Tây.

Nguồn ảnh: <https://duichgo.blogspot.com>

Vườn quýt hồng Lai Vung (nguồn ảnh <https://mientaycoji.com>)

xum xuê Vinh Kim, với nhiều quán lá đơn sơ bày bán trên cây các loại. Chưa có vú sữa, xoài, măng cụt... nhưng nhiều sa-pô-chê, sầu riêng cũng rất ngon.

Qua cầu Mỹ Thuận quẹo phải thì về Sadek. Đi ngang Nha Mán, vùng nổi tiếng con gái rất đẹp. Theo truyền thuyết thì vua Gia Long lúc còn bôn ba vùng này đã “bỏ” lại nhiều mỹ nữ (lúc đó chưa gọi là phi tần!).

Ừ mà sao chẳng thấy người đẹp nào hết trơn vậy? Minh hỏi. Mấy người đẹp ở trong vườn chờ ai dâng dĩa cho ông thấy! Ai đó lên tiếng.

Từ Sadek về Lai Vung khoảng mười cây số, từ đó đi sâu vào tận xã Long Hậu, ngang chợ Long Thành, dọc theo những dòng kênh chằng chịt. Vùng này Long nhiều quá. Địa danh toàn Long. Thì ra vì vua Gia Long từng bôn ba ở đây khá lâu, cho nên vùng này bây giờ con gái... cũng rất đẹp! Xe quanh co qua mấy cây cầu ngang hẹp lại, một loại cầu khi... mở rộng, vừa đủ cho một chiếc xe lác lác. Con kênh chính Long Hậu đầy rỏi. Kênh Cấn Cò. Sao lại cấn cò? theo Sơn Nam (?) thì lúc chạy đến đây, vua Gia Long bị

gãy cán cò, phải thay cán mới!

Anh Hai Quan, chủ Bạch Huệ, là những người bạn thân thiết của Thân Trọng Minh. Sau bữa cơm... thịnh soạn, mọi người mời nhau xuống thuyền dạo chơi. Một trận mưa như trút nước. Có áp thấp nhiệt đới sắp thành bão. Minh không dám đi. Thuyền đi được một lúc rồi cũng phải vội quay về. Nhớ năm xưa, mình từng đi thuyền trên sông Hương, nửa chèo thuyền lừng ló, nước vào ào ào. May kịp lội lóp ngóp vào bờ phía Kim Long. Lần đó có Thái Kim Lan, Tôn Nữ Hy Khương, Trương Văn, Như Mai, Như Ngân, Lê Gia Phàm... Ôi, nhớ đời.

Bữa cháo gà chiều rất ngon. Mấy ông bạn mình nói “nhớ nhà” quá, bèn xách ghế ra sân... hát thuốc! Thì ra “Nhớ nhà châm diều thuốc”... là vậy!

Hôm sau đến giờ phải lên đường vì còn ghé thăm mấy nơi ở Sadek. Thăm chùa Kim Huệ, xưa thầy Thích Trí Tịnh từng trú ngụ mấy năm, thăm ngôi nhà “Người Tỉnh” của Huỳnh Thủy Lê bên bờ Sa giang.

Trên đường về ghé Xẻo Mây ở Cái Bè. Một điểm khá đẹp. Ở vùng này, nhiều “Xẻo”, chỗ sông ăn sâu vào trong đất liền thành một cái vũng (mà ở biển thì gọi là vịnh?). Cái Bè có Xẻo Mây, Đổng Tháp có Xẻo Quyết...

Mua mấy trái sầu riêng bán ven đường rồi ghé vào một quán nhỏ ở ngã ba sông mà nhìn dòng nước chảy... Một người dân ông đứng tuổi trên chiếc ghe thương hồ đầu gấn đó cời trăn nhảy ùm tắp tắp, xong leo lên thuyền mở bình té ra ăn bên cạnh chai rượu đế và một bình hoa vana thọ...

Về Saigon lại nhớ gió bắc: *Đi giữa Sài Gòn/ Phố nhà cao ngất/ Hoa nở rực vàng/ Mà không thấy Tết/ Một sáng về quê/ Chợt nghe gió bắc/ Ở hay Xuân về/ Vô vàn ngọc biếc...* ^(ĐH) Lai chuẩn bị một chuyến về Mũi Né, La Gi...

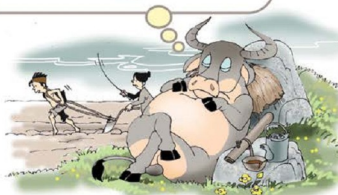
Vậy đó bạn ơi.

Thân mến,

■

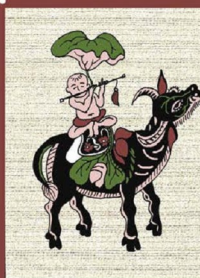

Ca dao tục ngữ,
nhiều khi cũng đúng ra phết,
nhì?

"Trên đồng cạn dưới đồng sâu
Chồng cày vợ cấy con trâu đi nằm"

sẵn sàng
chưa,
Tập?

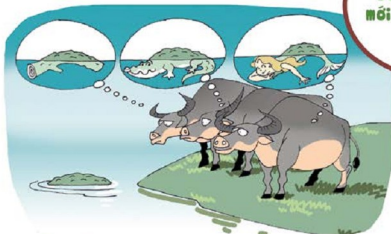

Mục đồng thế kỷ 18

Mục đồng thế kỷ 21

tất cả lệ thuộc vào trí tưởng tượng...

phải học
bằng đom đóm
mỗi thời thượng,
bố ạ!

Bộ hủi xưa
ông bà mình có cánh
hả mậy?"

Từ trái qua,
trên là ông cô,
ông tổ và ông
nội...

sao
không thấy
mú **Tiên Sĩ** vậy
cha nội?

Lê Ka

| MONTRÉAL, CANADA

Bác Tám, sát vách nhà tôi quyết định cho thuê phòng trọ kiếm thêm tí tiền chi tiêu chợ búa. Nhờ vậy, tôi may mắn được làm hàng xóm của bốn anh sinh viên từ Long An lên học. Các anh hiền lành, tốt và thương tôi lắm nhưng tôi hợp với anh Thi hơn. Không chỉ học giỏi, anh đàn hát rất hay. Những lúc rảnh rỗi, anh hay đàn hát nhêu ngoao. Anh thuộc nhiều bài hát nhưng làm gì thì làm, cũng phải mở màn bài “Cỏ hàng xóm” của nhạc sĩ Lê Minh Bằng: “Vùng ngoại ô tôi có căn nhà tranh, tuy bé nhưng thật xinh...” và “Căn nhà ngoại ô” của nhạc sĩ Anh Bằng: “Tôi ở ngoại ô một căn nhà xinh có hoa thơm trái chín...”

Bài nhạc hay và giọng anh rất hợp với thể loại nhạc này, lần đầu nghe tôi vỗ tay bôm bốp, khen không tiếc lời nhưng ngày nào cũng nghe đến thuộc như cháo thì hơi ngán. Tôi cân nhắc anh:

- Người ta có nhà đẹp to lớn sang trọng còn chưa khoe tiếng nào. Còn anh có căn nhà tranh nhỏ xíu mà ngày nào anh cũng khoe um sùm lên vậy.

Anh chỉ cười, vẫn hát mà chẳng giải thích. Từ đó, mỗi tối mấy anh thanh niên trong xóm kéo tới rần rần nhờ anh dạy đàn. Chẳng lẽ mình sát vách mà lại chịu thiệt thôi. Thế là đập heo đất, tậu ngay cây đàn và sang nhà anh học kè. Chỉ sau vài giờ

THAM NGUYỄN

Phải Chi Năm Ấy

tập, tôi khám phá ra máu nghệ sĩ trong tôi cao hơn cả nhạc sĩ chính hiệu. Tôi say mê tập, bất kể giờ giấc. Khoảng chừng một tháng là tôi dần dần nhận nhận không say một nốt bài “Ô e con ma đánh du, Tarzan nhẩy du, cao bồi bắn súng.” (Au revoir). Tôi khoe ngay với tháng bạn thân nhất:

- Tao biết đàn guitar rồi.

Thăng An tròn mắt nhìn tôi cười sáng sủa:

- Nhà mày mới tau trâu à.

Cái tháng láo. Nó dám bảo tôi là đàn gảy tau trâu. Điều này không hề diễn cho nó xem thì nó chưa sáng mắt ra:

- Không tin thì thôi, tao còn định hỏi mày muốn học không tao dạy miễn phí.

Tức thì tôi vẩy chũy trình độ này dạy được à? Xui xẻo thay, tháng bạn qua ngày thơ. Nó đánh giá tôi quá cao nên quàng vai tôi, thân mật:

- Tao chơi chơi cho vui thôi chứ mày nói gì tao cũng tin. Tao thích đàn lắm mày không có tiền đi học. Vây từ nay mình kết nghĩa sư đồ nhé.

Cái tháng tham lam thật, nghe nói miễn phí là sáng mắt, tôn tôi làm sư phụ ngay. Nhưng, nghĩ lại những lần nó chịu khổ thức khuya thức hôm, gạo bài rồi cho mình cốp khi làm bài kiểm tra, tôi chấp nhận coi như on đến nghĩa trả. Thế là tôi tạm dừng việc học đàn đến hết thời gian vào việc dạy tháng An những gì mình đã học được cả tháng nay. Đến khi hai đứa trình độ ngang nhau thì mới giới thiệu nó với anh Thi để từ nay hai đứa học chung. Học chưa được bao nhiêu thì Việt cũng vào thành phố, anh Thi trở về quê vì vấn đề hộ khẩu. Hai đứa chỉ nhai đi nhai lại bài “Ô e con ma đánh du” đến chán nên bỏ luôn chuyện học đàn.

oOo

Mùa Xuân đầu tiên trên xứ người của bảy thành viên anh em tôi không cách nào quên được. Gọi là anh em nhưng chúng tôi có bảy cái họ khác nhau và đến từ ba miền Bắc, Trung và Nam. Học cùng trường, tuổi cũng ngang nhau nên cùng kết nghĩa anh em và về nhà ở chung. Hồi mới quen gọi nhau bằng tên nhưng từ hôm kết nghĩa, tháng An bạn thân nhất cũng đi vượt biên với tôi, để nghị gọi theo thứ tự cho có tôn ti trật tự. Thế là tờ giấy trắng lấy ra, mọi người lần lượt ghi ngày tháng đẻ của mình vào rồi từ đó mọi người được khai sinh cho một số. Chỉ đơn giản thế thôi mà cũng mất cả buổi mới thuôn 6n vì anh Tâm già tháng nhất được gọi anh Mọt. Anh nhẩy dong dỏng:

- Phải là anh Hai chứ sao lại Mọt? Nghe quá và ghê quá, cứ như ông Mọt mát trong phim kiếm hiệp vậy.

Sáu cái miệng nhao nhao phản đối:

- Bắt đầu từ anh Hai thì đứa chót sẽ là tháng Tám. Như vậy người ta tưởng nhóm mình có tám đứa, mặc công giải thích này nọ.

- Vây tháng nào thích thì tao những, tao chịu lép xuống một cạp.

Ở đời, gặp xương cho người chứ ai ngu tự gặp cho mình nên cãi nhau cả buổi lẫn chẳng ai chịu nhận cái tên xấu xí vậy. Tháng “Hiển thốc” lúc này mới lên tiếng:

-Ở quê tôi con đầu lòng gọi là anh Cả, nghe không quê mà thấy đầy vẻ kính trọng.

Cả đám lại ồn lên:

- Sao không nói sớm, mấy đợt tôi lúc ăn thôi nói mới đặt tên cho tháng nào hả? Đặt tên cho mày là “Hiển thốc” thiệt không sai tí nào.

- Nãy giờ tôi bay cưỡi tranh nhau nói, đầu tôi phiên tao!

- Thế mày không biết tranh à? Hay sấm cho mày cái còi, mới lần muốn nói thì tụt lên để mấy đứa khác im cho mày nói nhể.

Tôi nghiệp tháng Hiển rất ít nên tôi bạn đại là “Hiển thốc”, nhưng khi mới thì lại bị trừu là cộc mớ miệng. Đàng nào cũng không được yên thân, được cái tháng này hiền lành, chẳng giận bao giờ, chỉ gãi đầu cười. Bàn qua cái lại chẳng tìm ra tên nào hay hơn anh Tâm đành nhận chức danh anh Cả. Oái oăm thay, tháng chuyên bị cả nhóm bắt nạt lại xếp hàng kế tiếp là anh Hai Hiển. Bình cả pháo thứ Năm. Tôi nhớ tháng nhất nên được ưu tiên có ba tên. Tháng người Bắc thì gọi tôi là “Bây”; tháng người Trung thì cứ “Bây ơi, Bây mớ”; còn tháng người Nam thì “Bãi, Bãi mày dài rồi”. Học tiếng Anh, tiếng Pháp đã lồi mắt ra rồi, bây giờ còn phải học thêm ngôn ngữ vùng miền của tiếng Việt nữa, khổ muốn chết. Nhưng cũng nói ư chung, cãi nhau chi cho, mới có cơ hội nói tiếng Việt nên đó buồn nhà, và giúp đỡ nhau trong việc học nên dần dà cũng tiến bộ nhiều.

Chiều nay bước ra khỏi lớp học nhưng mặt nhìn trời, mây xám u buồn, tuyết rơi lất phất. Cảnh đã buồn mà bước về nhà, thấy tháng Tư ngồi cạnh lá thư mà tay run run, cả bọn giắt mình ngang nhìn nhau rồi chạy lại giắt lá thư, cầm đầu đọc. Thì ra thư em gái nó gửi từ quê nhà: “Anh Hai ơi còn một tháng nữa là Tết rồi, năm nay không có anh ai sẽ chế cái cho mà lúc về bánh tết? Cả nhà ai cũng buồn và nhắc anh. Mừng Một Tết năm nay là ngày 14/2 đó, anh Hai”. Đọc xong cả bọn ngồi im bất động, mặt cay cay ngời nhể. Anh Cả nhìn lên tờ lịch treo trên tường:

- Vây thứ Sáu tuần sau là Tết. Hôm nay là ngày đầu ông Táo về trời, mình cũng phải cúng chú.

- Bắt giờ vậy, lấy đầu ra mứt, kẹo theo lễ cầu chuột mà cúng?

- Nấu chè đi.

- Nhà có đậu, nước dừa bào giở đầu mà nấu chè.

Lục tục hết các ngân tử búp chằng có gì ngoài gạo, muối, đường và vài chai gia vị để nêm nếm. Trong tủ lạnh thì cả chục kilo cánh gà ông hàng xóm mới cho hôm qua. Thời thì “vũ như cần”, một ít giấy xé ra làm bùa, năm phiêu trắng và hai phiêu “đi chợ”. Trời ơi phải chi những tờ giấy bết bết kia là số ló độc đắc thì tôi đã thành tỷ phú từ lâu lắm rồi vì lần nào tôi cũng là người “may mắn” một trúng. Mặt nặng nề, mắt rưng rưng ngấn lệ tôi và Tư An mặc quần áo đi chợ. Ngoài trời tuyết rơi dày đặc, gió mạnh như muốn hất tung hai “cây mía lau” đáng thương. Thời tiết tháng Hai dân bản xứ còn sợ hướng chỉ những người dân từ nạn đến từ xứ nóng.

- Từ ơi quay về thôi chứ mình đi mua được gì đây mình lui lại được, đi kiểu này biết bao giờ đến chợ?

- Rồi lấy gì cúng ông Táo?

- Mái cúng.

- Không được cúng phải đúng ngày. Táo mình là Thái Tây không quen chuyện đi trễ rồi đó thìta ket xe đâu.

- Hay mình vô Dunkin’ Donuts

bên kia đường mua bánh ngọt đi Tư.

- Tao chưa thấy ai đưa ông Táo bằng bánh ngọt bao giờ mày ơi.

- Bền mình cúng bánh mứt, theo lễ cầu chuột. Nhưng bên này làm gì có những món đó. Chưa kể ông Táo Tây của mình quanh năm nhìn bánh donuts chắt

cũng thêm lảm rỗi. Tao tưởng tượng mình cũng thều lẻo cứ chọt ống nghe chữ cứ chọt thôi là tẻ xui quá.

Cuối cùng tôi cũng thuyết phục được Tư bằng qua đường mà một hộp donuts. Về nhà cả đám xúm lại xi xào, tôi chạy ra vén màn cửa báo:

- Tụi bay nhìn đi, trời như thế này đưa nào đi được tới chợ trước giờ chợ đóng cửa, tao kêu bằng... ổng ngoai.

Không ai hó hể thêm một lời, mọi người lảng xạng bầy bàn thờ. Một đĩa táo, một nải chuối, một chùm nho, sáu ly nước trà và một hộp donuts, cái ly thứ bảy đựng gạo để cắm nhang. Bảy đĩa xếp hàng nghiêm trang, thành kính khấn vái. Cũng xong, mỗi đứa ngồi tu lu một góc với một buồn nhớ nhà. Tháng Năm rên rì:

- Tết nhứt kiểu này thì thảm quá, phải làm gì cho có không khí Tết chứ tụi bay.

- Còn có một tuần nữa thôi làm gì bây giờ?

- Thì ráng trong khả năng của mình, được gì hay nấy chứ không lê người ư rủ nhà?

- Mà tụi bay muốn làm gì?

- Trước tiên mình tổ chức mừng tết niên, có văn nghệ, phát lì xì, ăn uống.

Thằng Hai Hiến "cóc mõ miệng" hôm nay hàng lần, nói vang cả nước bọt, mọi người ngồi im nghe nò lên kế hoạch. Thấy cũng rất có lý nên ai nấy đồng tình theo, được thì vui mà không thì cũng chả mất gì. Sáng hôm sau chợ vừa mở cửa, bảy thằng xong vào vết sạch các bao gạo xanh, nếp, chuối và hai vại thịt heo. Về đến nhà nhìn nhau cười chảy nước mắt vì làm sao gói bánh chưng, bánh tét thì không có lá chuối, đây tại là chợ? Lại họp "hội các" để tìm sáng kiến, Ba Huy vào nghe bàn

cãi vùi cát giấy đồ xếp bao lì xì. Tháng Năm cả pháo lì hoáy về thêm nhành mai, thăng bẻ đang đọt pháo, cái bánh chưng và đĩa dưa hành, trái dưa hấu, hai đòn bánh tét và chữ "Chúc mừng năm mới" lên mặt ngoài của bao lì xì. Những giấy cắt dư cũng được tận dụng cuốn lại rồi lấy chỉ xâu làm phông pháo để treo trang trí. Lắm bao lì xì xong, lấy giấy vàng cắt hoa mai, viết thiệp mời các bạn Việt Nam các lớp khác, nhớ gì làm nấy thế mà cũng xong xuôi việc. Sau cùng bày cái đầu hủ của cũng tìm ra biện pháp là gói bánh bằng aluminum foil và plastic wrap rồi cắt bằng dây cotton.

Sau đó cả bọn vào rừng sâu nhà, bẻ nhành cây khô để gắn hoa mai. Vài tiếng đồng hồ sau, cây mai vàng rực rỡ được trang trí thêm những dây pháo nhỏ và bao lì xì thật để thương đàng hoàng nhà gần phông khách. Đơn sơ vậy mà đã thấy Xuân từng bước đến rất gần. Buổi chiều, sau giờ học chúng tôi gói bánh chưng, dọt đầu gói được 12 cái đủ các hình thù khác nhau. Hôm sau gói bánh tét nhân chuối, cái dài cái ngắn, có cái còn cong cong hình lưỡi liềm nữa chứ. Và dĩ nhiên không quên một nổi thí học trổng to trước, đầu tiên thì xức, cánh gà ướp sả ớt để nướng.

Sáng thứ Bảy tuyệt vời rồi, nhưng đúng 10 giờ, các bạn được mọi đều có mặt.

- Chúc mừng năm mới! Chúc mừng năm mới!

Câu chúc nghe biết bao nhiêu lần nhưng chưa bao giờ cảm động đến nhường lòng như lúc này. Các cô gái mang khăn li trắng, bánh bột lọc, cháo giò và bánh khoai mì nướng; còn các bạn nam thì phấn động mang nước ngọt và beer.

Cả đám hân hoan thưởng thức toàn là món ngon nhưng đã hàng nghìn lần ăn bánh chưng,

bánh tét. Tiệt tàn, đám con trai vừa dọn xong chiến trường về lau sạch sân nhà thì trong bếp, bát đĩa cũng đã rửa sạch và lau khô chất lên tủ.

Sau ăn uống là đến music văn nghệ. Vì có chút vốn liếng học với anh Thì khi ở nhà nên tôi với thằng Tư An tự tin vac hai cây đàn guitar ra dạo lung tung bắt đầu nhạc mừng Xuân. Máy chụp ca sĩ, kẻ giọng cao thánh thốt, người giọng thơ trầm ấm và đặc biệt anh Cả giọng ngang phề phề như con ngan cụng hoà chung với nhau nghe hay lạ. Sau màn hợp ca đến đơn ca, bốc thăm trúng ai người đó hát.

Tôi câu trồi xin thoát nài, nhưng trên đó có chữ "nhưng" làm tan nát cõi lòng: tên tôi đang ở trong tay MC Năm cả pháo. Tôi đang lúng túng không biết làm sao bây giờ thì may thay, tôi sực nhớ hai bài tú mà anh Thì thường hát ngày xưa. Ôi, không ngờ bài "Căn nhà ngoại ô" đã đưa tôi lên "đỉnh cao danh vọng", thiên hạ vô rât cả tay lại còn "bis, bis" nữa. Thừa thắng xông lên, tôi "lăm" tiếp bài "Cỏ hàng xóm". Các cô gái nhìn tôi ngưỡng mộ, nhất là cô bé cười li hai cái lúm đồng tiền.

Nhờ nụ cười của "lúm đồng tiền" ngày Tết đầu tiên nơi xứ người không còn có đơn buồn chán mà ngược lại đáng yêu lắm sao. Tan tiệc tiến em ra về, tôi ngắt một hoa mai bỏ vào bao lì xì trao tặng em coi như quà lần đầu gặp mặt. Những ngày sau đó chúng tôi coi "vô tình" đi chung con đường mới khi tan trường. Một hôm tôi làm gan, hỏi thăm:

- Hôm nọ ăn Tết với ai không?

- Dạ vui, hôm đó anh hát hay lắm.

- Em thích nhạc không?

- Dạ thích.

- Muốn học đàn không anh dạy cho?

- Dạ... da muốn.

Tôi không hiểu sao em lại ngập ngừng nhưng kệ. Từ đó, tôi tận tình chỉ dạy em ngày này đây tháng An, dĩ nhiên cũng bắt đầu bằng bài "Ô e con ma đánh đu". Đúng là mình xui xuất cao đó, thấy dạy giỏi nên học tốt tiếp tục nhanh đạt tới đạt "lúm đồng tiền" hiểu rồi đó. Mùa Đông dài lê thê rồi cũng qua ai nấy thờ phào nhè nhom cộng thêm niềm vui tới nghiệp chúng tôi tổ chức picnic, mượn sân sau nhà "lúm đồng tiền".

Đúng 10 giờ không trễ một phút, tôi hân hoan tho tay bấm chuông nhà "lúm đồng tiền". Người mở cửa, bất ngờ, là anh Thì, thấy đây đây của tôi. Chúng tôi vui mừng ôm nhau nhảy tung tung, trái đất thiết trồn, hai anh em lại gặp nhau. Thì ra, khi vào mất nước, gia đình anh đã nhanh chân chạy ngay, một đống trong những người tỵ nạn bằng ghế đầu tiên. Thăm hỏi tình hình xóm cũ, gia đình bà chủ trọ và cuộc sống hiện tại của tôi xong, anh chợt hỏi:

- Đạo này Bảy có còn chơi đàn không?

Tôi lí nhí:

- Dạ không có thời gian nên bỏ lâu rồi anh.

- Vậy há khi nào rảnh qua đây anh dạy lại cho. Mà nếu anh không có nhà, há anh chỉ cũng được. Nó đàn khá lắm có khi còn giỏi hơn anh nữa đấy vì anh đi làm suốt không có thời gian chơi nên hơi lụi lụi.

Trời ơi, phải chi hỏi sáng tôi đau bụng hay nhức răng không đến được thì giờ này đây có thể đến như vậy. Bụt ơi, xin cho con đôi cánh để con bay ra khỏi đây ngay.

Phải chi năm ấy... không có mùa Xuân nhỉ! ■

Ngô Nguyễn Dũng | DORTMUND, GERMANY |

Giao thừa của chị Lam

Không hiểu từ đâu, chị Lam mượn về được cái khuôn gói bánh chưng. Chị đặt mua lá chuối tại mấy siêu thị thực phẩm Á châu, rồi ngâm nếp và đậu xanh để qua đêm.

Vài hôm trước, tôi thoáng ngỡ ngàng khi bật truyền hình xem chương trình dự báo thời tiết. Có con lốc xoáy ngoài khơi Thái Bình Dương trực chỉ đất liền, sẽ thổi qua đây trong vài ngày sắp tới. Tôi không cho chị Lam biết tin này. Hình như chị cũng không để ý, vì bận bịu chuyện gói bánh. Tôi và đất hồi hộp chờ bão tới.

Bát đầu là những đụn mây xám. Chiều đi làm về, ngang qua khoảng đồi cao, tôi thấy từ chân trời ngoài hướng biển, mây thốc cuộn cuộn. Ánh chiều khác khỏi tất dần. Bầu trời chỉ còn những vồng mây màu tro, chắc nịch, vạm vỡ như những bao cát dầm nước, chực trút xuống

con mưa hung bạo. Trước đó, chỉ vài giây, từ viên đất lơ lửng mập mờ, hiện lên chiếc cầu vồng không trọn vẹn. Cột màu trắng khiêu tán lại rụng lên, run rẩy sáng loá, rồi tan mất như màn độc diện vùng về bị mây mù kéo lại xua đuổi. Mây phát thanh trong xe loan báo, tầm trời xanh hướng, chỉ chạm hồ đất liền trong khuya nay. Nhiệt độ xuống thấp. Mưa ở đồng bằng, tuyết trên những vùng cao.

Về nhà, tôi nhận ra ánh mắt tiu ngưu của chị Lam. Chị có mắt lắm vui:

“Trời không thuận lòng người.”

Tôi đùa:

“Hai ngàn năm dương lịch đã qua, giờ đến lượt hai ngàn năm âm lịch. Sấm truyền...”

Chị Lam ngắt lời:

“Thời đi, sấm với sét.”

Lúc ngày trở màu nhá nhem, mưa giông up xuống như rơi quất. Chị Lam ơi ỉu thốc tôi và con Na chạy đồng của nẻo, tránh mưa tạt. Ngọn đèn bập thình thoảng chớp tắt như lời đe dọa cấm. Ba chỉ em ngồi chờ mưa tạnh trong gian bếp có cửa mở ra vườn sau. Chị Lam bày thức ăn nhè ra bàn. Sắp bỏ nấu với khoai tây và cà-rốt. Chúng tôi vào ăn và trông ra cảnh mưa xối xà, đục ngầu. Nhà kho trở thành chiếc bóng mờ, có vẻ như nghiêng theo hướng gió. Tôi liên tưởng những tòa nhà khuấy trời ngoài phố chính, và những biệt thự đục bên vách biển. Không biết, chúng có chịu đựng nổi?

Tiếng mưa chợt rầm rập như có ai gõ lên mái ngói. Con Na kêu hoảng:

“Chị ơi, mưa đấy.”

Chúng tôi đóng loạt xô ghé, chạy ra cửa, giở mặt sắt khung kính. Mưa rúc hạ li ti xuống hiền nhà lát gạch, lên nóc nhà kho, lên sân cỏ ngập hơi nước. Hai chậu cúc trên trụ đá xanh trở thành hai khoảng vàng xin, lem luốc trong không gian ẩm ướt.

Chị Lam chắc lưỡi than:

“Thiên tai, đúng là thiên tai à!”

Tôi an ủi:

“Mưa đã mau tạnh, chị đừng lo!”

Thật vậy, đối sau đã thấy cảnh vật ửng sáng. Mưa nhẹ tiếng. Con Na nhảy cồm, mở cửa chạy ra. Hơi rít gây gây lùa vào. Tôi kêu thẩn, trời ơi, cái “rét Giao thừa của chị Lam”, rồi cuống chân ra theo cùng con Na. Tôi ngửa tay hứng. Mưa giăng sợi mỏng, chạm nơi nào vào lòng tay tôi. Tôi chỉ Lam nhắc chúng tôi vào mặc thêm áo, không thôi cảm lạnh. Tôi khùng chân, tán ngắn trông lên rừng cây bên kia vườn nhà. Khói, không biết từ đâu, thốc lên từng đám trắng xóa như màu dым. Ánh sắc trời mới lơ lên một thoáng trong áo giắc tôi, khiến tôi ngỡ như mình vừa xộc tay chạm phải cái khối trắng đùn đục, mềm mại như một cơn sấm biến. Trong giây khắc ấy, tôi thực sự tin tưởng vào linh tính của chị Lam. Nhất định phải xảy ra chuyện gì trong Giao thừa năm nay.

Tôi nhóm lửa với tấm trang

chờ đón. Trời vẫn mưa kim châm. Đắt ăm những ngày khô ráo choảng sương mỏng. Cúi lửa kêu lác rác. Ánh sáng chấp chờm điệu múa sơ khai trên vách gỗ. Tôi thận trọng cho than vào hoá lò. Nhà kho ẩm dần. Sắc lửa rục rỏ trong bóng đêm sẫm đặc như chén thuốc bắc. Mùi củi than, mùi thiên nhiên thiếu rụi quyen lấy hương nếp mới thơm lừng, làm sắc mặt chúng tôi ửng hồng, tia mắt long lanh và cảm giác ngập sóng hoài niệm, thứ sóng của những liên hệ huyết thống không thể giải thích. Tôi ghét chúng. Tôi ghét những xúc động ử ý nữ tính ấy. Chúng đã dựng lên những thành vách vô hình nhưng vững chãi giữ chân tôi lại, đóng khung tôi vào diện tích chật hẹp của gia đình, quê hương, chúng tôi.

Con Na than lạnh, dù chị Lam đã ý tứ mang ra ba tấm chăn cho chúng tôi quấn người. Thỉnh thoảng chị Lam lại khom lưng, lấy đầu sát cùi lùa. Nỗi nước bắt đầu tuôn khỏi. Gương mặt chị Lam và con Na hồng ửng ánh, rơm lên nỗi gì rất đậm dà thán cạn. Một đường chớp kỳ diệu lơ lên trong tâm tưởng tôi. Cái nỗi thán cạn ấy chính là thứ tình gia đình, quê hương, chúng tôi mà tôi cứ tìm cách chối bỏ. Nhưng không thể.

Câu chuyện khởi đầu bằng cơn bão trái mùa. Tiếp theo là chuyện trường lớp của con Na, chuyện làm việc của tôi và của chị Lam, sau cùng chuyện sang chuyện nhà. Giọng chị Lam càng về khuya càng dịu dàng:

“Ồ què mình, chỉ có dân

quê còn giữ tục lệ canh nậu bánh chưng đêm Giao thừa. Mà đó là lúc chiến tranh chưa lan rộng. Đêm Ba Mười tháng riêng, đen như mực, tiết trời rét mướt chứ không ren rết thế này. Thuở đó chị chỉ tuổi con Na bây giờ, ngồi rúc vào lòng bà, nghe kể chuyện. Trẻ con tuy sợ, nhưng lại ham nghe chuyện ma.”

Hai mắt con Na sáng lên. Nó nhích người lại gần tôi hơn. Khi chị Lam kết thúc những mẩu chuyện vụn vặt về vùng đất đồng người mà cũng làm ma báng ca: “...Bông ma thiếu nữ xỏa tóc ngồi bên cửa vãn mỗi sáng tinh mơ, lúc bà chèo xuống ra chợ bán hàng, nghe kể nhiều lần đến độ quen tai, hoá thành hình ảnh không thể bôi xóa, kẻ càn như một người thân. Nô gọi ma báng, trà báng tiền vàng mã. Thế thôi, không phá phách, không hãm hại ai.”

Nước sôi lục sục, đều đặn. Hương bánh lân với hương gạo nhà kho, sau nhiều năm mới tiếp nhận lại hơi người, lẽ là chuyện vãn, to nên bèn không khi than tình, ám ắp kỷ lệ. Con Na tựa đầu vào vai tôi, giọng ngọt xớt:

“Cho em dựa chút xíu thôi.”

“Chút xíu” sau, đã nghe tiếng con Na thở đều. Chờ thêm một đôi, tôi nhẹ tay kê đầu nó lên đùi. Lần đầu tôi nhìn rõ mặt đứa em gái. Nó cũng có vài nét hao hao chị Lam, nhưng được xếp đặt cân đối hơn, những điểm không quá lộ liễu. Tôi liên tưởng một khay trà cũ. Cũng với bấy nhiêu ấm tách, mà có khay được bày biện đẹp mắt, có khay

không. Rồi tôi nhếch cười với lời so sánh lệch lạc đó. Ngũ quan trên mặt người được thiên mệnh xếp đặt. Trà cụ trên mặt khay là do tay người.

Chị Lam khẽ hỏi:

“Em cười gì?”

Tôi lấp liếm:

“Em nghĩ quần quơ.”

Chị Lam nhìn thật sâu vào hai mắt tôi. Chuôi mắt xênh xéch thuận Á đông của chị, đêm nay, bỗng trở nên lời cuốn lạ thường. Sở gố nhà kho nọ hơi ẩm, chuyển mình lác rác. Chị Lam lên lên trong ra hướng của khép, thờ dãi nghe rờ:

“Chị loáng thoáng hiểu ra lý do tại sao em Phám bỏ đi.”

Tôi mần mề một lợn tọc của con Na vãi trên đầu, lắc đầu:

“Không đâu, không ai hiểu được nó. Biết đâu chừng,

chính nó cũng không biết tại sao.”

Chị Lam rồi giọng:

“Đó, đó chính là điều chị muốn nói. Vì không biết mình muốn gì, nên mới xử sự như vậy. Ở tuổi em Phám, người có tính rung cảm quá độ, thích tìm tòi khám phá. Đi để tìm, nhưng không biết tìm cái gì. Tôi một lúc, chán, sẽ quay về.”

“Chị tin thế sao?”

“Tin.”

Giọng chị chắc nịch, nhưng biểu cảm trên gương mặt chị hoàn toàn trái ngược. Chị khoả lấp vẻ thấp thòm, bối rối bằng cách mở nắp nói, trở bánh. Ngoài trời, gió rít khê. Không dùng tôi nghĩ tới một chương tiểu thuyết cổ điển viết về đêm lên lút đến thăm nhà bạn của một kẻ dấn thân vì vận nước. Cũng nhảm mĩa gió rét. Người yêu cũ tình cờ ghé qua. Chiếc áo

khước đọng giọt mưa phùn, hộp thiếc đựng thuốc lá tổ cáo sự lỉnh mạt vùng về của người đàn ông. Họ yêu nhau ngắn ấy, mà vẫn xa nhau, vẫn có người đương nhiên bỏ đi, không một câu giải bày cho ra lẽ.

Con Na trở mình kêu ú ớ, rồi bật ngồi dậy như cái lò xo, mắt mảy dáo dác. Nó vuốt lại đầu tóc búi rối, hé môi mấp máy giấy lát mới bật ra lời:

“Em ngủ mơ thấy trời đổ tuyết. Mặt đất trắng xoá. Lối vào nhà mình in dấu giày còn ẩm hơi người.”

Chị Lam nhồm lung, thoát cái đã thấy chị mở xọc cửa, lao ra. Tôi và con Na quần chân lúp xúp theo sau. Trời đổ tuyết thật, mông như rắc muối. Chúng tôi vòng qua hiên nhà, bước ra cổng trước. Trụ đèn đường soi vàng. Tuyết rơi nghiêng từng sợi lên đất. Không một bóng người,

không một tiếng gọi quen tai, cũng không một dấu giày in trên tuyết.

Chúng tôi tậm sất bên nhau, tìm hơi ấm. Bàn tay chị Lam run rẩy tìm tay tôi, siết lại. Tôi muốn an ủi chị, nhưng không biết nên nói gì.

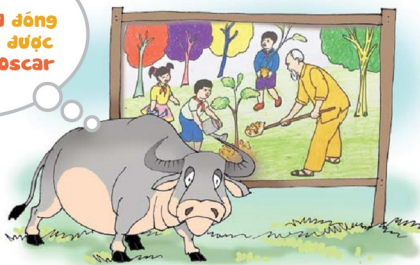
Đêm Giao thừa ngồi canh bánh chưng nơi đất khách trời qua trong tẻ nhạt. Nhưng linh cảm của chị Lam quả nhạy bén. Hôm sau, Mồng Một, tháng Phấm trở về thật. Nó hiện ra như một hồn ma bên ngưỡng cửa, giữa bữa điểm tâm, giọng ngập ngừng:

“Đúng ra, em chọn đêm Giao thừa để về, nhưng thời tiết xấu quá, không có chuyến xe nào khởi hành trong đêm. Em có lời chúc mừng năm mới đến anh chị và em Na.” ■■■

(Trích đoạn truyện ngắn cùng tựa, *Bản sửa*, 10/2020)

TRANH VUI

**Diễn
cô này,
qua Hollywood đóng
phim chắc tụi được
vài chục giải oscar
là ít...**

BÁCHUYÊN

Phạm Hồng Sơn | LA GARENNE-COLOMBES, FRANCE |

Ảnh chỉ có tính minh họa

Vài Câu Chuyện Nhỏ

Valérie sinh ra và lớn lên ở một vùng quê tây nam nước Pháp, lên Paris học văn chương rồi ở lại lập nghiệp bằng nghề dạy trẻ trong một trường mẫu giáo công. Valérie lấy một chàng trai gốc Việt thuần

chủng sinh tại Pháp, nhưng chính Valérie là người sốt sắng đi tìm thầy dạy tiếng Việt cho hai con của họ: Aline 4 tuổi và Antoine chừng tuổi rưỡi. Lý do của sự sốt sắng khiến tôi nhận lời ngay để đến tận nhà dạy cho Aline và Antoine: Valérie rất muốn hai con của mình sau này có thể trò chuyện tốt với ông bà nội.

Gọi là dạy học nhưng đúng ra là tôi đến để chơi đùa với hai đứa trẻ rất hiếu động. Điều đầu tiên làm tôi sững sốt là đồ chơi của hai đứa bé một gia đình không giàu có, và thông minh, cực kỳ đa dạng... và thông minh. Gần như tất cả đều là các sản phẩm của Pháp. Sự thông minh của đồ chơi không nằm ở mặt công nghệ tân tiến, điện tử, hay kỹ thuật số mà là ở ý tưởng.

Đơn cử chỉ là một cuốn sách tranh ảnh cho trẻ nhỏ nhưng cấu tạo rất sống động: họ tạo ra những bộ phận ảnh rời và lắp ráp vào nhau để có thể làm cho hình ảnh cử động, chuyển động tương đối như chiếc bốn chân nhà vệ sinh có thùng bê ngồi ị rồi đứng lên giặt nước và đi rửa tay. Những mảnh gỗ xếp lên nhau tạo ra các tầng lớp bí ẩn khác nhau của trái đất hay của một hang động bất ngờ xuất hiện những con thú, những vật lạ của thời tiền sử. Những tấm bia vẽ màu xếp lên nhau và khi mở từng lớp ra sẽ nhìn thấy các bộ phận, cơ quan cũng đầy bí ẩn của một cơ thể con người. Mô hình một khu dân cư có các đường phố, các hiệu, nhà ga để học cách đi lại, giao tiếp sao cho an toàn, đúng luật và văn minh... Những mô tả của tôi

ở đây có lẽ quá vụng về không thể diễn tả được sự hấp dẫn, sáng tạo, bổ ích của các loại đồ chơi nơi này.

Đó mới chỉ là những đồ chơi cá nhân đơn lẻ. Mọi công viên lớn nhỏ của Pháp đều có khu chơi riêng dành cho trẻ từ 2-10 tuổi cũng rất đa dạng, vui nhộn và thú vị. Có điều rất lạ, cho đến nay tôi chưa thấy một cơ sở kinh doanh đồ chơi nào ở Việt Nam du nhập hay sản xuất những loại đồ chơi đơn giản, giá trị như thế cho con trẻ Việt Nam. Có thể nói nhìn vào đồ chơi, cách chơi của trẻ con một đất nước người ta có thể biết được khả năng trí tuệ hiện tại và tiềm năng phát triển của đất nước đó trong tương lai.

Quan sát hai chị em Aline và

Antoine chơi với nhau càng nhắc lại cho tôi thấy các triết gia Khai Sáng Scotland rất thực tế và sâu sắc. Hai chúng chơi những trò cùng nhau, đứa nào cũng chỉ muốn giành phần hơn, phần thắng về mình, kể cả bằng cách gian lận. Aline lớn tuổi hơn thường chơi giỏi hơn tôi ra rất đặc thắng; nhưng thắng em Antoine cũng ghé gôm chẳng kém luôn có hành động phá quấy, thường đòi chơi nhiều hơn hoặc không chịu tôn trọng thứ tự, luật chơi và khi không được đáp ứng cu cậu hay dùng ngay vũ khí sắc bén từ lá gỗ cắt. Có những lúc cuộc chơi trở nên rất căng thẳng, không bên nào chịu nhường bên nào. Những lúc như thế, Valérie sẽ can thiệp. Điều làm tôi ngạc nhiên, Valérie không bao giờ khuyên “Chỉ phải nhường em”. Bao giờ cũng thế, Valérie chỉ can cứ vào luật chơi để phân định ai là kẻ phải nhượng bộ, dù đó là thắng bộ chưa được hai tuổi.

Tôi giặt mình, hóa ra ý thức công lý, công bằng của người ta đã có từ rất sớm và từ những chuyện rất nhỏ như thế này. Những điều như thế và tương tự nhắc lại cho chúng ta thấy rằng công cuộc dân chủ hóa nghe thì to lớn nhưng có lẽ lại nằm ngay ở những việc hết sức quen thuộc, bình dị thường ngày.

Chuyện ăn uống của Aline và Antoine cũng khiến tôi chú ý. Như những gì chúng ta thường biết, trong ăn uống, mỗi người phương Tây thường có phần ăn riêng đã được chia sẵn, hoặc tự lấy phần ăn theo nhu cầu của mình, vừa thể hiện sự hữu cá nhân, sự phân phối công bằng, minh bạch và hợp vệ sinh. Hai đứa trẻ Aline và Antoine cũng có những bộ đồ ăn xinh xinh, riêng rẽ. Chúng còn được tự do

Trẻ em ở Pháp chơi nghịch đất trong nhà (ảnh tác giả cung cấp)

ăn uống, có thể bốc tay, có thể rơi vãi lên bàn ăn, thậm chí rơi cả xuống đất. Valérie chỉ nhắc nhẹ chứ không hề có ý phàn nàn, khó chịu hay quá mắng trẻ như thường thấy ở các bà mẹ Việt Nam. Dù hai trẻ đều còn lóng ngóng, vụng về, bất cần nhưng Valérie luôn để cho trẻ tự cảm thìa, đĩa, tự đưa thức ăn vào miệng hơn là chủ động xúc, dút thức ăn vào tận miệng cho con. Đặc biệt, Valérie không bao giờ ép con ăn khi đứa trẻ lác đầu hoặc nói "Non, merci !" Nhưng Valérie rất chịu khó làm những món con thích và kiên nhẫn khi trẻ lơ là vừa ăn vừa chơi. Bữa ăn của bọn trẻ ở nhà Valérie chỉ thấy sự vui thích và nụ cười. Đây cũng là điều gần như trái ngược hoàn toàn với những gì thường thấy ở Việt Nam. Tôi đã từng chứng kiến có ông bố đã từng du học ở Âu châu nhiều năm nhưng vẫn dút, ép con ăn khi đứa trẻ đã đi học lớp một. Trẻ vừa ăn vừa lã chã nước mắt vì phải cố ăn hay cố uống một thứ bổ dưỡng do bố mẹ quan tâm cũng là chuyện thường thấy trong các gia đình Việt Nam. Có lẽ những cách chăm sóc, yêu thương đó của người Việt chúng ta đã và vẫn đang vô tình tích cực diệt đi những mầm mống của sự tự lập, tự tin, hay hủy mất những khả năng riêng biệt còn tiềm ẩn của con người. Về mặt tâm học, ăn uống trong tình trạng cưỡng ép, ức chế có thể còn gây ra những hệ quả xấu khôn lường cho cơ thể.

Cách đây không lâu, khi dự một buổi tối có nhiều khách tới chơi tại nhà một người Pháp ở vùng Normandie trong một ngôi làng có tôi lại càng thấy thương cho con tại Việt Nam. Trong bữa tiệc tôi có sự tham dự của bốn đứa trẻ tám tuổi từ 4 đến 9. Bốn đứa trẻ, cả trai lẫn

Bố và con gái (ảnh tác giả cung cấp)

gái, đều đi lại cười nói, chuyển trò rất tự nhiên, năng động giữa chôn toàn người lớn và nhiều người lạ. Bọn trẻ đều tự chọn và lấy những thứ chúng thích. Nhìn thằng bé Benjamin 4 tuổi hồ hởi, lóng ngóng tự cầm chai nước ngọt rót vào cốc cho chính nó với đôi mắt háu hĩnh bên cạnh một ông khách trông rất bệ vệ khiến tôi không thể không cảm thấy chạnh lòng cho một thằng bé "Tuấn", một thằng "Thành" hay một thằng "Son" nào đó luôn phải khép nép, rụt rè trong các cuộc tụ tập của người lớn ở ngay tại nhà mình. Nhưng đến khi tiệc tàn, cũng những đứa trẻ háu ăn đó lại được tham gia vào việc dọn

bàn ăn, chuyển đĩa, bát, cốc chén, dao đĩa ra ngoài và phân loại rác cho vào các thùng khác nhau, nếu chúng thích. Không thấy ai tỏ ý cảnh giới sợ lũ trẻ hậu đậu làm vỡ đồ quý hay dạy bản áo quần. Bọn trẻ được coi trọng và đối xử gần như người lớn. Về tâm lý học, có lẽ đây là những động lực sâu kín nhất khiến con người luôn muốn phải "lớn" hơn.

Ở Pháp hầu như tôi thấy là nhìn thấy rất nhiều con trẻ còn bé tí, có đứa còn độ hơn bố mẹ đã cho đi chơi ngoài đường, kể cả trời lạnh, nhưng hầu như chẳng nhìn hay nghe thấy tiếng trẻ khóc gào, hờn dỗi

nặng nề như ở Việt Nam. Dân dã, tôi cũng có thể lý giải được tại sao. Rất nhiều lần tôi thấy trẻ nhỏ chạy trên vại hè và bị vấp ngã, song bố mẹ (hoặc người bảo mẫu) của chúng chẳng có vẻ gì vui vầy, họ thủng thảng đi tới và thường bảo đứa trẻ “Đứng lên!”, họ thường nhắc nhiều lần cho tới khi đứa trẻ tự đứng lên để cả đứa trẻ đang đau và khóc chứ không giống như người Việt mình thường hốt hoảng chạy bỏ nhào tới nâng đỡ và dỗ dành ngay bằng những câu dỗ lỗi rất đáng yêu nhưng hoàn toàn vô lý: “Đánh chừa cái đất làm đau em nhé. Cái đất làm vấp em ngã à...” Có lẽ cái tình thương quá chan hòa của người Việt chúng ta đối với con cái đã vô tình không chỉ làm cho trẻ trở nên yếu đuối mà còn chặn đứng cả khả năng tự lập, tự chịu trách nhiệm với bản thân.

Tham gia vào các lớp học, các khóa đào tạo ở Pháp giúp tôi biết thêm một số đặc tính về nền giáo dục mà tôi đã từng có dịp

tìm hiểu qua sách báo. Một điểm khiến tôi ngạc nhiên, nếu không nói kinh ngạc, là thấy dạy rất dễ dàng nói câu “Tôi không biết” khi trò hỏi một điều gì đó. Trong một lớp tiếng Pháp miễn phí do những người về hưu tổ chức, ở đây người dạy không gọi là “thầy” như nghĩa của Việt Nam thường dùng, họ chỉ nhận họ là người điều khiển, khuyến khích buổi học thôi - animateur(-trice) - cho dù họ từng là giáo sư giảng dạy trong các viện đại học lớn. Có lần ông animateur, một người từng dạy ở đại học danh tiếng École Polytechnique, trả lời một thanh niên nước ngoài đến từ vùng Trung Đông về một vấn đề ngôn ngữ Pháp: “Cái này tôi không biết. Tôi chỉ rành về lĩnh vực của tôi thôi. Có lẽ anh là người biết nhiều hơn tôi về ngữ pháp. Mời anh nói thêm cho cả nhóm chúng ta cùng nghe.” Ôi trời, một ông cựu giáo sư già đời như thế mà lại cư xử bậc trượng phu như đến để trước một tay nước ngoài còn non chọt, thực là nằm mơ tôi cũng không thấy

ở Việt Nam trong hơn nửa thế kỷ tồn tại của đời tôi. Suốt đời đi học của tôi, từ nhà trẻ tới sau đại học, tôi chỉ gặp những “thầy cô” luôn tỏ ra am tường tất cả mọi thứ trên thế gian và chưa bao giờ thấy người thầy, người dạy tỏ lúng túng giữa đám học trò rằng họ thiếu hiểu biết về một điều gì đó, nói gì đến chuyện “Thầy không biết.” và để nghị học trò giảng dạy cho mình. Sự tò mò và cũng hơi khó chịu kiểu dân tộc ganh tỵ khiến tôi tìm hiểu thêm ở đây người ta có giáo học trò kiến thức để thủ thế không. Cứ có dịp là tôi lại làm một thăm dò với câu hỏi: “Ở đây, thầy có khi giảng dạy cho trò có bao giờ giấu trừ điều gì vì sợ trò vượt mình không?” Qua khoảng chục cuộc thăm dò với nhiều người làm nghề khác nhau từ giáo viên, nhà báo, công nhân kỹ thuật, sinh viên tôi đều nhận được câu trả lời là: “Không.” Tất cả những người được hỏi đều tỏ ra rất ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi. Cách cư xử và thái độ như thế trong giáo dục Pháp

càng cho tôi thấy cái tất yếu của sự cường mạnh, vượt trội vẫn còn dai lâu của xã hội phương Tây so với xã hội phương Đông. Ngẫm thêm, tôi chợt nhận thấy đó cũng là cái tất yếu của hai nền văn hóa. Phương Tây là học trò của Socrate, người nói rằng: “Điều tôi biết rõ nhất là tôi không biết gì.”, còn Phương Đông là học trò của Khổng-Mạnh, những người được tôn sùng hoặc tự tôn sùng là: “Vạn thế sư biểu” (thầy của muôn đời).

Trong những ngày Tết cổ truyền dân tộc, những người Việt xa xứ sống ở các nước dân chủ ít nhiều đều hướng về quê nhà và cũng ít nhiều ngẫm nghĩ trước hiện trạng đất nước.

Không sinh vật nào có thể chọn cho mình được nơi sinh nhưng con người, hình như, có một khả năng khác hẳn các sinh vật khác: dù đi xa vẫn không quên, vẫn khắc khoải với nơi mình đã được sinh ra. ■

Tình huống nguy hiểm

Hai chú nhóc tên gấu. Bim hỏi:
- Có bao giờ mày đối mặt với một con thú dữ chưa?
Tim lắc đầu:
- Chưa. Còn mấy?
- Rồi. Đó là một con trâu rừng lớn...
- Rồi sao?
- Nó lao đến tao và Ba tao, hai cái sừng nhọn hoắt chúc xuống trong khi Ba tao không có một cái gì trong tay...
...
- Ồ! Rồi sao?
- Ba tao sợ quá, dắt tao qua... chuồng khỉ.

TƯ BẠC LIỄU (sưu tầm)

BẢO HƯÂN

Nguyễn Sinh

| SÀI GÒN, VIỆT NAM |

Đón Xuân Quê Mới

Tết cổ truyền Việt Nam luôn là nét văn hóa truyền thống, thiêng liêng gắn bó trong tâm thức mỗi người Việt. Dù sinh sống ở đâu, một cái Tết sum vầy, đoàn viên bao giờ cũng là niềm vui trọn vẹn nhất. Thậm chí niềm vui đó còn “lây lan” sang một số người ngoại quốc đang chọn Việt Nam làm quê hương thứ hai...

Anh Nguyễn Văn Tiến

(33 tuổi, làm thợ Di An, tỉnh Bình Dương)

Tính tôi nay gần 4 năm làm việc ở khu mỏ đá Đồng Hòa (Di An, Bình Dương) thì có 3 năm, tôi và vợ ở lại ăn Tết tại Bình Dương, nơi chúng tôi xem là quê hương thứ hai. Gọi quê hương thứ hai bởi vợ chồng tôi cùng sinh ra và lớn lên ngoài Bình Định, vào miền Nam mưu sinh và gần đây cùng “vùng đất lạnh” này mãi đến giờ.

Vợ tôi làm nghề mua ve chai, thu nhập chẳng bao nhiêu. Hằng ngày, chúng tôi phải cố vượt qua bao bộn bề của cuộc sống, nỗi lo toan cơm áo gạo tiền, chi tiêu của gia đình, nuôi hai đứa con nhỏ và gửi tiền giúp đỡ bố mẹ ở quê. Cũng may thông tin liên lạc cũng thuận tiện, vợ chồng thường xuyên gọi điện thoại về hai bên nội ngoại, ông bà nhờ vậy cũng tâm yên tâm và vui bớt nỗi nhớ nhà. Có lẽ trong những ngày Tết, khoảnh khắc vui và đáng nhớ nhất của tôi là đêm Giao thừa, cả nhà cùng thức canh chờ năm mới rồi chúc tụng lẫn nhau. Qua ngày mùng 2, tôi cũng vợ đưa nhau đi chùa lạy Phật. Cũng như bao gia đình khác, gia đình tôi chỉ ước nguyện sẽ có được thật nhiều điều may mắn trong năm mới Tân Sửu.

Anh Nguyễn Văn Tiến và vợ con

Chị Thùy Dương và chồng, con

Chị Trần Thị Thùy Dương

(42 tuổi, công nhân may, làm tại Thủ Đức, Sài Gòn)

Đến thời điểm này chúng tôi vẫn chưa nghe công ty thông báo gì về chuyện thưởng Tết. Hai vợ chồng tôi cùng làm chung xi nghiệp may. Thời gian qua, dịch bệnh Covid-19 hoành hành, công ty ít đơn hàng nên thu nhập công nhân cũng bấp bênh, bình quân mỗi người không hơn 5 triệu đồng/tháng, chặt vật làm lại vợ chồng mỗi trang trải đủ tiền ăn, tiền thuê nhà, tiền con đi học... Đã 4 năm rồi, năm nào vợ chồng tôi cũng đón Tết ở Sài Gòn mà không về Đà Nẵng. Nếu về quê phải chi ra nào về xe khách ngày Tết khờ hởi cho hai vợ chồng và đứa con nhỏ 14 tuổi, rồi tiền qua cáp, tiêu vật các thứ, tính ra cũng mất 2 tháng lương! Suy đi nghĩ lại thấy, vợ chồng tôi bàn nhau không về quê mà ăn Tết tại chỗ!

Di nhiên không về quê ăn Tết sẽ nhớ thương cha mẹ nhưng nếu về lại quá tốn kém nên đành chịu. Mình đón Tết xa nhà buồn lắm, không anh em họ hàng thân thích. Máy ngày Tết hai vợ chồng chỉ biết vào ra dây phòng treo văng hoe. Ước mong sao năm mới 2021 dịch bệnh tan biến, cuộc sống khá giả hơn sẽ có điều kiện về quê nhà ăn Tết.

Huỳnh Kesley Alves

(người gốc Brazil, từng hành nghề cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp ở Việt Nam)

Huỳnh đã sống ở Việt Nam đến nay được 16 năm tính từ ngày đầu tiên đặt chân đến mảnh đất này. Năm 2004, Huỳnh kết hôn cùng một doanh nhân, trở thành con rể ngoại của Việt Nam và hiện có 2 cậu con trai xinh xắn. Nhiều năm qua tôi luôn xem Việt Nam là quê hương mới của mình. Hiện tại, Huỳnh đang cùng bà xã phát triển những dự án kinh doanh từng ấp ủ trước nay song cũng không quên nghề đá bóng của mình. Hiện nay tôi là thành viên ban huấn luyện đội bóng trẻ U15 của Bình Dương.

Nói về ngày Tết ở quê mới, Huỳnh cảm thấy rất thú vị. Bởi vào dịp này, cả gia đình nhà Huỳnh mới có cơ hội tề tựu đông đủ. Khi đó Huỳnh được làm nghĩa vụ của một chàng rể Việt là trao phong bao lì xì cho con, em, cháu chất phía nhà vợ. Ngược lại, Huỳnh cũng nhận được những phong bao mừng tuổi từ người lớn trong gia đình. Tôi nghĩ đây là một phong tục ngày Tết Việt Nam rất lý thú. Bởi nó đánh dấu một tuổi mới trong đời người chúng ta và khác với quê hương Brazil của Huỳnh.

“Chắc hẳn giờ khắc này mọi người đang quây quần bên gia đình mình, vì vậy Huỳnh thay mặt cả nhà kính chúc mọi người đón một cái Tết con Trâu thật viên mãn, năm mới 2021 suôn sẻ, dịch bệnh tan biến và luôn gặp thật nhiều may mắn”.

Anh Huỳnh Kesley Alves và gia đình

Chị Tôn Thọ Mai Hương

(41 tuổi, quê Sài Gòn, hiện sống tại New South Wales, Australia)

Năm nay là năm thứ 3 tôi cùng chồng và hai đứa con gái đón Tết xa quê. Trước đó, vợ chồng tôi sang định cư tại Úc theo diện visa 189 của Chương trình định cư tay nghề cao của chính phủ Úc. Với tôi, Tết “quê mới” thiếu thốn nhiều hương vị mà chỉ ở quê nhà mới có. Vì vậy, năm đầu tiên đón Tết Nguyên Đán trên đất Úc, tôi luôn có cảm giác hụt hẫng và nhớ

quê da diết. Ngày Tết cổ truyền của Việt Nam hay rơi vào những ngày bình thường ở Úc nên cả gia đình tôi vẫn phải đi làm, đi học. Tuy nhiên, vào những ngày giáp Tết, gia đình tôi luôn cố sắp xếp thời gian đi chợ người Việt để mua sắm những món ăn truyền thống để mang lại không khí đoàn tụ trong những ngày Tết. Ví dụ, mâm cơm nhà tôi những ngày Tết luôn có dưa món, thịt kho, bánh tét, nem chả và một số món mà người gốc miền Trung thường dùng. Cũng may, tại các khu chợ người Việt Nam, vào những ngày cuối năm âm lịch, không khí gần giống chợ Tết ở quê mình nên cũng giúp người ngoại nổi nhớ VN. Hình như với sự xuất hiện của những món ăn, đồ trang trí ngày Tết và người Việt tập trung đông hơn ngày thường khiến cho không khí càng ấm áp hơn. Đó là những thời khắc mà gia đình tôi thích nhất trên quê hương mới.

“Nhân Tết cổ truyền Tân Sửu, tôi xin gửi lời chúc đến tất cả mọi người có được một năm mới nhiều sức khỏe, may mắn, bình an, luôn tràn đầy năng lượng để thực hiện được những ước mơ cho riêng mình”.

Chi Tôn Thọ Mai Hương và gia đình

Anh Joachim Lister

Giám đốc nhân sự Công ty Sonion

(Khu công nghệ cao quận 9, Sài Gòn)

Sống và làm việc tại Việt Nam từ năm 2006, lấy vợ người Việt năm 2009, tôi đã nhiều lần ăn Tết ở Sài Gòn và xem nơi này như quê hương mới của mình. Tết với tôi là thời gian vui vẻ cùng tuyệt vời để gặp gỡ người thân, bạn bè cũng như các đối tác kinh doanh. Năm nay tôi đón Tết Nguyên Đán lần thứ 14 tại Việt Nam. Tôi thường dành trọn đêm Giao thừa và ngày đầu tiên trong năm mới cho gia đình nhỏ của mình. Tôi biết rất nhiều người Sài Gòn khá giả có thói quen đi chơi xa dịp Tết, nhưng với tôi, Sài Gòn thời điểm này thật thú vị. Đường phố khá yên tĩnh vì phần lớn người dân về quê. Từ ngày Mùng 2 trở đi, tôi hay cùng cả nhà mình đi thăm những người thân và thưởng thức những bữa ăn truyền thống người Việt.

“Nhân dịp Xuân về, tôi xin chúc tất cả mọi người có một cái Tết Tân Sửu thật ấm cúng, đầy sức khỏe, vui vẻ hạnh phúc bên gia đình mình cũng như thành công trong mọi công việc”.

Anh Joachim Lister và gia đình

Tử Vi
Tân Sửu
2021

Do Thiên - Lê Phạm - Đình - Mai biên soạn

16320 Sandalwood Street

Fountain Valley, CA 92708

(714) 609-8383, (714) 891-3429

E-mail: tuvithienco@yahoo.com

Website: www.dlalylvatuvithienco.com

Tân Sửu

Xuất Hành Đầu Năm

Khai trương tốt nhất là ngày Mồng Một Tết:

Từ 7 giờ sáng đến 1 giờ trưa.

(Ngày Bất Tương, Nguyệt Đức Hợp)

MỒNG
01 | **TẾT**
NGUYÊN ĐÁN

(Nhằm ngày Thứ Sáu 12.2.2021)

TÀI THẦN: Tây Nam

HỖ THẦN: Tây Nam

Giờ Hoàng-Đạo (tốt nhất): Dần

Từ 3:01 sáng (am) tới 5 giờ sáng (am)

(Xuất hành từ 1 giờ trưa (pm) tới 5 giờ
chiều (pm) cũng tốt)

MỒNG
02 | **TẾT**
NGUYÊN ĐÁN

(Nhằm ngày Thứ Bảy 13.2.2021)

TÀI THẦN: Tây Bắc

HỖ THẦN: Chánh Nam

Giờ Hoàng-Đạo (tốt nhất): Thìn

Từ 7:01 sáng tới 9 giờ sáng.

(Xuất hành từ 3 giờ chiều (pm)
tới 7 giờ tối (pm) cũng được)

MỒNG
03 | **TẾT**
NGUYÊN ĐÁN

(Nhằm ngày Chủ Nhật 14.2.2021)

TÀI THẦN: Chánh Tây

HỖ THẦN: Đông Nam

Giờ Hoàng-Đạo (tốt nhất): Ngọ và Mùi

Từ 11:01 trưa (am) tới 3 giờ chiều (pm)

(Xuất hành từ 5 giờ sáng (am)
đến 9 giờ sáng (am) cũng được.)

TỬ-VI NĂM TÂN SỬU 2021

Do Thiên-Cơ Phạm-Đinh-Mai biên soạn

16320 Sandalwood Street, Fountain Valley, CA 92708

ĐT: (714) 609-8383 | (714) 891-3429

E-mail: tuvithienco@yahoo.com | Website: www.dialyvatuvithienco.com

MẬU - TÝ 14 TUỔI

(Sinh từ 7/2/2008 đến 26/1/2009)
Mệnh: **Tích Lịch Hỏa** (Lửa sấm sét)

NAM: Cung Khâm, sao Thái-Dương, hạn Tân-Tân.

Năm nay phải giữ gìn mắt, coi chừng phải đeo kiếng cận hay viễn thị cao độ.

NỮ: Cung Cấn, sao Thổ-Tử, hạn Huỳnh-Tuyền. Mua nhà cửa và làm ăn nên chọn hướng Tây Bắc và Chánh Tây. Năm nay phải giữ gìn sức khỏe, nhất là tháng Tu, tháng Tám.

GIÁP-TÝ 38 TUỔI

(Sinh từ 2/2/1984 đến 20/1/1985)

Mệnh: **Hải Trung Kim** (Vàng giữa biển)

NAM: Cung Đoài, sao Thổ-Tử hạn Ngũ-Mộc.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt khi xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tháng Tư tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ, tránh đầu tư mở mang rộng lớn. Hạn chế tối đa việc đi xa xuất ngoại, vì sẽ không tiền lợi được những chi phí bất ngờ.

NỮ: Cung Cấn, sao Văn-Hồn, hạn Ngũ-Mộc.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Rất xấu khi xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Không nên đầu tư chứng khoán mặc dù tài chánh ổn định. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở rộng. Hạn chế tối đa việc đi xa xuất ngoại để tránh nhiều tổn thất bất ngờ.

NHÂM-TÝ 50 TUỔI

(Sinh từ 15/2/1972 đến 32/1/1973)
Mệnh: **Tang Đổ Mộc** (Gỗ cây dâu).

NAM: Cung Khâm, sao Thái-Dương, hạn Tân-Tân.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không nên xây cất hay chỉnh trang nhà cửa hoặc cơ sở thương mại. Ban nào làm công chức hay hăng xướng, sẽ được lên chức lên lương. Ban nào kinh doanh thương mại cũng hết sức phát đạt thịnh vượng. Về màu sắc nên chọn màu xanh nhạt. Phương hướng nhà cửa và làm ăn thương mại tốt nhất là Đông Nam và chánh Bắc. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý trên mọi lãnh vực.

NỮ: Cung Cấn, sao Thổ-Tử, hạn Huỳnh-Tuyền.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không nên xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý. Con cái học hành thành đạt. Tình trạng tài chánh được cải thiện khá quan. Tuy nhiên, tháng Tu, tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau, hay tang chế bà con.

CANH-TÝ 62 TUỔI

(Sinh từ 28/1/1960 đến 14/2/1961)
Mệnh: **Bích Thượng Thổ** (Đất trên tường)

NAM: Cung Tốn, sao Thái-Âm, hạn Diêm-Vương.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Nhị Nghi": Có thể xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, và cơ sở thương mại. Công việc làm ăn cứ theo đường xưa lối cũ, không nên đầu tư mở mang rộng lớn để tránh trường hợp lộn thuyên, lộn sóng, tiếng có miếng không. Hạn chế mọi thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại để tránh gặp khó khăn. Năm nay hay bị đau mắt, phải cẩn thận giữ gìn.

NỮ: Cung Khôn, sao Thái-Bach, hạn Thiên-Lạ. Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Nhị Nghi": Có thể xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại, tình trạng tài chánh rất khá quan. Gia đình có hy vọng như con cái học hành thi cử đỗ đạt, hay thành sự hôn nhân cưới hỏi. Tuy nhiên cứ mặc đồ trắng, để bị mất của hao tài trong tháng Năm. Mọi thay đổi chỗ ở chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều phải dè dặt, tránh những chi phí bất khả tiền liệu.

MẬU-DẪN 24 TUỔI

(Sinh từ 28/1/1998 đến 15/2/1999).

Mệnh: **Thành Đầu Thổ** (Đất trên đầu thành)

NAM: Cung Khôn, sao Văn-Hồn, hạn Thiên-La

Năm nay đầu năm, kỵ đầu tư chứng khoán. Cuối năm giữ gìn giao tế, phải nhìn nhục mới tránh khỏi đụng chạm gây ra miệng tiếng thị phi. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa đều phải đề đạt nghiên cứu kỹ lưỡng trước khi bắt tay vào việc để tránh khó khăn đưa tới thất bại.

NỮ: Cung Tốn, sao La-Hầu, hạn Diêm Vương.

Năm nay trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con trong tháng Giêng, tháng Bảy. Bạn nào ra trường có thể được việc làm tốt nhưng thường phải đi xa. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để gặp trở ngại. Gặp người hợp tuổi tác cũng có thể tình tửu hôn nhân. Bắt luận năm nào, khi cưới hỏi, nên chọn ngày giờ tốt trong tháng Hai hay Tám âm lịch.

BÍNH-DẪN 36 TUỔI

(Sinh từ 9/2/1986 đến 28/1/1987)

Mệnh: **Lộ Trung-Hỏa** (Lửa trong lộ)

NAM: Cung Khôn, sao Mộc-Đức, hạn Huỳnh-Tuyền

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không tốt cho công cuộc xây cất nhà cửa hay khuếch trương cơ sở thương mại. Tuy nhiên tháng Mười, tháng Chạp có tin mừng. Nếu có người rủ rê hợp tác làm ăn, nên nhận lời. Hạn chế tối đa mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh gặp trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Khâm, sao Thủy-Điêu, hạn Tân-Tân

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở kinh doanh thương mại. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Hạn chế tối đa mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại để tránh gặp trở ngại khó khăn.

GIÁP-DẪN 48 TUỔI

(Sinh từ 23/1/1974 đến 10/2/1975)

Mệnh: **Đại-Khê-Thủy** (Nước của khe lớn)

NAM: Cung Cấn, sao Thủy-Điêu, hạn Thiên-Tinh.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho công cuộc xây cất nhà cửa, hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con. Bạn nào làm việc hăng xướng sẽ được lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại cũng phát tài phát lộc. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều được thành công dễ dàng.

NỮ: Cung Đoài, sao Mộc-Đức, hạn Tam-Kheo.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho việc xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tuy nhiên tháng Mười, Mười Hai có thể tài tài trợ được lãi suất thấp hơn. Bạn nào làm công chức hay hăng xướng sẽ được lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại cũng phát tài phát lộc. Muốn thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý.

NHÂM-DẪN 60 TUỔI

(sinh từ 5/2/1962 đến 24/1/1963)

Mệnh: **Kim Bạch Kim** (Vàng pha kim khí trắng).

NAM: Cung Khôn, sao Văn-Hồn, hạn Thiên-La.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho việc xây cất, chỉnh trang nhà cửa, hay khuếch trương cơ sở thương mại. Đầu năm kỵ đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế phải cẩn thận tránh ngộ nhận gây rầy rà thị phi. Mọi việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ không nên đầu tư mở rộng sẽ gặp khó khăn. Hạn chế việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh chi phí bất khả thi liệu.

NỮ: Cung Tốn, sao La-Hầu, hạn Diêm Vương.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho việc xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở kinh doanh thương mại. Tháng Một, tháng Bảy trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con. Mọi việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ không nên đầu tư mở rộng sẽ gặp khó khăn. Hạn chế việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh hoàn cảnh bất thuận lợi.

CANH-DẪN 72 TUỔI

(Sinh từ 17/2/1950 đến 5/2/1951)

Mệnh: **Tùng Bách Mộc** (Gỗ cây tùng bách).

NAM: Cung Khôn, sao Mộc-Đức, hạn Huỳnh-Tuyền.

Đây là một năm thành công vụ ý trên mọi lãnh vực: Ông nào còn làm hàng xuất vận được thăng quan tấn chức. Ông nào kinh doanh thương mại, tài lợi cũng dồi dào. Tháng Mười, tháng Chạp, gia đình có hỷ sự trùng phùng như con cháu học hành thi cử đỗ đạt, hoặc thành sự hôn nhân cưới hỏi. Nếu có thêm cháu nội ngoại càng thêm vui của vui nhà. Muốn thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại, đều gặp nhiều cơ hội thuận lợi như ý.

NỮ: Cung Khâm, sao Thủy-Điêu, hạn Tân-Tân và Tam-Tai.

Năm nay Tháng tư tháng Tám, trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Tuy nhiên tình trạng tài chính được sung túc ổn định. Gia đình có hỷ sự như con cháu học hành thi cử đỗ đạt, hoặc thành sự hôn nhân cưới hỏi. Nếu có thêm cháu nội, ngoại càng thêm vui của vui nhà. Nếu cần phải thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại cũng không gặp trở ngại.

KỶ-MÃO 23 TUỔI

(Sinh từ 16/2/1999 đến 4/2/2000)

Mệnh: **Thành Đầu Thổ** (Đất trên đầu thành).

NAM: Cung Khâm, sao Thái-Dương, han Tân-Tân.

Năm nay đúng chương trình là tốt nghiệp đại học. Tháng Sáu, tháng Mười có thể vừa tốt nghiệp, vừa được việc làm tốt. Tuy nhiên mọi thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại sẽ phải đối đầu với nhiều khó khăn. Chỉ khi nào gặp người hợp tuổi tác mới nghĩ tới hôn nhân sớm.

NỮ: Cung Cấn, sao Thổ-Tử, han Huỳnh Tuyền.

Năm nay theo đúng chương trình là tốt nghiệp đại học. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Hạn chế việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm, nhất là đi xa xuất ngoại sẽ gặp nhiều trở ngại khó khăn. Chỉ khi nào gặp người hợp tuổi tác mới nghĩ tới hôn nhân sớm.

ĐINH-MÃO 35 TUỔI

(Sinh từ 29/1/1987 đến 16/2/1988)

Mệnh: **Lộ Trung Hỏa** (Lửa trong lộ).

NAM: Cung Tốn, sao Thái-Âm, han Diêm Vương.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhị Nghĩ": Có thể xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Lái xe phải cẩn thận phòng rủi ro về xe cộ. Hạn chế tối đa việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Khôn, sao Thái-Bạch, han Thiên La.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhị Nghĩ": Có thể xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Cử việc đồ đạc, đồ bị hao tài trong tháng Năm. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ, tránh đầu tư mở mang rộng lớn. Hạn chế việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh những trở ngại khó khăn.

ẤT-MÃO 47 TUỔI

(Sinh từ 11/2/1975 đến 30/1/1976)

Mệnh: **Đại Khê Thủy** (Nước dưới khe lón).

NAM: Cung Đoài, sao Thổ-Tử, han Ngũ-Mô.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa hoặc tạo lập cơ sở thương mại. Bản nào làm công chức hay hằng xưởng sẽ được thăng quan tiến chức. Bản nào làm thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Tuy nhiên tháng Tư tháng Tám, trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý.

NỮ: Cung Cấn, sao Văn-Hôn, han Ngũ-Mô.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất chỉnh trang nhà cửa hay tạo lập cơ sở kinh doanh. Đầu năm không nên đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế cần thận trọng ngộ nhận gây rầy rà thị phi. Tuy nhiên, bản nào làm công chức hay hằng xưởng sẽ được thăng quan tiến chức. Bản nào kinh doanh thương mại cũng phát tài phát lộc. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý.

QUÝ-MÃO 59 TUỔI

(Sinh từ 25/1/1963 đến 12/2/1964).

Mệnh: **Kim Bạch Kim** (Vàng pha kim khí trắng).

NAM: Cung Khâm, sao Thái-Dương, han Thiên-La.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhị Nghĩ": Rất tốt cho việc xây cất hoặc chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Tháng Sáu, tháng Mười có chuyện vui như tài trợ nhà lãi suất thấp hơn. Tuy nhiên công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ không nên đầu tư mở rộng.

NỮ: Cung Cấn, sao Thổ-Tử, han Diêm Vương.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhị Nghĩ": Rất tốt khi xây cất, hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Tuy nhiên, tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Công việc làm ăn cứ theo đường xưa lối cũ, không nên đầu tư mở mang rộng lớn hơn. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải để đặt tính toán kỹ lưỡng để tránh trở ngại khó khăn.

TÂN-MÃO 71 TUỔI

(Sinh từ 6/2/1951 đến 26/1/1952).

Mệnh: **Túng Bách Mộc** (Gỗ cây trăm bách).

NAM: Cung Tốn, sao Thái-Âm, han Diêm Vương.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Hết sức tốt khi xây cất chỉnh trang nhà cửa hay tạo lập cơ sở thương mại sẽ làm giàu. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều được phát tài, thành công như ý. Gia đình có hy sự, con cái học hành thi cử đều đạt hay thành sự hôn nhân cuối đời. Nếu có thêm cháu nội, ngoại, càng vui với của vật nhà. Tuy nhiên, quý ông nào làm việc nhiều bằng computer phải đi khám mắt chuyên khoa.

NỮ: Cung Khôn, sao Thái-Bạch, han Thiên-La.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Rất tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở kinh doanh. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được phát tài phát lộc như ý. Gia đình có hy sự như con cháu học hành thi cử đều đạt hay thành sự hôn nhân cuối đời. Nếu có thêm cháu nội ngoại, càng thêm vui của vật nhà. Tuy nhiên, quý bà mẹ đồ đạc và đồ bị hao tài trong tháng Năm.

CANH-THÌN 22 TUỔI

(Sinh từ 5/2/2000 đến 23/1/2001)

Mệnh: **Bạch Lạp Kim** (Vàng trong nền trắng)

NAM: Cung Ly, sao Thái-Bach, hạn Thiên Tinh:

Năm nay cũ mặc đồ trắng, để bị hao tài trong tháng Năm. Có bạn sắp tốt nghiệp đại học. Chỉ cần cố gắng hoàn tất bốn năm đại học, có thể được thành thoi bốn mươi năm sau này. Chiến thắng vĩ đại nhất là chiến thắng bản thân, chiến thắng sự bê tha lêu lổng để trở thành người hữu dụng cho gia đình và xã hội.

NỮ: Cung Càn, sao Thái-Ấm, hạn Tam Kheo: Có bạn sắp tốt nghiệp đại học. Chỉ cần cố gắng hoàn tất bốn năm đại học, có thể được thành thoi bốn mươi năm sau này. Chiến thắng vĩ đại nhất là chiến thắng bản thân, chiến thắng sự bê tha lêu lổng để trở thành người hữu dụng cho gia đình và xã hội.

MẬU-THÌN 34 TUỔI

(Sinh từ 17/2/1988 đến 5/2/1989)

Mệnh: **Đại-Lâm-Hỏa** (Cây trong rừng lớn).

NAM: Cung Chấn, sao Kế-Đỏ, hạn Địa-Vong
Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Có thể xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tháng Ba, tháng Chín trong gia đình có người bệnh hoạn hay tang chế bà con. Tuy nhiên bạn nào làm công chức hay hằng xưởng sẽ được lên chức lên lương. Bạn nào làm thương mại cũng phát đạt thịnh vượng, tiền vào nhanh như ngựa chạy. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều thành công như ý.

NỮ: Cung Chấn, sao Thái-Dương, hạn Địa-Vong:

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Rất tốt cho việc xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tháng Sáu tháng Mười tài chính ổn định. Bạn nào làm công chức hay hằng xưởng sẽ được lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được thành công tốt đẹp. Tuy nhiên bạn nào sử dụng nhiều về computer, nên đi khám mắt chuyên khoa.

BÍNH-THÌN 46 TUỔI

(Sinh từ 31/1/1976 đến 17/2/1977)

Mệnh: **Sa Trung Thổ** (Đất lầy trong cát).

NAM: Cung Càn, sao La-Hầu, hạn Tam Kheo:

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Rất tốt khi xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tuy nhiên tháng Một tháng Bảy trong gia đình có người bệnh hoạn hay tang chế bà con. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều gặp nhiều trở ngại khó khăn! Không nên đầu tư mở mang rộng lớn tránh trường hợp lộn thuyên lộn sóng, tiếng có miêng không.

NỮ: Cung Ly, sao Kế-Đỏ, hạn Thiên Tinh:

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Rất tốt khi xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở kinh doanh. Tháng Ba tháng Chín trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con. Công việc làm ăn cứ theo đường xưa lối cũ, không nên đầu tư mở mang rộng lớn, tránh trường hợp lộn thuyên, lộn sóng, tiếng có miêng không.

GIÁP-THÌN 58 TUỔI

(Sinh từ 13/2/1964 đến 1/2/1965).

Mệnh: **Phú-Đương-Hỏa** (Lửa ngon đen).

NAM: Cung Ly, sao Thái-Bach, hạn Tân-Tân:
Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Có thể xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở thương mại. Cứ mặc đồ trắng, tháng Năm để bị hao tài. Gia đình có hy sự như con cái học hành thì cứ để đạt hay thành sự hôn nhân cuối hồi. Hạn chế tối đa mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại để tránh gặp trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Càn, sao Thái-Ấm, hạn Huỳnh-Tuyền:
Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Rất tốt cho công cuộc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở kinh doanh. Gia đình có hy sự như con cái học hành thì cứ để đạt hay thành sự hôn nhân cuối hồi. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải hạn chế để tránh trở ngại khó khăn.

NHÂM-THÌN 70 TUỔI

(Sinh từ 27/1/1952 đến 13/2/1953).

Mệnh: **Trường Lưu Thủy** (Nước chảy thành dòng).

NAM: Cung Chấn, sao Kế-Đỏ, hạn Địa-Vong
Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Hết sức tốt khi xây cất, chỉnh trang nhà cửa hay cơ sở kinh doanh thương mại. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn, hoặc tang chế bà con. Tuy nhiên quý ông còn làm việc vẫn được thăng quan tấn chức, quý ông làm thương mại cũng đắc tài đắc lộc. Con cháu học hành thì cứ để đạt hoặc thành sự hôn nhân cuối hồi. Nếu có thêm cháu nội ngoại, càng thêm vui của vui nhà. Nếu muốn đi xa xuất ngoại vẫn thực hiện được.

NỮ: Cung Chấn, sao Thái-Dương, hạn Địa-Vong:

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Vô cùng tốt đẹp nếu xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở kinh doanh. Tháng Mười tháng Chạp nếu muốn tài tại trợ nhà để được lại suất nhập học, sẽ được chấp thuận. Gia đình có hy sự như con cháu học hành thì cứ để đạt, hoặc thành sự hôn nhân cuối hồi. Nếu có thêm cháu nội ngoại càng thêm vui của vui nhà. Muốn đi xa xuất ngoại cũng thực hiện được.

TÂN-TY 21 TUỔI

(Sinh từ 24/1/2001 đến 11/2/2002)

Mệnh: **Bạch-Lạp-Kim** (Vàng trong nền trắng)

NAM: Cung Cấn, sao Thủy-Điêu, hạn Ngũ Mộ và Tam Tai:

Năm nay, tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con. Lái xe cũng phải hết sức cẩn thận trong hai tháng nói trên. Mọi sự thay đổi trường học, chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều dễ gặp khó khăn trở ngại.

NỮ: Cung Đoài, sao Mộc-Đức, hạn Ngũ Mộ và Tam Tai:

Tháng Mười, tháng Mười Hai được kết quả tốt trong học vấn, mọi khó khăn cũng vượt qua. Tuy nhiên mọi sự chuyển trường, thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại sẽ gặp nhiều trở ngại phải cố gắng mới vượt qua.

KỶ-TY 33 TUỔI

(Sinh từ 6/2/1989 đến 27/1/1990)

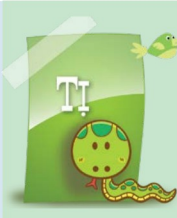
Mệnh: **Đài-Lâm-Mộc** (cây trong rừng lùn).

NAM: Cung Khôn, sao Văn-Hôn, hạn Thiên La và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho công cuộc xây cất, hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở kinh doanh. Đầu năm không nên đầu tư chứng khoán, cuối năm giao tế cần thận tránh ngộ nhân gây rầy rả lời thui. Tuy nhiên, đây là một năm thành công như ý trên mọi lãnh vực: Bạn nào làm việc hăng xướng dễ được lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại cũng thực hiện được.

NỮ: Cung Tốn, sao La-Hầu, hạn Diêm Vương và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho việc xây cất, chỉnh trang nhà cửa hay cơ sở kinh doanh. Tháng Giêng, tháng Bảy trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau, hay có tang chế bà con. Tuy nhiên bạn nào làm công chức hay hăng xướng, dễ được lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Muốn thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại cũng thực hiện được như ý.

ĐINH-TY 45 TUỔI

(Sinh từ 18/2/1977 đến 6/2/1978)

Mệnh: **Sa Trung Thổ** (Đất lấm trong cát).

NAM: Cung Khôn, sao Mộc-Đức, hạn Huỳnh Tuyền và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở kinh doanh. Tuy nhiên, muốn tái tái trị nhà để được lại suất thấp hơn có thể được thành công trong tháng Mười, tháng Chạp. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở rộng. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại sẽ gặp nhiều trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Khâm, sao Thủy-Điêu, hạn Tân-Tân và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không tốt khi xây cất, chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Tháng Tư tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn hay tang chế bà con. Mọi việc làm ăn kinh doanh nên giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở rộng. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại sẽ gặp nhiều trở ngại khó khăn.

ẤT-TY 57 TUỔI

(Sinh từ 2/2/1965 đến 20/1/1966)

Mệnh: **Phú Đăng Hỏa** (Lửa ngọn đèn).

NAM: Cung Cấn, sao Thủy-Điêu, hạn Tam Kheo và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau, hay tang chế bà con. Mọi việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở rộng để tránh tình trạng lộn thuyên lớn sóng, tiếng có miếng không.

NỮ: Cung Đoài, sao Mộc-Đức, hạn Tam Kheo và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi tu mình dựng ra xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở kinh doanh thương mại. Tháng Mười, tháng 12 muốn tái tái trị, thay đổi lại suất thấp sẽ dễ được chấp thuận. Bạn nào làm công chức hay hăng xướng sẽ được lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại, cũng phát đạt thịnh vượng. Thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại cũng nên đề dặt vì những bất ngờ, ngoài tiền liếu.

QUỶ-TY 69 TUỔI

(Sinh từ 14/2/1953 đến 2/2/1954).

Mệnh: **Trường Lưu Thủy** (Nước chảy thành dòng lờn).

NAM: Cung Khôn, sao Văn-Hôn, hạn Địa Vong và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu trùng vào "Tam Địa Sát". Không nên xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở kinh doanh thương mại. Đầu năm không nên đầu tư chứng khoán, cuối năm giao tế cần thận tránh ngộ nhân gây miêng tiếng rầy rả. Tuy nhiên gia đình có hy sự như con cháu học hành thi cử đỗ đạt hay thành sự hôn nhân cưới hỏi. Nếu có thêm cháu nội ngoại, càng thêm vui của vui nhà. Thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều thực hiện được.

NỮ: Cung Tốn, sao La-Hầu, hạn Địa Vong và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở kinh doanh thương mại. Tháng Giêng tháng Bảy trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Tuy nhiên con cháu học hành thi cử đỗ đạt hay thành sự hôn nhân cưới hỏi. Nếu có thêm cháu nội, ngoại, càng thêm vui của vui nhà. Nếu muốn đi xa xuất ngoại cũng thực hiện được.

NHÂM-NGO 20 TUỔI

(Sinh từ 12/2/2002 đến 31/3/2003)

Mệnh: **Dương-Liêu-Mộc** (Gỗ cây thành công)

NAM: Cung Đòai, sao Thổ-Tử, hạn Tam Khạo:

Năm nay tháng Tư tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Tuy nhiên, đây là một năm thành công như ý trên mọi lãnh vực. Con đường học vấn hanh thông. Nếu muốn chuyển trường, di chuyển chỗ ở, thay đổi việc làm, hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý. Cảnh cửa đại học đang mở rộng cho một tương lai tươi sáng.

NỮ: Cung Cấn, sao Văn-Hôn, hạn Thiên Tinh:
Năm nay, đầu năm không nên đầu tư chứng khoán. Cuối năm thận trọng trong lời nói để khỏi gây ngộ nhận rầy rà thị phi. Tuy nhiên, đây là một năm thành công như ý trên mọi lãnh vực. Muốn chuyển trường, di chuyển chỗ ở, thay đổi việc làm, hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý. Cảnh cửa đại học đang mở rộng cho một tương lai tươi sáng.

CANH-NGO 32 TUỔI

(Sinh từ 27/1/1990 đến 14/2/1991)

Mệnh: **Lộ-Bàng-Thổ** (Đất trên đường đi)

NAM: Cung Khâm, sao Thái-Dương, hạn Tân Tân:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tuy nhiên tháng Mười, tháng Mười Hai có thể tái tái trợ được lại suất nhà thấp hơn. Mọi việc làm ăn kinh doanh thương mại có giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở mang rộng lớn. Hạn chế việc đi xa xuất ngoại để tránh trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Cấn, sao Thổ-Tử, hạn Huỳnh Tinh:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở kinh doanh. Tháng Tư tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn hay tang chế bà con. Tất cả việc làm ăn có giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở mang rộng lớn. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều dễ gặp trở ngại khó khăn!

MẬU-NGO 44 TUỔI

(Sinh từ 7/2/1978 đến 27/1/1979)

Mệnh: **Thiên Thượng Hỏa** (Lửa trên trời)

NAM: Cung Tốn, sao Thái-Âm, hạn Diêm Vương:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhị Nghi": Có thể xây cất nhà cửa, hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Quý bạn nào làm việc phải sử dụng nhiều về computer, nên đi khám mắt chuyên khoa. Công việc làm ăn có giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở mang rộng lớn hơn để tránh thất bại. Hạn chế tối đa mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Khôn, sao Thái-Bạch, hạn Thiên La:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhị Nghi": Có thể xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Cứ mặc đồ trắng, để bị hao tài trong tháng Năm. Mọi việc làm ăn có giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở mang rộng lớn hơn sẽ dễ thất bại. Hạn chế tối đa mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh những trở ngại khó khăn.

BÍNH-NGO 56 TUỔI

(Sinh từ 21/1/1966 đến 8/2/1967)

Mệnh: **Thiên-Hà-Thủy** (Nước trên trời)

NAM: Cung Đòai, sao Thổ-Tử, hạn Ngũ Mộ:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở kinh doanh thương mại. Đầu năm không nên đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế cẩn thận, tránh bị ngộ nhận gây rầy rà thị phi. Tuy nhiên quý bà làm công chức hay hàng xướng có thể được thăng quan tấn chức, quý bà kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều có thể thực hiện như ý.

NỮ: Cung Cấn, sao Văn-Hôn, hạn Ngũ Mộ:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm vào "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở kinh doanh thương mại. Đầu năm không nên đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế cẩn thận, tránh bị ngộ nhận gây rầy rà thị phi. Tuy nhiên quý bà làm công chức hay hàng xướng có thể được thăng quan tấn chức, quý bà kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều có thể thực hiện như ý.

GIÁP-NGO 68 TUỔI

(Sinh từ 3/2/1954 đến 23/1/1955)

Mệnh: **Sa Trùng Kim** (Vàng trong cát).

NAM: Cung Khâm, sao Thái-Dương, hạn Thiên La:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Nhị Nghi": Có thể xây cất nhà cửa, hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tháng Mười, tháng Mười Hai được tin vui như tái tái trợ nhà được lại suất thấp hơn. Con cháu học hành thi cử đỗ đạt hay hôn nhân thành suôi mới. Nếu có thêm cháu nội, ngoại càng thêm vui của vui nhà.

NỮ: Cung Cấn, sao Thổ-Tử, hạn Diêm Vương:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Nhị Nghi": Có thể xây cất nhà cửa, hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn hay tang chế bà con. Mọi việc kinh doanh thương mại có giữ nguyên tình trạng cũ, không nên đầu tư mở rộng để tránh những cảnh tranh cãi cam go. Hạn chế việc đi xa xuất ngoại để khỏi bị những tổn hao bất lợi.

Quý-MÙI 19 TUỔI

(Sinh từ 1/2/2003 đến 21/1/2004).

Mệnh: **Dương liễu Mộc** (Gỗ cây liễu)

NAM: Cung Càn, sao La-Hầu, hạn Tam Kheo.

Tháng Một, tháng Bảy năm nay trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con. Tuy nhiên đây là một năm thành công như ý trên mọi lãnh vực: Học hành thi cử đỗ đạt với kết quả mỹ mãn như được học bổng. Nếu muốn chuyển trường, đi học xa, thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại cũng đều có thể gặp cơ hội thuận tiện may mắn để thực hiện.

NỮ: Cung Ly, sao Kế-Đô, hạn Thiên Tinh.

Năm nay tháng Ba, tháng Chín trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hoặc tang chế bà con. Tuy nhiên là một năm thành công tốt đẹp trên mọi lãnh vực: Học hành thi cử đỗ đạt hay được học bổng. Muốn chuyển trường đi học xa, hay thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hoặc đi xa xuất ngoại đều có thể gặp cơ hội thuận lợi may mắn để thực hiện.

TÂN-MÙI 31 TUỔI

(Sinh từ 15/2/1991 đến 3/2/1992).

Mệnh: **Lộ bàng Thổ** (Đất trên đường đi)

NAM: Cung Ly, sao Thái-Bạch, hạn Thiên Tinh.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Vô cùng tốt đẹp cho việc xây cất, mua nhà đất, chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Cụm đồ trắng, tháng Năm để bị hao tài. Tuy nhiên cơ hội đại tài mở mang kinh doanh, hoặc học tập làm ăn rất tốt. Hạn chế việc đi xa xuất ngoại để tránh những trở ngại bất ngờ.

NỮ: Cung Càn, sao Thái-Âm, hạn Tam Kheo.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Vô cùng tốt cho việc xây cất chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Bản nào làm việc phải sử dụng nhiều về computer, nên đi khám mắt chuyên khoa. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải đi kèm cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

KỶ-MÙI 43 TUỔI

(Sinh từ 28/1/1979 đến 15/2/1980).

Mệnh: **Thiên Thuồng Hỏa** (Lửa trên trời).

NAM: Cung Chấn, sao Kế-Đô, hạn Địa Vong.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Có thể xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở thương mại. Tháng Ba tháng Chín trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau, hay tang chế bà con. Hạn chế tối đa mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh những rủi ro, hao tán bất ngờ; hay khó khăn không giải quyết được.

NỮ: Cung Chấn, sao Thái-Dương, hạn Địa Vong.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Có thể xây cất hay chỉnh trang nhà cửa hoặc cơ sở thương mại. Tháng Sáu, tháng Mười có thể được tài trợ nhà với lãi suất thấp hơn. Tuy nhiên mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều có thể gặp trở ngại hao tán hay khó khăn khó giải quyết.

ĐINH-MÙI 55 TUỔI

(Sinh từ 9/2/1967 đến 28/1/1968).

Mệnh: **Thiên Hà Thủy** (Nước ở trên trời)

NAM: Cung Càn, sao La-Hầu, hạn Tam Kheo.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Rất dễ phát đạt thịnh vượng nếu xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Tháng Giêng, tháng Bảy kỷ đầu tư chừng khoán, trong gia đình có người làm bệnh ốm đau hay có tang chế bà con. Tuy nhiên đây là một năm thành tựu. Quý ông làm công chức hay hàng xuống sẽ được lên chức lên lương. Quý ông kinh doanh thương mại cũng phát tài phát lộc. Gia đình có hỷ sự, con cái học hành thi cử đỗ đạt.

NỮ: Cung Ly, sao Kế-Đô, hạn Thiên Tinh.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Vô cùng tốt đẹp khi xây cất, hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở thương mại. Tháng Ba, tháng Chín, trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con. Tuy nhiên, quý bà làm công chức hay hàng xuống sẽ được lên chức lên lương. Quý bà kinh doanh thương mại cũng hết sức phát tài. Con cái học hành thi cử đỗ đạt hay thành sự hôn nhân cuối đời.

ẤT-MÙI 66 TUỔI

(Sinh từ 24/1/1955 đến 11/2/1956).

Mệnh: **Sa Trung kim** (Vàng trong cát)

NAM: Cung Ly, sao Thủy-Điều, hạn Thiên Tinh.

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho việc xây cất, hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở thương mại. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người đau ốm, bệnh hoạn, hay tang chế bà con. Mọi việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Hạn chế tối đa việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh khó khăn.

NỮ: Cung càn, sao Mộc-Đức, hạn Tam Kheo.

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt cho việc xây cất hoặc chỉnh trang nhà cửa hay cơ sở thương mại. Tháng Mười, tháng Mười Hai có thể thành công trong việc tài trợ nhà để hỗ trợ lãi suất thấp hơn. Tuy nhiên, hạn chế tối đa mọi thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại để tránh gặp nhiều trở ngại khó khăn.

GIÁP-THÂN 18 TUỔI

(Sinh từ 22/1/2004 đến 8/2/2004)

Mệnh: **Tuyến Trọng Thủy** (Nước giữa
giòng suối)

NAM: Cung Khôn, sao Mộc-Đức, hạn Huỳnh Tuyền.

Việc học hành thi cử đang trên đà
thành công tốt đẹp. May mắn nhất là
tháng Mười, Mười Hai. Hãy cố gắng
hơn lên để đạt thành tích tốt nghiệp
vào năm tới.

NỮ: Cung Khâm, sao Thủy-Điều, hạn Tân Tân.

Năm nay, phải giữ gìn sức khỏe trong
tháng Tư tháng Tám. Tuy nhiên học
hành thi cử trên đà thắng lợi. Hãy cố
gắng để đạt thành tích vào năm tới khi
ra trường.

NHÂM-THÂN 30 TUỔI

(Sinh từ 4/2/1992 đến 22/1/1993)

Mệnh: **Kiểm Phong Kim** (Vàng
ở mũi kiếm)

NAM: Cung Cấn, sao Thủy-Điều,
hạn Ngũ Mộc.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm
"Tam Địa Sát": không tốt cho việc
xây cất, chỉnh trang nhà cửa, cơ sở
thương mại. Tháng Tư, tháng Tám
trong gia đình có người bệnh hoạn
ốm đau hay tang chế bà con. Mọi
việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi
xa xuất ngoại đều phải cẩn thận
để tránh những trở ngại khó
khăn.

NỮ: Cung Đoài, sao Mộc-Đức, hạn
Ngũ Mộc.

Năm nay, bạn tay Kim-Lâu nhằm
"Tam Địa Sát": Không tốt cho việc
xây cất nhà cửa, chỉnh trang cơ
sở thương mại. Tháng Mười tháng
Mười Hai có thể được tài trợ lại
suất nhà thấp hơn. Tuy nhiên mọi
sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi
xa xuất ngoại đều phải để cẩn thận
để tránh những trở ngại khó
khăn.

MẬU-THÂN 54 TUỔI

(Sinh từ 29/1/1968 đến 15/2/1969).

Mệnh: **Đại Dịch Thổ** (Đất ở một vùng rộng lớn).

NAM: Cung Khôn, sao Mộc-Đức, hạn Huỳnh Tuyền.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không
tốt khi xây cất nhà cửa, chỉnh trang cơ sở kinh doanh.
Tháng Mười, tháng Mười Hai có thể được tài trợ lại
nhà với lãi suất thấp hơn. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm
hay đi xa xuất ngoại đều phải để cẩn thận
để tránh những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Khâm, sao Thủy-Điều, hạn Tân Tân.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không
tốt khi xây cất nhà cửa, chỉnh trang cơ sở kinh doanh.
Tháng Tư tháng Tám, trong gia đình có người bệnh hoạn
hay tang chế bà con. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm
hay đi xa xuất ngoại phải để cẩn thận để tránh những
trở ngại khó khăn.

BÍNH-THÂN 66 TUỔI

(Sinh từ 12/2/1956 đến 30/1/1957).

Mệnh: **Sơn Hạ Hỏa** (Lửa dưới chân núi).

NAM: Cung Cấn, sao Thủy-Điều, hạn Thiên Tinh.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây
cất hoặc chỉnh trang nhà
cửa, cơ sở thương mại. Tháng Tư, tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay
tang chế bà con. Hạn chế tối đa mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh
những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Đoài, sao Mộc-Đức, hạn Tam Kheo.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây
cất nhà cửa hay chỉnh
trang cơ sở thương mại. Tháng Mười, tháng Mười Hai có thể được tài trợ lại với lãi suất thấp
hơn. Tuy nhiên hạn chế tối đa mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh gặp
trở ngại khó khăn.

CANH-THÂN 42 TUỔI

(Sinh từ 16/2/1980 đến 4/2/1981).

Mệnh: **Thạch Lưu Mộc** (Gỗ cây thạch lưu).

NAM: Cung Khôn, sao Văn-Hớn, hạn Thiên Lạc.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây
cất hay chỉnh trang nhà
cửa, cơ sở thương mại. Đầu năm không nên đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế cẩn thận
tránh ngộ nhân gây rầy rà thị phi. Tuy nhiên bạn nào làm công chức hay hàng xuồng sẽ được
lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại sẽ phát đạt, tiến vào ngành ngân
hàng. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại cũng đều thực hiện được.

NỮ: Cung Tốn, sao La-Hầu, hạn Diêm Vương.

Năm nay bạn tay Kim-Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây
cất nhà cửa hay chỉnh
trang cơ sở thương mại. Tháng Một, tháng Bảy trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn,
hay tang chế bà con. Tuy nhiên, bạn nào làm công chức hay hàng xuồng sẽ được lên chức
lên lương. Bạn nào làm ăn buôn bán cũng phát đạt, tiến vào ngành ngân hàng. Muốn thay
đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý.

ẤT-DẬU 17 TUỔI

Sinh từ 9/2/2005 đến 29/1/2006

Mệnh: **Tuyến Trung Thủy** (Nước giữa giòng suối)

NAM: Cung Tốn, sao Thái-Âm, hạn Diêm Vương và Tam Tai:

Năm nay dễ bị đau mắt, hạn chế chơi game. Tuy nhiên việc học hành trên đường thuận lợi. Hãy cố gắng để chuẩn bị cho ngày tốt nghiệp trung học được thành quả tốt. Việc thi SAT cũng như điểm GPA ngày tốt nghiệp lớp mười hai rất quan trọng cho vấn đề xin học bổng sau này.

NỮ: Cung Khôn, sao Thái-Bạch, hạn Thiên La và Tam Tai:

Năm nay có mặc dù trắng dễ bị hao tài trong tháng Năm. Tuy nhiên việc học hành trên đã thăng lợi. Hãy cố gắng để đạt thành tích ngày tốt nghiệp. Thi SAT và điểm GPA ngày hoàn tất lớp mười hai cũng rất quan trọng trong mục đích mưu cầu học bổng cho đại học.

QUÝ-DẬU 29 TUỔI

Sinh từ 23/1/1993 đến 9/2/1994)

Mệnh: **Kiểm Phong Kim** (Vàng gắn trên kiếm).

NAM: Cung Đoài, sao Thổ-Tử, hạn Ngũ Mộ và Tam Tai:

Năm nay tháng Tư tháng Tám, trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau, hay tang chế bà con. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải để đặt cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn,

NỮ: Cung Cấn, sao Văn-Hồn, hạn Ngũ Mộ và Tam Tai:

Năm nay đầu năm kỷ đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế cẩn thận tránh bị ngộ nhận gây rầy rà thị phi. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại phải để đặt, cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

TÂN-DẬU 41 TUỔI

(Sinh từ 5/2/1981 đến 24/1/1982).

Mệnh: **Thạch Lựu Mộc** (Gỗ cây thạch lựu).

NAM: Cung Khâm, sao Thái-Dương, hạn Tân-Tân và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt khi xây cất nhà cửa hay chỉnh trang cơ sở thương mại. Tháng Sáu, tháng Mười có thể được tái tái trợ nhà và lời suất thấp hơn. Bản nào làm công chức hay hãng xưởng, sẽ được thăng quan tấn chức. Bản nào kinh doanh thương mại cũng hết sự phát đạt thịnh vượng. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý.

NỮ: Cung Cấn, sao Thổ-Tử, hạn Huỳnh Tuyền và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa cơ sở kinh doanh. Tháng Tư tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Tuy nhiên đây là một năm thành công như ý trên mọi lãnh vực. Bản nào làm công chức hay hãng xưởng, sẽ được thăng quan tấn chức. Bản nào kinh doanh thương mại cũng hết sự phát đạt thịnh vượng. Mọi thay đổi chỗ ở, chỗ làm, hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý.

KỶ-DẬU 53 TUỔI

(Sinh từ 16/2/1969 đến 5/2/1970).

Mệnh: **Đại Dịch Thổ** (Đất ở một vùng rộng lớn).

NAM: Cung Tốn, sao Thái-Âm, hạn Diêm Vương và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Nhị Nghĩ": Có thể xảy cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Bản nào làm việc phải sử dụng nhiều về computer, nên đi khám mắt chuyên khoa. Công việc làm ăn cứ theo đường xưa lối cũ. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải để đặt cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Khôn, sao Thái-Bạch, hạn Thiên La và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Nhị Nghĩ": Có thể xảy cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Cử việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải để đặt cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

ĐINH-DẬU 65 TUỔI

(Sinh từ 31/1/1957 đến 17/2/1958).

Mệnh: **Sơn Hạ Hỏa** (Lửa dưới chân núi).

NAM: Cung Đoài, sao Thổ-Tử, hạn Ngũ Mộ và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim-Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa cơ sở kinh doanh. Tháng Tư tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Hạn chế tối đa mọi sự thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Cấn, sao Văn-Hồn, hạn Ngũ Mộ và Tam Tai:

Năm nay bản tay Kim Lâu nhằm "Ngũ Thọ Tử": Không tốt khi xây cất hay chỉnh trang nhà cửa và cơ sở thương mại. Đầu năm kỷ đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế cẩn thận để tránh ngộ nhận gây rầy rà lời thị phi. Mọi việc thay đổi chỗ ở, chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải để đặt cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

BÍNH-TUẤT 16 TUỔI

(Sinh từ 29/1/2006 đến 17/2/2007)

Mệnh: **Ôc-Thượng-Thổ** (Đất trên núi).

NAM: Cung Chấn, sao Kế-Đô, hạn Địa Vong.

Năm nay tháng Ba, tháng Chín trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Mọi việc thay đổi trường học, chỗ ở hay đi xa xuất ngoại đều phải hết sức cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Chấn, sao Thái-Dương, hạn Địa Vong.

Năm nay để bị đau mắt phải cẩn thận giữ gìn, đừng chơi game nhiều quá. Tuy nhiên mọi sinh hoạt từ trong gia đình cho tới trường học đều gặp thuận lợi. Tốt nhất là tháng Sáu, tháng Mười.

GIÁP TUẤT 28 TUỔI

(Sinh từ 10/2/1994 đến 30/1/1995).

Mệnh: **Sơn-Đẩu-Hỏa** (Lửa dưới ngọn núi).

NAM: Cung Càn, sao La-Hầu, hạn Tam Kheo.

Tháng Mốt tháng Bảy trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Lại xe cộ phải cẩn thận để phòng tai nạn xe cộ trong hai tháng nói trên. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải đề dặt cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Ly, sao Kế-Đô, hạn Thiên Tinh.

Năm nay tháng Ba, tháng Chín trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn hay tang chế bà con. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải hết sức đề dặt cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

NHÂM-TUẤT 40 TUỔI

(Sinh từ 25/1/1982 đến 12/2/1983).

Mệnh: **Đại Hải Thủy** (Nước đại dương).

NAM: Cung Ly, sao Thái-Bach, hạn Thiên Tinh.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Rất tốt cho công cuộc xây cất, chỉnh trang nhà cửa hay cơ sở kinh doanh. Cũ mặc đồ trắng, tháng Năm dễ bị hao tài. Tuy nhiên đây là một năm thành công như ý trên mọi lãnh vực. Bạn nào làm công chức hay hưởng lương sẽ được lên chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được thành công như ý.

NỮ: Cung Càn, sao Thái-Âm, hạn Tam Kheo.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Hết sức tốt cho công cuộc xây cất hoặc chỉnh trang nhà cửa hay cơ sở thương mại. Bạn nào làm việc nhiều bằng computer phải đi khám mắt chuyên khoa. Bạn nào làm công chức hay hưởng lương sẽ được thăng chức lên lương. Bạn nào kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều thực hiện được.

CANH-TUẤT 52 TUỔI

(Sinh từ 6/2/1970 đến 26/1/1971)

Mệnh: **Thoa Xuyên Kim** (Vàng làm đồ trang sức)

NAM: Cung Chấn, sao Kế-Đô, hạn Địa Vong.

Năm nay bàn tay Kim-Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Có thể xây cất, chỉnh trang nhà cửa hoặc cơ sở kinh doanh. Tháng Ba tháng Chín trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải cẩn thận để dặt để tránh những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Chấn, sao Thái-Dương, hạn Địa Vong.

Năm nay bàn tay Kim-Lâu nhằm "Nhứt Kiết": Có thể xây cất, chỉnh trang nhà cửa, kể cả cơ sở kinh doanh. Tháng Sáu tháng Mười có thể được tái tài trợ nhà với lãi suất thấp hơn. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải đề dặt cẩn thận để tránh những trở ngại khó khăn.

MẬU-TUẤT 64 TUỔI

(Sinh từ 18/2/1958 đến 7/2/1959)

Mệnh: **Bình Địa Mộc** (Cây ở đồng bằng).

NAM: Cung Càn, sao La-Hầu, hạn Tam Kheo.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Hết sức tốt cho công cuộc xây cất, chỉnh trang nhà cửa hay cơ sở kinh doanh. Tháng Mốt tháng Bảy trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Tuy nhiên là một năm tốt đẹp cho mọi việc: Quý ông làm công chức hay hưởng lương sẽ được thăng quan tiến chức. Quý ông kinh doanh thương mại sẽ phát đạt, tiền vô nhanh như ngựa chạy. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều được vạn sự như ý.

NỮ: Cung Ly, sao Kế-Đô, hạn Thiên Tinh.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Tứ Tấn Tài": Vô cùng tốt đẹp cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa cơ sở kinh doanh. Tháng Ba tháng Chín trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn, hay tang chế bà con. Tuy nhiên quý bà làm công chức hay hưởng lương sẽ được thăng quan tiến chức. Quý bà kinh doanh thương mại cũng phát đạt, tiền vô nhanh như ngựa chạy. Con cái thi cử đỗ đạt hay thành sự hôn nhân cưới hỏi. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại cũng thực hiện được.

ĐINH-HỘI 15 TUỔI

(Sinh từ 18/2/2007 đến 6/2/2008)

Mệnh: **Ốc Thượng Thổ** (Đất trên sông nhà)

NAM: Cung Khôn, sao Văn-Hồn, hạn Thiên-La.

Năm nay mới sinh hoạt và học hành đều tốt. Phải tận dụng sức trẻ để mạnh tiến trên đường học vấn. Đừng tham dự vào những trò đồ đen may rủi, bởi vì chỉ có rủi mà không bao giờ được may. Hạn chế việc đi xa xuất ngoại.

NỮ: Cung Tốn, sao La-Hầu, hạn Diêm Vương.

Năm nay phải giữ gìn sức khỏe, tháng Một tháng Bảy trong gia đình có người đau ốm bệnh hoạn, hay tang chế bà con. Tuy nhiên mọi sinh hoạt đều tốt. Việc học hành cũng đang trên đà thăng lợi.

ẤT-HỘI 27 TUỔI

(Sinh từ 31/1/1995 đến 18/2/1996)

Mệnh: **Sơn Đầu Hỏa** (Lửa trên núi)

NAM : Cung Khôn, sao Mộc-Đức, hạn Huỳnh Tuyền.

Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ sẽ có chiều hướng thuận lợi. Tốt nhất là tháng Mười, Mười Hai. Tuy nhiên hạn chế đi xa mọi sự thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại để tránh những trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Khâm, sao Thủy-Điều, hạn Tân-Tân.

Làm ăn buôn bán nên chọn hướng Bắc, Nam hay Đông Nam. Lấy chồng hợp với tuổi Kỷ-Ty (1989), Đinh-Mão (1987), Bính-Dần (1986), và Nhâm-Tuất (1982). Bất luận lấy chồng năm nào, luôn luôn chọn ngày giờ tốt trong các tháng Ba hay tháng Chín âm lịch mà thôi.

Năm nay tháng Tư tháng Tám, trong gia đình có người bệnh hoạn hay tang chế bà con. Công việc làm ăn cứ giữ nguyên tình trạng cũ. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải đề đạt cẩn thận để tránh trở ngại khó khăn.

QUÝ-HỘI 39 TUỔI

(Sinh từ 13/2/1983 đến 1/2/1984).

Mệnh: **Đài Hải thủy** (Nước đại dương)

NAM: Cung Cấn, sao Thủy-Điều, hạn Thiên Tinh.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây cất hay chỉnh trang nhà cửa hoặc cơ sở thương mại. Tuy nhiên đây là một năm thành công tốt đẹp. Quý bạn làm công chức hay hàng xưởng sẽ được lên chức lên lương. Quý bạn kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại cũng thực hiện được.

NỮ: Cung Đoài, sao Mộc-Đức, hạn Tam Kheo.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Tháng Mười, Mười Hai có thể được tái tài trợ nhà với lãi suất thấp hơn. Quý bạn làm công chức hay hàng xưởng sẽ được lên chức lên lương. Quý bạn làm ăn buôn bán cũng phát đạt thịnh vượng. Muốn thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại cũng đều thực hiện được.

TÂN-HỘI 51 TUỔI

(Sinh từ 27/1/1971 đến 14/2/1972).

Mệnh: **Thoa Xuyên Kim** (Vàng làm đồ trang sức).

NAM: Cung Khôn, sao Văn-Hồn, hạn Thiên-La.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Đầu năm không nên đầu tư chứng khoán. Cuối năm giao tế cẩn thận tránh bị ngộ nhận gây rầy rà thị phi. Nếu có phải thay đổi chỗ ở chỗ làm hay phải đi xa xuất ngoại phải hết sức đề đạt cẩn thận để tránh trở ngại khó khăn.

NỮ: Cung Tốn, sao La-Hầu, hạn Diêm Vương.

Năm nay bàn tay Kim Lâu nhằm "Lục Hoang Ốc": Không tốt khi xây dựng hay chỉnh trang nhà cửa cơ sở thương mại. Tháng Một tháng Bảy trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau, hay tang chế bà con. Mọi việc thay đổi chỗ ở chỗ làm hay đi xa xuất ngoại đều phải cẩn thận đề đạt để tránh những trở ngại khó khăn, hao tán.

KỠ-HỘI 63 TUỔI

(Sinh từ 8/2/1959 đến 27/1/1960).

Mệnh: **Bình Địa Mộc** (Cây ở đồng bằng).

NAM: Cung Khôn, sao Mộc-Đức, hạn Huỳnh Tuyền.

Năm nay bàn tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không nên xây cất hay chỉnh trang nhà cửa cũng như cơ sở thương mại. Tuy nhiên đây là một năm thành công như ý trên mọi lĩnh vực. Có thể được tái tài trợ nhà với lãi suất thấp hơn. Tốt nhất là tháng Mười, Mười Hai. Quý ông làm công chức hay hàng xưởng sẽ được thăng quan tấn chức. Quý ông kinh doanh thương mại cũng phát đạt thịnh vượng. Gia đình có hy sự như con cái học hành thi cử đỗ đạt hay thành sự hôn nhân cưới hỏi.

NỮ: Cung Khâm, sao Thủy-Điều, hạn Tân-Tân.

Năm nay bàn tay Kim-Lâu nhằm "Tam Địa Sát": Không tốt cho việc xây cất hay chỉnh trang nhà cửa, cơ sở thương mại. Tháng Tư tháng Tám trong gia đình có người bệnh hoạn ốm đau hay tang chế bà con. Tuy nhiên, đây là một năm thành công như ý trên mọi lĩnh vực. Quý bà làm công chức hay hàng xưởng sẽ được thăng quan tấn chức. Quý bà làm ăn buôn bán, cũng phát đạt thịnh vượng. Gia đình có hy sự, con cái học hành thi cử đỗ đạt hay thành sự hôn nhân cưới hỏi.

KRVA-RADIO SAIGON DALLAS 1600AM

10935 ESTATE LANE, SUITE S180, DALLAS, TX 75238

Tel (Office): **214.389.2563**

ON AIR Phone: **817-899-4110**

Fax: **1-855.503.7687**

Email: **SG1600AM@yahoo.com**

Please visit our Listen Live 24 hours

Website: **www.saigondallasradio.com**

Office 2: Trung tâm Thương mại Asia Time Square - Grand Prairie

QUẢNG CÁO HỮU HIỆU | NHANH CHÓNG

Tại Bình Minh đến Hoàng Nón. Phát thanh suốt 7 ngày 1 tuần

Nghe Đại qua phone mọi lúc mọi nơi 24/7. xin gọi: 425-585-1563

LISTEN LIVE OVER INTERNET. APP: SAIGON DALLAS RADIO

NEW! NEW! NEW! Listen Live 24 hrs any where on Phone: 641-552-5042

1600AM
SBTN-DFW

40 CHƯƠNG TRÌNH ĐU LOẠI
DO 80 CHUYÊN VIÊN
PHỤ TRÁCH

RADIO SAIGON DALLAS 1600 AM CHƯƠNG TRÌNH PHONG PHÚ HỮU ÍCH

Tin tức thời sự trên khắp

Chính trị | Bình luận | Phóng viên quốc nội

Hội thoại | Văn nghệ | Sức khỏe | Y khoa

Kinh tế thị trường | Tài chính | ASXH

Giáo dục học đường | Tình yêu gia đình

Khoa học kỹ thuật | Điện toán | Luật pháp

Cảnh sát an ninh | Tôn Giáo | Cộng Đồng

Phụ Nữ | Thiếu Nhi | Gia cảnh | Trồng trọt

Chiếc xe và bạn | Văn học nghệ thuật

Đọc truyện | Nhạc chủ đề | Nhạc yêu cầu

Thể thao | Giải trí ...

RADIO SAIGON DALLAS 1600 AM ĐẠI PHÁT THANH ĐÁP ỨNG NHƯ CẦU THÔNG TIN VÀ THƯƠNG MẠI CỦA NGƯỜI VIỆT TẠI DALLAS-FW

Lương sống mạnh nhất,

An bình nhất. Tin tức nhanh nhất,

Văn nghệ hấp dẫn nhất,

Nhiều người nghe nhất,

Phong văn bản nhộn nhất,

Chương trình bổ ích nhất,

Hội luận đặc sắc nhất,

Nhiều giờ nhất, tuổi vui nhất.

PHONG SAIGON DALLAS 1600 AM - TĂNG NÓI CỦA NGƯỜI VIỆT TẠI DALLAS FORT WORTH

**Quảng cáo, talk show thường mọi hiệu quả,
nhanh chóng. Xin gọi : 214-389-2563**

THU NGÀ

THU HƯƠNG

IVY TUYEN

NGA QUYEN

QUAN HUNG

PHUONG VY

ANH PHUONG

TIN DUNG

LINH DUNG

HOANG TIN

THANH HUNG

SAO BAO

QUOC DUY

THUY TEN

THANH LY HONG HA

